

*Cureubeie
sfărâmate*

MARY JO
PUTNEY

Deprins cu primejdiile și bântuit de propriul trecut, lordul Michael Kenyon nu ezită să-și riște viața în vârtoarea războiului. Acum însă se vede pus în fața unui pericol mult mai mare: acela de a-și pierde inima, îndrăgostindu-se iremediabil de frumoasa infirmieră de pe front care îi salvase viața în urmă cu mai mulți ani, dar care acum nu poate fi a lui.

Considerată o adevărată sfântă pentru virtutea, altruismul și curajul său, Catherine Melbourne are un secret care o macină de multă vreme. În Michael vede forța și blândețea după care tânjește, însă, de dragul onoarei, trebuie să-și ascundă iubirea și să-l îndepărteze. Chiar și atunci când se eliberează dintr-o căsnicie care i-a adus numai nefericire, nu-i mărturiseste adevărul lui Michael, deoarece știe prea bine că n-ar mai putea fi soția altcuiva.

Soarta îi oferă însă posibilitatea de a căpăta o avere, un titlu și o moștenire pentru fiica sa – cu condiția ca Michael să joace rolul soțului ei în cursul vizitei pe o insulă sălbatică din Cornwall. Ceea ce începe ca o simplă călătorie se transformă însă într-un vârtej nebun de pericole, trădări și dragoste – o dragoste pătimășă, care nu mai poate fi negată.

Mary Jo Putney este unul dintre cei mai bine vânduți autori americani de ficțiune romantică, bucurându-se de o prezență permanentă în topurile publicațiilor *New York Times*, *Wall Street Journal* și *Publishers Weekly*.

MARY JO PUTNEY
Curcubeie sfărâmate

Shattered Rainbows
Mary Jo Putney
Copyright © 1996 Mary Jo Putney

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

Curcubeie sfărâmate
Mary Jo Putney
Copyright © 2013 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiil
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarț
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PUTNEY, MARY JO

Curcubeie sfărâmate / Mary Jo Putney;
trad.: Cristina Tache, Gabriel Drăghici.

–București: Litera, 2013

ISBN 978-606-686-122-9

I. Tache, Cristina (trad.)

II. Drăghici, Gabriel Florin (trad.)

821.111(73)-31=135.1

MARY JO PUTNEY

Curcubeie sfărâmate

Traducere din limba engleză
Cristina Tache
Gabriel Drăghici

*În cinstea puterii tămăduitoare a prieteniei – și din acest
motiv pentru Alice, Suzy, Merril și Bobby*

prolog

Londra, iunie 1816

Avea nevoie de un soț, și încă repede.

Înăbușindu-și râsul isteric, Catherine Melbourne a privit înapoi către clădirea din care tocmai ieșise. Vedearea locului în care se afla biroul avocatului a făcut-o să devină îndată serioasă.

Nu era un vis. În ultima jumătate de oră căpătase un bunic de care nu auzise niciodată și șansa unei moșteniri care i-ar fi schimbat complet viața. În loc să fie nevoită să-și caute o slujbă care de-abia le-ar fi asigurat subzistența pentru Amy, ar fi putut avea suficienți bani ca să ducă o existență îndestulată. Mai era vorba și de o casă veche, de o insulă și de un domeniu. Fata ei ar fi putut avea parte de viitorul pe care îl merita. Mai era vorba și de responsabilități, dar nu-și făcea griji cu asta. Toată viața, Catherine dusese pe umerii ei responsabilități împovărătoare.

Exista o singură problemă. Trebuia să-și convingă bunicul proaspăt descoperit că ea și soțul ei meritau să devină următorii Lord și Lady de Skoal. Simțea cum o cuprinde din nou isteria, de data asta fără hohote de râs. *Ce putea face?*

A strâns din buze. Îi era perfect clar că o să mintă. În biroul domnului Hardwell recunoscuse că soțul ei, Colin, murise de curând. Dar avocatul îi spusese pe șleau că bunicul ei nu avea s-o recunoască drept moștenitoare dacă era necăsătorită. Torquil Penrose, al douăzeci și șaptelea senior de Skoal, nu credea că o femeie era vrednică să conducă insula. Trebuia să găsească un bărbat care să joace rolul soțului ei, și să-l joace destul de bine pentru a-l convinge pe bătrânul aflat pe moarte să o desemneze pe ea drept moștenitoare. Dar cui îi putea cere acest lucru?

Răspunsul a venit imediat: lordului Michael Kenyon.

Fusese un prieten bun și avea o calitate esențială, aceea de a nu-și fi imaginat vreodată că era îndrăgostit de ea. Atunci când se întâlniseră ultima dată, îi oferise necondiționat privilegiul de a-l căuta oricând avea nevoie de ajutor.

Știa cu exactitate unde să-l găsească. Fiul unui duce și erou de război, era mereu menționat în știrile mondene. *Lordul M.K. este în oraș pentru sezonul monden ca invitat al contelui și al contesei de S. Lordul M.K. a fost văzut călărind în parc cu domnișoara F. Lordul M.K. a însoțit-o pe încântătoarea Lady A. la operă.* Catherine citise știrile cu aviditate.

Dacă Michael ar fi fost de acord să o ajute, ar fi trebuit să petreacă mult timp alături de el, ceea ce ar fi însemnat să-și stăpânească ferm sentimentele. Dar acest lucru îi reușise primăvara trecută, la Bruxelles. Putea să o facă încă o dată.

Mult mai rău era faptul că trebuia să-l mintă. Michael simțea că are o datorie uriașă față de ea. Dacă ar fi știut că era văduvă și avea o situație financiară precară, ar fi fost posibil, ba chiar probabil, să creadă că cel mai bun ajutor pe care i l-ar fi putut oferi ar fi fost să se însoare cu ea. Acest gând îi dădea un fior ciudat undeva în pânțece.

Dar Michael nu ar fi acceptat niciodată genul de mariaj pe care îl avusese cu Colin. Nici un om normal nu ar fi făcut-o. Nici măcar ea nu-și putea dezvălui îngrozitorul eșec; numai la gândul ăsta simțea un junghi în stomac. Cel mai simplu, și cel mai sigur, ar fi fost să-l lase să creadă că soțul ei era încă în viață.

Până în Mayfair era un drum lung, așa că avea timp să-și urzească minciunile.

După o zi plină de surprize neplăcute, Michael Kenyon a intrat reședința sa, Strathmore, iar valetul i-a înmănat o carte de vizită.

- O doamnă așteaptă să vă vadă, domnule.

Prima reacție a lui Michael a fost una de dezgust. Apoi a privit cartea de vizită. Doamna Colin Melbourne.

Doamne, Dumnezeuule, Catherine! Numai asta îi mai trebuia. Cu toate astea, gândul că ea era acolo, în casa lui, l-a făcut atât de nerăbdător încât de-abia a avut răgazul să întrebe unde îl aștepta. Îndată ce valetul i-a răspuns, Michael s-a îndreptat către micul salon și a deschis ușile.

- Catherine?

Ea privea afară pe fereastră, dar s-a întors când a intrat el. Părul negru aranjat într-o coafură simplă și rochia gri modestă nu făceau decât să-i accentueze frumusețea.

Când se despărțiseră ultima dată, se rugase în gând să n-o mai revadă niciodată. În ultimul an consumase mult timp și energie încercând să o uite. Acum însă, când era în fața lui, nu-i păsa nici cât negru sub unghie cât de mult avea să-l coste asta mai târziu; vederea ei era ca o gură de aer proaspăt când te sufoci.

- Îmi pare rău că vă deranjez, Lord Michael, a rostit ea nesigură.

Lui i-a luat o secundă ca să se controleze, apoi a traversat camera.

- Am ajuns la asemenea formalisme, Catherine? Mă bucur să te văd. Ești la fel de încântătoare ca întotdeauna. I-a luat mâinile și timp de o secundă a șovăit, temându-se să nu facă un gest de neiertat. Dar clipa a trecut și în cele din urmă a sărutat-o ușor pe obraz. Un sărut de prieten, după care s-a retras la o distanță sigură. Ce face Amy? Dar Colin? a adăugat el după un moment de pauză.

Catherine a zâmbit.

- Amy? Admirabil. De-abia ai mai recunoaște-o. Aș putea să jur că de primăvara trecută până acum a crescut opt centimetri. Colin - a ezitat un moment - este încă în Franța.

Tonul ei era neutru, ca întotdeauna când vorbea despre soțul ei. Michael îi admira demnitatea calmă.

- Nu sunt deloc politicoș. Te rog, ia loc. O să sun să ne aducă ceaiul.

Ea și-a coborât privirea spre mâinile împreunate. Profilul ei avea limpezimea adorabilă a unei sfinte din tablourile renaștentiste.

- Înainte, ar fi mai bine să-ți spun de ce sunt aici. Am nevoie de un ajutor mai degrabă neobișnuit. S-ar... s-ar putea să vrei să mă dai afară când o să auzi despre ce e vorba.

- Niciodată, a spus el foarte calm. Îți datorez viața, Catherine. Poți să-mi ceri orice.

- Ai mai multă încredere în mine decât merit. S-a uitat în sus privindu-l printre genele negre cu uimitorii ei ochi albaștri-verzui. Mi-e teamă că... că am nevoie de un soț. Un soț temporar.

Cartea întâi

Drumul spre iad

capitolul 1

*Salamanca, Spania
Iunie 1812*

Chirurgul cu părul alb și-a șters istovit fruntea în timp ce îl examina pe bărbatul întins pe masa de operație rudimentară.

- Căpitane, te-ai nenorocit singur, a rostit medicul cu un accent scoțian pronunțat. Nu ți-a spus nimeni să nu blochezi niciodată un proiectil de tun cu pieptul?

- Mă tem că nu, a replicat lordul Michael Kenyon cu o șoaptă încordată. La Oxford te instruiesc mai degrabă despre clasici decât în privința problemelor practice. Poate că ar fi trebuit să merg la noua academie militară.

- O să fie o adevărată încercare să-ți scot toate schije, a declarat chirurgul pe un ton macabru. Bea niște brandy. Apoi o să trec la treabă.

Un infirmier a ținut sticla la buzele lui Michael. Acesta s-a străduit să bea cât de mult putea din lichidul tare. Păcat că nu era destul timp sau brandy ca să se îmbete zdravăn.

Când pacientul a terminat de băut, chirurgul a smuls ce mai rămăsese din tunică și cămașa lui.

- Ai fost uimitor de norocos, căpitane. Dacă tunarii francezi ar fi încărcat ca lumea praful de pușcă, n-ar mai fi rămas destule bucăți din tine nici ca să fii identificat.

S-a auzit un sunet urât de metal frecat pe metal, apoi chirurgul a extras o schijă din umărul lui Michael. Fulgerul de durere iscat atunci a făcut ca întreaga lume să se întunece. Michael și-a mușcat buza până la sânge. Înainte ca medicul să lovească din nou, a întrebat, poticnindu-se:

- Bătălia... a fost câștigată?

- Așa cred. Se spune că fracezii fug ca iepurii, cât îi tin picioarele. Camarazii tăi au învins din nou.

Chirurgul a început să scormonească după alt fragment îngropat în carnea lui.

A fost o ușurare când întunericul l-a cuprins cu totul.

Michael nu-și revenise complet în fire, plutea într-o mare de suferință care îi amorteja simțurile și îi înceteșă vederea. Fiecare respirație îi provoca o durere ascuțită, de parcă o lamă i-ar fi străpuns pieptul și plămânii. Zăcea întins pe o saltea de paie în colțul unui hambar care fusese rechiziționat pe post de spital de campanie. Era întuneric și porumbeii uguiau supărați pe câpriori, tânguindu-se pentru că le fusese invadat căminul.

Judecând după gemetele amestecate și respirațiile grele, probabil că podeaua era plină de răniți. Căldura arzătoare a amiezii fusese înlocuită de frigul pătrunzător al nopții. Era învelit cu o pătură aspră peste pieptul bandajat, dar nu avea nevoie de ea, căci ardea din cauza febrei provocate de infecție și era chinuit de o sete ucigătoare.

Se gândea la căminul lui din Țara Galilor și se întreba dacă va mai vedea vreodată colinele de un verde intens. Probabil că nu; un chirurg îi spusese odată că numai unul din trei oameni supraviețuiau unei răni grave.

În perspectiva morții, fusese cuprins de un soi de liniște. Nu numai că i-ar fi curmat durerea, dar până la urmă venise în Spania cu credința amară că moartea l-ar fi eliberat din ghearele unei dileme imposibile. Voise să o uite atât pe Caroline, femeia pe care o iubise mai presus de onoare, cât și promisiunea teribilă pe care o făcuse, fără să se gândească vreodată că i se va cere să o îndeplinească.

O curiozitate vagă îl făcea să se întrebe cine îi va simți lipsa. Camarazii de arme, bineînțeles, dar ei erau obișnuiți cu pierderi de genul ăsta. După o zi ar fi devenit „bietul Kenyon“, pur și simplu încă unul dintre cei căzuți. Nimănu-i din familie nu avea să-i pară rău,

aveau să fie doar iritați că trebuiau să lase deoparte hainele fine pentru a le purta pe cele negre de doliu. Tatăl lui, ducele de Ashburton, avea să exprime câteva platitudini pioase despre voia Domnului, dar în sinea lui avea să fie bucuros să scape de fiul cel mai mic pe care-l disprețuia.

Singurii pe care i-ar fi îndurerat moartea lui ar fi fost vechii lui prieteni, Lucien și Rafe. Și bineînțeles că mai era și Nicholas, dar nu suporta să se gândească la acesta.

Gândurile negre i-au fost întrerupte de o voce de femeie, plăcută și cristalină ca un izvor de munte din Țara Galilor. Era ciudat să auzi o doamnă din Anglia într-un loc ca ăsta. Probabil că era una din acele curajoase soții de ofițer care alesese să „urmeze răpăitul tobelor“, însoțindu-și soțul în dificila și periculoasa viață de campanie.

L-a întrebat blând:

– Vrei apă?

Incapabil să vorbească, a aprobat printr-un gest slab. Un braț ferm i-a ridicat capul ca să poată bea. Femeia răspândea mirosul proaspăt de cimbru și lavandă al dealurilor spaniole, care se putea simți chiar și prin duhoarea de răni și moarte. Lumina era prea slabă ca să-i vadă fața, dar capul i se odihnea pe o rotunjime caldă. Dacă s-ar fi putut mișca și-ar fi îngropat fața în trupul ei binecuvântat de femeie. Apoi ar fi putut muri împăcat.

Avea gâtul prea uscat ca să înghită, și apa i-a curs din gură și s-a prelins pe bărbie. Ea a spus cu naturalețe:

– Îmi pare rău, nu trebuia să-ți dau așa de multă. Să încercăm din nou.

A înclinat vasul astfel încât printre buzele lui crăpate să cadă numai câteva picături. Astfel a reușit să înghită suficient cât să-și aline arsura din gât. Răbdătoare, i-a mai dat, câte puțin odată, până când setea cumplită i-a dispărut.

Capabil să vorbească din nou, a murmurat:

– Mulțumesc, doamnă. Vă sunt... cât se poate de recunoscător.

- Cu toată plăcerea. L-a lăsat înapoi pe paie și a trecut la salteaua de alături. După o clipă, a rostit cu tristețe: *Vaya con Dios*.

„Dumnezeu să te aibă în pază.” Era o expresie de rămas-bun în spaniolă, mai potrivită pentru morți decât pentru vii.

Michael a ațipit din nou. Era vag conștient când infirmierii au venit și au luat cadavrul de pe salteaua de alături. Curând după aceea, a fost adus un alt rănit, care delira și mormăia fără încetare.

- Mamă, mamă, unde ești?

După voce era foarte tânăr și teribil de speriat.

Michael a încercat să pună capăt tânguiei sfâșietoare. Nu a reușit, dar cuvintele tot mai slabe îi arătau că băiatul nu avea s-o mai ducă mult. Bietul de el.

O altă voce a răsunat de la picioarele lui Michael. Era chirurgul scoțian care spunea:

- Aduceți-o pe doamna Melbourne.

- Chiar dumneavoastră ați trimis-o acasă, doctore Kinlock, a spus nesigur pe el un infirmier. Era de-a dreptul epuizată.

- N-o să ne ierte dacă va afla că băiatul a murit așa. Du-te și adu-o.

După o vreme, Michael a auzit foșnetul distinctiv al jupelor. A deschis ochii și a văzut silueta unei femei care își croia drum prin încăpere. Lângă ea era doctorul, care ținea un felinar.

- Numele lui e Jem, a spus chirurgul cu voce scăzută. E de pe undeva din estul Angliei, cred că din Suffolk. Bietul băiat e rănit la burtă și nu o mai duce mult.

Femeia a clătinat din cap. Deși vederea lui Michael era încă încețoșată, credea că avea părul negru și fața ovală a unei spaniole. Însă vocea ei era aceea a doamnei care îi dăduse apă.

- Jem, băiete, tu ești?

Chemările monotone ale băiatului după mama sa au încetat.

- O, mamă, sunt atât de bucuros că ești aici! a oftat el plin de ușurare.

- Îmi pare rău că mi-a luat atâta timp, Jemie.

A îngenuncheat lângă salteaua băiatului, apoi s-a aplecat și l-a sărutat pe obraz.

- Știam că o să vii. Jem s-a întins stângaci după mâna ei. Te rog... rămâi cu mine.

Ea i-a prins mâna.

- Nu te teme, băiete. Nu te las singur.

Chirurgul a agățat felinarul într-un cui, deasupra saltei băiatului, apoi s-a retras. Femeia - doamna Melbourne - s-a așezat pe paie, rezemată de perete, și a pus capul lui Jem în poală. Tânărul a suspinat adânc de bucurie când ea i-a mângâiat părul și a început să fredoneze un cântec de leagăn. Glasul îi era limpede, deși lacrimile îi străluceau pe obraji în timp ce Jem se stinge ușor.

Michael a închis ochii, descoperind că se simțea mai bine. Căldura și spiritul generos al doamnei Melbourne îi aminteau de tot ce era bun și adevărat. Atâta timp cât mai existau pe pământ îngeri ca ea, merita să trăiești.

S-a cufundat în somn în timp ce vocea ei îl încălzea ca o lumânare care sfida întunericul.

Soarele se iveaua la orizont atunci când Jem și-a dat ultima suflare. Catherine l-a așezat din nou pe saltea cu o durere mai presus decât lacrimile. Era atât de tânăr!

Când s-a ridicat, picioarele amorțite aproape că au lăsat-o. S-a sprijinit de peretele zgrunțuros de piatră așteptând ca mușchii să-și revină și i-a aruncat o privire bărbatului din stânga ei. Pătura alunecase de pe el și lăsase la vedere bandajele pătate care îi înfășurau pieptul larg.

Era încă răcoare, așa că s-a aplecat și i-a tras la loc pătura pe umeri. Apoi i-a pus mâna pe frunte. Spre surpriza ei, febra cedase. Când îi dăduse apă, nu i-ar mai fi acordat nici o șansă, dar era un bărbat înalt ce părea viguros; poate că avea puterea de a supraviețui rănilor. Ea așa spera.

Istovită, și-a croit drum spre ușă. În toți anii petrecuți pe front învățase o grămadă de lucruri despre îngrijirea răniților și ceva chirurgie, dar nu reușise să devină imună la vederea suferinței.

Peisajul auster era liniștit după zarva asurzitoare din ajun. Până când a ajuns la cortul ei, se liniștise aproape complet. Soțul ei, Colin, nu se întorsese încă, dar servitorul ei, Bates, dormea afară, păzind femeile din familia căpitanului.

Obosită până în măduva oaselor, s-a aplecat și a intrat în cort. Capul brun al lui Amy s-a ivit dintre cuverturi. A întrebat-o cu nonșalanța unui vechi expediționar:

- E timpul să plecăm în marș, mamă?

- Nu, puiule. Catherine și-a sărutat fiica pe frunte. După ororile spitalului de campanie, era raiul pe pământ să ții în brațe corpul tânăr și sănătos al copilului. Astăzi o să rămânem aici. Întotdeauna sunt multe de făcut după o bătălie.

Amy a privit-o cu severitate:

- Trebuie să dormi. Întoarce-te să-ți deschei rochia.

Catherine a zâmbit în timp ce se supunea. Muștrările ei de conștiință că își lua fiica în campanie erau contracarate de gândul că viața produsese acest copil-minune: rezistent, înțelept și cu o putere de înțelegere cu mult peste vârsta ei.

Înainte ca Amy să-i desfacă rochia pătată, afară au răsunat tropote de copite, urmate de clinchetul harnamentului și de vocea sacadată a soțului ei. O clipă mai târziu, Colin a intrat valvârtej în cort. Avea o personalitate energică, de ofițer de cavalerie, și toată lumea trebuia să știe când el era prin preajmă.

- 'Neața, doamnelor, le-a salutat el ciufulind nepăsător părul lui Amy. Ai aflat de atacul de cavalerie de ieri, Catherine? Fără să aștepte să i se răspundă, a luat un copan de pui fript dintr-un coș și a mușcat din el. A fost cea mai frumoasă manevră la care am luat parte vreodată. Ne-am năpustit bubuind ca tunetul asupra francezilor și i-am măturat de pe câmpul de luptă. Nu numai că am luat mii de prizonieri și o grămadă de arme, dar am capturat și doi vulturi! Nu s-a mai întâmplat niciodată așa ceva.

Stindardele aurite ale regimentelor franceze, cărora el le spunea vulturi, erau inspirate de acelea ale Romei

imperiale, iar capturarea a două dintre ele era o ispravă nemaipomenită.

- Am auzit, a răspuns Catherine. Oamenii noștri au fost magnifici.

Iar ea își petrecuse noaptea suportând prețul victoriei.

După ce a înfulecat carnea de pe copan, Colin a aruncat osul afară prin deschizătura cortului.

- Ne-am luat după franțuji, dar n-am avut noroc. Unul dintre nenorociții ăia de generali spanioli nu a respectat ordinele bătrânului Hookey să plaseze trupe la râu, iar apoi nu a avut curajul să-și recunoască greșeala.

Catherine a ignorat înjurăturile; era imposibil să protejezi de limbajul vulgar un copil care trăia în mijlocul unei armate.

- E de înțeles și poziția generalului. Nici mie nu mi-ar plăcea să mărturisesc o astfel de greșeală în fața lordului Wellington.

- Foarte adevărat. Colin și-a dezbrăcat tunică prăfuită. Ce mai e de mâncare? Aș putea să înghit unul din caii francezilor dacă ar fi fript cum trebuie.

Amy i-a aruncat o privire plină de reproș:

- Mama are nevoie de odihnă. A fost la spital aproape toată noaptea.

- Iar tatăl tău a dat o bătălie ieri, a spus Catherine cu blândețe. Mă duc să pregătesc micul dejun.

A trecut pe lângă soțul ei, să iasă afară. Sub mirosul de cal și noroi se simțea parfumul de mosc. După ce se încheiase urmărirea francezilor, probabil Colin își vizitase actuala amantă, o văduvă fcoasă din Salamanca.

Slujnica ei bună la toate era nevasta unui sergent din compania lui Colin și nu avea să sosească mai devreme de o oră, astfel încât Catherine a ingenuncheat ea însăși lângă foc. A pus surcele pe tăciunii aprinși, gândindu-se epuizată la întorsătura pe care o luase viața ei față de visurile pe care și le făcuse. Când se măritase cu Colin, la șaisprezece ani, crezuse în dragostea romantică și aventura palpitantă. În loc de asta descoperise singurătatea și băieții muribunzi precum Jem.

S-a ridicat în picioare și a agățat vasul deasupra focului. Nu avea timp să-și plângă de milă. Dacă în munca

ei de înfirmieră exista durere, exista și satisfacția de a ști că munca ei conta cu adevărat. Deși nu avea căsnicia la care sperase, ea și Colin învățaseră să se tolereze suficient de bine. Cât despre iubire – ei bine, o avea pe Amy. Păcat că nu mai putea avea niciodată alți copii.

Cu gura încheștată, și-a spus cât de norocoasă era.

capitolul 2

*Penreith, Țara Galilor
Martie 1815*

Michael Kenyon a bifat și ultimul punct de pe lista lui. Noile utilaje miniere funcționau bine, administratorul proaspăt angajat al moșiei se descurca ireproșabil și celelalte afaceri ale lui mergeau ca unse.

De vreme ce își atinsese toate celelalte țeluri, era timpul să-și caute o soție.

S-a ridicat de la birou și a mers să contemple peisajul învăluit în ceață. Din clipa în care le văzuse, se atașase de acea vale care-ți tăia răsuflarea și de conacul din piatră roasă de vreme. Cu toate astea, nu se putea nega faptul că Țara Galilor era un loc izolat iarna, chiar și pentru un om care se împăcase în sfârșit cu el însuși.

Trecuseră mai bine de cinci ani de când nu mai fusese implicat într-o relație cu o femeie. Cinci ani lungi și grei de la obsesia bolnăvicioasă care îi distrusese orice pretenție la onoare și demnitate. Nebunia îi fusese de folos în timpul anilor de război, dar îi pervertise sufletul. Se însănătoșise doar după ce fusese periculos de aproape să comită o faptă care ar fi fost realmente de neiertat.

Și-a alungat acest gând pentru că era dureros să-și aducă aminte cum își trădase cele mai adânci convingeri. Însă oamenii pe care îi nedreptățise îl iertaseră necondiționat. Era timpul să nu se mai autoflageleze și să privească spre viitor.

Lucru care repunea pe tapet problema unei soții. Nu avea așteptări nerealiste. Deși nu era perfecțiunea întruchipată, era arătos, de familie bună, și avea o avere

mai mult decât onorabilă. Avea și destule defecte pentru ca orice femeie care se respectă să-și dorească nespuns să-l facă mai bun.

Nu căuta o mare pasiune. Dumnezeuule, asta era *ultimul* lucru pe care și l-ar fi dorit. Era incapabil de așa ceva; ceea ce crezuse a fi o mare pasiune nu fusese decât o obsesie perversă și jalnică. În loc să caute o poveste de dragoste, avea să caute o femeie plină de căldură și inteligență care să-i fie o bună tovarășă. Cineva cu experiența vieții. Chiar dacă trebuia să fie destul de atractivă din punct de vedere sexual, nu era necesar să fie o mare frumusețe. De fapt, știa din experiență că o înfățișare splendidă era un dezavantaj. Slavă Domnului că era trecut de prima tinerețe și de vulnerabilitatea ei idioată.

Personalitatea și înfățișarea erau ușor de evaluat. Mai important era faptul că trebuia să fie onestă și de o loialitate neabătută. Nu-i fusese ușor să înțeleagă că fără onestitate nu se putea face nimic.

Cum în acest colț al Țării Galilor erau puține fete de măritat, trebuia să se ducă la Londra pentru sezonul monden. Avea să fie agreabil să petreacă vreo câteva luni fără alt țel decât plăcerea. Cu puțin noroc, avea să găsească o femeie cu care să-și împartă viața. Dacă nu, mai existau și alte sezoane mondene.

O bătaie în ușă i-a întrerupt reveria. După ce a primit permisiunea să intre, valetul lui i-a prezentat o tașcă pentru corespondență, pătată în timpul călătoriei.

– V-a sosit un mesaj de la Londra, domnule.

Michael a deschis săculețul și a găsit o scrisoare sigilată cu pecetea contelui de Strathmore. A rupt ceara cu nerăbdare. Ultima dată când Lucien îi trimisese un astfel de mesaj urgent fusese vorba de o convocare pentru a participa la o misiune incitantă. Poate că Luce venise cu ceva la fel de plăcut pentru a însufleți ultimele luni de iarnă.

Buna dispoziție i s-a rispit când a parcurs rândurile succinte ale misivei. A parcurs-o și a doua oară și s-a ridicat în picioare.

- Ocupă-te ca trimisul lui Strathmore să fie bine tratat și spune-i bucătarului că s-ar putea să nu mă întorc la cină. Mă duc la Aberdare.

- Prea bine, domnule. Incapabil să-și stăpânească curiozitatea, valetul s-a interesat: Vești proaste?

Michael a zâmbit fără veselie.

- Cel mai negru coșmar al Europei tocmai a devenit realitate.

În timp ce străbătea călare valea către conacul impunător care era reședința conților de Aberdare, Michael era atât de preocupat de noutăți încât de-abia a băgat de seamă ceața mușcătoare. Când a ajuns la destinație, a descălecat și a aruncat frâul unui grăjdar, apoi a intrat în casă sărind câte două trepte deodată. Ca întotdeauna când venea în vizită la Aberdare, îl cuprindea un sentiment de uimire că putea să dea buzna în casa lui Nicholas la fel de nepăsător ca pe vremea când erau școlari la Eton. Cu trei, patru ani înainte, o asemenea dezinvoltură ar fi fost de neconceput, ca și cum soarele ar răsări de la apus.

Pentru că Michael era practic un membru al familiei, valetul l-a poftit direct în salonul de zi. Acolo a găsit-o pe Lady Aberdare șezând lângă un leagăn de lemn minunat sculptat în care se afla bebelușul ei, Kenrick.

Michael i-a zâmbit contesei.

- Bună ziua, Clare. Să înțeleg că nu poți să-l scapi din ochi pe viconte Tregar?

- Bună, Michael. Ochii îi străluceau când i-a întins mâna. E foarte degradant, dar mă simt ca o pisicuță care își păzește puii. Prietena mea Marged mă asigură că într-o lună sau două o să devin mai rezonabilă.

- Tu ești întotdeauna rezonabilă. A sărutat-o pe obraz cu multă afecțiune. Numai prin simpla ei existență, Clare era cel mai bun exemplu de bunătate și autenticitate feminină. A dat drumul mâinii ei și a privit spre leagăn, murmurând: E incredibil ce degețele mici are!

- Da, dar au o strânsoare extraordinar de puternică, a spus ea mândră. Dă-i numai ocazia s-o arate,

Michael s-a aplecat deasupra leagănului și a atins gîngăș mîna bebelușului. Kenrick a gîngurit și și-a încheștat cu forță pumnul micuț de vârful degetului mușafirului. Acesta a simțit o emoție neașteptată. Făptura aceea mititică era dovada vie a dragostei ce și-o purtau Clare și Nicholas, avînd zîmbetul teribil de fermecător al tatălui și ochii de un albastru viu ai mamei. Botezat după bunicul de la tată, Kenrick era o punte între trecut și viitor.

Ar fi putut exista și un copil al lui Michael, care ar fi avut aproape cinci ani acum...

Neputînd suporta acest gînd, și-a desprins blînd degetul și s-a îndreptat.

- Nicholas este acasă?

- Nu, dar ar trebui să apară din moment în moment. S-a întîmplat ceva?

- Napoleon a scăpat de pe Elba și a debarcat în Franța, a spus Michael impasibil.

Mîna lui Clare s-a îndreptat instinctiv spre leagăn într-un gest de protecție. Dinspre ușă s-a auzit brusc cum cineva trage adînc aer în piept. Michael s-a întors și l-a văzut pe contele de Aberdare, cu părul său negru înrourat de la călăritul prin ceață.

- Vreo veste despre modul în care l-a primit poporul francez? s-a interesat acesta.

- Se pare că a fost întîmpinat cu ovații furtunoase. Sunt șanse foarte mari ca în următoarele două săptămîni regele Ludovic să fugă pentru a-și salva viața și Bonaparte să fie la Paris și să se proclame din nou împărat. Nu că Ludovic ar fi fost prea îndrăgit de supușii săi. Michael a scos scrisoarea din buzunar. Lucien a trimis-o.

Nicholas a citit epistola și s-a încruntat.

- Într-un fel, este surprinzător. Pe de altă parte, era inevitabil.

- Exact așa am simțit și eu. Ca și când aș fi așteptat această veste, dar nu eram conștient de asta.

- Nu cred că puterile aliate o să accepte faptul împlinit și o să-l lase pe Napoleon să-și păstreze tronul.

-Și eu mă îndoiesc. Mai trebuie dată încă o bătălie. Michael s-a gândit la anii lungi de război care erau deja de domeniul trecutului. De data asta, când o să-l învingă, mă rog lui Dumnezeu să aibă bunul-simț să-l execute, sau cel puțin să-l exileze undeva al dracului de departe de Europa.

Clare și-a ridicat ochii din scrisoare, cu o privire calmă.

-Ai de gând să te înrolezi din nou, nu-i așa?

Dacă exista vreo persoană care să poată intui gândul care de-abia îi încolțise în minte lui Michael, aceea era Clare.

-Probabil. Îmi închipui că Wellington o să fie rechemat de la Congresul de la Viena și pus în fruntea forțelor aliate. Cum mare parte din trupele lui de elită care au luptat în Spania sunt acum în America, o să aibă nevoie de ofițeri experimentați.

-Ce bine că Kenrick va fi botezat peste două zile! a oftat Clare. Ar fi fost păcat ca tocmai nașul lui să lipsească. O să fii încă aici, nu-i așa?

-N-aș lipsi de la botez pentru nimic în lume. Michael i-a zâmbit glumeț, în dorința de a-i alunga îngrijorarea din priviri. Sper doar să nu fiu trăsnit de moarte când o să promit că mă lepăd de Satana și de toate lucrările lui ca să-i pot îndruma micuțului dezvoltarea spirituală.

Nicholas a chicotit.

-Dacă Dumnezeu ar trata cu seriozitate lucrurile astea, în jurul tuturor cristelnițelor ar fi urme de arsură.

Refuzând să se lase distrasă, Clare i s-a adresat pe un ton aproape furios:

-Te bucuri că mergi din nou la război, nu-i așa?

Michael s-a gândit la sentimentele amestecate pe care le încercase când citise scrisoarea lui Lucien. Surpriza și supărarea pe francezi erau evidente, dar existau și alte trăiri mai profunde și mai greu de descris. Dorința de a-și ispăși păcatele; vitalitatea intensă pe care o simțea atunci când moartea era iminentă; un entuziasm ascuns la gândul că își va folosi din nou priceperea de a ucide, domeniu în care excela. Nu erau

sentimente pe care ar fi vrut să le discute, nici măcar cu Clare și cu Nicholas.

- Am regretat întotdeauna că am fost trimis acasă din pricina rănilor și am pierdut ultima lovitură prin care i-am împins din Spania în Franța. Aș avea un sentiment de împlinire dacă aș mai lupta pentru o ultimă oară cu francezii.

- Asta e foarte bine, a comentat Nicholas sec. Dar încearcă să nu te lași omorât.

- Francezii nu au reușit până acum, așa că presupun că nu o vor face nici de astă dată. După o scurtă ezitare, Michael a adăugat: Dacă mi se întâmplă ceva, veniturile minei vă rămân vouă. N-aș vrea să cadă în mâinile unor străini. Sesizând încruntarea lui Clare, s-a grăbit s-o liniștească: Nu e nevoie să-ți faci griji. Singura dată când am fost rănit grav a fost atunci când când nu am avut la mine talismanul norocos. N-o să mai fac greșeala asta, crede-mă.

Curioasă, a întrebat:

- Ce fel de talisman?

- E conceput și realizat de Lucien la Oxford. L-am admirat mult, așa că mi l-a dat mie. De fapt îl am cu mine chiar acum. Michael a scos din haină un tub argintiu și i l-a dat lui Clare. Lucien a inventat cuvântul „caleidoscop“ din cuvintele grecești „a vedea o imagine frumoasă“. Privește prin capătul acela și îndreaptă-l spre lumină.

- Oh, cerule! a exclamat ea cu râsuflarea tăiată. E ca o stea care strălucește în mii de culori!

- Răsuțește ușor tubul. Modelele se vor schimba.

Ea s-a conformat și s-a auzit un zornăit slab. A oftat de plăcere.

- Minunat. Cum funcționează?

- Cred că nu sunt decât bucățele de sticlă colorate și câteva oglinzi. Cu toate astea, efectul e magic. A zâmbit amintindu-și sentimentul de uimire pe care îl încercase prima dată când se uitase în interior. Întotdeauna mi-am închipuit că înăuntru sunt curcubeie sfărâmate - dacă privești piesele disperate așa cum trebuie, în cele din urmă vei găsi un model.

- Așa că pentru tine a devenit simbolul speranței, a murmurat ea.

- Așa cred.

Avea dreptate; în zilele în care viața lui i se păruse o ruină de nerefăcut, găsise alinare în cercetarea formelor desăvârșite care se modificau permanent. Ieșirea din haos, ordinea. Curmarea durerii, speranța.

Nicholas a luat tubul de la Clare și a privit în interior.

- Mmm, minunat. Uitasem de asta. Dacă Lucien nu ar fi avut ghinionul să se nască conte, ar fi devenit un inginer de prima mână.

Au râs cu toții. Dacă râdeai, îți venea mai ușor să ignori ceea ce ți-ar fi putut aduce viitorul.

capitolul 3

Bruxelles, Belgia

Aprilie 1815

Adjutantul i-a făcut semn lui Michael să intre în birou. Înăuntru l-a găsit pe ducele de Wellington scrutând un teanc de hârtii. Ducele și-a ridicat privirea și fața i s-a luminat.

- Mă bucur că te văd, domnule maior Kenyon. Era și timpul ca neghiobii ăia de la cavalerie să-mi trimită pe cineva competent în locul unor băieți pe care nu-i recomandă nimic altceva decât influența familiei.

- M-am luptat puțin cu ei, domnule, a răspuns Michael, dar în cele din urmă i-am convins că aș putea fi de folos.

Ducele s-a ridicat, s-a îndreptat spre fereastră și a privit încruntat un pluton de soldați olandezi și belgieni care tocmai trecea.

- Dacă aș fi avut aici trupele mele din Spania, ar fi fost mai ușor. În locul lor, am prea multe trupe britanice fără experiență, iar singurele trupe de olandezi și belgieni care au mai văzut bătălii sunt cele care au servit sub stindardul lui Napoleon și nu sunt sigure de ce parte și-ar dori să fie victoria. Probabil că o vor lua la goană

la primul semn de acțiune. Nu știu dacă armata asta îl va înfricoșa pe Bonaparte, dar pe mine mă înfricoșează, a declarat el cu un râset scurt.

Michael și-a reprimat un zâmbet. Umorel sec dovedea că ducele era imperturbabil în fața unei situații care l-ar fi înspăimântat pe un om mai mărunț.

Au discutat câteva minute despre responsabilitățile pe care Wellington le avea în vedere. Apoi, ducele l-a condus pe Michael afară, în anticamera spațioasă. Acolo lucrau câțiva aghiotanți care în acel moment erau strânși toți în grup, în capătul opus al încăperii.

- Ți-ai găsit o gazdă, Kenyon? întrebă Wellington.

- Nu, domnule, am venit direct aici.

- Bruxelles-ul e arhiplin de militari și figuri mondene.

Ducele a scrutat rapid încăperea. O străfulgerare de muselină albă s-a ivit printre ofițeri, atrăgându-i atenția.

- Să fie doamna Melbourne cea care îmi tulbură aghiotanții de la lucru?

Grupul s-a risipit și din mijloc a ieșit o femeie râzând. Michael a privit-o și a înțepenit din cap până în picioare. Era minunată - îți făcea inima să se oprească și îți lua mințile de frumoasă ce era. Era uluitor de frumoasă, la fel ca fosta lui iubită, Caroline, iar vederea ei îi provoca aceeași reacție. Se simțea ca un pește care tocmai fusese prins în cârlig fără putință de scăpare.

Când femeia s-a apropiat și i-a întins ducelui mâna, Michael și-a repetat în gând că avea treizeci și trei de ani și trecuse bine de vârsta la care putea face o pasiune subită pentru o figură drăguță. Însă necunoscuta era suficient de frumoasă ca să provoace o răzmeriță într-o mânăstire. Părul negru strălucitor era pieptănat pe spate cu o eleganță care îi accentua perfecțiunea clasică a trăsăturilor, iar silueta ei grațioasă emana o senzualitate care ar fi înfiebat visele oricărui bărbat.

- Îmi pare rău că v-am deranjat ofițerii, i-a răspuns ea amuzată lui Wellington. Mă oprișem numai să-i las un mesaj colonelului Gordon. Dar o să plec imediat, înainte ca dumneavoastră să mă închideți pentru complicitate cu inamicul.

- Nici vorbă, a spus ducele galant. Kenyon, ai cunoscut-o pe doamna Melbourne în Spania? Soțul ei este căpitan în Regimentul 3 de cavalerie.

Michael a răspuns cu o voce uimitor de calmă chiar și pentru el:

- Mi-e teamă că nu am avut niciodată plăcerea. Cavaleria și infanteria nu au foarte multe în comun.

- Este foarte adevărat, a chicotit ducele, dar doamna Melbourne mai era cunoscută și ca sfânta Catherine pentru munca ei de infirmieră. Doamnă Melbourne, maiorul Lord Michael Kenyon.

Femeia s-a întors spre Michael. În ochii ei a apărut o licărire, care apoi a dispărut când i-a întins mâna și a zâmbit prietenos. Ochii îi erau la fel de uimitori ca toată înfățișarea, cu o tentă azurie, așa cum el nu mai văzuse niciodată.

- Doamnă Melbourne.

În timp ce se înclina să-i ia mâna, cuvintele ducelui i-au răscolit un fragment de memorie. Doamne, Dumnezeule, ar fi putut fi femeia asta elegantă și frivolă cea pe care o văzuse într-un spital după bătălia de la Salamanca? Era greu de crezut.

- Maiorul Kenyon tocmai a ajuns în Bruxelles și are nevoie de o gazdă, a intervenit ducele. Mai aveți loc pentru încă un ofițer în gospodăria pe care o țineți cu doamna Mowbry?

- Desigur, avem loc. Asta dacă suporti să trăiești în compania apropiată a trei copii și a unui număr nedefinit de animale de casă. Pe lângă soțul meu și căpitanul Mowbry, mai avem un alt burlac, pe căpitanul Wilding.

De data asta a recunoscut vocea joasă și blândă care-i cântase băiatului muribund până când acesta își dăduse sufletul. Această ființă grațioasă era într-adevăr doamna din Salamanca. Incredibil.

- Wilding îți e prieten, nu-i așa? a comentat ducele.

În mintea lui Michael a sunat un semnal de alarmă. Ar fi fost un imbecil dacă accepta să stea sub același acoperiș cu o femeie care îl stârnea atât de tare. Cu toate astea, s-a trezit spunând:

- Da, și chiar îmi plac animalele și copiii.

- Atunci sunteți bine-venit printre noi, a spus ea sincer. După felul în care se aglomerează orașul, mai devreme sau mai târziu tot trebuia să luăm pe cineva, așa că o putem face și acum.

Înainte ca Michael să aibă șansa să se răzgândească sau să refuze politicos, Wellington a conchis:

- Atunci s-a aranjat. Te aștept aici mâine-dimineață, Kenyon. Doamnă Melbourne, sper să vă revăd săptămâna viitoare la mica petrecere pe care o voi da.

- Cu plăcere, a zâmbit ea. În timp ce ducele se întorcea în biroul lui, doamna Melbourne i s-a adresat lui Michael: Acum mă duc spre casă, domnule maior. Vă conduc acolo? Este pe Rue de la Reine, nu departe de Porte de Namur.

Au ieșit în fața clădirii. Nu o aștepta nici o trăsură sau vreun servitor.

- Doar nu mergeți singură?

- Ba da, a răspuns ea cu blândețe. Îmi place să merg pe jos.

Bănuia că pentru o femeie care petrecuse ani buni aproape de linia frontului, Bruxelles-ul părea foarte sigur, dar nici o doamnă atât de fermecătoare nu ar fi trebuit să circule singură într-un oraș plin de soldați.

- Atunci dați-mi voie să vă conduc.

Servitorul și ordonanța lui așteptau în apropiere călare, cu bagajele, așa că s-a oprit să le dea instrucțiuni să-i urmeze. Când au luat-o pe Rue Royale, ea și-a strecurat mâna sub brațul lui. Gestul ei nu avea nimic seducător. Era mai degrabă gestul relaxat al unei femei măritate care era obișnuită să fie înconjurată de bărbați.

Hotărând că era momentul să nu se mai comporte prostește, a remarcat:

- E foarte amabil din partea dumneavoastră că mi-ați permis să împărțim locuința unde sunteți încartiruiți. Bănuiesc că este greu să găsești o gazdă bună.

- Kenneth Wilding o să fie bucuros să-și regăsească un camarad infanterist.

El a zâmbit larg.

- În mod sigur știți că un ofițer de infanterie face cu ușurință cât doi cavaleriști, doamnă Melbourne.

-Nu e nevoie să fiți caustic doar pentru că armata călare britanică este renumită că urmărește inamicul cu aceeași înflăcărare cu care urmărește vulpile, a râs ea. Și vă rog, spuneți-mi Catherine. La urma urmei, o să locuim împreună ca un frate și o soră pentru o perioadă nedeterminată de timp.

Frate și soră. Nu era deloc conștientă de efectul paralizant pe care îl produsese asupra lui. Michael s-a mai liniștit. Mai locuise în comun cu perechi căsătorite și o putea face și acum.

-Atunci trebuie să-mi spui și tu Michael. Ești de mult în Bruxelles?

-Doar de două săptămâni, sau cam așa ceva. Oricum, eu și Anne Mowbry am mai locuit împreună înainte, și am făcut din gospodărirea unei case aproape o știință. I-a aruncat o privire plină de umor. Ținem o pensie de mână întâi, dacă pot spune așa. Există întotdeauna de mâncare pentru un bărbat care lucrează la ore neobișnuite. Se servește cina pentru toți cei aflați acasă, iar de obicei rămâne suficientă hrană pentru unul sau doi musafiri neașteptați. În schimb, copiii au nevoie de somn.

-Prea bine. Mai sunt și alte reguli ale casei pe care ar trebui să le știi?

După o clipă de șovăire, a mărturisit stingherită:

-Îți vom fi recunoscători dacă îți plătești la timp partea de cheltuieli.

Cu alte cuvinte, banii erau numărați.

-S-a făcut. Spune-mi cât și când.

Ea a dat aprobator din cap, apoi s-a uitat la uniforma lui verde.

-Te-ai întors de curând din America de Nord?

-Nu, m-am retras din armată anul trecut, după ce Napoleon a abdicat, și am dus o viață liniștită de civil. Însă când am aflat că împăratul a scăpat iarăși...

-O viață de civil, a spus ea gânditoare. Mă întreb cum ar fi să știi că vei sta pentru totdeauna în aceeași casă.

-Nai avut parte niciodată de asta?

- Tatăl meu a fost militar, așa că asta e singura viață pe care o cunosc.

Nu era de mirare că învățase să se simtă confortabil oriunde s-ar fi dus. Soțul ei era un om norocos.

Discuția s-a încheiat ușor, pentru că aveau experiențe comune după anii petrecuți în Spania. Situația părea firească, doar că el era teribil de conștient de apăsarea delicată pe care o exercitau degetele ei înmănușate pe brațul lui.

A hotărât că trebuia să aducă vorba de prima lor întâlnire, așa că a spus:

- Într-un fel, ne cunoaștem încă de acum trei ani, Catherine.

Ea s-a încruntat și o cută încântătoare i-a apărut între sprâncene.

- Îmi pare rău, mă tem că nu-mi amintesc...

- Eram rănit la Salamanca. La spitalul de campanie mi-ai dat apă când eram aproape mort de sete. N-am mai fost atât de recunoscător nimănui în viața mea. Catherine s-a întors să-i studieze fața, căutând parcă prin memorie. Michael urmă: N-ai avut nici un motiv ca să-ți amintești de mine printre atâția alții. Dar s-ar putea să-ți amintești de băiatul de pe salteaua de alături. Striga după mama lui și credea că tu ești. Ai rămas cu el până a murit.

- Ahh... A răsuflat adânc, iar farmecul ei relaxat a dispărut pentru a face loc blândeții cu care-l alinase pe Jem. Bietul băiat. Am făcut atât de puțin! *Revoltător* de puțin. Cred că ar fi trebuit să mă deprind cu astfel de scene, dar niciodată nu am putut.

Frumusețea ei îl lovise drept în inimă. Compasiunea ei l-a lovit a doua oară, mai tare, pentru că anii de război îl făcuseră să prețuiască blândețea. Înainte să-i răspundă, și-a umplut plămânii cu aer.

- E mai ușor să fii dur. Și cu toate că este mai dureros, sunt multe de spus despre unicitatea și valoarea fiecărei persoane a cărei viață se întretaie cu a ta.

Ea i-a aruncat o privire măsurată.

- Înțelegi, nu-i așa? Majoritatea soldaților găsesc că este mai bine să n-o facă, a spus, după care a continuat

cu vioiciune: Destinația noastră este casa aceea de pe colț. Chiriile sunt mici în Bruxelles, așa că am reușit să găsim un loc cu o grădină frumoasă pentru copii, cu grajduri mari pentru cai și chiar o trăsură pentru o sumă infimă.

Casa mare și arătoasă era înconjurată de un zid. Michael i-a deschis poarta lui Catherine, apoi le-a făcut semn servitorilor care veneau agale în urma lor. Tânăra lui ordonanță, Bradley, se uita la însoțitoarea lui cu ochii cât cepele. Michael nu-l putea învinui prea tare pentru că și el simțea același lucru.

Ignorând calmă privirea năucă a băiatului, Catherine a făcut o descriere a gospodăriei, apoi le-a făcut un semn cu mâna celor doi oameni, indicând spre grajdurile din spatele casei. Vulnerabilitatea pe care o arătase mai de vreme dispăruse, lăsând din nou locul soției ordonate de militar.

În timp ce îl conducea pe Michael înăuntru, pe scări au năvălit trei copii și doi câini într-o învălmășeală de picioare, mâini și labe. O voce cristalină a strigat:

- Ne-am terminat lecțiile, mamă, putem să ieșim în grădină să ne jucăm?

În timp ce copiii și un câine lung și scund se învăteau în jurul lui Catherine, celălalt patruped, un animal cu pete neregulate dintr-o rasă incertă, a început să latre la Michael. Catherine a izbucnit în râs:

- Liniște, vă rog, altfel o să-l facem pe maiorul Kenyon să se îndrepte spre altă gazdă. Clancy, nu mai lătra.

A crescut și mai mult în ochii lui Michael atunci când nu numai copiii, ci și câinele s-au liniștit brusc.

Catherine și-a petrecut brațul în jurul fetei mai înalte, care părea să aibă cam zece ani.

- Ea e fiica mea, Amy. Amy, maiorul Lord Michael Kenyon. O să locuiască aici.

El s-a înclinat cu solemnitate.

- Domnișoară Melbourne.

Fata a făcut o reverență grațioasă. Avea ulmatorii ochi albaștri-verzui și părul negru al mamei.

- E o plăcere să vă cunosc, domnule maior Kenyon.

- Iar ei sunt domnișoara Molly Mowbry și domnișorul James Mowbry, a continuat Catherine.

Ambii copii aveau părul roșu și expresii vioaie. Mary probabil că avea opt sau nouă ani, iar fratele ei era cu vreo doi ani mai mic. La fel ca Amy, se purtau impecabil.

După ce a făcut o reverență, Molly a întrebat:

- Sunteți lord?

- E numai un titlu de curtoazie, a lămurit-o el. Tatăl meu este duce, dar eu nu voi fi un lord adevărat, deoarece am un frate mai mare.

- O, a făcut Molly. Căpitanul Wilding ne învață să desenăm. Știți ceva ce ne-ar putea fi de folos?

Amy i-a dat un ghiont, șuierându-i:

- Nu se pun astfel de întrebări.

- Am fost nepoliticoasă? a murmurat cealaltă clipind din ochii ei mari și căprui.

Michael a zâmbit.

- Doar pentru că mă tem că nu am niște abilități interesante.

- Nu? s-a bosumflat ea.

S-a gândit ce ar fi putut să-l intereseze pe un copil. Cu siguranță nu mineritul și strategiile de investiții.

- Păi, pot să prevăd când vine o furtună, dar nu cred că pot învăța pe altcineva să facă lucrul ăsta.

Fața ei s-a luminat.

- Ai putea încerca.

- Maiorul trebuie să se instaleze, a spus Catherine. Voi trei mergeți afară și luați-i pe Clancy și pe Ludovic cel Leneș cu voi.

Michael a urmărit cu surprindere cum copiii și câinii se conformau imediat.

- Ludovic cel Leneș?

- Este câinele de vânătoare lung și apatic, la informat o voce de pe scări. În cea mai mare parte a timpului doarme. Este singura lui calitate.

A privit în sus și a văzut o roșcată mică și drăguță coborând treptele.

- Sunt Anne Mowbry, s-a recomandat aceasta zâmbind.

După prezentări, au discutat câteva minute până când Anne a spus candidă:

- Vă rog să mă scuzați. Sunt însărcinată din nou și sunt în faza în care tot ce-mi doresc este să dorm.

Sinceritatea ei l-a amuzat pe Michael. Era atractivă, prietenoasă și șarmantă. Și, ce binecuvântare, nu-i sucea mințile în felul în care o făcea Catherine.

După ce Anne i-a părăsit, Catherine a urcat la etaj.

- Camera ta este aici, sus, Michael. L-a condus într-o încăpere însoțită ale cărei ferestre dădeau spre o stradă laterală. Kenneth este vizavi pe hol. Pe pat este deja lenjerie curată, deoarece știam că se va ocupa în curând.

S-a întors cu fața spre el. Mișcarea a adus-o în razele soarelui care se revărsau pe geam. Scăldată în lumină era ca o zeiță, de o frumusețe nepământească. Cu toate astea, genera pace și fericire în jurul ei, calitate care îi amintea de Clare.

Patul se afla în spatele ei. L-a fulgerat gândul nebunesc să înainteze, s-o ia în brațe și să o întindă pe pat. Să-i sărute buzele moi și să-i exploreze ascunzișurile delicioase ale trupului. În brațele ei, avea să descopere lucrurile după care tânjea...

Privirile li s-au întâlnit și a durat o clipă să se înțeleagă. Știa că el o admiră. Deși era în mod sigur obișnuită cu aprecierea bărbaților, s-a uitat repede în jos și s-a concentrat să-și scoată mânușile.

- Dacă ai nevoie de ceva, e de ajuns să ceri. Lui Anne, mie sau lui Rosemarie, menajera.

El s-a străduit să privească verigheta de aur care îi strălucea pe mâna stângă. Era măritată. De neatins. Soția unui confrate ofițer... și trebuia să o scoată din dormitorul lui acum.

- Sunt sigur că o să mă simt foarte bine. Diseară nu voi fi aici la cină, dar sunt nerăbdător să-i întâlnesc mai târziu și pe ceilalți locatari.

- Voi trimite mai târziu servitoarea cu o cheie a casei, i-a spus ea fără să-l privească, după care a dispărut pe hol.

A închis cu grijă ușa în urma ei, apoi a căzut într-un fotoliu și și-a frecat tâmplile. După dezastrul cu Caroline,

jurase ca niciodată, în nici o împrejurare, să nu mai atingă o femeie măritată. Era un jurământ pe care ținea să-l respecte cu orice preț. Și totuși era posibil ca diavolul să o fi creat pe Catherine Melbourne pentru a-l ispiti.

Egoismul străveziu al ultimei afirmații i-a adus pe buze un zâmbet vag. Dacă revederea lui Catherine îi oferise o învățătură, era vorba de un reproș la adresa propriei aroganțe. Fusesse atât de sigur că vârsta și experiența îl vor apăra de nebunia unei pasiuni. Extazierea în fața unei figuri drăguțe nu era pentru el.

Era evident că fusese prost să se creadă imunizat. Cu toate astea, chiar dacă nu își putea controla sentimentele față de Catherine Melbourne, putea să-și controleze comportamentul. Nu avea să spună nici o vorbă nelalocul ei, nu avea să facă nici un gest care să poată fi interpretat. Avea să se comporte față de ea cum se comportase cu Clare.

Nu, nu așa. Între el și Catherine nu aveau să existe sărutări sau îmbrățișări tandre. Se părea că șederea lui acolo nu avea să dureze mai mult de câteva săptămâni, și în mod cert se putea stăpâni în tot acest timp. La urma urmei, până a doua zi avea să fie prea ocupat ca să mai aibă timp de vreo pasiune.

Și totuși, încă îl mai bântuia un sentiment de neliniște. S-a ridicat și s-a dus să privească pe geam. Toți militarii aveau o înclinație spre superstiție, o credință în lumea de dincolo. Poate că adorabila Catherine era într-adevăr o încercare. Crezuse că se împăcase cu trecutul, dar poate că judecata divină hotărâse că trebuia să înfrunte aceeași situație care îi adusesese atâta durere înainte. De data asta însă, trebuia să-și stăpânească pornirile imorale.

De un singur lucru era ferm convins: nu avea să-și repete greșeala.

capitolul 4

Catherine mergea încet pe hol, fără să se uite în jur. După atâția ani printre militari, ar fi trebuit să se deprindă cu faptul că aproape orice bărbat era chipeș

în uniformă. Când Colin purta ținuta de gală, era un fapt știut că tinerele fete impresionabile leșinau de admirație.

Chiar și așa, maiorul Kenyon avea ceva deosebit de atrăgător. Uniforma verde-închis de pușcaș era mai austeră decât cea a altor regimente; oricum, se potrivea de minune cu ochii lui, care aveau o nuanță de verde rară și izbitoare. Uniforma se potrivea la fel de bine cu umerii săi lați, cu părul castaniu și cu trupul lui zvelt și puternic...

Avea însă ceva mai mult decât o înfățișare plăcută; ca și Wellington, avea acel soi de prestanță irezistibilă care îi permitea să domine o încăpere fără să scoată o vorbă. Bănuia că acea calitate izvora dintr-o încredere de nezdruccinat.

Deși îi făcuse plăcere să discute cu el, avea o intuiție tulburătoare. Trebuia să aibă grijă ca maiorul Kenyon să nu aibă ocazia să vadă ce se afla sub suprafața lustruită pe care muncise atâta s-o perfecționeze.

Era ciudat că se gândea la el atât de protocolar. De obicei prefera să-și spună pe nume cu ofițerii din jurul ei. Instinctul îi spunea probabil că nu trebuia să-l lase să se apropie prea mult. Din fericire, era expertă în a-i ține pe bărbați la o distanță sigură.

Clătinând din cap, s-a dus în dormitorul ei să se ocupe de un coș plin cu lucruri de cusut. Nimic nu era mai bun decât cârpitul ca să te aducă cu picioarele pe pământ.

Catherine era pe cale să meargă jos să verifice pregătirile pentru cină când a intrat soțul ei.

- Sunt câțiva cai noi în grajd. Colin și-a scos chipiul din piele neagră și l-a aruncat pe pat. Și încă unii buni. Ne-am pricopsit cu un încă un locatar?

Ea a încuviințat din cap și a făcut o împunsătură scurtă și precisă cu acul.

- Maiorul Lord Michael Kenyon de la Pușcași. S-a retras din armată anul trecut, dar evadarea lui Napoleon l-a convins să revină. Este afectat la statul-major, cel puțin în acest moment.

Colin s-a arătat surprins.

- Unul dintre ofițerii ăia de viță nobilă care îi plac bătrânului Hookey pentru că dansează la fel de bine pe cât luptă. Și-a scos vestonul și cămașa. Poate fi de folos să-l cunoști. S-a purtat ca și când ar fi fost topit după tine?

Ea a privit în jos și a rupt scurt ața cu dinții, dorindu-și ca soțul ei să nu fie atât de ostentativ în interesul lui personal. Era adevărat că o soție atrăgătoare reprezenta un atu pentru un ofițer, dar se simțea prost atunci când el o îndemna să flirteze cu superiorii săi. Prima dată când o pusese să facă acest lucru, se împotrivise. El i-a arătat repede că era de datoria soției să promoveze cariera soțului. Implicația subînțeleasă era aceea că nu-l satisfăcea în alte privințe. Din acel moment, s-a conformat dorințelor lui.

Deși lordul Michael îi admirase în mod evident înfățișarea, se simțea stânjenită să-l expună speculațiilor lui Colin. A spus indiferentă:

- Maiorul Kenyon nu a dat nici un semn că ar fi nebun după farmecele mele bine cunoscute. Nu știu nimic despre calitățile lui de dansator, dar a luptat în majoritatea bătăliilor importante din Spania.

- Sună și mai bine. Fii și mai fermecătoare; am întârziat cu promovarea la gradul de maior și Kenyon trebuie să aibă influență pe lângă duce.

- O să fii promovat în curând. O să fie o grămadă de ocazii să te acoperi de glorie în următoarele câteva luni, a oftat ea.

- În mod sigur așa sper și eu. Kenyon... a rostit el încruntat pe când se schimba în uniforma de gală. Numele îmi sună cunoscut. A pocnit din degete. Acum îmi amintesc. După bătălia de la Barossa, a pus să fie bătută o medalie comemorativă pentru oamenii din subordinea lui. A spus că făcuseră o treabă atât de grozavă, încât meritau să fie onorați. Colin a râs. Îți imaginezi, să faci așa ceva pentru o companie de soldați bețiwi?

Catherine i-a aruncat o privire glacială.

- Cred că are dreptate, curajul excepțional trebuie omagiat. Trupele de pușcași sunt unele dintre cele mai

bune din armată, și unul din motive este că ofițerii sunt încurajați să-și cunoască și să-și respecte oamenii.

-Soldații obișnuiți nu sunt ca noi. Valoroasa lui companie probabil că și-a vândut medaliile pentru băutură. Colin și-a trecut pieptănul prin părul șaten-deschis. Merg să cinez cu niște prieteni. Probabil că o să întârzii, așa că nu mă întorc în seara asta.

Ea s-a întrebat cu detașare cine era femeia. Doamnele din Bruxelles erau foarte primitive cu ofițerii aliați care veniseră să le salveze de jugul împăratului.

S-a ridicat și i-a strâns cămașa și lenjeria boțite pentru a le pune în coșul de rufe.

-Îți urez o seară plăcută.

-Așa o să fie, a spus el vesel.

Catherine nu se îndoia de asta.

Michael a cinat cu prietenii din armată care erau la post în zonă. Îi făcea bine să-i revadă, deși s-a glumit serios pe seama faptului că nu putea sta departe de câmpul de luptă.

În mod previzibil, conversația s-a concentrat în jurul situației militare. Oficial era încă pace, dar nimeni nu se îndoia că de îndată ce Bonaparte își va fi consolidat poziția la Paris, avea să pornească împotriva aliaților.

S-a întors târziu la noua lui casă și a intrat în liniște. În holul principal și pe coridorul de sus ardeau lumânări. Era evident că Anne și Catherine își gestionau bine gospodăria.

Pe sub ușa aflată vizavi de a lui se vedea o fâșie de lumină, așa că a hotărât să bată. Vocea familiară de bariton a lui Kenneth Wilding i-a spus să intre.

Michael l-a găsit pe prietenul său ocupat cu un bloc de desen. Kenneth era un caricaturist și un desinator de primă mână, talent care îl ajutase în munca de ofițer de recunoaștere în Spania.

Ochii lui Kenneth s-au deschis larg când și-a ridicat privirea de pe coală.

-Doamne, Dumnezeule, de unde-ai apărut?

Michael a râs înfundat.

- Nu ți-au spus încântătoarele noastre gazde că locuiesc în camera din fața ta?

- Nu, m-am întors cu puțin timp în urmă și toată lumea se dusesese la culcare. Kenneth s-a ridicat și i-a strâns mâna. La naiba, mă bucur grozav să te văd!

Brunet, cu o constituție zdravănă și puțin neșlefuit, Kenneth Wilding părea mai degrabă un muncitor decât ofițer și gentleman. Era unul dintre puținii ofițeri promovați de la gradele inferioare, o onoare rezervată în general unor fapte de curaj vecine cu sinuciderea. Când încă era sergent, îl ferise de necazuri pe tânărul Michael, abia numit la comandă. Prietenia lor se născuse din respectul reciproc.

Michael a studiat fața prietenului său în timp ce își strângeau mâinile și a fost bucuros să constate că o parte din teribila încordare lăsată de campania din Spania dispăruse.

- Am ceva whisky vizavi. Să-l aduc?

- N-am mai avut parte de trăscaul ăla de când ai plecat din Spania, a spus Kenneth, cu o undă de umor licărindu-i în ochii cenușii. Mi-a cam lipsit. Whisky-ul face ca brandy-ul să pară o emblemă a civilizației.

Michael s-a dus după sticlă și a fost cât pe ce să se împiedice de Ludovic cel Leneș, care era tolănit în fața ușii lui. Când a revenit în camera lui Kenneth, câinele l-a urmat și s-a ghemuit pe jos, cu botul pe cizma lui Michael. Acesta l-a studiat amuzat.

- Așa îi întâmpină animalul ăsta pe nou-veniți, sau pur și simplu am eu ghinion?

Kenneth a scos două pahare și a turnat băutură în fiecare din ele.

- Consideră-te fericit. Cu Ludovic de pază, orice potențial atacator o să moară de râs.

După ce și-au împărtășit noutățile, Michael s-a interesat:

- Anne și Catherine sunt personaje reale, sau doar produse ale imaginației mele înfierbântate?

- Nu sunt extraordinare? Am avut norocul să stau cu ele într-un castel la Toulouse. Când am aflat că sunt la Bruxelles, am venit în genunchi să întreb dacă mai e loc

și pentru un pușcaș. Sunt experte în a le asigura bărbaților căldura, o hrană bună și fericirea.

- Cum sunt fericiții lor soți? a întrebat Michael, știind că nu ar fi trebuit să se arate atât de curios.

Kenneth a luat o gură de whisky.

- Charles Mowbry o să-ți placă. Tăcut, dar foarte capabil și cu un simț al umorului aparte.

- Dar Melbourne? Kenneth a șovăit până când Michael a comentat: În tăcerea ta simt ceva de rău augur.

- Nu-l cunosc bine pe Melbourne, a răspuns celălalt studiindu-și paharul. E un cavalerist grosolan până în măduva oaselor. Cunoști genul - nu e prost, dar nu vede nici un motiv de a-și folosi judecata. Totuși este un ofițer bun, din câte am auzit. Aproape neînfricat.

- La cavalerie, curajul este ceva obișnuit. Judecata e o raritate. E demn de admirabila Catherine?

- Nu sunt eu în măsură să spun. Kenneth s-a aplecat să-l scarpine pe Ludovic după urechile blegi. În mod evident, ea așa crede. În Spania a primit porecla de sfânta Catherine în aceeași măsură pentru virtutea ei și pentru munca de infirmieră pe care a depus-o. Jumătate dintre oamenii pe care îi întâlnește se îndrăgostesc de ea, dar ea nu a avut niciodată ochi pentru altcineva decât pentru bărbatul ei.

Asta l-a adus pe Michael cu picioarele pe pământ; nu era decât unul dintr-o mulțime uriașă. Și totuși, îi părea bine să audă că era tot atât de onestă pe cât era de frumoasă. Odinioară, nu crezuse că astfel de femei există.

Se întreba ce ținea Kenneth numai pentru el, dar îl iscodise suficient. L-a luat de pe masă blocul de desen.

- Pot să mă uit?

- Dacă vrei.

Michael a zâmbit la vederea caricaturii la care lucra Kenneth.

- Inteligent mod de a-l desena pe Bonaparte ca pe o brută pofticioasă. Ar trebui s-o trimiți la o tipografie ca să poată fi reprodusă.

Kenneth a ridicat din umeri la sugestia lui. Respingea invariabil complimentele spunând că talentul său nu era decât o abilitate neînsemnată.

Michael a răsfoit paginile. După câteva studii arhitecturale care reprezentau clădirea unei bresle, a găsit un desen cu Amy Melbourne jucându-se alături de copiii familiei Mowbry. Din câteva linii rapide, Kenneth surprinsese mișcările fluide ale unui joc în care copiii se alergau, plus caracterul fiecăruia. Michael nu înceta să fie uimit de faptul că mâinile atât de mari ale prietenului său puteau desena cu atâta subtilitate și eleganță.

- E o schiță reușită a copiilor. Primul lucru pe care mi l-a spus Molly a fost că-i înveți cum să deseneze.

- Ambele fete sunt eleve bune, a zâmbit Kenneth. Pe Jamie nu-l interesează nimic ce n-are patru copite, coamă și coadă.

După mai multe schițe ale copiilor și una cu Anne Mowbry, Michael a întors pagina și s-a trezit privind-o pe Catherine Melbourne. I s-a strâns inima văzând-o în picioare pe un țărm stâncos, cu o expresie nepământească. Briza îi flutura părul negru ca pe un steag și îi lipea rochia clasică de rotunjimile siluetei ei splendide.

A studiat nesățios portretul, într-un mod care ar fi fost necuviincios dacă ar fi fost vorba de femeia în carne și oase. Încercând să pară indiferent, a spus:

- Un portret bun al lui Catherine. Vrea să reprezinte o zeiță greacă, sau poate legendara sirenă al cărei cântec îi ademenea pe bărbați la pieire?

- Sirena. Totuși, portretul nu e așa de bun. Trăsăturile ei sunt atât de regulate, încât sunt greu de desenat. Și în ochii ei mai e și un soi de privire bântuită pe care nu am reușit să o prind.

Michael a privit imaginea cu mai multă atenție.

- De fapt, ai surprins o parte din ea. Ce ar putea să o bântuie pe o femeie minunată?

- N-am nici o idee. În ciuda purtării ei afabile, Catherine nu-și dezvăluie prea mult firea.

În mod sigur prietenul său ascundea ceva, pentru simplul motiv că viața privată a lui Catherine Melbourne

nu-l privea deloc pe Michael. Cu toate astea, când a trecut la pagina următoare, a spus degajat:

- Dacă faci vreodată o schiță cu ea pe care nu ți-o dorești, aș fi bucuros să ți-o iau.

Kenneth i-a aruncat o privire pătrunzătoare, dar s-a mulțumit să răspundă:

- Ia-o pe asta dacă-ți place. Cum ți-am spus, nu sunt mulțumit de ea.

Michael a desprins desenul și apoi a continuat să răsfoiască blocul. Fusesse incredibil de prost să ceară portretul unei femei care nu avea să facă niciodată parte din viața lui. Totuși, la bătrânețe, dacă trăia atât de mult, avea să dea orice pentru a-și aminti fața ei și felul în care ea îl făcuse să se simtă.

Wellington avea dreptate că situația era haotică. De îndată ce Michael s-a prezentat la cartierul general în dimineața următoare, i s-au încredințat o grămadă de sarcini referitoare la provizii și echipament. Așa cum spunea ducele cu amărăciune, poate că maiorul Kenyon nu era un geniu al intendenței, dar cel puțin știa de ce anume aveau nevoie oamenii care luptau.

Munca îi cerea concentrare totală și la sfârșitul zilei, impresia puternică pe care i-o provocase Catherine Melbourne nu mai era decât o amintire încețoșată. S-a îndreptat spre casa de pe Rue de la Reine pentru cină, gândindu-se că o să-i facă bine să o revadă. Era o femeie minunată și fermecătoare, dar asta nu era un motiv să se poarte ca un adolescent îndrăgostit nebuște. O a doua întâlnire avea să-l vindece de obsesia în stadiu germinativ.

Catherine îi amintise că obiceiul casei era să se adune pentru un sherry înainte de cină. După ce s-a schimbat, Michael a coborât în salon, unde i-a găsit pe Anne Mowbry și încă un domn.

- Mă bucur că ai putut veni la cină în seara asta, Michael. Anne și-a întors capul, aranjându-și buclele castanii rebele. El este soțul meu, căpitanul Charles Mowbry.

Acesta l-a întâmpinat cu o strângere prietenească de mână.

- V-am admirat caii, domnule maior Kenyon. Nu este corect ca astfel de animale de prima mână să nu fie folosite la adevărata valoare de un ofițer de infanterie.

Michael a zâmbit larg.

- Fără îndoială că aveți dreptate, dar am un prieten pe jumătate țigan, iar caii pe care îi crește sunt minunați. Sunt norocos că mi-a vândut doi. De obicei nu renunță la ei decât dacă partenerul de tranzacție îi oferă la schimb primul său născut.

Mowbry s-a uitat malițios la soția lui.

- Ar merita să-l dăm pe Jamie la schimb pentru murgul ăla, nu-i așa?

- Nu mă întreba astăzi, a replicat ea exasperată. După necazurile pe care mi le-a făcut Jamie, sunt gata să iau în considerare orice ofertă!

Toată lumea a râs. În curând sporovăiau ca niște vechi amici. Atunci a apărut în ușă Catherine Melbourne într-o rochie de un verde-marin strălucitor care îi puneă în valoare ochii remarcabili.

- Bună seara tuturor, a spus ea liniștită.

Michael a privit-o și încrederea că era imun la frumusețea ei s-a făcut țândări. În cel mai bun caz ar fi putut spune nu-l mai surprindea sentimentul că fusese săgetat în inimă. A studiat-o în timp ce traversa încăperea către ceilalți. Atracția pe care o exercita era dincolo de frumusețe și căldură, deși și din astea avea din belșug. Cu ochiul lui de artist, Kenneth observase acea vulnerabilitate îngândurată de sub exteriorul orbitor, iar acum și Michael o putea vedea. Catherine era ființa cea mai periculoasă: femeia care îți stârnește în aceeași măsură tandrețe și dorință.

- Bună seara. Încă de copil învățase să-și ascundă emoțiile, iar acum făcea apel la stăpânirea lui de sine îndelung exersată astfel încât nimeni, și mai ales ea, să nu-i bănuiască trăirile. Îi mulțumesc stelei mele norocoase că am găsit această casă. Este singura în care mi s-a oferit vreodată, ca supliment, un câine care să doarmă în patul meu.

- Interesant, a rostit ea cu o sclipire malițioasă în ochi. Dacă aş fi câine, m-aş gândi de două ori înainte de a te săcăi. Dar este evident că Ludovic ştia ce face. Te joacă deja pe degete.

În timp ce Michael se întreba dacă părea atât de intimidant pentru cei din jur, cei doi soţi Mowbry au început să istorisească poveşti despre Ludovic cel Leneş. Era în mod clar un câine care nu lăsa pe nimeni indiferent.

Kenneth nu venea la cină, dar câteva minute mai târziu a apărut Colin Melbourne. Bărbatul era foarte chipeş şi sigur pe el, fapt care se trăgea din lipsa oricărei îndoieli de sine. Catherine s-a îndreptat spre soţul ei şi l-a luat de braţ. Cei doi făceau o pereche extraordinară.

- Colin, vreau să-l cunoşti pe cel mai nou locatar.

După prezentări, Melbourne i s-a adresat cordial:

- Îmi pare bine să vă cunosc, Lord Michael. Atâta vreme cât camera era goală, exista riscul ca o persoană nepotrivită să fie încartiruită aici. Un alt așa-zis ofițer promovat din gradele inferioare, de exemplu.

Cei doi Mowbry şi Catherine s-au foit stânjeniți, dar enervarea lui Michael s-a temperat. Se temuse că ar fi putut să-l displace pe Melbourne pentru că era soţul lui Catherine. În loc de asta, putea să-l disprețuiască pentru snobismul lui ostentativ. Nu era de mirare că Kenneth fusese rezervat când vorbise despre el. A ripostat cu voce tăioasă:

- De pildă cineva cum e Kenneth Wilding?

- Nu am avut intenția să insult pe nimeni, a replicat Melbourne, devenit brusc prudent. Pentru un om de nivelul lui, Wilding se descurcă bine maimuțărind comportamentul unui gentleman. Cu toate astea, nimic nu poate înlocui o spiță aleasă. Ca fiu al ducelui de Ashburton, vei fi în mod sigur de acord.

- Nu pot spune că am văzut vreodată o legătură strânsă între descendență şi caracter. La urma urmei, Kenneth a avut prostul gust să meargă la Harrow. Te-ai fi aşteptat la ceva mai bun de la unicul fiu al lordului Kimball. Michael a golit ultimele picături de sherry. Totuşi, chiar şi un bătrân absolvent de Eton ca mine

trebuie să recunoască faptul că cei de la Harrow dau aparența unor gentilemani.

Melbourne a fost șocat. De vreme ce Harrow era o școală tot atât de prestigioasă ca Eton, chiar și un cavalerist grosolan putea înțelege ironia. Revenindu-și, a spus cu un regret dezarmant:

– Iertați-mă, tocmai m-am făcut de râs ca un prost, nu-i așa? N-am vorbit niciodată prea mult cu Wilding, și am făcut greșeala să presupun că nu ar fi mai mult decât un sergent ridicat în grad.

O întorsese bine, deși famecul nu-i putuse face uitată grosolănia.

– Probabil că bine cunoscutul său simț al umorului l-a făcut pe Kenneth să vă lase pradă prejudecăților.

– Dacă este de familie bună, pentru ce s-a înrolat ca simplu soldat? nu putea înțelege Melbourne.

Michael cunoștea răspunsul, dar acesta nu-l privea pe celălalt. A spus doar:

– Lui Kenneth îi plac provocările. Era sergentul meu când am fost proaspăt numit comandant. Am fost norocos să-l am lângă mine. După ce el și grupa lui au luat de trei ori mai mulți prizonieri francezi decât numărul lor, l-am propus la avansare pentru fapte de vitejie pe câmpul de luptă. Și-a pus cu zgomot paharul pe o masă. Am fost uimit că armata a avut bunul-simț să-l facă ofițer.

Comentariul lui a provocat o discuție aprinsă despre imbecilitatea gradelor superioare din armată, care s-a prelungit și în timpul cinei. A fost o masă plăcută, cu mâncare excelentă și conversație agreabilă. Deși Colin Melbourne nu era un companion dezagreabil, era evident că nu avusese niciodată vreo idee originală.

Cu toate astea, la final, Michael nu-și amintea absolut deloc ce mâncase. Tot ce-și amintea era silueta elegantă a lui Catherine, râsul ei spumos și netezimea catifelată a tenului ei.

S-a hotărât ca, ori de câte ori era posibil, să nu mai ia cina acasă.

capitolul 5

Trecuse bine de miezul nopții când Michael a deschis ușa bucătăriei. A rămas înmărmurit.

– Îmi pare rău, nu mai credeam că o să gădesc pe cineva aici.

Catherine Melbourne și-a ridicat privirea de la focul pe care puneă lemne.

– Nu ai de ce, toți oamenii normali sunt acum în pat. S-a ridicat și s-a șters pe mâini. Probabil că ducele îți dă mult de lucru. Ești aici de o săptămână și nu te-am văzut decât o dată.

Ar fi fost înțelept să se retragă, dar ar fi fost în același timp o mojie de neiertat. Michael a intrat în bucătărie.

– În majoritatea serilor trebuie să fiu prezent la petrecerile date de lumea mondenă britanică venită la Bruxelles în căutarea aventurii.

– Așa bănuiam și eu. Lui Wellington i-a plăcut întotdeauna ca ofițerii lui superiori să participe și la evenimente sociale importante, și probabil mai cu seamă acum, când nu vrea ca civilii să se alarmeze prea tare de situația militară. A zâmbit malițioasă. Sunt sigură că ești foarte solicitat să contribui cu farmecul tău aristocratic la toate aceste agape și baluri.

– Mă tem că așa e, a rostit el cu o strâmbătură. Dar cum de nu te-am văzut și pe tine? Lui Wellington îi place și compania doamnelor atrăgătoare, așa că îmi închipui că tu, Anne și soții voștri suneți în fruntea listei de oaspeți.

– De obicei sunem invitați, dar Colin este adesea... ocupat cu alte lucruri. Catherine a luat o lingură de lemn și a amestecat într-o oală care fierbea pe plită. De obicei, când merg Anne și Charles, îi însoțesc, dar ea s-a simțit prea obosită ca să mai iasă, așa că în ultima vreme nu am mai ieșit nici eu. Cu excepția petrecerilor date de însuși ducele, bineînțeles. Toată lumea participă la ele.

Michael a șovăit înainte de a face oferta care i-ar fi venit de la sine și fără să-și facă probleme, dacă ar fi fost vorba de orice altă femeie.

- Dacă ai nevoie de un însoțitor, m-aș simți onorat să-ți fiu de folos.

Ea și-a ridicat rapid capul și i-a cercetat fața. Aparent satisfăcută de ceea ce văzuse, a spus:

- Mulțumesc. Sunt evenimente care m-ar tenta, dar nu prea m-aș duce singură.

- Bine. Spune-i ordonanței mele, Bradley, la ce baluri vrei să mergi și sunt la dispoziția ta. Și-a ascuns cu mâna un căscat. Totuși, astăzi am mers călare până la Gent și înapoi. Nu am mai mâncat nimic de la micul dejun, așa că am decis să dau iama prin bucătărie. Și tu ai venit pentru o cină târzie?

Ea și-a aruncat coada lungă peste umăr și s-a îndreptat de spate. Pe gâtul zvelt îi atârneau cârlionți de păr negru strălucitor.

- Nu puteam să dorm. Am coborât să-mi încălzesc puțin lapte, dar supa asta mirosea atât de bine încât m-am răzgândit.

Marginea cămășii de noapte de culoare deschisă i se iveau de sub halatul bleu de bumbac. Deși veșmintele o acopereau mai bine decât o rochie obișnuită, efectul era tulburător de intim. Și mai rău, bucătăria era luminată doar de două lumânări și de foc, iar penumbra aducea mai degrabă a dormitor...

Michael a privit în altă parte.

- E vreun obicei al casei legat de spargerea cămării pe timpul nopții?

- Nu chiar; ce găsești e al tău. De obicei este supă fierbinte pe plită. Asta e o fiertură bunicică de pui și legume. A arătat spre cămară. Mai sunt și friptură rece, brânzeturi și pâine. Servește-te până când îți pun masa.

- Nu e nevoie să stai pe lângă mine.

- De ce nu? S-a dus la un dulap și a luat niște farfurii albe și grele. Mă descurc mai bine în bucătăria asta și n-am avut o zi așa grea ca tine.

- Credeam că să ai grijă de copii este cea mai grea muncă.

- Se presupune că bărbații n-ar trebui să știe acest lucru, a zâmbit ea ridicând din sprâncene.

- O femeie s-a pierdut odată cu firea și mi-a dezvăluit secretul.

- Îmi închipui că întotdeauna femeile îți mărturisesc secrete, a murmurat Catherine scrutându-l gânditoare.

Preferând să păstreze conversația la un nivel impersonal, el și-a luat lumânarea și a intrat în cămară.

- Brânzeturile locale sunt minunate, nu-i așa? Și pâinea, la fel.

- Mâncarea e atât de bună, încât nu e greu de înțeles de ce francezii cred că țara ar trebui să aparțină Franței. Vrei vin? Avem o carafă cu un vin foarte bun.

- Sună minunat, deși te avertizez că după două pahare o să adorm cu capul pe masă.

- Dacă se întâmplă, o să te învelesc cu o pătură, a spus ea calmă. Avem o gospodărie foarte bine rânduită.

Când Michael a ieșit din cămară, masa din lemn de pin era aranjată, cu bolurile cu supă aburindă pe ea. Kenneth avea dreptate, Catherine era expertă să-i facă pe bărbați fericiți și să-i hrănească bine. Ar fi fost un dar neprețuit chiar dacă nu ar fi fost așa frumoasă.

Când a început să taie brânza, a auzit un scâncet de câine. S-a uitat sub masă și l-a descoperit pe Ludovic, care îl privea cu ochi triști de copoi. A zâmbit și i-a aruncat o bucățică de brânză, iar câinele a prins-o cu dexteritate din aer.

- Deși îl cheamă Ludovic cel Leneș, este deosebit de priceput să-și facă apariția oriunde există oameni sau mâncare, a remarcat el, smulgându-i un hohot de râs gazdei sale.

- E dintr-o veche rasă de vânătoare franceză numită *basset* pentru că sunt atât de scunzi. Ca și soldații francezi din Spania, au un talent aparte să caute hrană. El și pisica din bucătărie concurează tot timpul pentru cele mai bune bucățele.

Un mieunat politicos l-a anunțat pe Michael că lângă scaunul lui apăruse o pisică tigrată dolofană. În spiritul dreptății, i-a dat și ei o feliuță de șuncă înainte de a se apuca să mănânce.

În următoarele minute a domnit tăcerea. Deși era stânjenit de cantitatea apreciabilă de mâncare îngurgitată, simțea intens prezența lui Catherine de partea cealaltă a mesei. Chiar și mișcarea gâtului ei când înghițea emana erotism. Dar în mod paradoxal, prezența ei era liniștitoare. Despre amanta lui, Caroline, se putea spune orice, numai că era liniștitoare nu.

- Mai vrei supă? l-a întrebat Catherine observând că bolul lui era gol.

- Te rog.

Ea a luat bolul și s-a dus la șemineu, care era suficient de mare ca să frigi un vițel. Când s-a aplecat peste oala cu supă, sânii ei voluptuoși s-au mișcat lin sub materialul moale al halatului. Michael a rămas nemișcat, incapabil să-și mute privirea.

Ludovic s-a ridicat brusc în picioare și a urmat-o plin de speranță.

- Pleacă de aici, cățelule, i-a spus cu fermitate în timp ce pune supă cu polonicul în castron.

Ignorând ordinul, Ludovic a scâncit și s-a ridicat pe labele din spate, lovindu-se cu capul de bol. Acesta s-a clătinat, iar supa a improșcat podeaua. Ea s-a tras înapoi și a spus severă:

- Trebuie să faci o recapitulare a lecțiilor de bună purtare, Ludovic.

Câinele a lăsat capul în jos cu o vinovăție comică.

Michael contempla zâmbitor spectacolul. Se distra mai mult decât la oricare dintre strălucitoarele evenimente mondene din ultima săptămână, dar nu lăsa să se vadă atracția pe care Catherine o exercita asupra lui.

Catherine a umplut din nou bolul și s-a întors spre el. Cu toată atenția îndreptată asupra chipului ei, a trecut o clipă până să observe flăcările care se întindeau pe partea dreaptă a halatului. Inima i s-a strâns de groază. Iisuse, probabil că tivul atinsese tăciunii aprinși! A sărit în picioare și a ocolit în grabă masa.

- Catherine, ți-a luat foc halatul!

Ea a privit în jos și a icnit înspăimântată. Bolul s-a zdrobit de podea și Ludovic a șters-o imediat, iar Catherine

se uita paralizată la flăcările galbene-portocalii care cuprindeau materialul subțire cu o viteză tot mai mare.

În cele câteva secunde cât i-a trebuit lui Michael să traverseze în salturi bucătăria, focul îi ajunsese aproape până la cot. I-a desfăcut cordonul cu o smucitură și i-a smuls halatul de pe umeri, aproape dărâmând-o. În timp ce o sprijinea cu mâna stângă, cu dreapta a aruncat veșmântul în flăcări în cămin, iscând o ploaie de scânteii care au urcat pe coș.

Fără să țină seama de degetele pârlite, a îndepărtat-o de vatră și a întors-o cu fața la el.

- Te simți bine?

Ce întrebare stupidă; era șocată, iar fața îi era la fel de albă precum cămașa de noapte. De frică să nu se prăbușească, a luat-o în brațe. Inima îi bătea atât de tare încât o simțea în coastele lui, și părea pe punctul de a-și pierde cunoștința.

- Ești în siguranță, Catherine, a spus el răspicat. Ești în siguranță.

Ea și-a ascuns fața în umărul lui și a început să plângă în hohote. A ținut-o strâns și i-a șoptit cuvinte de alinare. Coada ei neagră și mătăsoasă îi atingeia seducător dosul mâinii. Îi simțea cu vinovăție fiecare părțică din ea lipită de trupul lui - și mireasma de apă de trandafiri și apăsarea sânilor ei delicați pe pieptul lui.

Niciodată nu avea să se poată apropia mai mult de ea. Cu toate astea, nu savura momentul pentru că îi era imposibil să simtă plăcerea atingerii când ea era atât de tulburată.

Încet, încet, lacrimile i-au dispărut, dar era încă înfrigurată și respira repede, gâfâit. A așezat-o cu bândete pe un scaun. Ea și-a îngropat fața în palme, lăsând la vedere curbura fragilă a cefei.

Când el și-a dat haina jos, i-a zărit vag areolele sânilor prin cămașa de noapte din muselină albă. Această imagine ispitoare l-a făcut să se încordeze.

Doamne, Dumnezeule, ce fel de animal era ca să simtă dorință pentru o femeie care tremura de spaimă? Din decență și pentru a o încălzi, i-a învelit umerii cu haina lui groasă de lână. Aceasta era mult prea mare, așa

că i-a petrecut strâns piepții cu fireturi unul peste altul, deosebit de atent să nu-i atingă sânii cu degetele. Ea îl privea năucă, fără să scoată vreun cuvânt.

A îngenuncheat în fața ei și i-a luat mâinile în ale lui. Haina verde-închis îi scotea în evidență ochii cu nuanțe albastru-marin.

- Să-l chem pe soțul tău?

- Colin nu e acasă în noaptea asta.

- Vrei să o trezesc pe Anne?

- Nu, chiar mă simt bine. A încercat să zâmbească. Nu e nevoie să deranjezi pe nimeni.

- Mincinoaso. A început să-i frece degetele reci. Rareori am văzut pe cineva care să se simtă atât de rău.

Ea a zâmbit slab printre lacrimi.

- Sunt o rușine pentru armată, nu-i așa? A strâns din pumni. De obicei nu mă pierd cu firea, dar... ei bine, părinții mei au murit într-un incendiu.

El s-a simțit stânjenit, înțelegând motivul tulburării cauzate de accident.

- Îmi pare rău. Cum s-a întâmplat?

- Aveam șaisprezece ani, a spus ea poticnindu-se. Regimentul tatălui meu era încartiruit la Birmingham. Închiriaserăm o casă veche și frumoasă, acoperită toată vara cu trandafiri. Mă gândeam că ar fi minunat să locuim acolo pentru totdeauna. Apoi a venit iarna și într-o noapte a luat foc coșul casei. M-am trezit în miros de fum. Am strigat să-mi trezesc părinții, dar focul scăpase deja de sub control. Dormitorul meu era la parter și am reușit să ies pe fereastră. A închis ochii înfiorată. Părinții mei erau sus. Am continuat să țip până când s-a adunat acolo jumătate din sat, dar... Mama și tata nu s-au mai trezit niciodată.

- E vreun pic de brandy în dulapul din sufragerie? s-a interesat el ridicându-se în picioare.

- Da, dar chiar nu este necesar.

- O să-ți fie bine cât mă duc după sticlă? a întrebat-o fără să țină seama de protestele ei.

- În momentul ăsta nu plec nicăieri, crede-mă.

Michael a scos pisica de sub masă și i-a pus-o în poală.

- Poftim. Nimic nu e mai reconfortant decât o pisică somnoroasă care toarce.

Apoi a luat un sfeșnic și a ieșit cu pași mari și fără zgomot.

Catherine s-a rezemat de speteaza scaunului mângâind blana catifelată a felinei. Era bine că Michael îi dăduse pisica tigrată, pentru că fragila ei liniște psihică dispăruse odată cu el. Nu-și dăduse seama cât de protejată o făcuse să se simtă decât atunci când plecase.

Când s-a uitat în jos și a văzut tivul ars al cămășii de noapte, panica a început să o cuprindă din nou. Și-a strâns haina lui Michael în jurul umerilor. Încă păstra căldura trupului lui. Tandrețea gestului cu care o învelise o emoționă peste măsură. Nu se mai simțise atât de ocrotită din copilărie.

Și-a amintit cu amărăciune că scăpase nevătămată și nu avea nici un motiv să fie isterică. Pe brațul scaunului se găsea un șervet pe care l-a luat și și-a suflat nasul. Apoi s-a concentrat asupra pisicii nervoase, ca să o liniștească. Când Michael a revenit, tigra torcea, iar Catherine își recăpătase oarecum calmul.

- Bea tot. Ai nevoie.

A turnat brandy în două pahare, i-a dat unul, apoi s-a așezat în scaunul din fața ei. Stătea relaxat, cu o mână pe genunchi, dar o fixa cu o privire vigilentă.

- Mulțumesc. A sorbit din brandy, recunoscătoare pentru căldura pe care i-o trimitea prin oase. Pentru că nu puteam trăi fără foc, a trebuit să-mi suprim teama. Nu știam câtă groază zăcea în mine. Dacă nu ai fi fost aici, probabil că aș fi stat nemișcată și aș fi ars ca un iepure înspăimântat.

- Ești îndreptățită să-ți fie teamă. Chiar dacă dăm la o parte tragedia părinților tăi, mult prea multe femei au murit sau au fost mutilate îngrozitor în accidente exact ca al tău.

- Și asta nu s-a întâmplat datorită ție.

S-a lăsat pe spate în scaun, a scărpinat bărbia pisicii cu un deget și a sorbit din pahar.

Era ciudat cum focul care o înspăimântase era atât de plăcut acum, iar strălucirea lui roșiatică arunca reflexe

castanii în părul lui Michael. Când se întâlniseră prima oară, descoperise că frumusețea lui austeră o neliniștea. Îi amintea de o sabie bine ascuțită, calitate pe care o întrezărise și la alți bărbați care erau războinici înnașcuți. Îi descoperise foarte repede umorul, dar fusese nevoie de o catastrofă ca să-i descopere bunătatea.

Nu și-a dat seama că își terminase băutura până când el nu s-a ridicat și a mai turnat pentru amândoi. Ea s-a uitat nesigură la pahar.

- O să mă faci să mă cherchelesc.

- E posibil, dar cu puțin noroc s-ar putea să dormi adânc.

Catherine s-a gândit la coșmarurile care o bântuiseră după moartea părinților ei și a sorbit adânc. Dorind să vorbească despre ceva mai plăcut, a spus:

- Charles Mowbry a amintit că făceai parte dintr-un grup numit Îngerii Căzuți. E vorba de un club?

Michael a făcut un gest de lehamite.

- Era o etichetă prostească pe care societatea mondenă ne-o lipise nouă, celor patru care suntem prieteni încă de la Eton. Își avea rădăcinile în faptul că doi dintre noi aveam nume de arhangheli, iar ceilalți doi, Lucien și Nicholas, primiseră poreclele mai degrabă sinistre de Lucifer și Bătrânul Nick¹.

- De-a lungul anilor am cunoscut o mulțime de tineri ofițeri; din câte am observat, aş putea să pun pariu că vă plăcea să aveți reputații diabolice.

În privire i s-a ivit un zâmbet.

- De fapt, așa era, dar acum, ca om în toată firea și respectabil, nu-mi place să recunosc asta.

- Mai sunteți prieteni?

- Foarte buni. Soția lui Nicholas, Clare, spune că ne-am adoptat unul pe altul pentru că familiile noastre erau mai puțin decât satisfăcătoare. Are dreptate, presupun.

Remarca aluzivă a făcut-o pe Catherine să se întrebe cum era familia lui Michael. Dacă se gândea bine, de câte ori venea vorba de familia lui nobilă, era totdeauna

¹ Joc de cuvinte: în engleză, Old Nick înseamnă „diavolul“ (n.tr.)

tăios, aproape grosolan. Dar nu era greu să-l vezi ca pe un înger căzut, chipeș și periculos.

- Cum sunt prietenii tăi?

- Imaginează-ți că ai în față un zid înalt și lung care îți blochează calea cât vezi cu ochii într-o parte și alta. Dacă Nicholas ar ajunge în față lui, ar ridica din umeri și s-ar hotărî că de fapt nu are nevoie să meargă pe acel drum. Rafe l-ar găsi pe cel care are în pază zidul și l-ar convinge să-l lase să treacă, iar Lucien ar găsi vreun mod în care să se furișeze pe sub sau pe lângă zid fără a fi văzut.

- Dar tu?

Zâmbetul lui a devenit trist.

- Eu, ca berbecii nebuni primăvara, m-aș izbi cu capul de zid până când l-aș doborî.

- O trăsătură de caracter bună pentru un militar, a râs ea.

- De fapt, asta e a treia oară când trec prin armată. Prima dată mi-am cumpărat un loc la douăzeci și unu de ani. Situația militară era foarte dezamăgitoare, așa că mi-am vândut locul doi ani mai târziu.

Ea a calculat în gând ținând cont de ce îi povestise despre experiența lui în lupte.

- Probabil că ți-ai cumpărat din nou un post după ce Wellington a mers în Spania.

Michael a aprobat din cap.

- Mă atrăgea faptul că în sfârșit se făcuseră pași înaintea în lupta contra lui Napoleon. Fața lui a devenit opacă. Au mai fost... și alte motive.

După expresia lui, unele dureroase.

- Așadar, ai părăsit armata când împăratul a abdicat, apoi ai revenit. Și-a înclinat capul într-o parte. Pentru ce luptă bărbații?

El i-a aruncat o privire nedumerită.

- După ce ți-ai petrecut viața printre soldați, cunoști în mod sigur răspunsul.

- Nu prea.

- Păi, armata și marina constituie cariere onorabile pentru gentlemen, mai ales pentru fiii mai mici

ca mine, care au nevoie să se pună la adăpost de greutățile vieții.

- Da, dar asta nu explică pentru ce atâția bărbați găsesc plăcere în ceva atât de înfiorător. Gândindu-se la spitalele militare în care lucrase, Catherine s-a înfiorat. Jumătate dintre soldații pe care-i cunosc sunt nerăbdători să capete încă o șansă să fie făcuți bucățele.

El își rotea paharul în timp ce reflecta.

- Nu există oroare mai mare ca războiul. Dar în același timp, nu te simți niciodată mai viu ca în război. Este ceva înălțător și totodată un refugiu din fața vieții. Poate deveni un drog.

- Pentru tine așa a devenit?

- Nu, dar a existat pericolul să devină. Este unul dintre motivele pentru care am plecat din armată. Expresia feței lui s-a schimbat. Pentru ce îți țin discursurile astea? Probabil că te plictisesc îngrozitor.

- Deloc. M-ai învățat mai multe despre esența războiului decât am aflat în toți aniiăștia de trai printre soldați. Răspunsul tău explică de ce sunt întotdeauna atâția oameni dornici să lupte, chiar dacă există riscul să moară.

S-a așternut tăcerea, iar ea și-a sprijinit capul de spătarul înalt al scaunului și a studiat nonșalantă trăsăturile lui Michael scăldate în lumina focului. Era cu adevărat extraordinar de atrăgător, tot numai mușchi zvelți ca de panteră. L-ar fi putut studia ore întregi, întipărirându-și în minte încrețiturile fine de la colțul ochilor și felul în care cămașa albă îi accentua lățimea umerilor. În timp ce degetele lui lungi și bronzate mângâiau urechile lui Ludovic, s-a întrebat ce ar fi simțit dacă i-ar fi mângâiat și ei...

Uimită, și-a dat seama că senzația de căldură dintre picioarele ei era dorință. Uitase cum era.

Din fericire, nu era o fire pasională. Chiar și la șaisprezece ani, când se crezuse îndrăgostită de Colin, rațiunea o făcuse să-și stăpânească cu fermitate comportamentul. După căsătorie, învățase că pasiunea era o capcană abominabilă, așa că nu fusese niciodată tentată

să le dea satisfacție bărbaților care doriseră să o ademească pe panta imoralității.

Aflase de timpuriu că înfățișarea ei îi putea face pe bărbați să se comporte prostește, ceea ce nu era numai stânjenitor, ci și potențial periculos. Colin îi provocase de două ori la duel pe niște admiratori de-ai ei. Din fericire, respectivii își ceruseră scuze și lupta nu avusese loc, dar incidentele o lămuriseră că trebuia să găsească o cale pentru a le impune celorlalți o atitudine onorabilă.

Până la nouăsprezece ani învățase vicleșugul. O reputație de virtute neclintită, asociată cu un comportament de soră și absența totală a flirtului. Dându-și seama că nu-i vor putea fi niciodată iubiți, bărbații o lăsau în pace sau îi deveneau prieteni și protectori. Trecuseră ani de zile de când un bărbat nu-l mai făcuse cu adevărat probleme, iar Michael era un gentleman prea manierat ca asta să se întâmple.

Dorind să-i audă din nou vocea profundă, l-a întrebat:

- Ai amintit că unul dintre Îngerii Căzuți care îți sunt prieteni are o soție. Sau însurat și ceilalți?

- Lucien s-a însurat anul trecut, în ajunul Crăciunului. Michael a zâmbit cu afecțiune. Soția lui, Kit, este ca o căprioară, cu picioare lungi și ochi sfioși. Dar are o minte ascuțită ca o floretă și curajul unei leoaice. Despre Rafe, nu știu dacă se va însura vreodată. Cred că preferă ca viața lui să rămână așa cum este.

- Dar tu?

I-a părut rău imediat că deschisese gura. Faptul că îi pusese o întrebare atât de personală nu putea fi explicat decât de cantitatea de brandy pe care o băuse.

Michael i-a răspuns imperturbabil:

- Aveam de gând să-mi petrec primăvara la Londra și să-mi arunc un ochi asupra anunțurilor matrimoniale, dar Napoleon mi-a făcut țândări planurile.

- A distrus planurile multor oameni.

- O să mai fie și alte sezoane mondene, a spus el ridicând din umeri.

Imaginea lui Michael căutându-și o soție printre cele mai strălucitoare frumuseți din societate i-a dat o tresărire

ciudată de regret. Ea îl întâlnise pe Colin cu puțin timp înainte de moartea părinților ei și se măritase cu el la o lună după înmormântare, crezând că puterea și dragostea lui o vor ajuta să-și înfrunte durerea. Nu i-a luat mult timp să-și dea seama că sentimentele lui nu erau profunde și că în cele mai multe privințe ea era mai puternică decât el.

Nu avea nici un drept să se plângă, dar uneori tânjea să aibă pe cine se bizui. Instinctiv, știa că dacă s-ar fi măritat cu un bărbat ca Michael ar fi avut un soț cu care să împartă greutățile vieții, un bărbat care ar fi sprijinit-o când s-ar fi simțit prea obosită să meargă mai departe.

Știind că nu trebuia să se gândească la așa ceva, s-a ridicat și a pus încet pisica pe scaunul încălzit.

- Aș face bine să mă duc la culcare cât mai reușesc să urc scările. A făcut un pas, apoi s-a clătinat amețită. Michael a sărit imediat s-o susțină. Ea s-a rezemat de umărul lui până când i s-a limpezit mintea. Scuze, a murmurat. Capul meu nu prea rezistă la brandy.

A condus-o spre scări cu o mână pe umărul ei.

- Eu trebuie să îmi cer scuze pentru că te-am corupt cu o băutură tare.

Atingerea lui i-a trezit amintirea acută a senzației trăite când o ținuse în brațe. Cum de își amintea atât de bine acum, când atunci plânsese neconsolată pe umărul lui?

Străduindu-se să detensioneze situația, a pufnit:

- Prostii. Mi se spune sfânta Catherine. Sunt aproape incoruptibilă.

El i-a zâmbit recunoscător, cu ochii verzi luminați de veselie. Căldura intimă a expresiei lui aproape că a doborât-o din nou de pe picioare. Cu o senzație de gol în stomac, și-a dat seama că nu mai fusese niciodată atât de atrasă de un bărbat, nici măcar la șaisprezece ani, când se lăsase fascinată de Colin.

Slavă Domnului că Michael nu are gânduri necurate cu ea. Probabil că îi admira înfățișarea, dar era unul din acei bărbați onorabili pe care nu-i interesau femeile măritate. Bănuia că atunci când se însura avea să fie un bărbat fidel. Viitoarea lui soție era o femeie norocoasă.

De vreme ce ea și Michael nu aveau să fie niciodată iubiți, trebuia să și-l facă prieten. Pe termen lung era mai bine, pentru că prietenia ținea mai mult și dădea mai puțin decât dragostea.

Și totuși, în timp ce o conducea spre camera ei, știa că dacă exista vreun bărbat care să o abată de la calea cea dreaptă, acela era el.

capitolul 6

Seara următoare, Michael s-a hotărât să cineze acasă pentru a vedea cum se simțea Catherine. A ajuns târziu, la ora pentru sherry.

Când a intrat, Anne Mowbry i-a zâmbit și i-a întins mâna.

– Nu pot să cred! Toți bravii noștri ofițeri sunt prezenți în seara asta. Începusem să cred că exiști numai în imaginația mea, Michael.

– M-am gândit că ar fi mai bine să-mi fac apariția înainte să uitați de existența mea și să dați camera altcuiva.

Ea a râs înfundat, apoi s-a întors încet spre Kenneth Wilding. Michael s-a îndreptat spre Catherine, care împărțea sherry-ul la fel de calmă ca întotdeauna. Când și-a primit paharul, a întrebat-o încet:

– Ceva urmări neplăcute după noaptea trecută?

– O durere de cap în urma exceselor, dar nici un coșmar. A aruncat o privire spre cărbunii care ardeau în cămin. Și mă pot uita la flăcări fără să mă cuprindă panica.

– Asta e bine.

Era gata să plece când ea i-a spus:

– Mai este valabilă oferta să mă însoțești? Lady Trowbridge dă o serată muzicală mâine și mi-ar plăcea să merg. Cât privește cvartetul de coarde pe care l-a angajat, m-a asigurat că e de-a dreptul extraordinar.

– O să fie o plăcere pentru mine.

Cina a decurs fără probleme. Michael începuse să se deprindă cu remușcările provocate de dorința pe care

o simțea întotdeauna când se apropia de Catherine. Slavă Domnului că în ochii gazdei sale era doar un prieten. Dacă ar fi existat cel mai mic semn de interes reciproc din partea ei, situația ar fi fost imposibilă. Ar fi trebuit să-și găsească locuință în altă parte, chiar dacă asta ar fi însemnat să stea într-o magazie de lemne.

După cină trebuia să treacă pe la două recepții, dar a plecat de la amândouă cât a putut de repede. Avea nevoie de o noapte zdravănă de somn. Noaptea trecută fusese bântuit de gânduri dureroase și pline de senzualitate legate de Catherine. De câte ori închidea pleoapele vedea ochii ei candizi, simțea mirosul intim de apă de trandafiri și de femeie de pe pielea ei catifelată și apăsarea senzuală a corpului ei pe pieptul lui.

În cele din urmă căzuse într-un somn agitat, dar numai pentru a visa că făceau dragoste într-o lume în care ea era liberă și puteau fi împreună fără să se dezonoreze. Se trezise epuizat și deprimat. De ce naiba nu-l obseda o femeie liberă?

Pentru că niciodată nu alesese calea ușoară. Prietenul lui Lucien îi semnalase de câteva ori acest lucru.

În casa de pe Rue de le Reine era liniște, iar câteva lămpi aruncau o lumină difuză. Era gata să urce la etaj când a auzit o voce de bărbat. Crezând că era vocea lui Kenneth, s-a întors în holul central. Ajuns acolo, a privit în stânga. În clipa aceea s-a oprit brusc, ca și când ar fi primit o lovitură în stomac.

În semiîntinericul din capăt, Colin Melbourne își îmbrățișa soția, o săruta pătimaș iar cu mâna îi ridicase rochia. Catherine era lipită de perete și nu i se puteau distinge decât părul negru și faldurile rochiei de culoare deschisă. În timp ce Michael privea ca paralizat, Colin s-a desfăcut la pantaloni și apoi a pătruns-o. Ea gemea ușor de plăcere.

Michael a simțit brusc că se înăbușă. Nu exista nici o îndoială că Melbourne merita invidiat pentru relația atât de pasională pe care o aveau după atâția ani de căsătorie, dar faptul că îi vedea împreună îl îngreșoșa. Slavă Domnului că erau atât de absorbiți unul de altul încât nu-i remarcaseră prezența.

Tocmai se retrăgea, când a auzit o voce de femeie chicotind:

- Ah, *mon capitaine, mon bel anglais...*

A înghețat, apoi s-a întors. Fruntea lui Colin era sprijinită de perete, lăsând să se vadă chipul partenerei sale. Femeia nu era soția lui, ci una dintre servitoarele belgiene, o fetișcană brunetă cam de înălțimea lui Catherine. Își ținea capul lăsat pe spate, dezvelindu-și dinții mari și neregulați.

Senzația de greață a lui Michael s-a transformat într-una de furie curată. Cum putea nemernicul să-și înșele și să-și umilească soția în felul ăsta, și sub același acoperiș cu ea? Merita să fie biciuit crunt.

A avut nevoie de toată stăpânirea de sine ca să se îndepărteze. Cu sângele pulsându-i în tâmpile, urca scările câte două deodată. Avusese de gând să meargă în camera lui, dar pe sub ușa lui Kenneth se vedea lumină. A bătut și apoi a intrat fără să aștepte încuviințarea.

Prietenul lui și-a ridicat ochii de pe epistola pe care o scria.

- Ce s-a întâmplat? Arăți de parcă ai vrea să omori pe cineva.

- Chiar am chef să o fac. Michael și-a trântit chipiul pe pat, aproape să-i rupă pana. Colin Melbourne este jos, în hol, și o regulează pe una dintre slujnice. Dumnezeu, omul ăsta n-are pic de decență?

- Nu prea, a răspuns Kenneth calm. Am auzit că încălecă tot ce poartă rochie. De obicei este destul de discret, dar dacă o putoare este dornică, nu spune nu, chiar și în casa lui.

- Cum poate să facă asta? a mârâit Michael. Cum poate un bărbat care are o soție precum Catherine să se uite în altă parte?

- Nu m-aș aventura să caut o explicație. Dar de ce ești atât de șocat? Societatea este plină de bărbați cu moravuri de cotoi și de femei care nu sunt deloc mai breze.

Michael se plimba dintr-un capăt în altul al camerei știind că dreptatea era de partea lui Kenneth, dar tot era indignat.

- Catherine e la curent?

- Aș fi foarte surprins dacă nu ar fi. Este o femeie inteligentă și știe cum merg lucrurile. În cazul de față, chiar mai bine decât tine. Dacă ai de gând să-i spui ce-ai văzut, n-o face. N-o să-ți mulțumească pentru asta.

- Probabil că ai dreptate, a spus Michael șovăitor. Dar Catherine merită mai mult decât un dobitoc afemeiat și plin de prejudecăți.

- Oricare ar fi defectele lui, Melbourne reușește să-și mulțumească soția. Nu e deloc treaba ta dacă are un regiment de curve, Michael, a zis Kenneth încruntat. Poate că ar trebui să-ți repet. *Nu e deloc treaba ta.*

Michael a privit pe fereastră în întuneric. Remarcile lui Kenneth erau corecte. Nici un om din afară nu putea înțelege cu adevărat o căsnicie, iar el nu avea nici un drept să se amestece, chiar dacă era mânat de bune intenții. Numai Dumnezeu știa că, în trecut, bunele lui intenții îl duseseră în infern.

„De data asta însă, lucrurile stau altfel.“ Chiar așa, sau avea periculosul talent de a se dezamăgi singur? Arhanghelul Mihail, pornit să doboare toți balaurii.

Din spatele lui, Kenneth i-a spus blând:

- E măritată, Michael.

- Crezi că nu sunt conștient de asta în fiecare clipă? A respirat adânc de câteva ori, înainte de a se întoarce către prietenul său. Nu-ți face griji, nu am să mă ating de ea, și nici de el, dacă vrei să știi. Doar de dragul ei, mi-aș fi dorit ca soțul să fi fost cuviincios și onorabil, precum Charles Mowbry.

- Poate că este genul de femeie cumsecade căreia i se pare irezistibil un bărbat plin de vicii, a replicat celălalt. Nu am văzut niciodată vreun semn că-și regretă alegerea.

Michael a zâmbit fără veselie.

- Lângă cămin e un vătrai. Vrei să-mi dai cu el în cap ca să-mi transmiți definitiv mesajul?

- Mă abțin doar în cazul în care nu te duci după Melbourne cu ochii injectați. Kenneth și-a înmuiat tocul în călimară și a schițat absent o nevăstuică pe marginea scrisorii. Că tot veni vorba, în ultimele câteva zile Melbourne a fost uimitor de politicoș cu mine.

Michael s-a prăbușit pe un scaun.

- Din pricina mea. M-a enervat atât de tare, încât i-am spus că ești de obârșie nobilă. Îmi pare rău.

- Chiar trebuie să faci ceva cu temperamentul ăsta al tău, a pufnit Kenneth.

- Credeam că mă pot stăpâni, dar Colin Melbourne pare capabil să mă scoată din minți.

- Ah, e amuzant să-l vezi încercând să-și facă uitată grosolănia în speranța că-i voi putea fi de folos într-o bună zi. Nu știe că își pierde vremea degeaba.

În dorința de a și-o alunga pe Catherine și pe soțul ei din minte, Michael a întrebat:

- Tu și ceilalți ofițeri din spionaj ați aflat ce are de gând Bonaparte?

- Dracu' știe. Faptul că nu ni se permite să pășim pe pământ francez ne limitează drastic informațiile. Îmi doresc să declare cineva război și toate cărțile să se dea pe față. Ai auzit vreo bârfă bună de la cartierul general?

- Ducele nu le spune subordonaților lui ce gândește, dar nu trebuie să fii un geniu ca să vezi că există probleme în toate taberele. Prusacii sunt dificili. Prințul Blücher este de încredere, dar mulți din comandamentul lui sunt suspicioși față de britanici, de aceea cartierul lor general este la mai bine de cincizeci de kilometri de Bruxelles. Chestia asta reprezintă un punct slab în colaborarea dintre armate.

- Unul pe care împăratul îl va exploata rapid dacă se hotărăște să invadeze Belgia.

- Exact. Părerea mea este că Napoleon va porni foarte curând spre nord. Foarte mulți veterani francezi s-au strâns să lupte din nou sub stindardul imperial, așa încât armata lui Bonaparte probabil că va fi mai mare decât a lui Wellington și mult mai experimentată.

- Dar forțele aliate reunite îi vor depăși cu mult pe francezi, a precizat Kenneth.

Michael a ridicat sarcastic din sprâncene.

- Crezi că micul caporal le va da aliaților vreo șansă să formeze o armată mare și bine încheagată? A fost întotdeauna adeptul atacului, iar în situația de față

îndrăzneala este singura lui nădejde. Cu cât întârzie mai mult, cu atât mai mult timp are Wellington să-și transforme armata de strânsură într-o adevărată forță și să-și aducă înapoi veteranii din America.

- În orice bătălie pe picior de egalitate, Wellington l-ar învinge cu ușurință pe Bonaparte, a consimțit Kenneth. Dar în situația actuală ducele este în poziția blestemată de a face din rahat bici.

- Asta a fost valabil și în Spania, și ducele nu a pierdut nici o bătălie. Cu un zâmbet în colțul gurii, Michael a continuat: Sunt cam în aceeași poziție cu ducele. Am fost avansat locotenent-colonel și mi s-a încredințat un regiment de soldați neexperimentați cu ordinul de a scoate din ei tot ce pot.

- Acolo îți poți folosi mai bine calitățile decât într-un post la comandament. Despre ce regiment e vorba?

- Un contingent ad-hoc numit 105. Este format dintr-o mână de soldați britanici de carieră aruncați în mijlocul unui amestec de pifani și oameni din miliții instruiți doar pe jumătate. Ducele speră ca veteranii să dea suficientă forță pentru ca întregul regiment să devină operativ.

- O să ai de lucru până peste cap.

- Nu trebuie să-i învăț niște chestii grele, ca operațiunile de avangardă sau cercetarea. Tot ce trebuie să facă este să stea pe loc și să tragă cu puștile, de preferință nu unii în alții.

- În timp ce ghiulelele le smulg capetele camarazilor, gărzile imperiale mășăluiesc spre ei în bătaia ucigătoare a tobelor, iar cavaleria atacă pe cai uriași cu potcoave de oțel. Ce poate fi mai ușor? a spus Kenneth ironic.

- Exact. Nu e nimic complicat în treaba asta.

Transformarea unor proaspeți recruți în soldați avea să fie floare la ureche în comparație cu stăpânirea de sine de care trebuia să dea dovadă în preajma lui Catherine.

După ce s-a îmbrăcat cu foarte multă atenție, Catherine a coborât scările ca să meargă la serata muzicală. Michael o aștepta în holul de la intrare. Uniforma

verde-închis de pușcăș i se potrivea perfect, și întreaga lui înfățișare era desăvârșită. Încercând să nu se holbeze la el, a spus:

- Aștept cu nerăbdare seara asta. Cu excepția evenimentelor organizate de duce, nu am mai ieșit de săptămâni întregi.

- Plăcerea este de partea mea. I-a oferit brațul și un zâmbet din adâncul ochilor. Arăți foarte bine în seara asta.

Ea l-a prins de braț și au ieșit la trăsură. Picioarele lungi ale lui Michael s-au atins în treacăt de ale ei când s-au înghesuit în vehiculul neîncăpător. Prin venele ei a început să pulseze o ușoară febră a atracției. De data asta a recunoscut-o imediat. Familiaritatea o făcea mai puțin neliniștitoare decât în noaptea din bucătărie. De fapt, credea că era posibil să savureze senzualitatea deoarece știa că însoțitorul ei nu avea să-l pună mâna pe coapsă și nici n-ar fi încercat să o sărute cu forța. Dorința ei nu era complicată, era ceva în genul poștei de căpșune proaspete - era reală, dar nu atât de puternică încât să fie periculoasă.

Casa doamnei Trowbridge nu era mare, iar primirea se făcea în același salon în care oaspeții discutau și râdeau înaintea programului muzical. Încăperea înaltă strălucea de lumânări, de ofițeri de șase naționalități diferite în uniforme flamboaiante și de doamne îmbrăcate la fel de colorat.

- O imagine strălucitoare, a remarcat Michael. Acum Bruxelles-ul e înnebunit după epoleți.

- Când va reveni pacea, armata va ieși iarăși din modă, a spus cu amărăciune Catherine. Nu există nimic mai bun ca pericolul pentru ca toată lumea să se îndrăgostească de soldați.

El i-a aruncat o privire tristă de înțelegere.

- Cu toate astea, când Napoleon va fi învins, ofițerii se vor retrage și li se va înjumătăți solda, iar simplii soldați vor fi aruncați înapoi în viața civilă, având foarte puține lucruri de arătat din timpul serviciului militar, cu excepția cicatricelor.

- Până la următorul război. Catherine a cercetat mai îndeaproape salonul plin de lume. Poate că imaginația mea e de vină, dar atmosfera mi se pare ciudată în seara asta - o veselie oarecum febrilă.

- În tot Bruxelles-ul monden e așa, iar febra crește cu fiecare zi, a spus Michael liniștit. Oamenii valsează pe buza unui vulcan. Ca și în război, pericolul potențial face să crească intensitatea cu care se trăiește.

- Dar pericolul e o iluzie, a replicat Catherine cu voce tăioasă. Dacă Napoleon s-ar apropia de Bruxelles, cei mai mulți dintre acești oameni strălucitori și-ar lua zborul înapoi către căminul lor sigur din Anglia. Nu ar sta să înfrunte armele sau să îngrijească răniții ori să caute trupurile celor dragi pe câmpul de luptă.

- Nu. Puțini oameni au curajul tău și al celorlalte femei care urmează frontul. Faci parte dintr-un grup de elită, Catherine, a murmurat Michael privind în jos către mâinile ei înmănușate.

- Sunt mândră de asta, așa cred. Și totuși este o onoare la care nu m-aș supăra să renunț.

Venise rândul lor să-și salute gazda. Lady Trowbridge a exclamat:

- Ce bine îmi pare că te văd, Catherine. Admiratorii tăi vor fi în extaz. Cum reușești să arăți atât de splendid? I-a aruncat lui Michael o privire ștregărească. Catherine este un diamant dintre cele mai pure pe care le cunosc, simpatizată de femei și adorată în aceeași măsură de bărbați.

- Te rog, Helen, nu mă face să roșesc, a implorat-o Catherine. Nu sunt atât de perfectă.

Lady Trowbridge și-a dat ochii peste cap.

- Și la fel de modestă! Dacă nu mi-ai fi plăcut atât de mult, jur că te-aș fi urât. Acum vă las. Ne vedem puțin mai târziu.

Îmbujorată, Catherine l-a luat pe Michael de braț și l-a condus prin mulțime.

- Helen cam exagerează.

- Pare să fi spus adevărul, a replicat el, văzând cum câțiva oaspeți de ambele sexe se îndreptau nerăbdători

spre ei. Se pare că nu mai e nevoie de mine până când va fi timpul să mergem acasă. Te deranjează dacă te las?

- Nu, deloc, l-a asigurat ea. Distrează-te.

Cu o înclinare a capului, Michael s-a îndepărtat urmărit de privirea ei melancolică. N-ar fi deranjat-o să-i țină mai mult companie, dar era înțelept din partea lui să nu se învârtască prea mult prin preajma ei. Acest lucru ar fi dat naștere unor discuții, chiar dacă era vorba de „sfânta Catherine“. Slăbiciunile ascunse făceau deliciul societății.

Câțiva ofițeri care erau prieteni cu ea au venit și au atras-o într-o conversație animată. În scurt timp se distra de minune. Poate că fusese un gest prostesc din partea ei să nu vină singură, dar când încercase acest lucru, se simțise jalnic.

Câteva minute mai târziu, Lady Trowbridge s-a apropiat cu un bărbat la braț.

- Catherine, îl cunoști pe lordul Haldoran? Tocmai a sosit de la Londra. Lord Haldoran, doamna Melbourne.

Haldoran era un bărbat chipeș de aproape patruzeci de ani, cu un fizic solid, de sportiv. În timp ce Helen se îndepărta, Catherine i-a întins mâna.

- Bine ați venit la Bruxelles, Lord Haldoran.

- Doamnă Melbourne.

S-a înclinat deasupra mâinii ei cu o eleganță exersată și i-a strâns-o cu un subînțeles la fel de exersat.

Știind din experiență că trebuia să-și clarifice îndată poziția, și-a retras mâna și i-a aruncat cea mai înghețată privire de care era în stare. Când el s-a îndreptat, a văzut că mesajul ei fusese înțeles. Pentru o clipă, a crezut că o să-i facă un compliment stângaci. În loc de asta, expresia lui languroasă s-a transformat într-o privire fixă vecină cu grosolănia.

- E atât de evident că rochia mea a fost transformată de câteva ori? a rostit ea dulce.

- Iertați-mă, doamnă Melbourne, s-a fâstâcit el. O femeie atât de frumoasă ca dumneavoastră ar putea umbla în pânză de sac și nici un bărbat n-ar băga de seamă. Eram doar fascinat de ochii dumneavoastră. Sunt atât

de neobișnuiți – nici albaștri, nici verzi și la fel de translucizi ca pietrele prețioase.

– Mi s-a mai spus lucrul ăsta, dar de vreme ce ochii părinților mei erau la fel, mă gândesc că nici ai mei nu au nimic ieșit din comun.

– Nimic din ceea ce vă privește nu ar putea fi comun.

– Prostii, a spus ea cu răceală. Sunt doar o nevastă de ofițer care își urmează bărbatul la război, care a învățat să țină o pensiune atunci când leafa a întârziat câteva luni și care și-a învățat fiica să recunoască cel mai bun pui într-o piață spaniolă.

– Norocos bărbat și norocoasă fiică, a zâmbit el. Mai aveți și alți copii?

– Numai pe Amy. Dorind să încheie conversația personală, l-a întrebat: Sunteți la Bruxelles în speranța aventurii, milord?

– Normal. Războiul este sportul suprem, nu sunteți de acord? Când eram tânăr m-am gândit să-i cer tatălui meu să-mi cumpere un post în Regimentul 10 husari. Uniformele erau foarte elegante și vânătoria, excelentă. Aristocratul s-a oprit să prizeze tutun dintr-o tabacheră lăcuită, după care a continuat: M-am răzgândit totuși când regimentul a fost mutat de la Brighton la Manchester. Una e să-ți riști viața pentru propria țară și alta să fii exilat în Lancashire.

Remarca neserioasă i se potrivea mănușă unuia care dorise să intre în Regimentul 10 husari, cel mai la modă și mai scump dintre regimentele de cavalerie. Totuși, în ciuda conversației zeflemitoare, Haldoran o studia pe Catherine cu o intensitate tulburătoare.

– Păcat că nu v-ați alăturat regimentului când a fost trimis în Spania. Sunt sigură că ați fi descoperit un sport grozav în a urmări niște ființe care ripostau trăgând la rândul lor. Ar fi fost mult mai distractiv decât la vânătoria de vulpi.

– Aveți dreptate, a râs el. Vânătoria de francezi mi s-ar fi potrivit de minune.

Era adevărat că expedițiile cinegetice fuseseră un hobby popular în Spania. Catherine știa sigur că odată,

În timp ce Wellington se consulta cu un general spaniol, pe lângă ei a trecut o haită de ogari care urmăreau un iepure. Fără să stea pe gânduri, ducele și-a îndemnat calul la galop și s-a alăturat vânătorilor. După ce a ucis iepurele, s-a întors și a reluat discuția cu spaniolul uluit, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Totuși, Wellington își câștigase dreptul să se destindă în acest mod. Lordul Haldoran părea să fie un tip care nu făcuse nimic folositor în viață, iar ce făcuse fusese foarte costisitor.

În partea cealaltă a încăperii, Lady Trowbridge a anunțat concertul care era gata să înceapă în salonul de vizavi.

- Putem sta unul lângă altul, doamnă Melbourne? a vrut Haldoran să știe.

- Mulțumesc, dar am stabilit deja să stau cu niște prieteni. A fost o plăcere să vă cunosc.

- Sunt sigur că ne vom reîntâlni, a răspuns el cu o plecăciune.

Probabil, dar în timp ce se pierdea în mulțime, Catherine se gândea că nu avea să sufere dacă acest lucru nu se întâmpla.

capitolul 7

Vremea de primăvară era deosebit de frumoasă, iar peste Bruxelles domnea un aer de vacanță. Cu toate astea, lui Catherine vremea îi plăcea din motive mai cu seamă materne: le permitea copiilor să se joace afară. Într-o după-amiază târzie, stătea sub castanul din spatele grădinii, cârpind și supraveghindu-i cu un ochi pe fiica ei și pe micii Mowbry, când Michael Kenyon a intrat călare pe aleea din față. Se întorsese acasă devreme.

Catherine l-a urmărit cum descalecă și își duce calul în grajd. Se mișca superb, fără nici un gest de prisos. A simțit una dintre acele ciudate tresăriri care apăreau de câte ori îl vedea.

În ultimele săptămâni o însoțise de foarte multe ori. La baluri, îi solicita întotdeauna un dans popular

vioi - niciodată un vals -, apoi nu-i mai ieșea în cale până la ora plecării. Totuși, atunci când un ofițer beat o înghesuisese într-un colț încercând să-și declare iubirea, Michael apăruse și-l îndepărtase pe tânăr cu fermitatea unui frate mai mare. Păcat că sentimentele ei nu erau tocmai cele ale unei surori.

Michael a ieșit din grajd și a ezitat, apoi s-a îndreptat spre grădină și a venit la ea ținându-și chipiul în mână. Soarele arunca reflexe castanii strălucitoare în părul lui rebel.

- Bună ziua, Catherine.

- Bună. A vârât mâna în coș și a scos un jupon rupt al lui Amy. Pari obosit.

- Să comanzi un regiment nou de recruți e mai rău decât să sapi șanțuri. Arătând spre micuții care se jucau vioi de-a v-ați ascunselea, a explicat: I-am auzit pe copii și m-am gândit că ar fi plăcut să-i privesc un timp pe alții agitându-se de colo, colo. În depărtare, Amy a apărut pe furiș din spatele unui rododendron și s-a strecurat în spatele altuia. Se pricepe, a spus Michael aprobator. N-ar fi prea greu să facem din fiica ta un soldat de avangardă de primă clasă.

- Nu-i spune asta! E un băiețoi groaznic, ar trebui s-o vezi cu o minge de crichet în mână. Și a vrut să-i spună lui Wellington că în gherilele spaniole luptau și femei, așa că de ce n-ar putea face și englezoaicele același lucru? Abia am reușit s-o opresc. Catherine, apucându-se să coasă un volănaș rupt, a decis să schimbe subiectul. Cum se descurcă oamenii tăi?

- Am mari îndoieli că știu pe la ce capăt al puștii ies gloanțele.

- În mod sigur lucrurile nu stau atât de rău, a râs ea.

- Am exagerat, dar numai puțin. Încerc să-i conving că cel mai periculos lucru pe care îl pot face soldații într-o luptă este să rupă rândurile și să fugă, așa încât este mai bine să-și păstreze poziția. Dacă învață asta s-ar putea să se aleagă ceva de ei. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru sergenții mei. Dacă nu erau ei, aș fi renunțat până acum.

- Văd că încă porți uniforma pușcașilor în locul celei roșii de infanterist.

- Motivul oficial este că nu am avut timp să trec pe la un croitor, dar e numai o scuză. Adevărul este că nu vreau să renunț la cea verde de pușcaș.

- E bine că ducelui nu-i pasă nici cât negru sub unghie ce poartă oamenii lui. Jur că nu am văzut doi ofițeri îmbrăcați la fel. Amintirile au făcut-o să zâmbescă. Ți-aduci aminte cât de jerpeliți arătau toți după câteva luni în Spania? Puteai bănuși că cineva este nou-venit după uniforma lui în stare ceva mai bună.

Din tufișuri a țâșnit brusc Jamie Mowbry, care a îndreptat o creangă spre Michael.

- Bang, bang!

Catherine, care îl privea, i-a văzut reacția instinctivă care în luptă s-ar fi transformat într-o acțiune cu efect letal. Aceasta a dispărut la fel de repede cum apăruse și Michael s-a prăbușit spectaculos pe iarbă.

- Sunt terminat, băieți. Aveți foarte mare grijă de calul meu, Thor.

A dat de câteva ori din picioare și a rămas nemișcat.

Jamie s-a năpustit asupra lui, cu Clancy lângă el și cu creanga îndreptată triumfător în sus.

- Te-am doborât, te-am doborât, franțuz împuțit!

De îndată ce băiatul i-a ajuns la îndemână, Michael l-a prins și a început să-l gâdile.

- Cine a doborât pe cine? Să nu ai niciodată încredere că un dușman este atât de mort pe cât pare, Jamie.

Îmbujorat și țipând de plăcere, băiatul s-a rostogolit în iarbă lângă victima lui. Catherine privea amuzată, surprinsă de cât de ușor intrase Michael în lumea puștiului.

Lupta a luat sfârșit când Amy a apărut în goană.

- Bună ziua, domnule colonel. Te-am găsit, Jamie. E rândul tău. Apoi s-a îndepărtat în grabă cu Jamie și Clancy pe lângă ea.

Michael stătea întins pe iarbă.

- Doamne, e atât de bine să zaci la soare și să nu ai nimic de făcut în următoarele ceasuri! A închis ochii și și-a deschiat tunică.

- Vremea a fost minunată, nu-i așa? Dar mă tot gândesc că e mai curând calmul de dinaintea furtunii, a remarcat ea.

- Iar norii negri tocmai se adună la orizont.

Cuvintele lui Michael i-au redus pe amândoi la tăcere. După câte știau, Napoleon mărșăluia deja spre nord pentru a-și recuceri imperiul.

Ludovic cel Leneș, care moțăise pe lângă Catherine, s-a ridicat pe picioarele lui îndesate și s-a dus să se tolănească lângă Michael.

- Sunt geloasă, a spus ea în glumă. Ludovic nu dorește să-mi fie prieten decât atunci când nu ești prin preajmă.

- Prostii, a spus Michael fără să deschidă ochii. Animalul ăsta pervers încearcă să-mi distrugă reputația. De vreme ce se spune că animalul seamănă cu stăpânul, se va presupune că sunt la fel de leneș și de inutil ca el. Spune-i să plece de lângă mine.

Și-a subminat singur ordinul scărpînând patrupelele între urechi. Ludovic a mârâit de plăcere și s-a rostogolit pe spate cu labele lui late în sus.

- Dacă ăsta e modul în care îți comanzi soldații, atunci Regimentul 105 are probleme, a râs ea.

De undeva din fundul grădinii, Molly a țipat ascuțit, iar Jamie a strigat:

- Te-am prins!

Michael a deschis ochii.

- Jamie arată cam palid. A fost bolnav?

- Suferă de astm, a răspuns Catherine. Anne spune că are crize înfiorătoare. A avut una gravă ieri. Se pare că primăvara este cea mai proastă perioadă pentru el.

- Și eu am avut crize de astm în copilărie, dar în timp am reușit să le înving aproape complet. Fără îndoială că așa se va întâmpla și cu Jamie.

Ea i-a cercetat fizicul solid.

- O să-i spun și lui Anne asta. O să se simtă mai bine când o să afle că un băiat astmatic a crescut și s-a transformat într-un tip zdravăn ca tine. Din ce cauză se produc crizele?

-Nu se știe precis, dar cred că de obicei e o combinație de umezeală, mâncare sau plante care nu sunt suportate de organism. Michael și-a dus mâna la ochi ca să se apere de soare și să-și ascundă expresia feței. Cred că este și o componentă emoțională.

-Adică atunci când devii prea agitat? Jamie este foarte nervos.

-Asta sau faptul că ți-e frică sau suferi. Sentimentele dureroase pot declanșa uneori un atac în câteva clipe.

-Înțeleg. Ar fi dorit să știe mai multe, dar tonul lui o descurajase să continue cu întrebările.

-Cum se mai simte Anne în ultimul timp?

-Mult mai bine. În momentul ăsta dormitează, dar spune că se apropie perioada de sarcină în care va trece de la epuizare la o energie fără limite. Într-o săptămână va fi nerăbdătoare să danseze din nou. Catherine a înodat și a tăiat ața. Dacă Anne o însoțea nu mai avea nevoie de Michael pentru acest lucru. Avea să-i lipsească timpul petrecut cu el. Avea să-i lipsească mult. Atunci nu va mai trebui să mă însoțești peste tot, l-a informat.

-A fost o plăcere, nu o povară. Dacă Charles nu e disponibil, vă pot însoți pe amândouă. O să fiu invidiat de toți bărbații din Bruxelles.

Și-a acoperit un căscat și a tăcut. În ciuda gălăgiei copiilor și a căruțelor care se hurducau pe stradă către Porte de Namur, a ațipit, iar respirația i-a devenit ușoară și regulată. Situația era de o intimitate fermecătoare.

Catherine a continuat să coasă. Se pricepea foarte bine să-și ascundă sentimentele, și nici chiar cel mai suspicios observator n-ar fi bănuț bucuria tăcută din sufletul ei. Prezența lui Michael umplea un gol care o chinase ani întregi.

Poate că ar fi trebuit să se simtă vinovată pentru sentimentele ei nepotrivite, dar nu se simțea. Nimeni nu avea să fie rănit, iar în curând drumurile lor urmau să se despartă, probabil pentru totdeauna. Atunci însă avea să-i rămână în suflet amintirea câtorva ore prețioase.

A terminat cu juponul lui Amy, l-a împăturit, l-a pus în coș și apoi a început să-i cârpească ciorapii lui Colin. După ce a încheiat lucrul la o pereche, și-a permis

să studieze mâna dreaptă a lui Michael, care stătea relaxat în iarbă la mai puțin de un metru de ea. Degetele lui erau lungi și puternice. O cicatrice veche și subțire i se arcuia din palmă până pe încheietura mâinii bronzate.

Simțea o nevoie copleșitoare să-l atingă în modul cel mai delicat cu putință. Să-i perceapă vitalitatea pulsând în trupul puternic. Cum ar fi fost să stea întinsă lângă el, să-i simtă trupul cald lipit de al ei?

Cu fața înfierbântată, a luat un alt ciorap. Spera ca atunci când îl întâlnea pe Sfântul Petru să fie judecată după faptele și nu după gândurile ei.

După ce a terminat cu reparațiile, a pus foarfece și așa în coș și s-a sprijinit de trunchiul castanului, urmărindu-l pe Michael printre genele ochilor pe jumătate închise.

Pacea era tulburată doar de țipetele ascuțite ale copiilor și de lătratul neliniștit al lui Clancy. Catherine și-a îndreptat grăbită spatele, dându-și seama că zgomoatele erau nefirești. În același timp și Michael a deschis brusc ochii.

– Mamă, vino repede! a strigat Amy.

Michael a sărit și a prins-o de mână ca să o ajute. Când și ea a fost în picioare, au pornit în fugă spre celălalt capăt al grădinii. Copiii erau lângă fântâna de piatră în care apa țâșnea dintr-un delfin, aflat în plin salt, într-un mic bazin. Lui Catherine i s-a strâns inima când a văzut că amândouă fetițele erau murdare de sânge. Lichidul roșu-închis curgea dintr-o tăietură adâncă din scalpul lui Molly. Amy își scosese eșarfa și încerca plină de curaj să oprească suvoiul.

Jamie stătea cam la un metru depărtare, cu fața pământie, și o privea pe sora lui care plângea în hohote. Clancy sărea agitat prin preajmă, încurcându-i și sporind confuzia cu lătratul lui scurt și ascuțit.

Catherine s-a aplecat lângă Molly și a preluat sarcina de a încerca să oprească sângerarea.

– Amy, ce s-a întâmplat?

– Jamie a îmbrâncit-o pe Molly, iar ea s-a lovit de fântână.

-Nu am vrut! a spus Jamie sacadat. Respirația lui rapidă și gâfâită s-a transformat într-un șuierat straniu. Michael care liniștise câinele nervos, și-a ridicat brusc privirea la auzul sunetului.

-Amy, du-te și adu-o pe Anne, a rostit Catherine pe un ton ferm.

După ce Amy a plecat în fugă să facă ce i se spusese, Molly a întrebat cu o curiozitate macabră:

- O să mor?

- Bineînțeles că nu, i-a răspuns rapid Catherine. Rănile la cap sângerează îngrozitor, dar asta nu este adâncă. O să te faci bine în câteva zile. Cicatricea îți va fi ascunsă de păr.

-Nu am vrut! a strigat Jamie în culmea tulburării. Brusc, a luat-o la goană, agitându-și frenetic picioarele și mâinile.

Instinctul îi spunea lui Catherine să-l urmeze, dar nu putea din pricina lui Molly care încă sângera în brațele ei. L-a privit îndurerată pe Michael. Spre ușurarea ei, acesta pornise deja după copilul care plânga, dar era întârziat de faptul că trebuia să se debaraseze de Clancy și să ocolească fântâna.

Jamie s-a împiedicat și s-a prăbușit pe iarbă. Grădina înconjurată de ziduri a răsunat de zgomotul respirației lui grele și șuierate.

Smulsă din ghearele propriei dureri, Molly a încercat să se ridice.

- Jamie are o criză!

Catherine a strâns-o în brațe ca să o liniștească.

-Nu-ți face griji, colonelul Kenyon o să aibă grijă de fratele tău.

S-a rugat să aibă dreptate, pentru că ea, una, nu ar fi știut ce să facă.

Înainte ca Michael să ajungă la Jamie, copilul și-a recăpătat răsuflarea suficient cât să se ridice în picioare cu mișcări dezordonate. A rupt-o din nou la fugă, cu ochii măriți de groază, și s-a repezit printr-un tufiș pe unde un adult nu ar fi avut loc să-l urmeze. A ieșit pe partea opusă și s-a prăbușit, luptând cu disperare să respire. Deși

se afla cam la cincizeci de metri distanță, Catherine îi vedea fața, care se învinețise oribil.

Jamie încerca stângaci să se ridice în picioare când Michael, care ocolise tufișul, l-a prins în brațe.

- Totul e bine, Jamie, a spus blând. Molly nu este rănită grav. Deși expresia lui Michael era sumbră, vocea îi era calmă. A fost un accident. Știm că nu ai vrut să-i faci nici un rău surorii tale. Ajutându-l să se așeze, și-a scos batista și a înmuiat-o în fântână. Apoi a tamponat fața contorsionată a copilului cu apă rece, continuând să-i vorbească tot timpul pe un ton liniștitor. Poți să respiri, Jamie, ai uitat un minut cum se face asta. Uită-te în ochii mei și amintește-ți cum să respiri. Inspiră î-n-c-e-t. Realxează-te. Apoi expiră î-n-c-e-t. Spune pe litere odată cu mine. I-n-s-p-i-r-ă... Haide, poți s-o faci.

Catherine privea hipnotizată cum buzele lui Jamie schițau, neauzit, literele împreună cu Michael. Treptat respirația lui a devenit regulată, iar culoarea i-a revenit în obraji.

Până când Anne a sosit în fugă din casă împreună cu Amy, Catherine improvizase un bandaj pe capul lui Molly, iar Jamie aproape că își revenise la normal. Fața lui Anne era atât de lividă, încât îi apăruseră o mulțime de pistrii.

- Doamne, Dumnezeu, în ce buclucuri vă puteți băga!

S-a lăsat în genunchi între copiii ei și i-a tras mai aproape. Jamie s-a lipit de ea și a cuprins-o cu brațele. Molly s-a cuibărit și ea cât de aproape a putut.

În liniștea brusc așternută s-a auzit distinct un zgomot de potcoave. După o clipă, vocea lui Charles Mowbry a răsunat din fața grajdului:

- Necazuri?

- Nu mare lucru, a răspuns Anne, cu o mină ușurată. Molly și-a spart capul și Jamie a avut o criză, însă acum totul e bine.

Când Catherine s-a ridicat în picioare, i-a văzut venind spre ei pe Charles și pe Colin, cu uniformele purpurii strălucind pe fundalul verde al ierbii. Și-a amintit că avuseseră o paradă cu regimentul.

Charles a sosit primul și și-a stăpânit expresia feței, cu excepția privirii severe. Când a ajuns la ei, s-a aplecat și l-a luat în brațe pe Jamie, îmbrățișându-l strâns.

- E-n ordine, bătrâne?

- Nu puteam să respir, dar colonelul Kenyon mi-a amintit cum să fac, i-a mărturisit fiul lui. După aia, totul a mers ușor.

- A fost amabil din partea lui, a spus Charles răgușit. Data viitoare o să-ți amintești cum să o faci singur?

Jamie a încuviințat energic din cap.

Anne și Molly s-au ridicat în picioare. Charles i-a netezit părul fiicei sale, atent să nu-l strice bandajul îmbibat cu sânge.

- Știu că nu-ți place rochia asta, dar n-ar fi fost mai ușor să o rupi ca să scapi de ea, în loc să o umpli de sânge?

- Of, tată, ești atât de prostuț! a murmurat ea zâmbind printre lacrimi.

Catherine și-a ascuns surâsul și s-a întrebat ce ar fi crezut subordonații lui Charles dacă ar fi auzit asta.

- Este timpul să mergeți înăuntru și să vă spălați. Anne le-a aruncat o privire de adâncă recunoștință lui Catherine și lui Michael. Vă mulțumesc pentru tot.

În timp ce familia Mowbry se îndrepta spre casă, Catherine a luat-o pe după umeri pe fiica ei.

- Amy a fost grozavă, Colin. I-a îngrijit rana lui Molly, apoi s-a dus după Anne.

- Semenii cu mine și cu mama ta, a spus el aprobator. Un bun soldat și o bună infirmieră. A privit spre Catherine. Pot să o iau pe Amy la o înghețată, ca recompensă pentru curajul ei?

Era prea aproape de cină, dar fetița își câștigase acest drept; pe deasupra, își văzuse foarte rar tatăl în ultima vreme.

- Bine, dar schimbă-ți rochia mai întâi, Amy. Dă-i-o unei slujnice să o pună într-o găleată cu apă rece ca să iasă sângele.

Amy a încuviințat din cap și a plecat țopăind cu tatăl ei.

Rămasă singură cu Michael, Catherine s-a prăbușit pe marginea fântânii și și-a îngropat fața în mâini pentru o clipă.

- Scuză-mă dacă fac o criză de isterie.

- Sunt alături de tine. S-a așezat obosit alături de ea. Întotdeauna e cel mai rău după ce criza se sfârșește, nu-i așa?

- Tremur ca piftia de fiecare dată. A încercat să râdă. Viața de familie îți cere nervi de oțel.

- Și totuși soțul tău a avut dreptate. Amy s-a purtat minunat.

- Nu e uluitoare? Obişnuiam să mă întreb dacă am făcut rău că am luat-o în Spania, dar i-a priit acolo. Catherine a zâmbit ușor. În privința asta este ca tatăl ei. Eu sunt mai lașă, o femeie de casă.

- Poate că asta crezi tu, a spus el, cu o afecțiune caldă în voce, dar dacă voi avea nevoie vreodată să fiu îngrijit, sper că vei fi disponibilă.

Catherine s-a uitat în altă parte înainte ca ochii ei să dezvăluie prea multe.

- Iar tu ești bun de avut prin preajmă când se întâmplă nenorociri casnice, de care n-am dus lipsă în ultima vreme. Foc, sânge, astm. Anne avea dreptate, crizele de astm sunt îngrozitoare.

- E și mai rău când le simți pe pielea ta, ca niște benzi de oțel care îți strâng plămânii. Cu cât încerci să respiri mai adânc, cu atât mai puțin aer tragi în piept. Cel mai rău lucru este spaima ce-ți distruge orice urmă de rațiune. Îmi aduc aminte că făceam exact ca Jamie - fugeam până mă prăbușeam, apoi mă ridicam și fugeam din nou de îndată ce mă puteam ține pe picioare. A făcut o grimasă. Cum suportă Anne și Charles lucrul ăsta? Trebuie să fie îngrozitor să-ți vezi copilul chinându-se să respire.

- Suportă pentru că nu au încotro, așa cum au făcut și părinții tăi.

- Ai mei erau dintr-un alt aluat, a rostit el sec. De fapt, majoritatea crizelor mele erau declanșate de tata. Când am avut una în prezența mamei, m-a lăsat în grija celei mai apropiate slujnice. Priveliștea era prea tulburătoare

pentru constituția ei delicată. Trăsăturile feței i s-au asprit. Dacă nu aş fi fost trimis la Eton, probabil că nu aş fi apucat vârsta de zece ani.

- Acum înțeleg de ce nu ai vorbit niciodată de familia ta.

- Nu sunt prea multe de spus. Michael și-a trecut degetul prin apă, apoi a aruncat câțiva stropi spre Ludovic, care moțăia din nou la picioarele lui. Dacă tatăl meu ar fi avut de ales între a fi Dumnezeu sau ducele de Ashburton, ar fi întrebat care e deosebirea. Mama a murit când aveam treisprezece ani. Ea și tata se disprețuiau reciproc. E uimitor că au făcut trei copii, dar presupun că s-au simțit obligați să continue până când au avut un moștenitor și încă unul de rezervă. Sora mea, Claudia, este cu cinci ani mai mare ca mine. De-abia ne cunoaștem, și preferăm ca lucrurile să rămână așa. Fratele meu, Stephen, este marchiz de Benfield, moștenitorul nobilului titlu de Ashburton și al extraordinarei averi Kenyon. Ne cunoaștem puțin, ceea ce e mai degrabă prea mult pentru ce ne dorim amândoi.

Cuvintele lui impasibile i-au provocat tinerei femei un fior pe șira spinării. Și-a amintit ce îi spusese despre modul în care el și prietenii lui, Îngerii Căzuți, deveniseră o familie pentru că toți avuseseră nevoie de una. Animată de o pasiune surprinzătoare, și-a dorit să fi avut dreptul să-l ia în brațe și să-l recompenseze pentru tot ce îi fusese refuzat. În loc să facă asta, a spus:

- Întotdeauna am regretat că nu am un frate sau o soră. Poate că am avut noroc.

- Dacă îți dorești, poți să-i împrumuți pe Claudia și pe Benfield. Îți garantez că în cel mult două zile o să-i mulțumești stelei tale norocoase că nu ai frați.

- Cum ai supraviețuit? a vrut ea să știe.

- Din pură încăpățănare.

Catherine și-a pus o clipă mâna peste a lui, încercând să-i transmită simpatia ei tăcută și admirația pentru forța care-i permisesese să îndure totul. În loc să fie rânchiunos, învățase lecția compasiunii.

El și-a pus cealaltă mână peste a ei, acoperindu-i degetele. Nu se priveau unul pe celălalt.

Era foarte conștientă de faptul că piciorul lui lung se afla la doar câțiva centimetri de al ei. Ar fi fost atât de firesc să se aplece și să-și lipească buzele de obrazul lui. El s-ar fi întors și gura lui ar fi întâlnit-o pe a ei...

Și-a dat seama cu groază cât de tare se apropiase de foc. Și-a retras mâna și a făcut-o pumn, pentru a se feri să-l mângâie. Cu o voce care i se părea chiar și ei distantă, l-a întrebat:

- Când ai scăpat de astm?

- Nu știu dacă cineva chiar scapă vreodată cu totul - ca adult am suferit câteva crize ușoare -, dar după vârsta de treisprezece ani am avut foarte puține. Fața i s-a înăsprit. Cea mai rea a avut loc la Eton. Atunci am știut - *am știut* absolut sigur - că o să mor.

- Ce a declanșat-o?

- O scrisoare de la tatăl meu. Michael și-a frecat tâmplile, ca și când și-ar fi putut șterge amintirile. Mă informa că mama murise subit. Avea un ton foarte străveziu de... ușurare. A închis ochii și a respirat adânc și încet de câteva ori, reluând apoi: Criza a început imediat și m-am prăbușit, gâfâind ca un cal de povară epuizat. E groaznic să mori pe deplin conștient, dar neajutorat și incapabil să te miști. Din fericire, camera prietenului meu Nicholas era exact lângă a mea și m-a auzit. A venit și a vorbit cu mine în timpul crizei, cum am făcut și eu cu Jamie. Șmecheria este să determini victima să-și înfrângă panica și să o faci să se concentreze asupra respirației.

- Prietenul tău trebuia să fie cam de vârsta ta, a remarcat ea surprinsă. Știa ce să facă pentru că și el avea astm?

Michael a schițat un zâmbet.

- Nicholas a avut întotdeauna ceva aproape magic în el. Este pe jumătate țigan și a fost inițiat în tehnicile lor tradiționale de vindecare. Ne-a învățat pe toți cum să dresăm cai și să prindem pește cu mâna în pârau.

- Se pare că îți este bun prieten, a comentat ea bucurată să-l vadă iarăși destins.

Fusese probabil o greșeală să-i spună aceste cuvinte, pentru că mâinile lui Michael s-au încleștat una de alta, lăsând la iveală venele încordate de la încheieturi.

- Îmi este. Mai bun decât i-am fost eu. A clătinat din cap. Doamne, de ce îți spun toate astea?

„Pentru că înseamnă ceva deosebit pentru tine“, i-a transmis ea în gând. A rostit altceva cu voce tare:

- Pentru că știi că îmi pasă și pentru că sunt demnă de încrederea ta.

- Poate că asta este motivul. Îi vorbea calm, fără să o privească. Sunt bucuros că te-am întâlnit, Catherine. În viitor, când o să mă gândesc la Bruxelles, s-ar putea să uit balurile, bârfele și veselia frenetică, dar de tine îmi voi aminti întotdeauna.

Aerul dintre ei părea să devină mai dens și atât de palpabil, încât se temea că el ar fi putut să-i simtă bătaile inimii. A reușit să îngăime:

- Și prietenia ta înseamnă foarte mult pentru mine.

- Probabil că prietenia și onoarea sunt cele mai importante lucruri în viață. S-a aplecat și a cules o margaretă din iarbă. Prietenia, ca să nu fim singuri. Onoarea, pentru că ce altceva îi rămâne omului la sfârșitul zilei în afară de onoarea lui?

- Dar iubirea? a șoptit ea.

- Iubirea romantică? Michael a ridicat din umeri. Nu am experiența necesară ca să vorbesc.

- Nu te-ai îndrăgostit niciodată? l-a întrebat sceptică.

- Păi, când aveam nouă ani, și-a amintit el vesel, sora prietenului meu Lucien m-a cerut în căsătorie și am acceptat cu entuziasm. Elinor a fost un înger, era ca argintul-viu.

Văzând căldura din ochii lui, Catherine i-a spus:

- Nu-ți desconsidera sentimentele doar pentru că erai mic. Copiii pot iubi cu o inocență pură pe care n-o poți găsi la nici un om matur.

- Poate. A răsucit margareta între degetul mare și arătător. Și pentru că Elinor a murit doi ani mai târziu, dragostea dintre noi n-a fost pusă niciodată la încercare.

Și nici nu avusese șansa de a se stinge în mod natural. Ea bănuia că undeva în sufletul lui Michael mai dăinuia încă visul de a găsi un înger plin de viață.

- Dacă ai iubit o dată așa, o poți face din nou.

Mâna i s-a strâns spasmodic pe margaretă și a strivit-o. S-a lăsat o liniște lungă înainte ca el să fi spus cu o voce de-abia auzită:

- Am iubit cândva sau am fost obsedat de o femeie măritată. Aventura a distrus atât prietenia, cât și onoarea. Am jurat să nu mai fac niciodată așa ceva. Prietenia este mai sigură.

Faptul că dăduse greș în privința respectării propriului cod al onoarei trebuie să fi fost devastator pentru un om ca Michael. O astfel de experiență catastrofală explica și de ce nu încălcase niciodată regulile sociale față de ea. Acum Catherine știa că asta nu avea să se întâmple niciodată.

- Onoarea nu este apanajul exclusiv al bărbaților, a declarat ea. Și o femeie poate avea onoare. Jurămintele trebuie păstrate, responsabilitățile trebuie îndeplinite. S-a ridicat în picioare și și-a coborât privirea spre ochii lui verzi și adânci. Este un noroc că prietenia și onoarea pot merge mână în mână.

S-au privit o clipă lungă, de parcă s-ar fi spus în același timp totul și nimic. Apoi ea s-a întors și a pornit spre casă cu pași atât de siguri, încât nimeni n-ar fi bănuțit că ochii îi erau încețoșați de lacrimi.

Michael a rămas mult timp în grădină, privind în gol și respirând încet și cu luare-aminte. Uneori efortul de a se concentra asupra respirației era convenabil, pentru că ținea durerea la distanță, cel puțin pentru o perioadă scurtă de timp.

Era ușor să devii obsedat de Catherine. Nu numai că era frumoasă, dar era de-a dreptul admirabilă. Mama lui, sora lui și Caroline, toate la un loc, nu ar fi putut avea nici măcar o părticică din căldura și integritatea ei. Era perfectă în toate privințele, numai că era de neatins. Măritată și dincolo de orice speranță.

Și totuși între ei exista ceva real. Nu era dragoste, ci un soi de acceptare a faptului că în alte împrejurări lucrurile ar fi putut sta cu totul altfel.

Se întreba dacă ar fi putut alege să o ia pe alt drum atunci când fusese mai tânăr, unul care să îl conducă spre Catherine în teribila zi când rămăsese orfană. Asemenea lui Colin, s-ar fi oferit rapid să o protejeze. Spre deosebire de acesta, nu ar fi neglijat-o pe soția lui pentru alte femei.

Asemenea speculații nu-și aveau rostul. Nu văzuse niciodată o altă cale în afară de cea pe care o apucase, una care îl condusese la o iubire perversă care îi murdărise sufletul. S-a ridicat în picioare simțindu-se atât de secătuit, de parcă tocmai ar fi dat o bătălie. Cu toată suferința, era mândru că el și Catherine creaseră ceva pur și onorabil dintr-o relație care ar fi putut fi sordidă și imorală.

Bineînțeles, soțul ei era militar în prag de război...

A alungat acest gând, îngrozit că îi trecuse prin cap. Era oribil să spere că un coleg ofițer și-ar fi găsit moartea. Era de asemenea ridicol să încerce să privească dincolo de următoarele câteva săptămâni. Când începeau luptele, avea aceleași șanse să moară ca și Melbourne. În viață, dragoste sau război nu existau certitudini.

Indiferent dacă restul vieții lui se măsura în zile sau în decenii, nu avea să înceteze niciodată să o dorească pe Catherine.

capitolul 8

În seara următoare, Catherine se îmbrăca pentru cină când soțul ei a intrat în dormitor. În loc să sune după slujnică, l-a rugat:

- Poți să-mi închizi rochia la spate?

- Sigur. Degetele lui erau îndemânaticе și lipsite de pasiune. A fost izbită de ciudățenia evidentă a faptului că erau căsătoriți, locuiau sub același acoperiș, dar între ei nu fusese vorba niciodată de vreun sentiment. Relația lor era construită pe un act, pe curtoazie, conveniență

și obișnuință. Nu se certaseră aproape niciodată, pentru că fiecare dintre ei știa cu exactitate cât de mult – și cât de puțin – să aștepte de la celălalt.

După ce i-a închis rochia, Colin s-a apucat să se schimbe la rândul lui. Părea stânjenit într-un mod pe care ea îl cunoștea.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu tocmai, a răspuns el ridicând din umeri. Dar... ei bine, am pierdut o sută de lire la whist noaptea trecută.

– Of, Colin! S-a prăbușit într-un scaun. Nu aveau niciodată destui bani, și o sută de lire era o sumă enormă.

– Nu mă privi așa. De fapt m-am descurcat destul de bine. Pierdusem trei sute înainte de a recâștiga cea mai mare parte.

Catherine a înghițit în sec, nevrând să-și imagineze ce ar fi făcut dacă ar fi pierdut atât de mult.

– Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare, însă chiar și o sută de lire datorie ne va crea probleme.

– Reușești tu să te descurci. Întotdeauna reușești, a spus nepăsător. A meritat să pierd. Am jucat cu câțiva ofițeri din Regimentul de Gardă – oameni din familii cu influență.

– Influența poate fi folositoare pe viitor, dar trebuie să ne plătim partea pentru pensiuine acum.

– Cere-i mai mult prietenului tău Lord Michael – toată lumea știe că cei din familia Kenyon sunt bogați ca niște nababi. Colin și-a scos jaboul și l-a aruncat pe pat. După felul în care te însoțește peste tot, e evident că are o slăbiciune pentru tine. A încercat deja să te vâre în patul lui?

– Prostii, a pufnit ea. Insinuezi că nu m-am purtat cum se cuvine?

– Bineînțeles că nu, a răspuns el cu o veselie amară. Cine ar putea să știe lucrul ăsta mai bine ca mine?

În cameră s-a instalat subit o tensiune intensă, provocată de toate disputele care îi separau. Dându-și seama că reacționase exagerat la remarcă frivolă a lui Colin, Catherine și-a domolit tonul.

- Michael este un tip plăcut, dar m-a însoțit din curtoazie, nu pentru că încearcă să se culce cu mine.

Cuvintele ei, chiar dacă nu exprimau tot adevărul, nici nu erau departe de el.

- Vezi dacă poți să-i câștigi simpatia în perioada de timp în care vom mai sta aici, a îndemnat-o Colin. Îmi tot frământ mintea în legătură cu viitorul.

- Ce vrei să spui?

- După ce Bonaparte va fi înfrânt, guvernul n-o să mai păstreze decât o parte din armata actuală. Sunt multe șanse să fiu demobilizat cu jumătate din soldă. Este timpul să încep să-mi caut altă ocupație, de preferat un post frumos în slujba guvernului, care să fie bine plătit și să-mi lase destul timp pentru vânatoare. Ca să obții o astfel de poziție îți trebuie influență. Din fericire, în primăvara asta Bruxelles-ul e plin de aristocrați. Când te întâlnești cu ei, fii deosebit de fermecătoare cu oricine ne-ar putea fi de folos când va veni timpul.

- Foarte bine. Ideea n-o încânta, dar cum viitorul lor depindea de găsirea unui post decent pentru Colin, trebuia să-și joace rolul. Ai de gând să cinezi aici?

- Nu, mă întâlnesc cu prietenii.

- Încearcă să nu mai pierzi bani, a oftat ea. Pot să trag de ei la maximum, dar nu pot face minuni.

- În seara asta nu se joacă.

Ceea ce însemna că urma să fie cu una dintre femeile lui. I-a urat noapte bună și a coborât la parter. Era devreme, și în salon nu se afla decât Kenneth. Privea pe fereastră, cu umerii lui lați, ca de fierar.

- Bună seara, Kenneth. Ai fost la fel de ocupat ca Michael. Încep să cred că infanteria muncește mai mult decât cavaleria.

- Bineînțeles, oricine știe asta.

- Ești la fel de rău ca tata. Doar știi că și el a fost la infanterie.

Kenneth a părut oripilat.

- Ce spui acolo? Cum de s-a măritat o domnișoară drăguță ca tine cu un cavalerist?

- Din motivul obișnuit. Catherine a turnat sherry în două pahare și i s-a alăturat la fereastră. Soarele era

ascuns în spatele copacilor, dar făcea norii să strălucească în nuanțe de roșu și transforma turlele bisericilor din Bruxelles în siluete spectaculoase. Un cer minunat. În astfel de ocazii, mi-aș dori să pictez.

- Și eu, i-a mărturisit el sorbind din pahar.

- Și nu pictezi? Bănuiam că o faci, de vreme ce desenezi atât de bine.

- Desenul e doar o înclinație. Pictura este cu totul altceva, și nu știu nimic despre ea.

I-a privit profilul serios. Ceva din tonul lui sugera că regreta acest lucru, dar viața de campanie îi oferise puține posibilități de a învăța, mai ales în anii de dinainte de a deveni ofițer.

Afară, culorile păleau și la orizont se adunau nori indigo. Cât de repede se lăsase întunericul!

- N-o să mai dureze mult, nu-i așa? I-a întrebat încet.

El știa cu exactitate ce voia să spună.

- Mă tem că nu. Împăratul a închis granițele de nord ale Franței. Nu mai trece nici o diligență, nici un vas de pescuit sau documente - doar informații false. Bineînțeles că agenții lui Napoleon se răspândesc într-o voioșie. Spun că autoritățile nu se așteaptă să înceapă campania înainte de iulie, dar eu cred că războiul poate izbucni în orice moment.

- Și eu am sentimentul că trăim cu toții într-un balon de sticlă care e gata să se spargă, a spus ea cu ardoare. Totul e palpitant. Aceste ultime două luni par o perioadă deosebită, care nu se va mai repeta niciodată.

- Toate perioadele sunt deosebite și nici una nu se mai repetă, a spus el calm.

Și totuși era ceva omenesc să încerci să ții noaptea în loc. Pe neașteptate, l-a întrebat:

- Poți să-mi faci o favoare?

- Bineînțeles. Ce anume?

- Poți să-i desenezi pe toți cei din casa asta? Pe Anne și Charles, pe Colin, pe copii. Căinii. Pe tine. Pe Michael. „Mai cu seamă pe Michael“, s-a gândit. Văzând privirea mirată a lui Kenneth, a adăugat repede: Bineînțeles că ți-aș plăti.

- Zău, Catherine, te credeam mai deșteaptă.

Ea s-a uitat în paharul cu sherry.

- Îmi pare rău. Presupun că a sunat ca o jignire, de parcă ai fi fost un negustor.

Ridurile din jurul ochilor lui s-au încrețit.

- De fapt, a fost un compliment. Ar fi prima mea comandă în calitate de profesionist, numai că nu o pot accepta.

- Bineînțeles că nu. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să te întreb.

- Nu am spus că n-o să fac schițele. De fapt, am deja o parte care ar merge, dar trebuie să le accepți ca pe un dar. Când a încercat să-i mulțumească, a oprit-o: Nu este nevoie de mulțumiri. Tu și Anne aveți darul de a lua tot felul de obiecte disparate și de a crea un cămin din ele. A trecut mult timp de când nu am mai avut un cămin, a mărturisit el privind afară la cerul aproape negru. Foarte mult timp.

Melancolia lui a făcut-o să-și pună mâna peste a lui, un gest atât de simplu față de el pe cât de complicat fusese cu Michael.

- Când o să faci desenele, să nu uiți de autoportret.

- Dacă o să încerc să fac unul, s-ar putea ca hârtia să se distrugă imediat.

- Ești atât de prostuț, cum ar spune Molly. Au râs amândoi. Ea și-a retras mâna și a continuat: Mergi la balul ducesei de Richmond de săptămâna viitoare? Se presupune că va fi cea mai grandioasă petrecere a primăverii.

- Nu, slavă Domnului, nu sunt destul de important ca să merit o invitație. Totuși, voi veni la balul ducelui pe douăzeci și unu. Comemorează bătălia de la Vitoria și se așteaptă ca toți ofițerii săi să fie prezenți.

Ea a zâmbit malițioasă.

- Aștept să mă inviți la un dans.

- Refuz categoric. Îți ofer bucuros desenele sau viața mea, însă dansul este cu totul altceva.

Au râs din nou. Când s-a întors de la fereastră, Catherine l-a văzut pe Michael în ușă. Peste o clipă, acesta a intrat în încăpere cu o expresie impenetrabilă. Ea tânjea să se ducă la el și să-i ia mâinile într-ale ei.

În loc să facă asta, și-a pus masca de sfânta Catherine și s-a dus să toarne un alt sherry.

Era mai ușor să fii sfântă decât femeie.

În seara aceea, Kenneth și-a trecut în revistă desenele și a ales unele pe care să i le arate lui Catherine. Era surprins cât de multe făcuse. Nu mai avea nevoie decât de unul sau două. A pus deoparte câteva și pentru Anne. Unul, cu familia Mowbry reunită în grădină, era chiar destul de bun.

Și-a luat visător creionul și a început să-i deseneze pe Tristan și Isolda. Tristan, puternicul războinic, și Isolda, prințesa vindecătoare care fusese măritată cu unchiul acestuia. Bineînțeles că totul se sfârșise tragic; din legendă nu ar mai fi dăinuit mare lucru dacă perechea s-ar fi stabilit la un conac, ea ar fi avut nouă copii, iar el s-ar fi transformat într-un moșier cu fața roșie și buhăită, pasionat de vânatoare.

Nu și-a dat seama ce făcea până când nu a terminat desenul. Atunci a văzut că vijeliosul războinic avea fața lui Michael, iar prințesa brună din brațele lui avea farmecul obsedant al lui Catherine Melbourne.

A scos un fluierat ușor. Deci așa stăteau lucrurile. Nu era prima oară când desenele lui îi dezvăluiau un lucru pe care nu l-ar fi recunoscut în mod rațional. Era un blestem, oare Michael nu suferise destul? Pentru a nu mai vorbi de Catherine, care plătea la nesfârșit pentru căsătoria nechibzuită de la șaisprezece ani.

Deși plătise scump și învățase pe pielea lui că fericirea era trecătoare, ar fi dat-o dracului de moralitate și s-ar fi bucurat cât ar fi putut dacă ar fi fost îndrăgostit. I-ar fi plăcut să creadă că Michael și Catherine exact asta făceau, dar erau amândoi mult prea nobili. Probabil că își ascundeau sentimentele unul de altul, poate chiar și de ei înșiși.

A aruncat desenul în cămin și i-a dat foc de la flacăra lumânării. În timp ce urmărea hârtia transformându-se în scrum, spera ca ei să-și primească răsplata în ceruri, pentru că pe pământ acest lucru nu părea să fie posibil.

*

Cu o zi înainte de balul ducesei de Richmond, Michael și Kenneth participau la o cină de bun venit pentru câțiva ofițeri din Regimentul 95, care tocmai sosiseră din America. În mod inevitabil, discuția s-a îndreptat către zilele petrecute în Spania. A fost o seară plăcută, dar Michael i-a spus lui Kenneth, în timp ce călăreau spre casă:

- Nimic nu-i mai bun decât depărtarea ca să ți se pară că mâncarea proastă, vinul prost și cazarea proastă erau niște chestii romantice.

- Adevărata aventură este aceea că eram tineri și am supraviețuit, a râs înfundat Kenneth. Doamne, îți aduci aminte când am ținut banchetul aniversar al pușcașilor pe malul râului Bidassoa?

- Cu picioarele în tranșee și cu iarba pe post de masă și scaun, astea nu sunt niște lucruri care se uită.

Au luat-o la pas pe Rue de la Reine. Când a descălecat să deschidă poarta, Michael a spus încet:

- O să vină o furtună mare peste câteva zile.

- În sens literal sau metaforic? s-a interesat Kenneth privindu-l atent.

- Poate că în amândouă. Michael și-a frecat fără să vrea umărul stâng, care îl durea înaintea schimbărilor majore ale vremii. O să fie o furtună foarte mare. Asta ar putea fi tot, dar îți amintești cât de des se dezlănțuiau în Spania furtuni înaintea bătăliilor?

Kenneth a aprobat din cap.

- Vremea lui Wellington. Era ciudat. Poate că ar trebui să-i spui ducelui.

- M-ar arunca afară din birou, a râs Michael. E un om care lucrează cu fapte, nu cu fantezii.

- Fără îndoială că are dreptate, dar o să-i spun ordonanței mele să se asigure că lucrurile mele sunt pregătite în caz că va trebui să plecăm în grabă.

- Și eu am aceeași intenție.

Și-au dus caii la grajd. Înăuntru ardea un felinar la lumina căruia îl zăriră pe Colin Melbourne, care zăcea lat pe o grămadă de fân, sforăind din greu. Calul lui, cu tot harnașamentul pe el, stătea alături și părea plictisit.

Kenneth a îngenuncheat să-l examineze pe bărbatul care dormea profund.

- Beat mort, a constatat.

- Poftim?

- În fine, nu chiar mort. Pe tine nu te-am văzut nici odată în halul ăsta.

- Nu, și nici n-o să mă vezi vreodată.

- Totuși, trebuie să-i recunoaștem omului ce-i al lui. A fost în stare să rămână în șa până a ajuns acasă. Este meritul cavaleriei.

După ce și-a pregătit bîdiviul pentru noapte, Michael a făcut același lucru și pentru calul lui Melbourne. Nu avea nici un sens ca animalul să sufere pentru că stăpânul lui exagerase cu distracția. Când a terminat, Kenneth l-a ridicat pe tovarășul lor beat în picioare.

- Am ajuns deja acasă? a îngăimat acesta amețit.

- Aproape. Tot ce trebuie să faci este să intri în casă.

- Nenorocita de infanterie în misiune de salvare. Aveți și voi un rost, băieți.

Colin a făcut un pas și era aproape să se prăbușească pe jos. Kenneth de-abia l-a prins la timp.

- Ajută-mă, Michael. O să fie nevoie de amândoi să-l ducem înăuntru.

- Am putea să-l lăsăm aici, a sugerat Michael. Noaptea e blândă și în starea în care e, n-o să se supere.

- Catherine s-ar putea îngrijora dacă îl așteaptă în noaptea asta acasă.

Fără îndoială că avea dreptate, așa că Michael a trecut brațul drept al lui Melbourne peste umerii săi. Pe sub duhoarea de porto se simțea un miros greu de parfum. Ticălosul fusese la o femeie.

A încercat să nu se gândească la faptul că tâmpitul acela beat era soțul lui Catherine. Că avea dreptul să o mângâie, să o posede cu trupul lui depravat...

Scrâșnind din dinți, a preluat o parte din greutatea serioasă a lui Colin și l-a cărat pe poarta grajdului. Revigorat ușor de aerul proaspăt, bețivul a întors capul și i-a făcut cu ochiul lui Michael.

- Aa, colonelul de viță nobilă! Îți rămân profund îndatorat.

- Nu e nevoie, i-a retezat-o Michael. Aș face la fel pentru oricine.

- Nu, l-a corectat Colin. O faci pentru Catherine, pentru că ești îndrăgostit de ea. Michael a înțepenit, iar chefliul a continuat: Toată lumea e îndrăgostită de ea. Onorabilul sergent Kenneth, credinciosul Charles Mowbry, blestematul de duce în persoană, toți sunt înnebuniți după ea. Toată lumea o iubește pentru că este perfectă. A râgâit. Știi cât de greu e să trăiești cu o femeie perfectă?

- Ajunge, Melbourne! a intervenit Kenneth, însă Colin nu voia să se dea bătut.

- Pun pariu că înălțimea voastră nobilă nu și-ar dori nimic mai bun decât s-o tăvălească pe nevastă-mea în fân și să-mi pună coarne.

Michael s-a oprit din drum cu pumnii strânși de furie.

- Pentru Dumnezeu, omule, taci! O insultă grav dacă insinuezi așa ceva.

- Oh, știu că ea nu s-ar lăsa, l-a asigurat Colin. Nu degeaba i se spune sfânta Catherine. Știi pentru ce a fost sanctificată adevărata sfântă Catherine? Pentru că ticăloasa nemernică...

Înainte de sfârși propoziția, Kenneth s-a întors și i-a tras lui Colin o lovitură scurtă și precisă în bărbie. În timp ce trupul inert al bărbatului atârna între ei, și-a informat prietenul:

- M-am gândit că este mai bine să fac asta înainte să-l ucizi.

Kenneth înțelegea al dracului de multe lucruri. Posomorât, Michael îl căra pe Melbourne înăuntru și pe scări către dormitorul lui. Când au ajuns acolo, Kenneth a ciocănit la ușă.

A trecut un minut până când Catherine a deschis. Părul negru îi atârna desfăcut pe umeri și purta un halat pus în grabă, care lăsa să se vadă prea mult din cămașa de noapte. Avea un aer delicat, somnoros și extrem de senzual. Michael și-a plecat privirea cu sângele pulsându-i în tâmpile.

- Ce s-a întâmplat?

- Nu fi îngrijorată, Colin nu este rănit, a asigurat-o Kenneth. E un pic beat și cred că și-a învinețit bărbia când a căzut în grajd, dar nu e nimic serios.

Ea s-a retras, ținând ușa deschisă.

- Aduceți-l înăuntru și puneți-l pe pat, vă rog.

Când îl cărau pe Colin în cameră, Michael i-a văzut nările fremătând ușor atunci când mirosul de alcool și parfum a ajuns la ea. În acel moment și-a dat seama că prietenul său avea dreptate: Catherine știa de celelalte femei din viața soțului ei, dar oricare ar fi fost defectele lui, i le accepta cu demnitate. Michael o admira, chiar dacă ar fi vrut să-l reducă pe Colin la o bucată de carne sângerândă.

L-au întins pe Melbourne pe pat, iar Kenneth i-a tras cizmele din picioare.

- Te descurci cu restul, Catherine?

- O, da. Asta nu e prima oară. A oftat, apoi a spus cu o veselie forțată: Din fericire nu se întâmplă prea des. Vă mulțumesc că l-ați adus sus.

Cuvintele ei le erau adresate amândurora, dar nu se uita la Michael. Din ziua aceea, din grădină, evitaseră să se mai privească în ochi.

Bărbații i-au spus noapte bună, apoi au ieșit din cameră și au plecat în liniște către cealaltă aripă. Michael a recunoscut în sinea lui că furia nu-i fusese provocată doar de comentariile vulgare ale lui Melbourne, nepotrivite pentru un gentleman. Lucrul cu adevărat supărător era că tot ce spusese ticălosul era adevărat.

capitolul 9

În dimineața următoare, Michael își termina micul dejun frugal, când Colin a intrat în sufragerie. Cum erau singuri acolo, i-a fost imposibil să-l ignore.

Melbourne s-a îndreptat direct spre cafetieră.

- Nu-mi amintesc nimic, dar soția mea mi-a spus că dumneavoastră și Wilding m-ați adus acasă noaptea trecută. Vă mulțumesc.

- Meritul pentru faptul că ați fost adus acasă îi aparține în cea mai mare măsură calului dumneavoastră, i-a răspuns Michael, bucurându-se de amnezia lui.

- Caesar este cel mai inteligent cal pe care l-am avut vreodată. Cu o mână nesigură, Colin și-a turnat o ceașcă de cafea aburindă. Mă doare capul de parcă aș fi fost lovit de o ghiulea, și o merit. La vârsta mea ar fi trebuit să fiu suficient de deștept să nu beau bere, brandy și vin în aceeași seară.

Pe fața lui se citea un amestec de amuzament și tristețe care l-a făcut pe Michael să zâmbească. Îl surprindea dezagreabil constatarea că, dacă Colin nu ar fi fost înșurat cu Catherine, l-ar fi plăcut destul de mult. Sau cel puțin ar fi fost îngăduitor cu greșelile lui. Încercând să-l trateze pe Colin ca și când Catherine n-ar fi existat, i-a spus pe un ton afabil:

- Pare o combinație nenorocită. Aveți noroc că vă puteți mișca în dimineața asta.

- N-am încotro. Colin și-a pus zahăr și lapte în cafea și a sorbit cu nesaț. Trebuie să ajung la regiment, apoi să revin aici la timp ca să-mi duc soția la balul Richmond.

Până la urmă, era imposibil să faci abstracție de Catherine.

- O să fie bucuroasă că puteți merge, a comentat Michael pe un ton neutru.

- Îmi displac sindrofiile, dar asta e prea importantă ca să lipsesc.

- Atunci, ne vedem acolo.

Michael și-a terminat cafeaua și a părăsit iritat sufrageria. Își dorea să-l disprețuiască pe Melbourne și totuși, de dragul lui Catherine, trebuia să spere că soțul ei era bun, decent și de nădejde. De ce trebuia să fie viața un amestec atât de blestemat de nuanțe de gri? Negrul și albul erau mai comode.

Ajuns afară, și-a ridicat privirea spre cerul senin al dimineții și și-a frecat umărul stâng. Furtuna se apropia.

- Căpitanul și doamna Melbourne, a anunțat la cheul. Căpitanul și doamna Mowbry.

Catherine a clipit de câteva ori când au intrat în sala de bal. Priveliștea era amețitoare, lumina candelabrelor de cristal se reflecta din draperiile viu colorate și din tapetul ornat cu trandafiri, apoi se răspândea pe ferestrele deschise afară, pe Rue de la Blanchisserie. Din spatele ei, Anne a murmurat:

- Atmosfera aproape că pulsează de încordare.

- În momentul ăsta, toată lumea din Bruxelles a auzit de cei trei curieri care au sosit în galop în după-amiaza asta la cartierul general al ducelui. E clar că se întâmplă ceva. Întrebarea este ce, și unde?

Cea mai plauzibilă bănuială era aceea că Napoleon invadea Belgia. Chiar în clipa asta, era posibil ca armata lui să mărșăluiască spre Bruxelles. Destul de curând aveau să afle cu toții adevărul. Catherine și-a privit soțul. Era tensionat și întins ca o coardă de harpă și aproape că fremăta de nerăbdare în așteptarea izbucnirii conflictului. Pentru el, bătăliile constituiau o sursă de vigoare. Poate că urmărirea și cucerirea femeilor era maniera lui de a se bucura de niște senzații aproape la fel de tari în viața de zi cu zi.

După ce a aranjat pentru mai târziu niște dansuri cu Colin și cu Charles, a început să se bucure de bal. Numai Dumnezeu știa dacă avea să se mai ivească o astfel de ocazie. Erau prezenți toți diplomații, ofițerii și aristocrații importanți din Bruxelles, așa că nu ducea lipsă de parteneri. L-a descoperit până și pe chirurgul lui Wellington, doctorul Hume, ascuns într-un colț. Pentru că erau prieteni vechi din Spania, l-a convins să vină la dans.

- Fac asta pentru dumneata, doamnă Melbourne, și numai pentru că ești o infirmieră atât de bună, a rostit acesta cu o expresie de martir pe chip.

- Ești un mincinos, l-a tachinat ea. Te distrezi la fel de bine ca toată lumea.

Medicul a încuviințat râzând exact înainte ca figurile dansului să-i despartă. Când s-au apropiat din nou, i-a spus:

- Prietenul tău, doctorul Kinlock, a sosit astăzi la Bruxelles.

- Ian e aici? Ce minunat! Dar credeam că a părăsit armata după doi ani în Spania.

În ochii lui Hume a apărut o licărire.

- S-a dus la Spitalul Bart's din Londra, dar perspectiva unei colecții de răni interesante i se pare irezistibilă. Împreună cu el au mai venit alți câțiva chirurghi.

- Ar fi trebuit să ghicesc. Voi, chirurghi, sunteți ca niște vulturi hoitari.

- Într-adevăr, dar unii folositori. Fața lui Hume a devenit serioasă. Destul de curând vom avea nevoie de orice om care știe să țină un cuțit în mână.

Războiul revenea în discuție într-o seară în care atmosfera era impregnată până la saturație de catastrofa iminentă. Pe măsura trecerii timpului, Catherine a observat cum ofițerii din regimentele mai îndepărtate părăseau în liniște sala. Dar bărbatul pe care voia cel mai mult să-l vadă nu venise. Chiar și atunci când dansa, scruta cu discreție încăperea în căutarea lui Michael. El avusese intenția să vină la bal, dar dacă plecase deja pentru a li se alătura oamenilor lui? Era posibil să nu-l mai revadă niciodată.

Lordul Haldoran, gentlemanul sportiv care hotărâse să renunțe la armată ca să nu fie nevoit să meargă la Manchester, a invitat-o la dans. Nu-i lăsase o impresie bună, și asta nu numai din pricina privirii de prădător pe care i-o surprinsese uneori. Totuși, nu-i făcuse avansuri necuviincioase și anecdotele lui erau amuzante, așa că i-a zâmbit politicoasă. Răcorindu-și fața cu evantaiul, i-a spus:

- E teribil de cald aici. Vă supărați dacă sărim peste dansul ăsta?

- Bucuros, a răspuns Haldoran. Servitorii stropesc cu apă florile ca să nu se ofilească. Este aproape necuviincios din partea ducesei să nu facă același lucru cu invitații ei.

Catherine a răs reținut în timp ce se așeza în apropierea unei ferestre deschise.

- Wellington o să apară și el curând.

- Când francezii s-ar putea să fie deja în Belgia? Haldoran a luat cu un gest rapid două pahare cu șampanie

de pe o tavă purtată de un lacheu în trecere și i-a oferit unul lui Catherine înainte de a se așeza lângă ea. În mod sigur ducele este pe teren, cu trupele lui.

- Nu e chiar așa. Venind aici, el demonstrează încredere și risipește o parte din panica populației civile. Și cum toți comandanții importanți sunt la bal, o să-i fie ușor să discute cu ei în liniște.

- Bună observație. Haldoran s-a încruntat. Se știe că împăratul atacă foarte rapid. Dacă înaintează spre Bruxelles, dumneavoastră și doamna Mowbry aveți de gând să vă retrageți spre Anvers?

- Locul meu este aici. Și apoi, întrebarea este discutabilă. Ducele nu-i va permite niciodată lui Napoleon să ajungă în oraș.

- S-ar putea să nu aibă încotro, a rostit Haldoran cu o față serioasă. Sunteți o femeie curajoasă, doamnă Melbourne, dar vă veți expune fiica pericolelor pe care le prezintă o armată de ocupație?

- Francezii sunt oameni civilizați, a spus ea cu răceală. Nu se luptă cu copiii.

- Fără îndoială că aveți dreptate, dar nu mi-ar plăcea ca dumneavoastră, doamnei Mowbry sau familiilor voastre să li se întâmple ceva rău.

- Cu atât mai puțin mie, Lord Haldoran.

Catherine studia draperiile în auriu, purpuriu și negru care cădeau în falduri uriașe asemeni corturilor, dorindu-și ca Haldoran să nu mai vorbească despre temerile ei ascunse. Deși nu credea că își punea fiica în primejdie, era îngrijorată ca orice mamă.

Orchestra a tăcut și Charles Mowbry s-a apropiat ca să o ia pentru următorul dans. Ea s-a ridicat.

- Vă mulțumesc că ați fost îngăduitor cu oboseala mea, Lord Haldoran. Pe data viitoare?

- Pe data viitoare, a zâmbit el luându-i paharul gol.

Charles nu numai că era unul dintre cei mai dragi prieteni ai lui Catherine, dar era și un excelent dansator. Cotilionul lor a fost o plăcere. Tocmai se terminase când atmosfera a fost străpunsă de sunetul ascuțit al cimpoaielor.

- Doamne, Dumnezeuule, vin dracii ăia în fuste! a exclamat Charles.

- La sunetul ăsta mi se ridică întotdeauna pulsul și îmi vine să le dau onorul, a râs ea încântată.

S-au întors să-i vadă pe soldații din două regimente de scoțieni care defilau prin sala de bal, legănându-și kilturile și mișcându-și bonetele cu pene în ritmul cântecelor intonate la cimpoaie.

Dovedind un adevărat geniu organizatoric, ducesa de Richmond îi adusese anume ca să danseze. Invitații s-au retras pe marginile încăperii, iar scoțienii au început să se rotească și să bată din picioare în dansurile lor tradiționale, printre care și un dans cu săbii.

Contrastul dintre eleganță și măreția primitivă a impresionat-o la culme pe Catherine, însă, cu toată magia stranie a momentului, privirea ei neobosită nu a încetat nici o clipă să-l caute pe Michael.

Pregătirea regimentului pentru marș l-a ținut pe Michael ocupat cât a fost ziua de lungă. Era târziu când a ajuns la balul Richmond. Încăperea fremăta de agitație. Wellington, o oază de calm, stătea pe o canapea și discuta amabil cu una dintre doamne.

Michael l-a oprit pe un prieten, ofițer în Regimentul de Gardă, care era pe punctul de a părăsi petrecerea.

- Ce se întâmplă?

- Ducele spune că trupele vor porni în zori, a venit răspunsul succint. Plec acum spre regimentul meu. Îți urez noroc.

Timpul rămas era tot mai puțin. Poate că fusese prea îngăduitor cu el însuși hotărând să vină la bal, dar Michael dorise să o mai vadă o dată pe Catherine. S-a oprit lângă o coloană cu flori sculptate și a scrutat mulțimea.

Nu era greu de descoperit. Pentru că nu avea prea mulți bani pentru haine și bijuterii, se îmbrăca relativ simplu, dar își menținea o înfățișare elegantă prin modificarea puținelor rochii din garderobă. Rezultatul era că nici unul dintre cei care o priveau pe Catherine Melbourne nu remarcă frumusețea toaletelor

sau somptuozitatea podoabelor ei. Ceea ce vedeau și le rămânea în memorie era frumusețea ei, care îi tăia răsuflarea.

În seara asta purta o rochie din satin alb ca zăpada și niște perle splendide care îi puneau și mai bine în valoare părul negru lucios și tenul perfect. În încăperea plină de uniforme colorate, părea un înger coborât vremelnic din ceruri.

Colin stătea lângă ea, cu o mână posesivă pe umărul ei. După expresia lui îngâmfată era conștient de modul în care îl invidiau ceilalți bărbați pentru că femeia cea mai frumoasă dintr-o sală plină cu femei frumoase îi aparținea lui.

Cu fața împietrită, Michael a început să-și croiască drum prin încăperea aglomerată. După ce i-a prezentat gazdei omagiile, s-a îndreptat spre Catherine. Colin plecase de lângă ea, dar era împreună cu familia Mowbry.

Când l-a văzut, privirea ei s-a luminat.

– Mă bucur că ai venit, Michael. Credeam că ai fost deja convocat la regiment.

– Încă nu, dar nu mi-aș fi permis să pierd o astfel de ocazie minunată pentru nimic în lume. Când a început muzica, s-a înclinat: Îmi acorzi acest dans, Anne, iar pe următorul, tu, Catherine?

Ambele femei au fost de acord, iar Anne i-a întins mâna. În timp ce o conducea spre mijlocul sălii, în privirea ei se putea citi încordarea, dar anii petrecuți ca soție de militar o învățaseră să se stăpânească.

– Arăți foarte bine în rochia asta, Anne, a complimentat-o el pe când își ocupau locurile pentru un dans popular. Nu te simți obosită?

Ea a zâmbit și și-a scuturat bucelele castanii.

– O să clocotesc de energie încă șase sau opt săptămâni, până o să mă fac cât casa.

Au continuat să converseze lejer ori de câte ori figurile dansului îi apropiiau. Totuși, de îndată ce a adus-o înapoi la Charles, ea a uitat de toate cu excepția soțului ei. Sau dus să danseze privindu-se tot timpul în ochi. Michael s-a rugat în gând ca Charles să supraviețuiască

lungii campanii care urma; o iubire intensă ca a lor merita să dureze.

S-a întors spre Catherine și s-a înclinat ceremonios.

- Doamnă, cred că acesta e dansul meu?

- Așa este, domnule, a zâmbit ea făcând o reverență elegantă.

Nu și-a dat seama că-i ceruse un vals până când nu au răsunit primele acorduri. La seratele precedente evitase deliberat intimitatea valsului, dar în seara asta i se părea potrivit, pentru că după toate probabilitățile era ultimul lor dans.

Ea s-a lăsat luată în brațe ca și când ar mai fi valsat împreună de o mie de ori până atunci. Sau lăsat învăluți de muzică, ea cu ochii pe jumătate închiși. Se lăsa condusă, diafană asemeni îngerului din imaginația lui, deși el nu putea uita nici o clipă că era femeie, o creatură pământească și nu una din ceruri.

În timp ce se roteau tăcuți prin sala de bal, cârlionții ei întunecați i se lipeau de tâmpile umezite. Sângele îi pulsa rapid prin gâtul zvelt, din pricina efortului. Michael ar fi dorit să-și lipească buzele de ale ei. Urechile delicate care se arătau de sub coafura montantă erau seducătoare, iar rotunjimea perfectă a sânilor avea să-i bântuie visele pentru tot restul zilelor.

Și-ar fi dorit, mai mult decât orice pe lume, să o cuprindă în brațe și să o ducă pe tărâmul minunat de dincolo de curcubeu, unde ar fi putut fi singuri și unde nu ar mai fi existat probleme chinuitoare precum războiul și onoarea. În loc să fie așa, avea la dispoziție numai câteva clipe care se scurgeau ca firele de nisip dintr-o clepsidră.

Muzica a încetat mult prea devreme. Când a lăsat-o din brațe, genele ei lungi s-au ridicat spre el. Dezolarea i se citea pe chip.

- E timpul să pleci? l-a întrebat cu voce joasă.

- Mă tem că da. S-a uitat în altă parte, temându-se să nu-și trădeze pasiunea. Wellington i-a captat privirea din partea cealaltă a încăperii și a clătinat ușor din cap. Ducele dorește să-mi vorbească. Până când vei ajunge acasă, probabil că o să fiu plecat.

- Te rog, fii cu băgare de seamă, a șoptit ea.

- Nu-ți face griji, sunt extrem de precaut.

- Cine știe? S-ar putea ca totul să fie o alarmă falsă și până săptămâna viitoare toată lumea să fie înapoi la pensiune.

- Poate. Michael a ezitat înainte de a adăuga: Dacă mi se termină norocul, vreau să-ți cer un serviciu. În sertarul de sus al șifonierului din camera mea am lăsat niște scrisori pentru câțiva dintre cei mai apropiați prieteni. Dacă nu voi supraviețui campaniei, te rog să le expediezi pentru mine.

Ea și-a mușcat buzele. În ochii ei albaștri străluceau lacrimi, făcându-i parcă și mai mari.

- Dacă... dacă se întâmplă ceea ce este cel mai rău, vrei să le scriu alor tăi?

- O să afle tot ce este nevoie să știe din lista victimelor. I-a luat mâna și i-a sărutat vârful degetelor înmănușate. Rămas bun, Catherine. Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă apere pe tine și familia ta.

- *Vaya con Dios.*

Degetele i s-au strâns spasmodic, apoi a dat drumul mâinii lui cu o lentoare infinită.

Dezlipindu-și privirea de a ei, s-a întors și a traversat sala de bal. Se simțea confortabil să știe că ținea la el. Plăcerea nu îi era știrbită de faptul că ținea și la Charles, la Kenneth și la ceilalți bărbați. Faptul că îi păsa era calitatea care o făcea atât de deosebită.

Wellington părăsise canapeaua pentru a vorbi cu fiecare dintre ofițerii săi în parte. Lui Michael i-a spus direct:

- Napoleon m-a păcălit, pe toți sfinții! Francezii au cucerit Charleroi.

- La naiba! a exclamat el, trezit brusc din visare. Charleroi nu este la mai mult de cincizeci de kilometri de aici.

- Se putea și mai rău, a remarcat ducele cu un zâmbet rece. Drumul de la Charleroi la Bruxelles era practic lipsit de apărare. Dacă nu am fi avut parte de un noroc chior și de o desfășurare de forțe de primă mână a prințului Bernhardt și a trupelor lui la Quatre-Bras,

mareșalul Ney s-ar fi îndreptat direct spre oraș. În timp ce Michael înjura în surdină, Wellington s-a interesat: Spune-mi, Kenyon, răcanii ăia ai tăi or să reziste?

Cu două săptămâni înainte, Michael n-ar fi știut să răspundă.

- S-ar putea să nu fie cei mai rapizi trăgători sau cei mai buni la executarea manevrelor, dar dacă-i așezi în rând sau în careu cu niște veterani pe lângă ei, vor rezista.

- Mă rog lui Dumnezeu să ai dreptate. O să avem nevoie de orice soldat disponibil.

Ducele a mai dat câteva ordine, apoi și-a întors privirea pătrunzătoare asupra mulțimii pentru a chema alt ofițer.

Înainte de a pleca, Michael a căutat-o pe Catherine pentru ultima oară. Nu era greu s-o descopere, acum că rândurile musafirilor se subțiau rapid. Se afla în capătul îndepărtat al încăperii împreună cu soțul ei, care vorbea cu însufleșire. Familia Mowbry li s-a alăturat și cu toții s-au întors să plece.

Respirând cu greu, Michael a ieșit afară în noaptea caldă. Catherine nu-i era menită lui, și-a reamintit morhorât. Nu avea să fie a lui niciodată.

Michael a privit peste spinarea calului.

- Bradley, mi-ai pus mantaua gri? Era în holul din spate.

- Nu, domnule, mă duc s-o aduc, a murmurat ordonanța roșind.

Michael și-a stăpânit cu greu o înjurătură. Deși băiatul nu era atât de ordonat cum ar fi trebuit să fie, se străduia.

- Mișcă-te repede. Trebuie să plecăm.

Când Bradley a ieșit din grajd, a intrat Colin Melbourne. Michael l-a întrebat:

- Plecați acum spre regimentul dumneavoastră, împreună cu Charles?

Melbourne a clătinat aprobator din cap, cu o privire strălucitoare.

- Ați auzit că Bonaparte e la Charleroi? Pe toți dracii, o să fie ceva distracție de data asta!

- Nu mă îndoiesc.

Michael era gata să-și scoată calul afară când a văzut că Melbourne înșeuă un cal oarecare și nu pe Caesar, armăsarul folosit în mod obișnuit.

- Nu aveți de gând să-l călăriți pe Caesar ca să fie odihnit?

- Nu, pe Caesar îl las aici. O să-l folosesc pe Uno și o să-l țin pe Duo de rezervă. Melbourne a arătat spre un murg la fel de insignifiant ca acela pe care îl înșeuă.

- Nu călăriți cel mai bun cal în bătălie? s-a mirat Michael.

- Nu vreau să-l pun în pericol. Pe lângă faptul că sunt al naibii de îndrăgostit de el, dacă ar fi ucis, suma pe care mi-ar plăti-o în compensație statul nu i-ar acoperi nici pe departe valoarea.

- Pentru numele lui Dumnezeu, omule, e o nebunie să-ți riști viața ca să economisești câteva lire! a exclamat Michael. În bătălie, rezistența unui cal poate însemna diferența între a supraviețui sau a fi străpuns cu lancea ca un iepure.

- Poate că dumneavoastră vi se par numai câteva lire, a spus amar celălalt. Nu toți avem posibilitățile dumneavoastră financiare.

Michael și-a înghițit o înjurătură. Melbourne se purta ca un idiot și merita orice i s-ar fi întâmplat. Și totuși, de dragul lui Catherine, trebuia să-l ajute.

- Dacă banii sunt problema, luați-l pe Thor, i-a propus el mângâind gâtul zvelt al murgului. Are o rezistență uimitoare și l-am antrenat pentru cavalerie, așa că va fi în stare să facă tot ce este nevoie.

- Nici nu poate fi vorba să vă iau calul, a bâiguit Melbourne. O să aveți nevoie de el. L-a privit pofticios pe Thor. Dacă ar fi omorât, nu aş fi niciodată în stare să-l înlocuiesc.

- Un cal nu e atât de important la infanterie precum este la cavalerie. Celălalt pe care-l am o să-și facă treaba corespunzător. Sper ca Thor să treacă bine peste toate, dar dacă nu va fi așa, mă mulțumesc cu oricât veți primi

în compensație. Michael i-a dat șaua jos. Dacă totul va merge bine, mi-l veți da înapoi la Paris. Dacă eu n-o să supraviețuiesc, este al dumneavoastră.

– Faceți să-mi fie imposibil să refuz. Melbourne a zâmbit copilărește. Sunteți un bărbat pe cinste, Kenyon.

În timp ce își muta harnașamentul pe celălalt cal, Bryn, Michael s-a întrebat dacă Melbourne ar mai fi fost la fel de voios dacă ar fi știut ce simțea pentru Catherine. Probabil că nu i-ar fi păsat, pentru că fidelitatea soției lui nu putea fi pusă la îndoială.

Și-a adunat servitorii și a pornit călare în noapte. De dragul onoarei, făcuse tot posibilul pentru a-l ajuta pe soțul lui Catherine să supraviețuiască. Toate celelalte erau în mâinile Domnului.

capitolul 10

Catherine i-a împachetat soțului său lucrurile în timp ce Colin își pregătea caii. La final, ea, soțul ei și familia Mowbry s-au întâlnit în curtea din fața grajdului. Două torțe luminau cei zece cai înșeuăți, pe servitori – câte doi pentru fiecare ofițer – și pe Everett, grăjdarul, care venise și el să dea o mână de ajutor.

Charles tocmai își sărutase de rămas-bun copiii adormiți, iar expresia lui părea încordată. Anne s-a cuibărit la pieptul lui. Se țineau strâns în brațe, fără ca vreunul din ei să spună ceva. Catherine își invidia prietenii pentru faptul că erau atât de apropiați, chiar dacă era tristă pentru suferința lor. Merita să suferi pentru o astfel de iubire. Întorcându-se spre soțul ei, l-a întrebat:

– Ești sigur că nu vrei s-o vezi pe Amy?

– Nu e nevoie s-o deranjez. Colin avea acea expresie deschisă și nepăsătoare care însemna că se gândea deja la acțiunile care îi stăteau în față. N-o să treacă mult timp până când ne vom revedea toți trei.

A închis ochii ca să-și rețină lacrimile care amenințau s-o năpădească, știind că soțul ei detesta plânsetele. Toți erau imposibil să trăiești doisprezece ani alături de un om și să nu-ți pese de el. Într-o lume ideală, probabil

că Michael ar fi fost cel pe care l-ar fi cunoscut și cu care s-ar fi măritat, lăsându-i lui Colin libertatea să vâneze vulpi, femei și francezi, fără a avea responsabilitatea unei familii. Dar nu era așa. În lumea reală se căsătorise cu Colin și, în ciuda faptului că nu se potriviseră deloc, fiecare din ei își onorase îndatoririle în felul lui.

- Ai grijă, Colin, i-a șoptit.

- Nu fi atât de îngrijorată, a îndemnat-o el cu un zâmbet voios. Știi că, la fel ca Wellington, mă bucur de imunitate miraculoasă în fața gloanțelor. A mângâiat-o sub bărbie ca și când ar fi avut vârsta lui Amy, apoi a sărit pe cal. Ne vedem la Paris cât de curând dacă totul merge bine.

După aceea, el, Charles și suita lor au ieșit cu zgomot în strada pavată. Catherine s-a uitat după soțul ei recunoscând cu tristețe că, dacă el ar fi iubit-o măcar un pic, și ea l-ar fi iubit, în ciuda amantelor pe care le avea. Până la urmă, el o plăcea destul de mult. Se bucura de căminul lui confortabil și găsea o mare satisfacție în faptul că era invidiat de ceilalți bărbați pentru soția lui. Catherine ar fi putut să parieze însă fără să riște nimic că îi păsa mai mult de calul lui.

Calul lui. A clipit de nedumerire, dându-și seama abia acum ce văzuse. Întorcându-se spre grăjdar, l-a întrebat:

- Căpitanul Melbourne călărea calul colonelului Kenyon?

- Da, a răspuns Everett. Căpitanul nu a vrut să-l pună în pericol pe Caesar, așa încât colonelul i-a spus că poate să-l ia pe Thor.

O, Doamne, cât de caracteristic pentru Colin să presupună că norocul avea să fie de partea lui în luptă chiar și călare pe un cal mediocru! Și la fel de caracteristic pentru Michael să aibă grijă de ceilalți.

Stupefiată, s-a întors spre Anne și au intrat în casă, ducându-se direct la dulapul cu băuturi din sufragerie. Anne a turnat pentru fiecare o porție de brandy. După ce a dat pe gât jumătate de pahar, a întrebat vehementă:

- De ce dracului nu se găsește un om de bun-simț care să-l asasineze pe Napoleon? Un singur glonț ar fi salvat lumea de atâta suferință.

- Bărbații au tendința să creadă că astfel de lucruri nu sunt onorabile, a spus Catherine cu un zâmbet fără veselie.

- Nebuni. Anne și-a plecat capul și și-a frecat tâmpile. Cu toată experiența, nu e ușor să-ți iei rămas-bun.

- Eu nu am reușit să-mi iau rămas-bun deloc de la Kenneth. Catherine a oftat. Ți-am spus că acum două zile l-am rugat să deseneze câteva schițe cu toți cei care stăteau aici? Trebuia să-l rog mai demult. El a fost de acord, dar n-a mai avut răgazul necesar.

Anne și-a ridicat fruntea.

- Ești sigură? Pe masa de colo sunt câteva mape cu desene. Le-am observat mai devreme, dar am fost prea absorbită de alte treburi ca să arunc o privire.

S-au dus să se uite. Prima mapă conținea un bilet de la Kenneth pentru Catherine. Se scuza pentru faptul că nu avusese ocazia să-i dea personal desenele și o informa că a doua mapă era pentru Anne.

Catherine s-a apucat s-o răsfoiască pe a ei. Dese-nele erau minunate, mai ales cele ale copiilor. O schiță cu Amy care se legăna veselă agățată de o creangă, în spatele grădinii, ilustra perfect spiritul ei îndrăzneț. Un Colin care râdea era împins cu botul de calul lui, Caesar. Părea încrezător în el, galant și foarte atrăgător.

Desenul care îl prezenta pe Michael i-a îndurerat sufletul. În câteva linii, Kenneth îi surprinsese calitățile, putere și umor, onoare și inteligență, care o răscoliseră atât de adânc.

Deși Kenneth făcuse și autoportretul pe care ea i-l ceruse, era cel mai slab desen din mapă. Trăsăturile semănau, dar efectul general era rece și mai degrabă intimidant, și nu dezvăluiau nimic din imaginația și spiritul lui satiric. Probabil că e dificil să te vezi pe tine însuși cu luciditate.

- Uită-te la ăsta, a spus Anne cu o voce tremurătoare.

Desenul pe care îl ținea în mână reprezenta familia ei în grădină. Jamie îl călărea cu voioșie pe Charles,

care juca rolul unui cal de cavalerie. Molly stătea lângă mama ei, afișându-și superioritatea zdrobitoare de la nivelul celor câțiva ani în plus pe care îi avea față de fratele său, în timp ce îi dădea pe furiș o prăjitură lui Clancy. Catherine a izbucnit în râs.

- Binecuvântat fie Kenneth. Imaginează-ți că și-a adus aminte să pună toate astea deoparte pentru noi când în jur se întâmplau atâtea alte lucruri.

Anne privea un desen reprezentându-l pe Charles în uniformă, ținându-și chipiul cu pene sub braț. Avea expresia serioasă a unui om care trecuse prin experiențele războiului, dar fără să fie asprit de lucrul ăsta.

- Peste o sută de ani, viitorii Mowbry vor privi și vor afla ce fel de om a fost stră-străbunicul lor.

- Vor fi mândri că sunt urmașii lui.

Anne și-a trecut dosul palmei peste ochi.

- N-o să plâng din nou, a spus cu înverșunare. Nu.

A urmat o tăcere lungă, tulburată doar de ritmul sever și îndepărtat al tobelor. Auzindu-l, Catherine i-a făcut o propunere:

- Nici una din noi nu va pune geană pe geană. Hai să mergem în centrul orașului și să urmărim trecerea trupelor.

Anne a fost de acord și s-au dus să-și schimbe rochiile de bal cu haine mai simple. Când Catherine se pregătea să plece, Amy și-a scos capul de după ușa camerei ei.

- Tata a plecat?

- Da. N-a vrut să te deranjeze.

- Nu m-aș fi supărat, a spus Amy încruntându-se. Tu și mătușa Anne ieșiți în oraș să vedeți ce se petrece? Când Catherine a înclinat aprobator din cap, Amy a stăruit: Te rog, pot să vin cu voi? Este îngrozitor să fii singură și să nu poți dormi.

Catherine înțelegea acest lucru.

- Foarte bine. Îmbracă-te cu ceva călduros și vino cu noi.

Până la solstițiul de vară mai era doar o săptămână, iar cerul se lumina deja la răsărit când cele trei au luat-o pe Rue de Namur. Peste bubuitul tobelor se auzeau trompetele care sunau strident adunarea. Trupele

aliat fuseseră încartiruite prin tot Bruxelles-ul, iar străzile fierbeau de agitație în timp ce bărbații răspundeau chemărilor, încheindu-și nasturii tunicilor și târându-și ranițele printre cai.

Un regiment britanic de infanterie a trecut pe lângă ele în marș spre Porte de Namur, în răpăitul aspru al tobelor. Ritmul bubuitor, dramatic și alarmant în același timp, îți pătrundea până în măduva oaselor. Catherine îi cerceta pe soldații în marș, întrebându-se dacă acest regiment ar putea fi al lui Michael. Era prea întuneric ca să vadă însemnele de pe uniforme și nu-i vedea silueta dreaptă printre ofițerii care călăreau pe lângă soldați. Nu conta; chiar dacă ar fi fost regimentul lui, își luaseră deja rămas-bun. S-o facă din nou, de față cu Anne și Amy, ar fi fost teribil de chinuitor.

În Place Royale era un adevărat haos. Soldați de șase naționalități își căutau companiile, având uneori femei în lacrimi pe lângă ei. Câțiva combatanți veterani dormeau cu capetele pe ranițe, surzi la tărăboiul iscat de caii, tunurile și căruțele care zdrăngăneau pe pavaj.

Amy și-a strecurat mâna în cea a mamei sale.

- Bonaparte n-are nici o șansă, nu-i așa?

- Nu împotriva lui Wellington. Ducele n-a pierdut o bătălie în viața lui, i-a spus Catherine, încercând să pară încrezătoare.

Și-au croit drum din Place Royale către parcul din apropiere. Era aproape patru dimineața și soarele de vară se iveau la orizont. Când razele lui oblice au întâlnit turla Catedralei St. Michel, Catherine a zâmbit sarcastic. Amintirea lui Michael era peste tot.

În parc, aprigul și brutalul general galez Picton își inspecta divizia.

- Brigada de pușcași este a lui Picton, nu-i așa? Poate îl găsim pe Kenneth, a sugerat Anne.

Au scrutat masa fremătândă de pușcași în tunici verzi, în căutarea ofițerilor. Ochii ageri ai lui Amy l-au descoperit.

- Priviți! a spus entuziasmată. Căpitanul Wilding este acolo.

Era călare și dădea ordine scurte ofițerilor săi mai tineri, dar s-a întors atunci când Catherine l-a strigat pe nume. A mers la el și s-a întins să-l ia de mână.

- Sunt atât de bucuroasă că te-am găsit, Kenneth! Nu era drept să nu-ți urăm noroc la plecare.

El a așșat un zâmbet de zile mari care i-a îmblânzit trăsăturile feței.

- Ești foarte amabilă, Catherine.

- Acum faci parte din familie. Dacă o să fii rănit, asigură-te că o să te aducă acasă, ca să putem avea grijă de tine așa cum trebuie. Observându-i crisparea, a adăugat: Mulțumesc pentru desene. Sunt minunate.

- Eu o să-l păstrez pe al meu pentru totdeauna, la informat Anne cu pasiune.

- O să mă odihnesc mai bine știind că am ajuns într-un anume fel la nemurire, a spus el cu un zâmbet slab. Dar ceea ce face un desen interesant este subiectul lui, așa că voi și familiile voastre sunteți cei care meritați laudele.

- Să te întorci curând, a adăugat și Amy. Eu și Molly încă nu am prins șmecheria de reprezentare a perspectivei. Mai avem nevoie de lecții.

- O să fac tot ce pot, dar acum trebuie să plec. Aveți grijă de voi.

Și-a atins fruntea în semn de salut și s-a întors către compania lui.

Catherine și ceilalți s-au retras într-o parte și au privit cum din ceea ce păruse un haos total s-a instaurat ordinea. În curând soldații lui Picton au pornit, iar prin parc a răsunat ecoul zgomotului apăsător al cizmelor.

Divizia includea și regimentele de scoțieni care îi distraseră pe oaspeții ducesei de Richmond. Soldații mergeau așa de lin, încât penele de la beretele lor de-abia se mișcau. Cimpoaiele, care pâruseră exotice în sala de bal, se potriveau mult mai bine cântecului mândru al scoțienilor în kilt care porneau la război.

Mergând pe urmele diviziei, cele trei femei s-au întors pe Rue de la Reine, croindu-și drum printre grămezi de echipament și șiruri de animale încărcate din greu cu bagaje. Pe măsură ce Bruxelles-ul se golea

de trupe, locuitorii lui se întorceau la culcare. Până când au ajuns acasă, oboseala îi alungase lui Catherine tensiunea nervoasă. Poate că acum, se gândea istovită, vor fi cu toții în stare să se odihnească.

Somnul a ocolit-o însă. S-a trezit pe la nouă dimineața cu ochii umflați. În Spania, de obicei fusese suficient de aproape de linia frontului ca să-și facă o idee despre ce se întâmpla. Aici nu aveau vești, și din această cauză ziua a fost una dintre cele mai lungi din viața ei.

Simțind tensiunea, copiii erau arțăgoși. Servitorii se adunau în grupuri și vorbeau în șoaptă, iar una dintre slujnicele belgiene și-a cerut salariul ca să se poată întoarce la familia ei, într-un sat din nordul capitalei.

În timp ce Catherine și Anne luau un prânz târziu, bubuitul îndepărtat al tunurilor se revărsa sinistru peste oraș și împrejurimi. Bătălia începuse. S-au privit una pe alta, fără a îndrăzni să vorbească, înainte de a se reîntoarce tăcute la castroanele cu supă.

Când nu au mai putut suporta lipsa de activitate, s-au dus pe zidurile orașului, luând cu ele toți trei copiii și pe tânăra și drăguța dădacă scoțiană a lui Anne. Pe ziduri se mai adunaseră alte câteva sute de oameni care priveau spre sud. Circulau zvonuri, dar știrile concrete lipseau.

La zece seara, un ciocănit scurt în ușă le-a făcut să se repeadă în hol. Anne a deschis violent ușa, iar pe treptele din față stătea ordonanța soțului ei, Will Ferris, plin de praf. A devenit lividă.

- O, Doamne! Charles a...

- Nu, doamnă! a răspuns el repede. Din contră. Stăpânul m-a trimis să vă spun că el și căpitanul Melbourne sunt bine. În timp ce Catherine îl conducea spre bucătărie, tânărul a continuat: A fost o luptă urâta împotriva mareșalului Ney la Quatre-Bras, dar cavaleria n-a ajuns decât spre sfârșit, așa că de-abia am fost atinși. Spuneau că ducele a fost cât pe-acți să fie capturat de un grup de lăncieri francezi. A trebuit să sară peste un șanț plin cu scoțieni din Regimentul Gordon ca să se salveze.

Ferris a clătinat din cap. Regimentele de scoțieni au fost făcute fărâme, bieții de ei.

Catherine a pus pe masă mezeluri și bere, gândindu-se cu tristețe la tinerii și veselii scoțieni care dansaseră cu o seară înainte. Câți mai trăiau oare?

- Care a fost rezultatul bătăliei?

Ferris a ridicat din umeri cu scepticism.

- Nu știu dacă vreuna din tabere a câștigat, dar cel puțin nu am fost învinși. Se spune că însuși Napoleon s-a dus după armata prusacă. Blücher avea mai mulți oameni, astfel încât dacă el și flăcării lui s-au descurcat bine, s-ar putea ca francezii să bată acum în retragere.

- Sper să ai dreptate, a spus înflăcărată Anne. Ce știi de brigada de pușcași? Și de regimentul colonelului Kenyon?

- Pușcașii au fost în mijlocul luptei, dar căpitanul Wilding nu a pățit nimic. Ferris a făcut o pauză să ia o înghițitură de bere. Și nici Regimentul 105 - au fost ținuți în rezervă și nu au intrat deloc în luptă.

Probabil că asta se întâmplase din cauza lipsei de experiență a regimentului. Catherine spera că 105 avea să fie ținut mai degrabă în rezervă decât să fie trimis în prima linie. Poate că pentru Michael și oamenii lui asta avea să fie o dezamăgire, dar pentru ea nu.

După ce a mâncat, ordonanța s-a dus s-o vadă pe Elspeth McLeod, tânara dădacă scoțiană a lui Anne. Cei doi erau iubiți. A petrecut o jumătate de oră cu drăguța lui, apoi a încălecat din nou pentru lungul drum înapoi către trupe.

Starea de spirit a lui Catherine era sumbră când s-a dus la culcare. Ar fi fost minunat să creadă că francezii fuseseră zdrobiți, dar în adâncul sufletului știa că ce era mai rău de-abia urma.

Dovada bătăliei din ziua precedentă a sosit în dimineața următoare, când Molly, care se uita pe o fereastră de la etaj, a strigat agitată:

- Mamă, sunt soldați răniți pe stradă!

Strigătul ei a stârnit agitație în toată casa. De la fereastra de sus, care servea drept punct de observație,

puteau vedea pe Rue de Namur. Răniții, care merseseră toată noaptea, începeau să pătrundă în oraș pe Porte de Namur.

- Mă duc să-mi aduc trusa medicală, a anunțat Catherine cu buzele livide.

- O să vrea apă. Anne și-a coborât privirile spre copii, care erau lipiți de fusta ei. Molly, ai fost foarte isteată că i-ai zărit pe soldați. Jamie, pot să împrumut căruciorul tău ca să duc gălețile cu apă?

El a încuviințat grav din cap.

- Vin și eu, doamnă, a spus Elspeth. Am șase frați, așa că știu câte ceva despre oblojit răni.

Și ceilalți servitori s-au oferit să facă ce puteau.

Anne le-a poruncit copiilor ei să rămână în casă cu bucătăreasa. Mai mare și mai hotărâtă, Amy nu s-a mai ostenit să întrebe dacă putea fi de ajutor; a însoțit-o pur și simplu pe Anne cu micul cărucior cu apă. Catherine s-a gândit s-o trimită acasă, dar s-a hotărât să nu o facă. Fiica ei era obișnuită cu situațiile de acel gen.

Când grupul lor a ajuns pe Rue de Namur, strada se transformase într-un spital improvizat. Pe lângă răniții care mergeau pe picioarele lor, pe poartă se hurducau căruțe pline cu alte victime. Locuitorii Bruxelles-ului și străinii se scurgeau din casele lor pentru a lucra cot la cot să le aline suferințele. Unii îi ajutau pe răniți să se așeze, în timp ce alții le aduceau păături, paie și umbrele care să-i ferească de soarele fierbinte. Catherine a văzut o călugăriță și o fată care părea să fie prostituată ajutând un băiat belgian care se ținea de gardul unei case ca să nu cadă. Farmaciile distribuiau medicamente gratis.

Experiența din războiul din Spania îi era de mare folos la curățatul și pansatul rănilor mai puțin grave. După tensiunea cumplită din ziua precedentă, era o mare ușurare să aibă ceva de făcut. Pentru că pe Amy te puteai bizui să distribuie apă, Anne a luat un carnet și a notat ultimele mesaje și amintiri ale muribunzilor care doreau să le trimită vești familiilor lor.

Catherine scotea bucățele de stofă și fireturi aurii dintr-un braț zdrobit și însângerat când a auzit o voce cunoscută cu accent scoțian:

- Știam eu că o să te gălesc în plină activitate, fetiço.

Și-a ridicat privirea și a văzut părul albit prematur și cămașa pătată de sânge a prietenului ei, chirurgul Ian Kinlock.

- Și eu știam că o să vii tocmai de la Londra pentru a avea norocul să vezi mai multă vărsare de sânge, i-a spus ea cu voce tremurătoare. Mulțumesc cerului că ești aici, Ian. Sergentul ăsta are nevoie de mai mult decât pot face eu.

Kinlock a îngenuncheat lângă ea și a examinat rana.

- Ești norocos, sergent. Ai două gloanțe în braț, dar nu ai nici un os rupt, așa că nu e nevoie de amputare. Catherine, ține-l în timp ce eu o să-i scot gloanțele, i-a cerut el pe când își scotea instrumentele din geantă.

Catherine a prins brațul rănit. Sergentul a icnit de durere și fața i s-a acoperit de sudoare, dar de-abia a mișcat în timpul lungilor minute care au fost necesare pentru a găsi și a extrage gloanțele.

Când operația a luat sfârșit, Catherine i-a șters fața cu apă rece în timp ce Ian îi pansa rana.

- Vă mulțumesc foarte mult, a spus sergentul cu un puternic accent irlandez. S-a ridicat în șezut cu ajutorului brațului teafăr. Dacă mă ajutați să mă ridic în picioare, domnule, o să plec.

- Așa să faci, sergent, a spus Ian în timp ce îi îndeplinea cererea. Te duci la spitalul din cortul de lângă poartă?

Irlandezul a clătinat din cap.

- Am o gazdă unde o să fiu îngrijit. Nu înțeleg o vorbă din ce îmi spune, dar mă tratează ca pe un prinț.

Înainte ca sergentul să fi făcut zece pași, un preot în vârstă a venit să-l sprijine.

Băgând de seamă că se întunecase, Catherine a privit în sus și a văzut norii gri care acopereau cerul. Vântul se întetise, iar la orizont licăreau fulgere.

- Doamne, vine o vijelie. Asta ne mai trebuia.

- Și se apropie repede. Ce bine că au fost ridicate deja corturile-spital. Ian și-a împachetat instrumentele. Asta o să le ofere bieților băieți un sălaș, oricât de rudimentar.

Catherine s-a uitat în jur și a descoperit că strada era aproape goală. Răniții din primul val fuseseră îngrijiți sau mutați la adăpost. Anne plecase cu o jumătate de oră mai devreme, lividă de oboseală.

Fulgerele despicau cerul mult mai aproape, aruncând o strălucire intensă asupra străzilor. În timp ce Catherine se uita indiferentă la picăturile grele de ploaie care cădeau pe rochia ei pătată, chirurgul a întrebat-o:

- De când lucrezi aici?

- Nu știu. Și-a șters apa din sprâncene. De ore întregi.

- Du-te acasă, i-a ordonat. Poți veni la cortul-spital după ce te odihnești puțin.

- O să lucrezi acolo?

- Da, să trăiești. A zâmbit cu umor. Bănuiesc că o să și dorm acolo.

- Vino să stai cu mine și cu Anne. Catherine i-a arătat casa. Avem mult spațiu și o să te odihnești mai bine decât în cort.

- O să accept bucuros.

Fulgerele brăzdau cerul, urmate imediat de un șir de tunete asurzitoare. Când ploaia s-a transformat în potop, Catherine și-a luat trusa medicală și s-a dus să o ia pe Amy.

Fiice ei îi plăceau furtunile și acum se uita captivată spre cer.

- Vremea lui Wellington, mamă, a spus ea, ridicând vocea ca să acopere tunetul. Ce bătălie o să fie!

- Foarte probabil, a murmurat Catherine luând-o de mână. Dar acum hai să mergem în casă înainte de a ne îneca!

Catherine a dus-o pe Amy în camera copiilor, apoi și-a schimbat hainele cu unele uscate și a coborât la ceaiul fierbinte și la sendvișurile pe care le comandase Anne. Tocmai terminaseră când s-a auzit o bătaie la ușa de la intrare. După un minut, servitoarea îl conducea în salon pe lordul Haldoran. De pe mantaua lui curgeau șiroaie de apă, iar detașarea lui elegantă se transformase în seriozitate.

- Doamnă Melbourne, doamnă Mowbry, a spus el făcând o reverență rapidă. Ați auzit ultimele vești?

- Nu sunt sigură, a răspuns Anne. Vă rog să ni le comunicați.

- Ieri, prusacii au fost bătuți rău la Ligny. Au fost obligați să se retragă aproape treizeci de kilometri, așa că Wellington se retrage și el pentru a-și menține căile de comunicare. Înțeleg că-și stabilește cartierul general într-un sat numit Waterloo.

- Dumnezeuule, a murmurat Anne, albă la față. Sunt numai cincisprezece sau douăzeci de kilometri de aici.

- Napoleon este la porțile Bruxelles-ului, a spus Haldoran fără menajamente. Nimeni nu știe dacă Wellington va fi în stare să-l oprească cu trupele lui de strânsură. Toți străinii care pot părăsi orașul pleacă sau au plecat.

- Mi-aș paria banii pe duce, dar asta nu este o veste bună, a recunoscut Catherine punându-și jos ceașca de ceai.

- Nu am venit numai ca să vă înspăimânt, a ținut Haldoran s-o liniștească. Săptămâna trecută am luat măsura de precauție să închiriez o barcă pentru a mă putea deplasa la Anvers dacă luptele mergeau prost. E loc și pentru voi, copiii voștri și câte un servitor. Dacă doriți să veniți, trebuie să plecăm imediat.

Catherine i-a aruncat o privire uimită. Era o ofertă deosebit de generoasă. Poate că îl judecase greșit.

- Eu... eu nu-mi pot abandona soțul. Anne și-a apăsât cu mâna, fără să-și dea seama, pântecul umflat. Ce se întâmplă dacă Charles e rănit și e adus acasă?

- Dacă lucrurile merg bine, vă puteți întoarce în câteva zile. Privirea lui Haldoran se plimba de la Anne la Catherine. Dar dacă nu, soții dumneavoastră și-ar dori să riscați viața copiilor?

Catherine și-a mușcat buzele. Ea era de acord să-și asume riscul, dar ar fi îndrăznit să-și expună și fiica?

- Există o soluție. Când ceilalți doi și-au îndreptat privirile spre ea, a continuat: Eu am mai multă experiență ca infirmieră și Anne are mai mulți copii, așa

că eu o să rămân aici și o să țin casa deschisă, iar Anne merge cu cei trei copii la Anvers.

Prietena ei a răsuflat ușurată.

- Dacă vrei așa, ar fi perfect. Deși detest să plec, am fi nebune să dăm cu piciorul șansei de a pune copiii la adăpost când francezii sunt atât de aproape. Lord Haldoran, va dura o jumătate de oră până când vom fi toți gata. E acceptabil?

Catherine a remarcat o străfulgerare de iritare în ochii lui Haldoran și și-a dat seama că oferta lui fusese mai puțin generoasă decât păruse. Pe ea o voia de fapt, probabil în speranța de a-i oferi consolare soției de ofițer îndurerate. Nu conta; ajutorul lui era bine-venit, iar el era prea gentleman ca să și-l retragă.

Ascunzându-și rapid iritarea, Haldoran a spus:

- O jumătate de oră e în regulă, deși mi-aș fi dorit să veniți și dumneavoastră, doamnă Melbourne. S-ar putea să fie periculos la Bruxelles. S-a ridicat în picioare. Să notați adresa bancherilor mei din Anvers. Mă puteți găsi prin intermediul lor dacă este necesar.

- Mulțumesc. Este foarte amabil din partea dumneavoastră să faceți atâtea eforturi pentru niște oameni pe care îi cunoașteți doar de câteva săptămâni, a rostit ea cu o tentă de răceală.

- Ar fi o crimă să nu folosim spațiul din barcă. Mi s-a părut drept să-mi exercit protecția asupra dumneavoastră, de vreme ce aveți doi soți care își riscă viețile pentru patrie.

Următoarea jumătate de oră s-a scurs într-o agitație nebună. Când i s-a spus că urma să plece la Anvers, Amy s-a rugat:

- Te rog, mamă, lasă-mă să rămân. Ai spus de multe ori că sunt de mare ajutor.

- Ești, iubirea mea, însă mi-aș face nenumărate griji pentru ce ți s-ar putea întâmpla. Catherine i-a zâmbit trist. Nu mă pot abține, sunt mamă. Când o să ai și tu copiii tăi, o să înțelegi.

Amy a capitulat, cu condiția expresă că avea să se întoarcă de îndată ce nu mai era nici un pericol.

Și tânăra și drăguța dădacă Elspeth McLeod a cerut să rămână. Știind că fata voia să fie aproape de Will Ferris, Anne a acceptat și a luat-o pe slujnica lui Catherine să o ajute cu copiii.

La exact o jumătate de oră după ce primiseră oferta lui Haldoran, călătorii s-au adunat în holul de la intrare. Catherine a strâns-o cu putere în brațe pe Amy, apoi s-a întors să-și ia rămas-bun de la Anne. Prietena ei i-a spus cu voce gătuită:

- Dacă vicisitudinile războiului ne vor despărți, știi adresa mamei lui Charles la Londra. Iar dacă... dacă ție și lui Colin vi se întâmplă ceva, o să o cresc pe Amy ca și când ar fi a mea.

- Știu. Lui Catherine i s-a pus un nod în gât. Iar dacă va fi nevoie, o să-l îngrijesc pe Charles așa cum ai fi făcut-o tu.

- E timpul să plecăm cu toții, a murmurat Anne.

Catherine a privit pe fereastră cum grupul s-a grăbit prin ploaie către trăsuri. A văzut cu bucurie că Haldoran avea câțiva servitori voinici, cu înfățișare de oameni periculoși, care vegheau asupra lor.

A privit până când trásurile nu s-au mai văzut. Apoi s-a întors de la fereastră cu lacrimile curgându-i pe obraji. Nu mai fusese despărțită de Amy până acum.

- Blestemat să fie Napoleon, a murmurat. Dumnezeu să-l trimită în iad.

capitolul 11

Una dintre primele lecții de militar însușite de Michael a fost aceea că un ofițer trebuie să se arate întotdeauna stăpân pe sine sub focul inamicului. Acest lucru era adevărat mai cu seamă după ore întregi de canoadă franceză care ucisese sau rănise deja un sfert din regimentul lui și mai mult de jumătate dintre ofițeri. Vacarmul bubuiturilor și norii de fum negru erau de ajuns să-i sperie chiar și pe soldații experimentați.

Regimentul era dispus în formă de careu defensiv. Rândurile de soldați formau cele patru laturi, în timp

ce ofițerii, proviziile și răniții erau adăpostiți în centrul formației. Oamenii cu răni mai puțin grave erau recuperați de pe câmpul de luptă, în timp ce morții erau aruncați fără milă în exteriorul pătratului pentru a le face loc celor vii. Michael mergea de jur împrejur prin interiorul formației, vorbea cu oamenii, le alina cum putea suferințele celor răniți și făcea uneori glume seci.

Încercând să nu inhaleze prea adânc fumul acru și înțepător, s-a dus în centrul pătratului, unde se aflau cele două stindarde ale regimentului. Conform tradiției, erau purtate de cei mai tineri ofițeri din regiment și păzite de cei mai experimentați sergenți. Cel mai tânăr stegar, Thomas Hussey, avea numai șaisprezece ani, așa că Michael îl supraveghea îndeaproape.

Când s-a apropiat, o ghiulea a căzut sfârâind în apropierea stindardelor. Din fericire, nimeni nu fusese lovit. Ghiuleaua s-a rostogolit încet pe pământul moale. Tom Hussey i-a dat drapelul cu însemnele Marii Britanii unuia dintre sergenți.

- Dacă francezii ne-au pus la dispoziție cele necesare, a spus el vesel, facem un meci de fotbal?

A alergat spre ghiulea cu intenția evidentă de a-i da cu piciorul. Michael a urlat scurt:

- N-o atinge! O ghiulea poate părea inofensivă, dar îți poate zbura piciorul, Am mai văzut din astea.

Stegarul s-a oprit brusc.

- Mulțumesc, domnule.

Livid la față, s-a întors la steagul lui. Michael a făcut un semn ușor de aprobare. Deși era crud, băiatul avea curajul exuberant care l-ar fi putut face un bun ofițer, dacă supraviețuia.

Michael a ridicat ocheanul să evalueze situația, însă aproape tot ce putea vedea erau câmpuri cu secară înaltă până la umăr. Mai devreme avusese loc un atac al infanteriei franceze în stânga. Secara și fumul ca o negură ascundeau orice se afla la o distanță mai mare de o sută de metri, așa că Michael urmărise atacul ghidându-se după zgomotul puștilor, al strigătelor și al fanfarei în marș. Francezii fuseseră respinși, dar mai mult de atât nu știa.

O altă ghiulea a lovit câțiva oameni din spatele pătratului. Căpitanul Graham, cel mai mare ofițer în grad după Michael, și încă valid, s-a dus să constate pierderile. Cu o față serioasă, Tom Hussey a spus:

- Pot să vă întreb ceva, colonele Kenyon?

- Dă-i drumul.

- Ce rost are să stăm aici și să ne lăsăm făcuți bucăți? Nu e nici o luptă în partea asta a frontului. Cu siguranță ne-am putea retrage la o distanță sigură până când va fi nevoie de noi.

- Este nevoie de noi - să facem exact ceea ce facem, i-a replicat Michael sobru. Dacă nu am fi aici, oamenii lui Napoleon ar pătrunde prin dreapta și bătălia ar fi pierdută. Cavaleria poate alergera înainte și înapoi pe câmpul de luptă, dar infanteria ese cea care ocupă pozițiile. Lovind pământul moale cu piciorul, a declarat: Atâta timp cât ultimul membru al Regimentului 105 trăiește, asta e pământ britanic. Moartea camarazilor noștri este tragică, dar nu este fără rost.

Stegarul a aprobat încet din cap.

- Înțeleg, domnule.

Deși explicația lui era adevărată, această zi lungă și sângeroasă îi reamintea cu intensitate lui Michael motivul pentru care prefera mișcarea rapidă și fluidă în luptă a brigăzii de pușcași. Te simțeai mai bine să fii o țintă în mișcare decât una imobilă. S-a întrebat ce făceau Kenneth și Regimentul 95. Probabil că își petrecuseră ziua hărțuindu-se cu francezii între fronturi. Îi invidia. A început din nou să se plimbe în jurul pătratului. Vorbea cu un locotenent când și-a dat seama că își putea auzi propria voce. Bubuitul neîncetat al artileriei te împiedica aproape complet să vorbești și să gândești. Acum, tunurile nu mai bombardau această porțiune a frontului. Știind ce însemna asta, a strigat din toate puterile:

- Pregătiți-vă de atac! Au oprit artileria ca să nu-și lovească oamenii.

Soldații impasibili au intrat brusc în alertă. Sergenții le dădeau ordine scurte oamenilor lor, îndemnându-i să strângă rândurile și să verifice încărcătura puștilor.

Atmosfera vibra de tensiune, pentru că asta putea însemna botezul regimentului în lupta corp la corp.

În primul moment, ochii încordați ai soldaților au văzut numai niște umbre fantomatice care înaintau prin vâlătucii de fum. Apoi a apărut un rând de cavaleriști, iar siluetele încețoșate au început treptat să prindă conturul unor cuirasieri francezi. Căștile strălucitoare de oțel și platoșele lor îi făceau să semene în mod straniu cu cavalerii medievali. Bărbați voinici pe cai mari, ei erau cavaleria grea, menită să zdrobească orice rezistență, și se îndreptau direct spre 105 și spre cele două pătrate vecine.

În timp ce cuirasierii urcau implacabil panta, potcoavele masive ale cailor culcau la pământ tulpinile cerealelor. Văzând că soldații din primul rând al careului erau șovăitori, Michael s-a deplasat rapid în centru.

– Rămâneți pe poziții! le-a strigat. Caii nu se vor năpusti direct asupra formației, și avem mai multe puști decât ei. Nu trageți până nu vă ordon. Apoi țintiți caii!

Călăreții se apropiaseră la mai puțin de patruzeci de pași când Michael și-a lansat ordinul:

– Pregătiți. Ochiți. Foc!

Rândul din față și-a descărcat puștile cu un bubuit asurzitor. A urmat un nechezat al cailor loviți și un răpăit metalic ciudat, ca de grindină, când gloanțele au ricoșat din platoșele de oțel. Vreo șase cai și călăreții lor au căzut, forțându-i pe cei din spatele lor să-i ocolească prin lateral.

În timp ce primul rând reîncărca, Michael a dat ordin de tragere pentru rândul doi. Salva neregulată a mai pus câțiva atacatori la pământ. În ciuda eforturilor călăreților, caii s-au despărțit, luând-o pe lângă careu și intrând sub focul puștilor de pe flancuri.

Cavaleriștii se agitau haotic în jurul formațiunii pătrate, trăgând cu pistoalele și primind în replică alte salve. În cele din urmă, înțelegând inutilitatea manevrei, comandantul lor a ordonat retragerea.

Caii galopau în josul pantei când un călăreț căzut a strigat disperat după ajutor. Unul dintre camarazi s-a întors după el. Când i-a prins mâna prietenului ca să-l

tragă pe cal, doi soldați britanici au ridicat puștile și au ochit.

- Nu! le-a ordonat hotărât Michael. Nu omorâți un bărbat curajos pentru că își ajută prietenul!

După un moment de nedumerire, oamenii au încuviințat din cap și au lăsat în jos armele. Curajul merită respectat chiar și la inamic.

În timpul acalmiei care a urmat, Michael a cercețat terenul cu ocheanul. Nu vedea mare lucru dincolo de careurile învecinate, dar se părea că o mare porțiune a frontului trupelor aliate era atacată de cavaleria franceză.

Un strigăt a avertizat că se întorceau cuirasierii. Michael a spus cu o ironie cinică:

- Bucurați-vă de șarjele de cavalerie, domnilor. Sunt mult mai puțin periculoase decât bombardamentele.

Răsetele au făcut înconjurul formațiunii. De data asta focul a fost mai ferm. În jurul careului a început să se înalțe o barieră de cai morți sau răniți, făcând mai dificilă apropierea călăreților.

Michael se deplasa spre flancul stâng, care era sub cel mai intens foc, când un glonț l-a lovit în braț. Impactul l-a răsucit și l-a aruncat la pământ.

Căpitanul Graham s-a grăbit să vină la el.

- Sunteți rănit, domnule?

Amețit, Michael s-a ridicat în șezut. Un val de durere l-a făcut aproape să leșine. Când a observat fețele alarmate din jurul lui, s-a străduit să se ridice în picioare.

- Nu e nimic grav, a spus impasibil. Aduceți pe cineva să mă bandajeze.

Chirurgul regimentului fusese ucis, iar ajutoarele lui, grav rănite, așa că un caporal care fusese bărbier preluase acest rol. După ce i-a bandajat strâns rana și i-a făcut o eșarfă să-i susțină brațul, caporalul i-a oferit o butelcă.

- Luați un gât din asta, domnule, dar încet.

Ținând cont de avertisment, Michael a luat o înghițitură. Era gin curat. I-au dat lacrimile, dar tăria i-a distras atenția de la durerea din braț.

- Mulțumesc, Symms. Este frumos din partea ta că-ți împarți medicamentul.

Symms a făcut o grimasă în timp ce închidea butelca.

- Trebuie să vă ținem în formă, domnule, pentru că ducem lipsă de ofițeri.

Cavaleria s-a retras cât timp Michael a fost îngrijit. Deși Regimentul 105 se ținuse tare, pierderile îi subțiaseră rândurile. Michael a dat ordin să se reintre în formație și cu toții s-au pregătit pentru următorul atac.

Catherine s-a dus devreme la muncă în spitalul improvizat. La mijlocul după-amiezii a luat o scurtă pauză și i-a dus un pahar cu apă lui Ian Kinlock la masa de operație, pe care un paravan de pânză o despărțea de saltelele pe care zăceau răniții. Și el luase o pauză, așa că i-a dat apa spunându-i:

- Poate că trupele nu s-au angajat încă în luptă, Ian. Astăzi nu se aude zgomot de trageri.

El a luat o înghițitură lungă, apoi a clătinat din cap:

- Vântul bate din altă direcție. Orice se poate întâmpla, și probabil că se întâmplă.

Au tăcut amândoi. Clopotul unei biserici a răsunat în apropiere. Catherine a spus liniștită:

- Uitasem că astăzi e duminică. O zi proastă pentru o bătălie.

- Toate zilele sunt proaste. Și-a șters fața de transpirație, apoi le-a ordonat infirmierilor: Aduceți-l pe următorul.

Catherine s-a întors la treabă, oferind apă și schimbând pansamente. Cu toate că era zămbitoare și avea o vorbă bună pentru fiecare, o parte din sufletul ei era alături de oamenii care luptau - și poate mureau - la doar câțiva kilometri distanță.

Atacurile cavaleriei se prăvăleau asupra lor neîncetat, ca valurile care se sparg pe stânci. Michael le pierduse și-
rul. Zece? Douăsprezece? Dar regimentul căpătase încredere. În timp ce a treia șarjă urca din greu dealul, auzise o voce târăgănată cu accent din nord spunând:

- Uite-i că vin din nou, proștii dracului.

Atacul din clipa asta era cel mai rău. Cuirasierii le dăduseră târcoale timp de aproape o oră, trăgând cu pistoalele, învârtindu-și săbiile și făcând tot ce puteau să spargă pătratele aliaților. Nu reușiseră. Nu numai că li se răspunsese cu o forță de foc mai mare, dar caii lor continuaseră să se tragă înapoi, evitând baionetele și puștile britanicilor.

Regimentul 105 era de neclintit, ca și când prinsese rădăcini în pământ. Wellington ținuse cont de ceea ce îi spusese Michael în seara balului și îi poziționase între veterani. La stânga era Regimentul 73 de infanterie britanic, iar la dreapta erau cei din Hanovra, din Legiunea Germană a Regelui, care luptaseră cu onoare în Spania. Oamenii lui Michael erau ferm hotărâți să se dovedească la fel de buni ca vecinii lor, și reușeau.

Din spatele lui Michael s-a auzit un strigăt răgușit. Simțind dezastrul, s-a întors iute și a văzut un cal pe moarte care se năpustise într-o margine a careului. Animalul, care necheza înfiorător, a căzut, doborând un șir de soldați britanici și făcând astfel o spărtură în front.

Profitând de ocazie, alți cuirasieri și-au mânăat caii spre spărtură. Michael a înjurat furios, pentru că acest accident neobișnuit era practic singura modalitate în care cavaleria putea rupe formația. Deja frontul se dezmembra în timp ce soldații panicați se retrăgeau din calea șarjei patrupedelor masive.

S-a năpustit înainte pentru a-și îmbărbăta oamenii. Când un tânăr înspăimântat cu o față înnegrită de praf de pușcă a încercat să-l ocolească în goană, Michael l-a lovit cu latul sabiei.

- Rezistă și luptă ca un bărbat, ce mama dracului! Fuga este cea mai scurtă cale spre moarte!

Spaima din privirea băiatului s-a mai atenuat și acesta s-a întors, ridicându-și arma cu mâini tremurătoare. Ceilalți ofițeri încă în viață și câțiva sergenți s-au deplasat acolo pentru a împiedica prăbușirea careului. A început o luptă violentă în care britanicii încercau să-i forțeze pe cavaleriștii francezi să se retragă.

Pentru Michael timpul s-a dilatat, transformând lupta corp la corp într-un dans nepământesc. Derularea

ei cu încetinitorul îl făcea să vadă și să exploateze orice greșeală a adversarului. Era teribil de frustrant că nu-și putea folosi brațul stâng, dar asta nu-l stânjenea prea mult. Un cuirasier l-a atacat sălbatic cu o lovitură de sabie. Michael a parat cu ușurință lovitura în lateral, apoi sabia lui și-a continuat mișcarea lină, în ascensiune, iar lama ei s-a îngropat exact în gâtul francezului.

Fără să se oprească, și-a retras arma și s-a ferit de un cal care era gata să dea peste el. S-a aplecat pe sub sabia călărețului și a tăiat tendonul piciorului drept din față al calului, făcându-l să se împleticească. Călărețul a fost aruncat la pământ și a fost străpuns cu baioneta de un soldat irlandez îndesat.

Urlând, un cuirasier s-a îndreptat direct spre stindardele companiei, hotărât să captureze unul din ele. Drapelule de doi metri erau inima și spiritul regimentului, iar pierderea lor în bătălie ar fi fost o sursă de rușine ireparabilă.

Sesizând pericolul, Tom Hussey și cei doi sergenți care vegheau asupra stindardului s-au grăbit să pună drapelul Marii Britanii la adăpost. Apărătorii steagului albastru al regimentului au fost mai puțin norocoși. Unul dintre sergenți era deja la pământ. Celălalt a ridicat lancea care era semnul distinctiv al funcției sale. A fost doborât de cuirasier cu un foc de pistol înainte de a-și putea folosi arma, lăsându-l pe stegar și stindardul său fără apărare.

Stegarul, Gray, a încercat să ocrotească drapelul, dar francezul l-a doborât și a apucat bățul steagului cu o mână. Cu un strigăt răgușit de triumf, a dat pintoni calului ca să iasă din pătrat.

Când a văzut scena, lui Michael a început să-i fiarbă sângele de furie. Și-a aruncat sabia și s-a năpustit asupra calului în mișcare. Brațul stâng nu-i era de nici un folos, dar a reușit să înșface steagul cu mâna dreaptă. Smucitura bruscă aproape că i-a smuls brațul din încheietură. S-a agățat strâns, împiedicându-l pe cuirasier să se miște repede.

Văzându-l pe Michael complet lipsit de apărare, francezul și-a tras sabia și i-a sfâșiat pielea de pe coaste.

Se pregătea să-i aplice o lovitură mortală când sergentul de la drapel s-a ridicat greoi în picioare, și-a îndreptat lancea spre fanta pentru braț din platoșa francezului și l-a străpuns. Michael continua să se țină amețit de steag când corpul călărețului a căzut pe lângă el.

Cu pieptul tresăltând, a scrutat careului și a văzut că apărarea dezlănțuită a Regimentului 105 închisese spăr-tura. Doi cuirasieri rămăseseră prinși în interior. Nici unul nu a supraviețuit pentru a se întoarce la ai lui.

Sergentul rănit și stegarul plin de vânătaii i-au luat drapelul albastru și l-au lăsat pe Michael să-i fie bandajate coastele. Deși în focul acțiunii nu simțise durerea, aceasta explodase la intensitate maximă atunci când pericolul trecuse.

Rănile lui erau destul de grave pentru ca nimeni să nu-l poată acuza dacă s-ar fi retras de pe câmpul de luptă, dar el nu se îndura să plece. Nici un alt ofițer nu avea nici măcar o parte din experiența lui. Graham, următorul la comandă, era curajos, dar venise dintr-un regiment de miliție local și nu mai văzuse vreo luptă până în ziua aceea. Dacă Michael nu rămânea, numai Dumnezeu știe ce s-ar fi putut întâmpla la următoarea situație de criză.

Deși ginul nu înlocuia sângele, câteva guri zdravene i-au atenuat durerea.

Dintr-odată, o voce cu accent cockney a strigat:

- Păzea! Iată-l și pe bătrânul Hookey!

Sau auzit urale. Michael a înapoiat bidonul cu gin, s-a întors și i-a văzut pe Wellington și pe aghiotantul lui gonind spre careu, urmăriți de o duzină de lăncieri francezi. Pătratul s-a deschis ca să-i primească pe duce și pe însoțitorul său, apoi s-a închis la loc. Un potop de gloanțe i-a alungat pe lăncieri.

Wellington era renumit pentru faptul că era prezent mereu acolo unde lupta era mai aprigă. Fără să-i pese că fusese cât pe ce să fie prins, și-a strunit calul.

- A fost un spectacol pe cinste aici, Kenyon.

- Regimentul se mândrește cu asta, domnule, a rostit Michael străduindu-se să rămână drept în picioare. Cum merge bătălia?

Ducele a clătinat din cap.

- Luăm bătaie. Blücher a jurat că o să apară, dar ploaia a transformat drumurile în mocirlă, așa că numai Dumnezeu știe când o să-l vedem. Dacă prusacii nu ajung curând aici... Vocea i s-a stins. Trebuie să plec. Rezistă pe poziție, Kenyon.

În timp ce Wellington se pregătea să se îndepărteze, un soldat a strigat:

- Când o să-i atacăm pe mâncătorii de broaște, domnule?

Ducele a schițat un zâmbet.

- Nu vă faceți griji, flăcăi, o să aveți ocazia.

Apoi a ieșit din careu în galop îndreptându-se către Chateau de Hougoumont, care era asediat și unde Regimentul de Gardă se luptase toată ziua cu francezii într-o aprigă înclăștare.

De-abia se lăsase seara, așa credea Michael, dar timpul își pierduse orice însemnătate. Era greu de crezut că în urmă cu două zile valsa într-o sală plină de lumini și eleganță.

În așteptarea următorului atac, a încercat să-și aducă aminte cum era să o țină în brațe pe Catherine. Singurul lucru care îi venea în minte era căldura din ochii ei și bucuria dulce-amară de a o strânge la piept.

Bubuitul amenințător al tobelor franceze era semnul declanșării unui atac de infanterie. Mușcându-și buzele, Michael și-a poziționat neîndemânatic ocheanul cu mâna sănătoasă. Prin fumul dens, a văzut o uriașă coloană franceză avansând spre liniile aliate. Din fericire urmau să atace în partea dreaptă a Regimentului 105, așa că oamenii lui obosiți aveau timp să se refacă.

Căpitanul Graham a apărut șchiopătând, cu un bandaj pe coapsă.

- Pot să împrumut ocheanul dumneavoastră, vă rog, domnule?

Michael i l-a dat. Căpitanul a mormăit o înjurătură când a recunoscut penele roșii și căciulile înalte din blănă de urs.

- Deci corsicanul își trimite în sfârșit Garda Imperială.

- Exact. Nu au dat greș niciodată când au atacat, și după ce au stat toată ziua în rezervă, sunt proaspeți ca și când ar defila prin parc.

Era ultima mare încercare. Cu Garda Imperială, Napoleon avea să-și recâștige sau să-și piardă imperiul.

La ora cinei, Catherine a tras de ea să meargă acasă. Deși activitatea era de departe preferabilă așteptării, trebuia să-și menajeze forțele. Se desfășura încă o bătălie, așa că în dimineața următoare avea să sosească un nou val de răniți. S-a rugat fierbinte pentru viața prietenilor ei.

A luat-o și pe Elspeth, care dădea ajutor la spital. Fata se dovedea o scoțiancă de nădejde, dar era palidă la față, iar ochii îi erau umbriți de cearcăne.

Au parcurs împreună distanța scurtă până în Rue de la Reine. Majoritatea servitorilor belgieni se întorseseră la familiile lor și mai rămăseseră doar bucătăreasa și valetul lui Catherine. Era bine că Everett se afla acolo, altfel caii ar fi putut fi furăți.

După ce s-au spălat, cele două femei au cinat împreună în bucătărie. Lui Catherine i-a fost imposibil să ia mai mult decât câteva înghițituri de supă. Obosită, și-a pus cu generozitate brandy în ceai și l-a luat în camera de zi.

Mapa cu desene era încă acolo. Le-a răsfoit din nou, întrebându-se dacă bărbații prezenți în ele erau vii și nevătămați. Se umplea Colin de glorie în ceea ce trebuie să fi fost bătălia vieții lui? Avea Charles să trăiască pentru a-și vedea copilul nenăscut? Kenneth avea să mai poată desena alte familii pline de voieșie?

A ajuns la ultimul desen și a închis repede mapa, simțind un nod în gât. Ar fi fost păcat ca lacrimile ei să strice portretul lui Michael.

Garda Imperială s-a retras, epuizată de rezistența aprigă a trupelor aliate. Michael era prea buimac ca să aprecieze însemnătatea acestui fapt. Cele mai bune trupe franceze cedaseră și se transformaseră dintr-o armată într-o gloată.

Dar încă nu se sfârșise. Cât avea să mai dureze bătaia? Cât de mult mai putea dura? Regimentul 105 suferise pierderi de peste patruzeci la sută din oameni, dintre care jumătate muriseră pe loc. Altor regimente le mersese și mai rău.

În acel moment, Graham a strigat triumfător:

- Domnule, priviți!

Postul de comandă al lui Wellington, atunci când nu călărea de-a lungul frontului, era lângă un ulm de pe creasta dealului, la o răscruce de drumuri. Locul de-abia se zărea prin fum. Ducele era acolo, iar silueta lui zveltea se profila pe cerul serii. Înălțându-se în șa, și-a fluturat de trei ori în față tricornul. Era semnalul de înaintare generală. De la regimentele cele mai apropiate de duce au pornit ovații tunătoare care s-au rostogolit peste liniile aliate crescând progresiv în intensitate.

Michael a fost cuprins de o exaltare nestăpânită care i-a alungat slăbiciunea. În adâncul lui, simțea că bătaia era câștigată. După anii lungi de armată, după orele cumplite petrecute sub tirul distrugător al artileriei franceze, totul se reducea la această clipă. Ridicându-și sabia în aer, a strigat:

- După mine, 105!

- Am înțeles, să trăiți, domnule colonel! În iad, dacă acolo ne conduceți, a bubuit o voce din spate.

Regimentul s-a grupat pe companii și s-a precipitat pe panta acoperită de secara culcată și îmbibată cu sânge, cu puștile și baionetele pregătite. Pe toată lungimea crestei, acțiunea lor a fost urmată de celelalte trupe aliate aflate sub comanda ofițerilor care supraviețuiseră. S-au năpustit la vale, lăsând în urma lor rânduri purpurii de morți și răniți.

Au început ciocniri violente de-a lungul celor trei kilometri și jumătate ai câmpului de luptă. Deși cea mai mare parte a armatei franceze era în plină retragere, mai rămăseseră grupuri de soldați care încă mai rezistau cu vitejie.

Regimentul 105 s-a despărțit în detașamente mai mici și unii au luat-o înainte după inamicul aflat pe fugă, iar alții s-au angajat în lupte corp la corp cu francezii rămași

pe loc. Totul era un haos. Amețit din cauza pierderii de sânge, a durerii și a oboselii, Michael se afla într-un loc întunecos și cumplit, unde nu exista trecut, viitor sau frică. Existau doar instincte, voință și nebunia războiului, iar orice clipă putea fi cea din urmă.

Realitatea era o îmbinare de imagini febrile și disperate. Un talmeș-balmeș de francezi din Garda Imperială căzuți, cu trupurile răsucite ca rădăcinile copacilor. Un cal pierdut care păștea liniștit. Un husar în agonie, cu abdomenul deschis, care se ruga să fie omorât. Michael a spus o rugăciune în franceză, apoi i-a tăiat gâtul bietului nenorocit.

A crezut că și-a găsit moartea când un cuirasier l-a atacat, rotindu-și sabia. Michael și-a adunat forțele, dar știa că în starea lui actuală nu avea nici o șansă împotriva unui călăreț.

Atunci francezul i-a văzut eșarfa care îi ținea brațul. A ridicat mânerul sabiei la frunte în semn de salut și s-a îndepărtat în căutarea altor adversari. Michael a atins muchia tare a caleidoscopului de argint pe care îl ținea ascuns sub haină. Talismanul norocos nu-l trădase.

Urcau celălalt versant al văii; atunci când a trecut printr-o spărtură dintr-un gard viu neîngrijit, l-a descoperit pe Tom Hussey care era atacat de doi francezi. Când unul i-a străpuns stegarului umărul cu baioneta, Michael s-a aruncat înainte cu un strigăt amenințător. L-a tăiat pieptul unuia din dușmani, apoi s-a întors mărșăluind către celălalt. Însăpăimântați, ambii atacatori au fugit.

Tom și-a șters fruntea cu măneca murdară.

- Cum învață cineva să lupte ca dumneavoastră, domnule?

- Cu antrenament și cu mânie. Gâfâind, Michael începu să se relaxeze. A arătat spre sângele care șiroia printre degetele stegarului. Chestia aia ar trebui îngrijită.

- O să fie timp pentru asta mai târziu.

Ochii lui Tom străluceau de euforia luptei și a supraviețuirii.

Aveau împreună numai două mâini sănătoase, dar prin colaborare au reușit să bandajeze rana tânărului.

Apoi și-au reluat înaintarea. Michael a încercat să nu-l scape din ochi pe băiat, dar niște prusaci din Hanovra care veneau ca o furtună l-au despărțit.

În luptă, moartea poate veni într-o clipă sau chinuitor de încet. Pentru Michael sfârșitul a sosit repede. A auzit pe cineva mârâind o înjurătură în franceză, s-a întors și i-a văzut pe bărbații pe care îi gonise de lângă Tom Hussey. Amândoi își îndreptaseră puștile spre el, de la mai puțin de cincisprezece metri. Au tras. Două gloanțe l-au străpuns aproape în același timp, unul în coapsă, celălalt în abdomen. Când s-a prăbușit pe solul noroios, știa că nu avea să se mai ridice niciodată.

Zăcea acolo, aproape inconștient, când a simțit prin pământ vibrațiile produse de copitele unor cai în galop. Și-a ridicat capul și a văzut vreo șase lăncieri francezi venind spre el într-o goană nebună. Deși știa că efortul era inutil, a încercat să se târască spre un gard viu zdrențuit care ar fi putut să-i ofere o oarecare protecție. Nu a ajuns la timp. Lăncierii au trecut peste el, iar copitele cailor l-au rostogolit pe jos. Un călăreț a încetinit suficient de mult ca să-și înfigă lancea în spatele lui Michael.

Durerea era atotcuprinzătoare, atât de intensă, încât a întunecat soarele roșu care apunea și agitația bătăliei.

Cu fiecare respirație tremurătoare, spera ca moartea onorabilă să-l mântuie de viața trăită în dezonoare.

A simțit că plutește și se desprinde de trupul lui sfârtecat. Catherine era acolo, iar prezența ei era mai vie decât nenorocirea din jur. A zâmbit și i-a luat durerea cu mâinile ei blânde.

Cu ultimele fărâme de luciditate, și-a dat seama că murise frumos și că avusese privilegiul să cunoască o femeie demnă de a fi iubită. Apoi s-a cufundat în beznă, cu sufletul împăcat.

capitolul 12

Pe măsură ce seara se scurgea, Catherine simțea cu o certitudine chinuitoare că se întâmpla ceva îngrozitor. Stătea în salon împreună cu Elspeth, cu câinii la picioare,

Nu era nimic deosebit în faptul că Ludovic dormea, dar chiar și vioiciunea lui Clancy era temperată.

A fost aproape o ușurare când s-a auzit bătaia ciocănelului în ușă, ca un ecou straniu al bătăii din urmă cu două zile. Cele două femei s-au repezit în prag, unde l-au găsit din nou pe Will Ferris. Era tras la față și înnegrit de praf de pușcă, dar în afara unui bandaj din jurul antebrațului drept, nu avea nimic. Elspeth i-a căzut în brațe cu un strigăt.

Catherine îi invidia, dorindu-și ca și viața ei să fie la fel de simplă. Le-a lăsat câteva clipe înainte de a întreba:

- Ce vești ne aduci, Will?

Ținând-o încă pe Elspeth în brațe, tânărul a răspuns sacadat:

- Bătălia a fost câștigată. Cea mai nenorocită din câte am văzut. Soțul dumnevoastră nu este rănit, dar căpitanul Mowbry da. Am venit să-i spun soției lui.

- E plecată cu copiii la Anvers. Ce răni are?

- Un glonț i-a zdrobit brațul stâng. A fost doborât de pe cal și probabil că ar fi murit dacă nu ar fi fost soțul dumnevoastră, doamnă. Căpitanul Melbourne s-a întors, l-a ridicat pe calul lui și l-a adus înapoi la ai noștri.

Slavă Domnului pentru curajul formidabil al lui Colin.

- Trebuie să-l aduc acasă pe Charles. Te simți în stare să mă duci la el acum sau ai nevoie mai întâi să te odihnești?

Ferris a părut speriat.

- Sunt în stare, dar nu vă pot duce la Waterloo, doamnă. Toate casele din sat sunt pline de muribunzi. Nu este un loc pentru o femeie.

- I-am promis lui Anne că o să am grijă de Charles cum ar fi avut ea, și, pe toți sfinții, așa o să fac, a rostit ea calmă.

Când Ferris a încercat din nou să protesteze, Elspeth a intervenit cu blândețea-i caracteristică:

- Nu-ți face griji, Will, doamna Melbourne se descurcă în orice situație.

Depășit numeric, Ferris a capitulat. Everett a fost chemat din camera sa de deasupra grajdului să pregătească șareta care era folosită la aprovizionarea casei. Servitorul i-a acoperit fundul plat cu paie, iar Elspeth a adus păături în timp ce Catherine și-a împachetat trusa medicală, inclusiv laudanumul. În loc să meargă cu Everett în șaretă, și-a pus pantalonii pe care îi purtase uneori în Spania și l-a încălecat pe Caesar, armăsarul lui Colin.

Pe când se îndreptau spre Porte de Namur, l-a întrebat pe Ferris dacă știa ce se întâmplase cu alți prieteni. Acesta nu avea vești despre ofițerii de infanterie, cum erau Michael și Kenneth; totuși era bine informat în privința regimentelor de cavalerie. Lista victimelor era lungă și crudă. Oameni pe care Catherine îi știa de ani de zile erau morți sau grav răniți. Deși aliații ieșiseră victorioși, plătiseră un preț teribil.

Aveau de străbătut o pădure deasă. În timpuri normale ar fi fost o plimbare agreabilă, dar pe măsură ce se apropiau de satul Waterloo drumul era înțesat de căruțe, cai morți și echipament împrăștiat. Din fericire șareta lor se putea strecura prin locurile prin care un vehicul mai mare nu ar fi reușit.

Trecuse de miezul nopții când au ajuns la destinație. L-au lăsat pe Everett cu șareta și caii, iar Catherine l-a urmat pe Ferris către casa transformată în spital unde fusese dus Charles. Lângă ușa de la intrare era un morman inform. A recunoscut îngrozită o grămadă de membre amputate.

Înăuntru erau gemete și suferința stoică pe care le cunoștea prea bine. Un strigăt sugrumat a răzbătut din salonul din stânga. A aruncat o privire și a văzut că masa pentru dineuri era folosită ca masă de operație. Doctorul Hume, încruntat, era aplecat deasupra ei.

Ferris a condus-o prin casa aglomerată la mica încăpere lăturalnică unde zăcea Charles. Era conștient, deși suferea în mod vizibil. Când a zărit-o, a întrebat-o cu voce răgușită:

- Ce faci aici, Catherine?

- Îți țin locul lui Anne. Când rezultatul luptei părea îndoielnic, lordul Haldoran s-a oferit s-o ia la Anvers

pe ea și pe copii, până când va trece pericolul. În schimb, eu i-am promis că o să am grijă de tine. Adică să te sărut, deși nu este tocmai sărutul pe care ți l-ar fi dat Anne. S-a aplecat și i-a atins fruntea cu buzele. Am venit să te luăm acasă.

- Îmi place chestia asta, a murmurat el schițând un zâmbet. Cred că mi-a venit rândul la operație. După ce îmi taie brațul, putem pleca.

A închis ochii cu efort. Catherine i-a studiat fața crispată, apoi a clătinat cu satisfacție din cap. Brațul trebuia cu siguranță amputat, dar dacă nu făcea nici o infecție, avea să treacă peste asta. I-a spus încet lui Ferris:

- Dacă tot o să zăbovim aici un pic, de ce nu te întinzi să te odihnești atât cât se poate?

Acesta s-a frecat pe față, întinzând urmele de praf de pușcă.

- O idee bună. Am observat un colțișor gol în camera de alături. O să ațipesc acolo până când sunteți gata de plecare.

Câteva minute mai târziu, o voce copilărească a murmurat:

- Doamnă, puteți... puteți să-mi aduceți niște apă, vă rog?

Cel care vorbise era un stegar de pe salteaua de alături. Avea capul și un umăr bandajate. Era înfiorător de tânăr.

- Sigur.

S-a dus să caute un urcior cu apă și un pahar, pe care le-a găsit în bucătărie. Stegarul a acceptat apa cu recunoștință. Îi dădea apă unui om din cealaltă parte a încăperii, când vocea lui Colin a răsunat nedumerită:

- Catherine?

Și-a ridicat privirea și l-a văzut pe soțul ei în cadrul ușii. Era murdar și epuizat, dar întreg.

- Sunt atât de bucuroasă că te văd! S-a ridicat și s-a dus la el. Am venit să-l aduc pe Charles la Bruxelles.

- Bine. M-am oprit în trecere, ca să văd ce face. Colin a prins-o în brațe și a strâns-o, cu un gest care exprima la fel de bine oboseala și afecțiunea. Doamne, ce luptă a fost! Nu există om care să fi supraviețuit și să nu fie

mândru că a participat la ea, dar soarta ei a fost pe muchie de cuțit. Al dracului de pe muchie de cuțit.

Pentru o clipă și-a odihnit bărbia pe părul ei, apoi i-a dat drumul.

- Ai avut dreptate în privința imunității tale magice în fața gloanțelor, a spus ea. Ferris mi-a spus că i-ai salvat viața lui Charles.

- Meritul e al lui Michael Kenyon, care a insistat să iau calul lui. În după-amiaza asta am dat cel mai mare atac de cavalerie pe care l-am văzut vreodată. A fost magnific. Ochii i s-au luminat când și-a adus aminte. L-am pus pe goană pe francezi, dar am pătruns prea adânc în baza lor și apoi a trebuit să ne retragem cu cavaleria lor pe urmele noastre. Terenul era noroios din cauza ploii. Dacă aș fi călărit pe Uno sau pe Duo, m-ar fi ajuns. Trecându-și mâna prin părul încâlcit, Colin a continuat: Exact asta a pățit Ponsonby, comandantul Brigăzii Reunite. Tot ca mine, n-a vrut să-și pună în pericol cel mai bun cal, și călărea unul de mâna a doua. Din cauza terenului greu, animalul și-a pierdut suflul în timpul retragerii. Ponsonby a fost doborât și omorât de lăncieri. Calul lui Kenyon are o rezistență incredibilă, și numai asta a fost motivul pentru care nu am avut aceeași soartă. Ne-a salvat și pe mine și pe Charles.

- Atunci sunt foarte fericită că Michael a insistat să faceți schimb. După un moment de ezitare, Catherine a pus întrebarea care o măcina: Știi cum s-a descurcat în luptă?

- Habar n-am. Colin s-a încruntat. Ai venit aici pe Caesar? Dacă este așa, îl iau eu, și tu poți călări înapoi la Bruxelles pe Thor. Pentru că prusacii au lipsit la cea mai mare parte a luptei, continuarea urmăririi a căzut în sarcina lor, dar îmi închipui că mâine o să pornim și noi după francezi. O să-mi trebuiască un cal odihnit.

Catherine i-a spus unde îl putea găsi pe Caesar.

- Bătălia s-a terminat?

Colin a ridicat din umeri.

- Dacă Napoleon reușește să se regrupeze, este posibil să urmeze o altă bătălie.

- Doamne sfinte, sper să nu fie așa, a spus ea aruncând o privire la răniții care îi înconjurau.

- Poate că nu se va ajunge la asta. Nu cred că ne vom mai revedea decât la Paris. Ai grijă.

Colin a sărutat-o absent pe obraz și apoi a plecat.

Câteva minute mai târziu, infirmierii au venit să-l ducă pe Charles la doctorul Hume. Catherine l-a însoțit. Chirurgical epuizat nu s-a arătat deloc surprins la vederea ei. După o examinare atentă, a spus:

- Ai noroc, căpitane. O să-ți las cotul. Vrei o bucată de lemn s-o muști?

Charles a închis ochii și pielea i s-a întins pe pomeți.

- Nu e nevoie.

Catherine a înaintat și i-a prins mâna dreaptă. Degetele lui s-au încheștat de ale ei și fruntea i s-a umplut de sudoare în timp ce Hume îi tăia cu fierăstrăul brațul rănit, dar n-a scos nici un sunet. Hume era rapid, calitate esențială pentru un bun chirurg, iar operația a fost gata în câteva minute.

Un infirmier luase membrul amputat când Charles a spus răgușit:

- Stai! Nu-l arunca! Are un inel pe care soția mi l-a dat în ziua nunții. Îl vreau înapoi, te rog.

Infirmierul, consternat, a tras inelul de pe degetul mort. Fără să știe dacă trebuia să râdă sau să plângă, Catherine a luat inelul și l-a pus pe degetul mâinii drepte a lui Charles. Acesta a șoptit:

- Mulțumesc.

- Domnule doctor, vreau să-l iau la Bruxelles. Este în regulă? s-a interesat ea.

- O să-i fie mai bine acolo decât aici. Dă-i niște laudam pentru ca zdruncinatul șaretei să nu-i provoace dureri prea mari. Știi cum să-i schimbi pansamentul.

- Da, și-l mai am și pe Ian Kinlock care stă la noi, atunci când are timp să se odihnească.

Hume a râs și fața i s-a luminat.

- Te cred. Mowbry e un om norocos, va avea parte de cea mai bună îngrijire.

Chirurgical s-a întors la masa lui de operație, iar Catherine le-a dat instrucțiuni infirmierilor să-l ducă

pe Charles la loc pe salteaua lui. I-a dat laudanum, apoi s-a relaxat așteptând ca medicamentul să-și facă efectul. Câteva minute mai târziu, a auzit din nou vocea surprinsă a unui bărbat exclamând:

- Catherine?

Când și-a ridicat privirea, i-a trebuit o clipă pentru a-l recunoaște pe bărbatul din ușă din pricina bandajului care îi acoperea cea mai mare parte a obrazului și se curba spre părul închis la culoare. Dar statura lui mățăhăloasă era inconfundabilă.

- Kenneth!

S-a ridicat și i-a luat mâinile. Uniforma lui de pușcaș era aproape de nerecunoscut și un epolet îi fusese smuls, dar era teafăr.

- Slavă Domnului că ai supraviețuit. S-a uitat la bandaj. O tăietură de sabie?

El a dat aprobator din cap.

- O să fiu și mai urât când o să se vindece, dar nu e nimic grav. Ești aici pentru soțul tău?

- Nu, Colin e bine. Charles Mowbry a fost rănit și o să-l duc înapoi la Bruxelles. Și-a pierdut antebrațul stâng, dar în rest este sănătos. Simțind cum inima îi bătea tot mai repede, a întrebat: Știi... știi ceva despre Michael Kenyon?

Kenneth arăta posomorât.

- Sunt aici în căutarea lui. Nu e cu regimentul lui și nici în celelalte spitale de campanie. Era vestea de care se temuse Catherine. Și-a apăsat încheieturile degetelor pe gură. Poate că era rău să-i pese mai mult de Michael decât de ceilalți prieteni, dar nu se putea abține. Văzându-i expresia, Kenneth a încercat s-o liniștească: Michael poate fi încă în viață, pe câmpul de luptă, așa că mai există speranțe.

- Mai sunt mulți răniți acolo?

- După zece ore de luptă, toți soldații lui Wellington s-au prăbușit și dorm buștean, a oftat Kenneth. Și eu aș face același lucru dacă nu aș vrea să-l găsesc pe Michael. A adăugat, mai mult pentru el: Îi datorez acest lucru.

Stegarul care ceruse apă mai devreme i-a întrerupt timid.

- Vă cer iertare, doamnă, dar vorbiți de colonelul Kenyon din Regimentul 105?

Catherine a îngenuncheat lângă salteaua băiatului.

- Da. Sunt prietenă cu dumnealui. Știi ce s-a întâmplat cu el?

- Nu știu dacă este viu sau mort, dar am văzut când a căzut. Aș putea să-l găsesc. Stegarul s-a străduit să se ridice în picioare. Încercam să ajung la el când un glonț mi-a scrijelit țeasta. Apropo, sunt Tom Hussey din Regimentul 105, doamnă.

- Spune-mi unde e și mă duc să-l caut, a intervenit Kenneth.

Tom și-a clătinat capul.

- Cred că pot găsi locul, domnule, dar mi-ar fi greu să-l descriu. Trebuie să merg cu dumneavoastră.

- Reușești?

- Pentru domnul colonel, desigur. Cu o expresie hotărâtă pe față, stegarul s-a clătinat pe picioare.

- Am cu mine doi oameni și o șaretă, a anunțat Catherine. Mă duc să-i aduc pe ei, o targă și trusa mea medicală.

Kenneth părea uluit.

- Nu poți merge pe câmpul de luptă, Catherine.

- Încearcă să mă oprești, i-a retezat-o, cu vocea tremurând de emoție. Dacă Michael este în viață, are nevoie de îngrijiri medicale.

- Cum rămâne cu Mowbry? a întrebat el arătând spre silueta adormită a lui Charles.

- Se odihnește liniștit datorită laudanumului. N-o să-l doară dacă mai așteaptă puțin. S-ar putea chiar să-i facă mai bine.

- Atunci, să mergem. Kenneth a surâs obosit. Nu am putere să mă lupt în aceeași zi și cu Napoleon și cu tine.

Ferris s-a ridicat și el să-i însoțească. Everett conducea șareta, pe când ceilalți mergeau călare. Colin schimbase caii și șeile, astfel încât Catherine a luat calul lui Michael. Thor era obosit și un glonț îl zgâriase într-o parte, dar o ducea fără împotrivire. Ea mângâia gâtul murgului și îl binecuvânta pentru că salvase două vieți.

Regimentul 105 fusese amplasat lângă un drum, așa că s-au putut mișca repede. Călătoria de coșmar o făcea pe Catherine să fie recunoscătoare că era întuneric. Peste tot zăceau cadavre și echipament distrus. Când auzea gemete, se străduia să le ignore. Nu-i puteau ajuta pe toți. Se întreba câți răniți aveau să moară peste noapte, dar înțelegea de ce supraviețuitorii epuizați nici măcar nu încercaseră să-i ajute. Dimineăta, sarcina aceasta avea să pară mai puțin copleșitoare.

Au urmat drumul până când au ajuns cât mai aproape de locul în care Tom Hussey îl văzuse ultima dată pe colonel. Decât să riște ca șaretă să rămână împotmolită pe terenul noroiOS, l-au lăsat pe Everett pe drum, iar ei au tăiat-o peste câmp. Au încetinit, deoarece peste tot erau împrăștiate săbii rupte și baionete care ar fi putut schilodi caii.

Tom a descălecat, luându-și calul de dârlogi. Ceilalți au făcut la fel, iar Kenneth și Ferris duceau felinarele în timp ce stegarul studia peisajul. Au mers în zigzag de câteva ori, înainte ca acesta să spună ezitant:

- Cred că era lângă gardul ăla viu.

După ce au mers de-a lungul gardului cam o sută de metri, în lumina felinarelor au apărut doi țărani care erau aplecați peste corpul unui soldat căzut. Mormăind o înjurătură, Kenneth și-a scos pistolul și a tras în aer. Indivizii s-au pierdut în noapte.

- Hoți, a spus cu dezgust în timp ce își reîncărca pistolul.

Catherine nu era surprinsă. În Spania, câteodată, morții și răniții fuseseră jefuiți chiar și în timpul desfășurării unei bătălii. A iuțit pasul și s-a îndreptat spre bărbatul căzut. Înălțimea și constituția zveltă și musculoasă se potriveau, tunică închisă la culoare...

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, s-a lăsat jos, pe pământul noroiOS, lângă bărbat. Kenneth era chiar în spatele ei. Felinarul lui a luminat trăsăturile puternice ale feței lui Michael Kenyon. Era palid ca o mască mortuară, iar uniformă era îmbibată cu sânge uscat.

I-a atins temătoare gâtul, în căutarea pulsului. Nu l-a găsit, iar el era rece, atât de rece. Privirea i s-a încetșat în timp ce era învăluită de durere.

Kenneth a întrebat-o fără menajamente:

- Trăiește?

Vocea lui a trezit-o pe Catherine, care era pe jumătate leșinată. I-a răspuns cu buzele uscate:

- Nu știu. A luat brațul lui Michael. Se mișca ușor. Nu-i găsesc pulsul, dar nu este înțepenit. Și-a apăsât tâmpilele cu mâinile. Ce să facă? Trebuia să se gândească la Michael ca la un pacient, nu ca la omul la care ținea. Ai ceva foarte bine lustruit, un ceas de exemplu?

- Luați asta, doamnă, i-a șoptit Tom Hussey îndesându-i în palmă un medalion de argint.

Catherine l-a ținut la gura lui Michael, iar pe suprafața metalică a apărut o peliculă fină de umezeală. Năucă de ușurare, s-a lăsat pe călcâie.

- Respiră, dar foarte slab.

- Trebuie să-l luăm de aici, a spus Kenneth.

- Lasă-mă întâi să-l examinez.

Când Catherine i-a înapoiat medalionul, stegarul a informat-o:

- Eșarfa este pentru o rană de glonț care i-a străpuns brațul, dar n-a atins nimic vital. Are și o tăietură de sabie pe coaste.

În spate avea o rană adâncă, probabil de la o lance. Sângerase, dar bandajul mai vechi îi oferise o oarecare protecție. Mai avea și o rană urâtă la coapsă, iar glonțul rămăsese în carne. I-a pansat-o și l-a întors cu fața în sus.

Inima i s-a strâns când i-a văzut gaura zdrențuită de deasupra mijlocului. Rănile abdominale erau întotdeauna fatale. A dat deoparte stofa impregnată cu sânge uscat ca să vadă cât de gravă era. Spre surprinderea ei, vârfurile degetelor au atins metalul rece. A pipăit forma, apoi a scos un tub argintiu aplatizat cu un glonț de plumb îngropat în el.

- Lucrul ăsta, orice o fi el, a împiedicat pătrunderea glonțului.

- Este un caleidoscop, a lămurit-o Kenneth. Face diverse modele din cioburi de sticlă colorată. Îi spunea talismanul lui norocos.

- Într-adevăr norocos, a murmurat ea lăsând obiectul să cadă în trusa ei medicală. Examinarea a confirmat că nici una dintre răni nu era în mod obligatoriu mortală. Ceea ce o îngrijora cel mai mult era faptul că nu sângera, lucru ce arăta că pierduse deja o cantitate mare de sânge. Avea un vas cu apă în geantă, așa că i-a picurat puțină printre buzele uscate. Nu putea înghiți. S-a oprit, temându-se să nu se înece, și s-a ridicat obosită în picioare. Am făcut tot ce s-a putut aici. Trebuie să-l ducem la un doctor.

Kenneth și Ferris l-au pus pe Michael cu grijă pe targă, iar Catherine l-a acoperit cu o pătură. Apoi au luat-o peste câmp spre șareta care îi aștepta. Cerul se lumina spre răsărit. Noaptea nesfârșită aproape trecuse.

Michael trăia. Dar avea să mai trăiască și peste o oră?

capitolul 13

Catherine și cei doi pacienți ai ei, însoțiți de Everett și Ferris, au ajuns la Bruxelles spre prânz. Kenneth și stegarul Hussey se întorseseră la regimentele lor. Le promisese să le trimită vești despre Michael, dar după expresiile lor posomorâte știa că se așteptau la tot ce era mai rău.

Se deplasaseră încet pentru ca șareta fără arcuri să-i zdruncine cât mai puțin. Catherine călărise în urma lor, supraveghindu-și pacienții cu ochi de șoim. Chiar și cu laudanum, călătoria a fost grea pentru Charles, deși suportase durerea cu stoicism. Michael era atât de liniștit, încât se temea că transportau un cadavru.

Îndată ce au ajuns acasă, a descălecat și a verificat dacă Michael mai trăia. Pielea lui era vineție și murdară de noroi, iar pulsul și respirația erau aproape inexistente, dar încă mai avea un firicel de viață.

Elsbeth, cam șifonată dar odihnită, a apărut din casă și l-a îmbrățișat pe Will Ferris.

- Cum se simte căpitanul Mowbry?

- Se simte bine, a răspuns Catherine. După ce băieții îl vor instala în camera lui, vrei să-i administrezi o doză de laudanum și să stai cu el?

- O să stau eu lângă domnul căpitan, s-a oferit Ferris.

- Doar după ce te odihnești, i-a replicat Catherine severă. Ieri ai luptat într-o bătălie și încă nu te-ai odihnit deloc.

El a început să protesteze, dar Elspeth i-a aruncat o privire aspră.

- La culcare cu tine, Will, sau o să te trimit chiar eu acolo cu o tigare în capul tău de englezoj încăpățânat.

Ferris a cedat cu un zâmbet obosit. În timp ce el și Everett îl așezau pe Charles pe targă, Catherine i-a spus lui Elspeth:

- Colonelul Kenyon e într-o stare gravă. Ian Kinlock este aici?

- Da, este. Doarme. A venit la scurt timp după ce-ai plecat.

- Trezește-l și roagă-l să vină în camera colonelului cât de repede poate.

Elspeth a încuviințat din cap și a pornit pe scări. După ce Everett și Ferris l-au adus pe Michael înăuntru, Catherine le-a spus celor doi bărbați să plece și a început să-i taie lui Michael tunica și cămașa distruse. El nu avusese timp să se schimbe în seara balului, așa că purta încă uniforma de gală. Atunci arătase splendid. Atât de plin de viață.

Când trăgea de sub el bucăți din îmbrăcăminte, el a scos un geamăt slab, șuierat. L-a atins pe obraz.

- Michael, mă auzi? El a mișcat o dată din pleoape, dar nu s-a trezit. Încercând să pară increzătoare, a murmurat: O să te faci bine, Michael. Cel mai bun doctor pe care îl cunosc va fi aici în câteva minute.

Și-a îndreptat atenția către corpul lui vătămat. De la brâu în sus era gol, cu excepția bandajului pătat din jurul coastelor. Torsul lui era o masă de vânătăi și julturi. Cicatrice de mult închise erau acoperite de răni noi, iar

acolo unde caleidoscopul izbit de glonțul de muschetă îi lovisese mușchii abdomenului era o vânătaie uriașă.

Văzuse multe corpuri de bărbați în cursul activității ei de infirmieră, dar nu simțise niciodată o asemenea tandrețe. Și-a plimbat degetele pe clavicula lui Michael, gândindu-se că era oribil că un corp așa de frumos și de sănătos fusese supus atâtor lovituri. L-a blestemat încă o dată pe Napoleon Bonaparte și ambiția lui nestăvilită.

Apoi s-a detașat de emoții și a început munca laborioasă de curățare a rănilor. Scotea bucățele de pânză arsă din gaura din braț când și-a făcut apariția chirurgul. Ian arăta ca un cerșetor boțit și neras, dar ochii lui albaștri erau vioi.

- O urgență?

Ea a încuviințat din cap.

- Colonelul Kenyon este un prieten deosebit. A fost încartiruit aici. L-am găsit noaptea trecută pe câmpul de luptă.

Ian s-a apropiat de pat să-l studieze pe pacient.

- De ce nu i-au fost bandajate rănila la Waterloo?

- Noi l-am adus aici, deși doctorul Hume a spus că... că nu avea rost. Alții aveau mai multă nevoie de el. Cuvintele răsunau în sufletul ei asemeni clopotelor de înmormântare. Am hotărât să-l aduc aici în speranța că-l vei trata tu.

- Înțeleg de ce Hume s-a hotărât să nu-și irosească timpul - amicul e mai mult mort decât viu. Totuși, dacă ți-e prieten... Ian a început să-l examineze. Hmm, l-am mai tratat undeva în Spania, îi recunosc rănila. Fragmente de proiectil, foarte urât. Sunt surprins că nu și-a dat duhul. Adu-mi instrumentele. Le-am lăsat în bucătărie să se usuce după ce le-am spălat aseară.

Alți chirurghi făceau glume pe seama lui Kinlock pentru că insista asupra curățeniei atunci când era posibil. El zâmbea întotdeauna, replicând că mama lui, scoțiană, era înnebunită după spălat și nu era nimic rău în asta. Poate pentru că și ea era gospodină, curățarea instrumentelor avea o logică perfectă pentru Catherine. Bănuia că era unul din motivele pentru care pacienții lui Ian evoluau așa de bine.

Până când i-a adus ea instrumentele din bucătărie, Ian terminase examinarea și îi scosese restul hainelor lui Michael. A început să curețe și să panseze rănille cu acea combinație de eficacitate și îndemânare care erau esențiale pentru un chirurg bun. Catherine îi dădea lucrurile de care avea nevoie și le lua pe cele care nu mai erau necesare. Durata operațiunilor a făcut-o să fie recunoscătoare pentru faptul că Michael era inconștient.

Chiar și așa, atunci când Ian îi căuta glonțul îngropat în coapsă, Michael a scos un geamăt și a făcut o încercare slabă să-și retragă piciorul. Catherine l-a apucat de genunchi să-l imobilizeze. Era conștientă și stânjenită de goliciunea lui, așa că a privit în altă parte. Indiferent cât de mult încercase, nu putea să se gândească la el ca la un pacient obișnuit.

- Reacția lui e un semn bun?

- Poate, a răspuns chirurgul rezervat.

S-a auzit un scrâșnet surd când forcepsul s-a strâns pe glonțul de plumb. Medicul a extras meticolos proiectilul și i-a dat drumul în tăvița pe care i-o ținea Catherine, apoi a luat un alt tip de forceps și a început să extragă fragmente din rana adâncă.

- Prietenul tău a avut noroc încă o dată. Glonțul a trecut pe lângă vasele de sânge importante și doar a atins femurul, fără să producă stricăciuni mari. Un centimetru într-o parte sau în alta, și ar fi murit pe câmp.

Cu un asemenea noroc, lui Michael nu-i era sortit să moară, chiar dacă tot umorul și inteligența vie dispărușeră de pe fața lui, lăsând doar o mască austeră. O dureau ochii de cât se chinuia să-și stăpânească lacrimile.

Ian a terminat și a acoperit cu pături trupul rece al lui Michael. Temându-se să afle adevărul, Catherine a șoptit:

- Ce șanse are?

- Al dracului de slabe, i-a răspuns Ian pe șleau. Rănille nu sunt mortale, chiar dacă se pare că jumătate din armata franceză l-a folosit drept țintă, dar a pierdut extrem de mult sânge. Nu am mai văzut niciodată un om atât de slăbit, a recunoscut el clătînând din cap cu regret.

Catherine și-a apăsât pumnul pe gură. Nu avea să plângă. Nici vorbă. Ian îi spusese doar ceea ce știa deja. Nu rănilor aveau să-l ucidă pe Michael și nici infecția, căci nu urma să trăiască suficient de mult pentru asta. Cauza avea să fie pierderea de sânge. Se uita fix la corpul lui nemișcat și parcurea disperată în minte toate teoriile medicale de care auzise vreodată.

Kinlock își curăța instrumentele când ideea i-a venit brusc.

- Ian, nu mi-ai spus tu odată că se poate transfera sânge de la o persoană la alta?

- Da, și de la animale la oameni, dar numai experimental. Este o chestie riscantă, asta în cel mai bun caz.

- Ai spus că uneori procedeul a fost de ajutor.

- A *părut* să fie de ajutor, a corectat-o el. Poate că pacienții care au scăpat cu viață oricum ar fi trăit.

- Iar cei care au murit ar fi putut să moară oricum. Și-a trecut degetele prin păr cu febrilitate. L-ar putea ajuta transfuzia de sânge pe Michael?

- Doamne, Dumnezeule, a exclamat Ian îngrozit. Vrei să-l omori pe amărât?

- Ce șanse are dacă nu facem nimic?

Medicul a oftat și l-a privit pe bărbatul în agonie.

- Aproape nici una.

- Mai mult sânge ar putea face diferența dintre viață și moarte?

- E posibil, a admis el reticent.

- Atunci, hai s-o facem. Știi de fapt cum se procedează, nu-i așa?

- Am văzut cum se procedează, ceea ce nu e chiar același lucru. Ian s-a încruntat. Pacientul a murit în cazul la care am asistat.

- Dar uneori pacienții supraviețuiesc. Te rog, Ian, a murmurat ea, dă-i o șansă lui Michael.

- Jurământul lui Hipocrate spune că în primul rând doctorii nu trebuie să facă rău, a protestat el. Și apoi, de unde să luăm un donator? Cei mai mulți oameni ar înfrunta mai degrabă cavaleria lui Napoleon decât bisturiul unui chirurg.

- Eu voi fi donatorul.

- Nu-ți dau voie să faci asta, Catherine!

Iritată de oboseală și îngrijorare, ea a izbucnit:

- M-am săturat de bărbați care îmi tot spun „O, Catherine, nu poți face asta“. Sunt o muiere sănătoasă și zdravănă și cu siguranță îmi pot permite să pierd un pic de sânge.

- E prima dată de când te cunosc când îți ieși din pepeni, a zâmbit cu amărăciune chirurgul. De obicei nu mă gândesc la tine ca la o muiere zdravănă, dar presupun că nu există nici un motiv pentru care să nu dai sânge. Pentru donator nu e un pericol prea mare.

- Deci o să faci transfuzia?

- E un bărbat puternic, altfel n-ar fi supraviețuit atât. Ian i-a prins încheietura lui Michael și i-a căutat pulsul. După o pauză lungă, a rostit ferm: Ce-am avut și ce-am pierdut. Foarte bine, o să încercăm. O transfuzie îi poate da energia suplimentară de care are nevoie.

Ea se simțea aproape năucă de ușurare.

- Ce-ți trebuie?

- Două pene de scris curate, una puțin mai groasă decât cealaltă, și un ajutor. Tu nu vei putea să mă ajuți deloc.

Catherine s-a dus s-o cheme pe Elspeth, lăsându-l pe Charles cu bucătăreasa. Slavă Domnului că fata rămăsese acolo; servitoarea ei ar fi făcut o criză de isterie dacă i s-ar fi cerut așa ceva.

Pregătirile nu i-au luat mult timp lui Kinlock. A curățat penele de gâscă și a trecut o sârmă prin ele pentru a se asigura că nu erau înfundate. Apoi a vârât capetele unul în altul și a etanșat îmbinarea cu un plasture.

- Catherine, întinde-te lângă pacient, cu fața spre el. O să fac inciziile pe partea interioară a cotului.

Catherine i-a scos lui Michael brațul gol de sub pătură și și-a suflecat mâneca dreaptă. Apoi s-a întins deasupra cuverturilor, simțind un fior din pricina sentimentului de intimitate pe care i-l dădea faptul că se găsea în același pat cu Michael, chiar dacă împrejurările erau atât de bizare. Ian a întins prosoape pentru a absorbi sângele curs, apoi le-a aranjat poziția brațelor până când a fost satisfăcut.

Ea a încercat să se destindă, dar era dificil în condițiile în care era profund conștientă de apropierea de Michael. Viața lui părea o scânteie plâpândă care s-ar fi putut stinge la cea mai ușoară răsufflare. Și totuși, în ciuda tuturor așteptărilor, încă trăia. Speranța ei era legată de acest lucru.

- Procedeu este chiar simplu, a spus Ian, ca și când ar fi făcut conversație, în timp ce ridica lanțeta. O să deschid o venă din brațul lui și o arteră din al tău și o să vă strâng brațele cu garouri pentru a controla fluxul sangvin. Apoi o să introduc un capăt al dispozitivului în vena colonelului, o să-l fixez și o să fac la fel cu artera ta. După asta trebuie numai să slăbesc bandajele de compresie și ligaturile ca să poată circula sângele.

Catherine a râs nesigură.

- Faci ca totul să pară ușor.

- Într-un anume fel, chiar este. Lucrul cel mai greu o să fie să-i găsească și să-i deschid o venă când ele aproape că nu mai funcționează. Acum, închide ochii. Nu vrei să vezi asta.

S-a supus, mulțumindu-se să urmărească desfășurarea operației după zgomote. Bombănitul lui Ian i-a confirmat că nu-i era prea ușor să găsească vena lui Michael și să-i introducă pana. Și-a dat seama că reușise când a spus:

- Ține bine pana, domnișoară McLeod. Apoi și-a pus mâna pe brațul ei. Ești gata, Catherine? Nu e prea târziu să te răzgândești.

Dacă Michael ar fi murit în condițiile în care ea ar fi putut face ceva ca să-l salveze, nu și-ar fi iertat niciodată acest lucru.

- Taie, Ian.

Lama ascuțită i-a pătruns în braț. Bineînțeles că o dură. Și încă tare. Când Ian i-a legat artera în două locuri cu ață cerată, și-a mușcat buzele ca să nu scâncească. A renunțat când a simțit în gură un gust metalic și și-a dat seama, puțin înfuriată, că nu se făcea să risipească sângele care i-ar fi putut fi de folos lui Michael.

Lanțeta a tăiat din nou, mai adânc. Ian a înjurat, iar Elspeth a dat drumul unui geamăt profund. Catherine

a deschis ochii și a văzut sângele țâșnind din brațul ei și pe Elspeth care se clătina, cu fața pământie.

- Ce dracu', fato, nu ți-am dat voie să leșini! Ești scoțiană, poți s-o faci. Medicul a oprit repede sângele care țâșnea. Închide ochii și respiră adânc.

Elspeth s-a conformat și s-a chinuit să tragă aer în piept. Fața i s-a mai colorat puțin.

- Îmi pare rău, domnule.

Momentul de criză trecuse, iar chirurgul i-a spus blând:

- Te descurci bine. Am văzut bărbați puternici prăbușindu-se ca niște copaci tăiați cu securea după o singură incizie. Nu te mai uita. Tot ce ai de făcut este să ții pana aia în brațul lui Kenyon.

- Așa o să fac, domnule, a promis Elspeth.

Simțindu-se ea însăși slăbită, Catherine a închis ochii, nedorind să vadă cum vârful îngust al penei îi era introdus în arteră. Era bine că stătea întinsă. După ce a fixat pana, Ian a slăbit ligaturile și bandajele de compresie. A scos un mormăit de satisfacție. Măinile lui stăteau pe brațul ei, susținând dispozitivul rudimentar.

A întredeschis ochii și a văzut că pana transparentă se înroșise. Sângele ei era pompat în Michael. Acum, când era prea târziu, și-a pus la îndoială îndrăzneala de a fi solicitat o metodă care ar fi putut să-l ucidă. Nu avea nici un drept, dar ce altceva putea face? Din experiența de infirmieră își dădea seama când moartea dădea târcoale, și asta se văzuse pe fața lui Michael.

Când curiozitatea i-a învins greața, Elspeth a vrut să știe:

- Cum puteți ști cât sânge a fost transferat, doctore Kinlock?

- Nu pot, după cum nu pot nici să știu cât sânge își poate permite să dea donatorul, a mormăit el. Catherine, cum te simți?

- Bine, a șoptit ea trecându-și limba peste buzele uscate.

- Să-mi spui când începi să amețești sau să nu te simți bine.

Răceala îi cuprindea încet corpul. Simțea cu intensitate cum îi bătea inima, cum pompa cu forță sângele ei în venele lui, și odată cu el și dragostea ei. „Trăiește, Michael, trăiește!”

– Catherine?

Vocea lui Ian părea foarte îndepărtată.

– Mă simt bine, continuă. În mod sigur nu-i dăduse nici pe departe atâta sânge cât pierduse Michael.

Amorțeaia îi cuprindea brațul și de acolo se răspândea în corp. A deschis din nou ochii și l-a văzut pe Ian încruntându-se. Pusese mâna pe garou ca și când s-ar fi pregătit să oprească transfuzia.

Și-a adunat și ultima fărâamă de voință ca să-și facă vocea să sune puternică.

– Nu te opri prea devreme, Ian. Nu are nici un rost să facem toate astea dacă nu o să primească destul sânge pentru ca starea să i se amelioreze.

Chirurgul nu a făcut nici un comentariu.

Gândurile ei au început să rătăcească. L-a venit în memorie prima ocazie în care îl văzuse pe Michael. Era atrăgător, cu siguranță, dar mulți bărbați erau așa. Când devenise atât de deosebit, când îi devenise viața lui la fel de dragă ca propria ei viață? Nu-și mai putea aminti.

– Catherine, cum te simți?

A încercat să răspundă, dar n-a reușit. Nu-și mai simțea buzele reci.

Înjurând din nou, Ian a strangulat vasele de sânge și a pus capăt transfuziei. În timp ce îi sutura brațul, mormăia ceva despre încăpățânarea unor femei înzestrate cu mai puțină minte decât îi dăduse Dumnezeu unui purice. Ea ar fi zâmbit dacă efortul nu ar fi fost prea mare.

– Domnișoară McLeod, adu un ceainic plin cu ceai, i-a ordonat chirurgul. Unul mare, și cu mult zahăr.

Sunetul slab al unor pași, apoi închiderea unei uși. Catherine a simțit o mișcare lângă ea și și-a dat seama că era Michael. Și-a umezit buzele, apoi a murmurat:

– Se simte mai bine?

Ian și-a pus mâna peste ale ei. O simțea foarte caldă pe carnea ei rece.

- Pulsul și respirația sunt mai puternice, și a prins și puțină culoare la față.

- O să... o să supraviețuiască?

- Nu știu, dar șansele i-au crescut. Ian i-a strâns mâna, apoi i-a dat drumul. Dacă o să trăiască, asta ți se va datora ție. Sper că e demn de riscul pe care ți l-ai asumat.

- E demn. Catherine a zâmbit slab. Ți-o spun cu mâna pe inimă, Ian. Cred că te bucuri că ai avut o scuză ca să încerci o metodă nouă.

- Trebuie să recunosc că a fost interesant, a răspuns el amuzat. Sunt curios să văd rezultatele.

Catherine a lăsat ochii să i se închidă. Făcuse tot posibilul. Rezultatul era în mâinile Domnului.

Când s-a trezit, era întuneric. Dezorientată, și-a ridicat mâna și a simțit o înțepătură ascuțită pe partea interioară a cotului. Întâmplările din acea după-amiază sau bulucit din nou în mintea ei. Transfuzia o adusese aproape în stadiul de a-și pierde cunoștința. Ian îi turnase pe gât câteva cești cu ceai fierbinte și dulce, apoi o dusesse în pat. După ce dăduse instrucțiuni să nu fie deranjată până a doua zi, o lăsase pe Elspeth să aibă grijă de toate și se întorsese la spitalul improvizat.

Catherine s-a ridicat precaută și și-a lăsat picioarele să atârne pe podea. Dacă proceda cu grijă, avea să poată merge. Și-a pus un halat ca să se încălzească, apoi, șontâc-șontâc, a ieșit pe culoar.

Camera lui Charles și a lui Anne era vizavi de a ei, așa că a intrat. La lumina unui sfeșnic, Ferris dormea pe o saltea lângă pat. Charles respira bine și avea o culoare normală la față. Vederea ciotului care fusese brațul lui stâng o îndurera, dar pierderea nu era una care să-i distrugă viața. Avea să se descurce. De dimineață trebuie să o întrebe pe Elspeth dacă îi fusese trimisă o scrisoare lui Anne, care probabil că își ieșise din minți din pricina grijii.

Apoi a pornit spre celălalt capăt al casei, sprijinindu-se cu o mână de perete ca să-și păstreze echilibrul. Și lampa din camera lui Michael era aprinsă, deși nu era nimeni cu el. Poate că Elspeth simțise că nu era

nimic de făcut pentru cineva atât de bolnav, sau poate că pur și simplu era prea obosită. Zile întregi se spe-tise muncind.

Michael era agitat. Respira neregulat; poate chiar prea neregulat. A traversat nesigură încăperea și i-a pus mâna pe frunte. Era înfierbântată și bărbatul transpira. Își imagina că febra era inevitabilă, dar părea îngrijorătoare.

A deschis ochii, dar nu era conștient. În speranța că-l va trezi, Catherine a spus:

- Michael? Colonele Kenyon?

El a început să se miște spasmodic, încercând să se ridice.

- Vin acum... Rezistați. Rezistați...

Mișcările l-au adus alarmant de aproape de marginea patului. Temându-se că ar fi putut să cadă și să i se deschidă rănilor, l-a prins de umeri și l-a împins la loc în așternuturi.

- Nu, Michael, trebuie să te odihnești, i-a spus cu blândețe. Acum ești în siguranță. O să te faci bine și o să fii ca nou.

Deși era prea slăbit ca să scape, a continuat să se lupte în neștire. Enervată de propria slăbiciune, s-a urcat în pat și l-a luat în brațe, legănându-i capul la pieptul ei. Îmbrățișarea l-a liniștit puțin, dar nu de ajuns. Îi amintea de Amy când era mică și avea febră. Acest gând i-a dat o idee. A început să fredoneze un cântec de leagăn.

- „Dormi, copilul meu, și pacea să te cuprindă, toată noaptea...”

L-a mângâiat pe cap cât timp i-a cântat toate cântecele de leagăn pe care le știa. Respirația lui s-a mai calmat, dar când ea s-a oprit, a început din nou să se agite. I-a cântat cântece vechi pe care le învățase de copilă. *Greensleeves* și *Târgul din Scarborough*, *Copacii care cresc atât de înalți* și, cu sfială, *Soarbe-mă din ochi*, pentru că era un cântec de dragoste. Toate aveau o linie melodică liniștită.

I-a cântat și câteva balade minunate învățate de la soldații irlandezi în Spania. Una era răscolitoarea

baladă Menestrelul. A început-o fără să se gândească: Menestrelul s-a dus la război./ Îl vei găsi în primele rânduri/ Strângând în mâini sabia tatălui,/ Și cu harfa atârnată în spate...

S-a oprit cu un nod în gât, incapabilă să suporte imaginea războiului, apoi a început să fredoneze *Cântecul din Londonderry*.

A cântat până și-a pierdut vocea, și obosise atât de tare încât de-abia mai putea deschide gura. Treptat, Michael s-a potolit și a căzut în ceva ce părea a fi somn natural.

Știa că trebuia să plece, dar îi venea greu să se preocupe de conveniențe când viața lui Michael încă era în cumpănă. Pe deasupra, se îndoia că ar fi putut merge până în camera ei.

Oftând, s-a așezat mai bine între perne. Bărbia lui nerasă îi gădila în mod plăcut sânii prin muselina subțire a cămășii de noapte. Avea părul umed, dar nu mai transpira, iar temperatura lui părea aproape normală. Cu voia lui Dumnezeu, criza trecuse.

Avea să se însănătoșească și să plece în curând. Ea avea să rămână cu satisfacția de a ști că el trăia undeva pe lume, sănătos și fericit, dar nu aveau să mai stea niciodată atât de aproape.

Pentru că el nu putea să o audă, a îndrăznit să șoptească:

- Te iubesc, Michael. Întotdeauna te voi iubi.

Apoi l-a sărutat pe frunte, așa cum făcuse cu Charles. Nimeni nu putea condamna un asemenea sărut.

S-a cufundat în somn cu sufletul împovărat.

capitolul 14

Michael, care purtase chipul lui Catherine în adâncul minții cât timp zăcuse fără cunoștință, nu a fost surprins s-o vadă când s-a trezit. Primul lui gând confuz a fost acela că avea în fața ochilor un înger care purta chipul lui Catherine, pentru a-l face să se simtă bine-venit în rai.

Deși raiul nu era cea mai probabilă destinație pentru el. S-a încruntat, încercând să se dumirească. Simțea că se scufundă într-o mare de durere, prin urmare a tras concluzia că se afla în iad. Sau cel puțin în purgatoriu.

A auzit vocea blândă a lui Catherine:

- Michael?

Părea atât de reală, încât a întins involuntar mâna către ea. Marea abstractă de durere a devenit șocant de concretă, arzându-i fiecare centimetru al corpului și întunecându-i vălul care îi încețoșa mintea. A icnit înfiorător.

Ea i-a pus o mână răcoroasă pe frunte și s-a aplecat să-l cerceteze. Avea cearcăne sub ochi, iar părul îi era legat la spate neglijent. Cu toate astea, era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, iar dacă ajunsese pe lumea cealaltă, avea să-și amintească cu siguranță de ea așa cum arătase în seara balului de la familia Richmond. În mod uimitor, probabil trăia, dar nu pentru mult timp, ținând cont de rănille avute.

A încercat să vorbească, însă nu a reușit să scoată decât un horcăit.

- Catherine.

- În fine, te-ai trezit! I-a zâmbit radioasă. Poți înghiți puțină supă de vacă? Trebuie să mănânci.

Michael a înclinat ușor din cap. Părea o pierdere de timp să hrănești un muribund, dar poate că lichidul avea să-l ajute să vorbească mai ușor.

Ea s-a așezat pe marginea patului, i-a ridicat puțin umerii și l-a sprijinit în timp îi aducea la buze lingura cu supă. Chiar și această mișcare slabă îi producea o nouă explozie de durere. Într-o lume a suferinței, prezența ei era singura lui alinare. Blândețe, aromă de trandafiri și un vis tulburător care îi amintea de muzică.

După ce a înghițit atât cât a putut, l-a așezat la loc pe perne, apoi și-a mutat scaunul într-un loc unde el o putea vedea cu ușurință. Deși fiecare mișcare îl dureau, merita s-o aibă atât de aproape.

A întrebat-o cu o voce mai puternică:

- Bătălia?

- Am învins. Asta a fost cu trei zile în urmă. Acum, trupele aliate urmăresc prin Franța ce a mai rămas din armata lui Napoleon. Dacă îi împiedică pe francezi să se regrupeze, războiul se poate termina.

- Trei zile?

- Întocmai. Kenneth e bine - el și stegarul Hussey din regimentul tău te-au găsit pe câmpul de luptă după bătălie. După o clipă de șovăire, Catherine a urmat: Kenneth l-a trimis pe servitorul tău cu bagajele aici, dar n-am aflat nimic de ordonanța ta, Bradley. A fost omorât?

El a înclinat sumbru din cap. Bradley fusese un irlandez tânăr și vesel. Cel puțin avusese parte, din fericire, de o moarte rapidă.

- Soțul tău și Charles Mowbry?

- Colin a scăpat fără o zgârietură. Mi-a spus să-ți mulțumesc pentru calul tău, Thor, care i-a salvat pe el și pe Charles Mowbry. Charles e aici. A trebuit să i se amputeze antebrațul stâng, dar se simte bine. Mult mai bine ca tine, a precizat ea cu un zâmbet mucalit.

Se bucura să audă că soțul ei supraviețuise. Moartea lui Colin Melbourne l-ar fi făcut să se simtă vinovat, într-un mod complet irațional, pentru că își dorise ca celălalt bărbat să nu fi existat.

- E surprinzător... încă respir.

Și-a îndreptat slăbit mâna către locul în care glonțul îl lovise în abdomen. Îi era imposibil să deosebească durerea aceea dintre alte miriade care îl chinuiau.

- Ai avut un noroc nebun. Catherine a căutat în nopțieră și i-a scos caleidoscopul turtit. Ai trei răni grave și șase mai ușoare, dar asta te-a salvat de glonțul care ți-ar fi putut fi cu siguranță fatal.

El a privit proiectilul de plumb și tubul argintiu distrus.

- Curcubeie sfărâmate în adevăratul înțeles al cuvântului.

- Curcubeie sfărâmate? a repetat ea nedumerită.

- Asta conținea caleidoscopul: fragmente de visuri și de curcubeie. Ceva minunat. Un dar de la un prieten. A schițat un zâmbet. Talismanul meu norocos.

- Evident. A încercat să ajungă la obiectul metalic, dar nu a putut ridica mâna. Durerile au revenit, ca niște cuțite înroșite în foc. Nu... îndeajuns de norocos.

- Nu ești pe moarte, Michael, l-a asigurat ea. Cât ai fost de împușcat, tăiat, zdrobit și călcat în picioare de cai, ai pierdut cât de mult sânge poate pierde un om fără să moară. Din acest motiv, în perioada următoare - poate luni de zile - o să fii teribil de slăbit. Dar nu ești pe moarte.

Părea atât de sigură pe ea, încât l-a convins în bună măsură. Și după Salamanca se simțise aproape la fel de rău, și supraviețuise.

Ea și-a încruntat sprâncele.

- Vorbesc prea mult. Ai nevoie de odihnă. S-a ridicat în picioare, însă și-a amintit: Încă ceva. Voi ai să le fie trimise scrisori prietenilor tăi buni, în caz că mureai. Vrei să le scriu și să le spun cum îți merge? Dacă văd numele tău pe lista răniților, o să-și facă griji.

- Chiar te rog. Și... îți mulțumesc. A încercat să-și țină ochii deschiși, dar scurta conversație îl istovise.

- O să le scriu în după-amiaza asta și o să dau scrisorile unui curier militar ca să ajungă repede la Londra. Strângându-i mâna, a murmurat: O să te faci bine, Michael.

Intenționa să repete adesea această asigurare, pentru că văzuse cât de mult era afectată însănătoșirea unui om de starea lui de spirit. Deși pierduse numai o parte din cantitatea de sânge pierdută de Michael, încă se simțea slăbită ca un pui nou-născut.

A luat cele trei scrisori din dulapul lui Michael ca să poată copia adresele. S-a mirat un pic când le-a văzut. Ducele de Candover, contele de Strathmore și contele de Aberdare. Erau într-adevăr din înalta societate. Bănuia că era vorba de ceilalți *Îngeri căzuți* pe care îi cunoscuse încă din timpul școlii. Cum îi numise? Rafe, Lucien, Nicholas. Îi invidia pentru că îi fuseseră prieteni atâția ani.

Catherine nu era acolo când Michael s-a trezit din nou. În locul ei, o brunetă drăguță îi puneă timid mâna

pe umăr. Într-o clipă a recunoscut-o pe Elspeth McLeod, dădaca familiei Mowbry. A murmurat:

- Bună.

- Bună dimineața, domnule colonel. Am niște fier-tură pentru dumneavoastră. Doctorul Kinlock spune că trebuie să vă hrănim de câte ori avem ocazia.

- Fiertură, a mormăit el cu tot atâta dezgust cât se putea pune într-o șoaptă. Dar s-a supus, docil. Nici dacă i s-ar fi dat n-ar fi putut mânca mâncare adevărată.

După ce a terminat, Elspeth l-a întins din nou și i-a aranjat cuverturile.

- Nu-mi pare rău să spun că nu mă așteptam să supra-viețuiți. Când doamna Catherine v-a adus acasă, păreați numai bun de îngropat.

El s-a încruntat, fără să înțeleagă.

- Catherine m-a adus acasă? Ea mi-a spus că am fost găsit de Kenneth Wilding.

- Da, dar era și dânsa acolo. Se dusesese la Waterloo să-l ia pe căpitanul Mowbry și a sfârșit prin a merge pe câmpul de luptă cu domnul căpitan Wilding. Cutremurându-se, fata a suspinat: Mai bine că a fost dânsa decât eu.

Michael îi cunoștea curajul lui Catherine, dar chiar și așa, era uimit.

- Îi datorez chiar mai mult decât am crezut.

- Asta așa e, a aprobat Elspeth. Vă pierduserăți aproape tot sângele și urma să muriți, așa că a discutat cu doctorul Kinlock să o lase să vă dea din sângele ei. Eu i-am ajutat. A fost cel mai ciudat lucru pe care l-am vă-zut până acum. Cu toate astea, a mers. Doctorul Kinlock a spus că ați fi murit dacă nu vă făcea transfuzia.

- Cum a putut să-mi dea din sângele ei? s-a mirat el.

- Prin două pene de gâscă, din brațul ei în al dumneavoastră. Elspeth s-a ridicat în picioare. Doctorul a spus să nu vă obosim, așa că plec. Este multă treabă de făcut cu doi bolnavi în casă.

După ce ușa s-a închis în urma ei, Michael și-a ridicat mâna câțiva centimetri și a privit vasele de sânge care pulsau vag pe sub pielea încheieturii interioare a cotu-lui. Practic, sângele lui Catherine circula prin venele lui.

Era o intimitate atât de profundă, încât mintea lui nu o putea conștientiza. Era într-adevăr sfânta Catherine, nu numai bravă, ci și modestă, și cea mai generoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Ar fi făcut același lucru pentru orice prieten, poate chiar și pentru un străin. Totuși, vestea că ea îi dăduse sângele vieții l-a mișcat profund. Atâta timp cât trăia, o parte din ea avea să fie în el. A închis ochii simțind că îi dădeau lacrimile. Ce blestem să fii atât de slab!

Contele de Strathmore citea încruntat scrisoarea pe care tocmai o primise, când a intrat un lacheu.

- Lordul Aberdare este aici, domnule. L-am poftit în salonul de oaspeți.

Lucien s-a ridicat pentru a-și întâmpina prietenul. Dacă cineva simțea plutind în aer problemele și venea tocmai din Țara Galilor, acela nu putea fi decât intuitivul țigan, Nicholas. După ce și-au strâns mâinile, Lucien a spus:

- Tocmai am primit din Bruxelles o scrisoare cu vești despre Michael. Știi că a fost grav rănit.

- Știu, eu și Clare am văzut lista răniților, a spus scurt Nicholas. Dar îmi fac griji pentru Michael de săptămâni întregi. Pentru că stăteam ca pe jar, Clare mi-a spus să vin la Londra, pentru că veștile ajung mai repede aici.

Lucien i-a dat scrisoarea.

- E scrisă de o oarecare doamnă Melbourne. Michael a fost încartiruit la domiciliul ei în primăvara asta, iar acum îl îngrijește. Se pare că șansele lui de însănătoșire sunt mari.

Nicholas a parcurs cu atenție epistola.

- A amintit de Catherine Melbourne în câteva din scrisorile lui. Soțul ei e căpitan de cavalerie. A scos un fluierat slab pe măsură ce citea. Caleidoscopul ăla pe care i l-ai dat cu ani în urmă a oprit un glonț să-i pătrundă în burtă?

- Așa se pare. Misterioase sunt căile...

- Slavă Domnului că îl avea cu el. Nicholas s-a încruntat. E evident că, chiar și în cazul în care lucrurile nu iau o întorsătură proastă pentru Michael, o să aibă

o convalescență lungă. Luce, tu îi cunoști pe toți. Unde pot găsi un iaht confortabil?

Lucien și-a ridicat sprâncenele.

- Vrei să spui că...

- Exact. Nicholas a împăturit scrisoarea. Clare mi-a dat deja instrucțiunile de drum. Trebuie să merg în Belgia să-l aduc pe Michael acasă.

capitolul 15

Capul brunet al lui Amy s-a ivit de după ușa lui Michael.

- A venit ziarul de azi, domnule colonel. Vreți să vi-l citesc?

- Mi-ar plăcea tare mult.

A zâmbit când Amy a intrat și s-a așezat rotindu-și cu eleganță rochia. Casa era mult mai plină de viață de când Anne și copiii se întorseseră de la Anvers. Charles își recăpătase în mare parte puterile și majoritatea servitorilor belgieni se întorseseră.

Viața revenise la normal pentru toți, cu excepția lui Michael. Deși durerile se mai domoliseră, era încă exasperant de slăbit. Doctorul Kinlock îi spusese pe șleau că starea lui era firească după o pierdere de sânge atât de importantă, dar informația nu-l făcuse mai răbdător. Detesta în mod deosebit să fie văzut de Catherine într-o stare atât de jalnică. Faptul că era o infirmieră cu experiență și nu iubita lui nu-i alina cu nimic mândria masculină rănită.

Starea lui prezenta și un avantaj: era prea slăbit ca să poată simți dorință fizică. O dorea cu sufletul și nu cu trupul. Nu-și dăduse seama ce afecțiune profundă nutrea pentru Catherine până acum, când pasiunea nu-i mai umbrea sentimentele mai profunde.

Amy i-a citit principalele articole, traducându-i din franceză în engleză. Bineînțeles că Michael știa franceză, dar engleza îl solicita mai puțin. Pe deasupra, îi plăcea tovărășia ei. Dacă avea să aibă vreodată o fiică, spera să semene cu Amy.

- Uite un articol frumos, a exclamat ea dând pagina. Despre medicul militar francez, baronul Larrey, cel care a inventat ambulanța de teren. După Waterloo a fost capturat de prusaci. Mareșalul Blücher avea de gând să-l execute, dar un doctor german care îi ascultase prelegerile s-a dus la Blücher să-l roage să-i cruțe viața. Și-a ridicat privirea, cu ochi radioși. Și ghici ce s-a întâmplat?

- Blücher s-a răzgândit, așa sper, nu?

- Nu numai asta. S-a dovedit că fiul lui Blücher fusese rănit și capturat într-o ambuscadă de-a francezilor, iar Larrey fusese cel care îi salvase viața! Nu e minunat? Și-a coborât din nou privirea pe ziar. Acum mareșalul Blücher îl trimite înapoi în Franța pe Larrey însoțit de o escortă prusacă.

- E un articol foarte frumos, a confirmat Michael. Omenirea are nevoie de toți vindecătorii care există.

În timp ce Amy împăturea ziarul, a intrat mama ei.

- E timpul să mergi sus pentru lecții, draga mea.

După o grimasă studiată, fata a făcut o reverență elegantă.

- Mi-a făcut plăcere să vă revăd, domnule colonel. Pe mâine?

- Pe mâine, *mademoiselle* Melbourne. Îți mulțumesc că mi-ai dăruit prezența ta.

Și-a arătat pentru o clipă gropițele din obraji când a șters-o, redevenind băiețoasă.

Catherine a spus cu o severitate jucată:

- Vă rog frumos să-mi spuneți, ce face Ludovic cel Leneș în patul dumneavoastră?

- Doarme, bineînțeles. Michael și-a lăsat mâna pe spinarea câinelui. Mai face vreodată și altceva?

- Mânâncă. Și uneori zgrearță. Nu e o paletă prea variată. Catherine a răvășit urechile catifelate ale cătelui. Te superi dacă mă instalez aici cu lucrul de mână? Asta e cea mai liniștită încăpere din casă.

- Ești întotdeauna bine-venită, dacă îmi suporti firea irascibilă.

- De fapt, ești surprinzător de agreabil pentru un bărbat care probabil că este înnebunit de lipsa de activitate.

Catherine a luat un scaun și și-a scos broderiile din sacul de lucru. Acum când nu mai era atât de ocupată, își petrecea ore întregi stând cu el, cosând sau scriind scrisori. Pentru Michael era o alinare s-o aibă în preajmă.

- Chiar nu am puterea să fac o criză adevărată, a spus el pe un ton micalit. Nu în momentul în care marea mea realizare de săptămâna trecută a fost să reușesc să articulez propoziții complete.

- Ian Kinlock spune că progresezi excelent. Și-a ridicat ochii și l-a privit seriosă. Atâta timp cât nu recidivezi încercând să faci prea multe lucruri și prea devreme.

- Nu pot să zac aici veșnic, ca o valiză veche. Tu ești foarte răbdătoare, dar în mod sigur vrei să mergi la Paris, la soțul tău. Viața o să fie mult mai veselă acolo.

Ea și-a coborât privirea și a înfipt acul cu o mișcare precisă.

- Azi am primit o scrisoare de la Colin. Îmi spune că, de vreme ce îți datorează viața, trebuie să stau în Bruxelles până când te însănătoșești.

- Există niște limite ale generozității pe care pot să o accept, a rostit el crispat.

- Nu e vorba de generozitate, l-a corectat ea alegându-și o jurubiță nouă de mătase. După o primăvară obositoare și splendidă la Bruxelles, nu mă grăbesc să dau iama în locurile de pierzanie ale Parisului. În afară de asta, cum Charles părăsește armata și îi ia pe ai lui înapoi la Londra, Dumnezeu știe când o să-i mai văd.

Nu s-a mai putut stăpâni și a oftat ușor. În mod pervers, era în același timp bucuros să nu mai fie o povară și trist că nu era mai important pentru ea.

Pe hol s-au auzit pași apropiindu-se. După o bătaie grăbită în ușă, Anne și-a făcut apariția.

- Michael, te simți suficient de bine pentru o vizită? Tocmai a sosit un prieten de-al tău din Anglia. S-a dat la o parte și l-a poftit înăuntru pe Nicholas, apoi a ieșit.

- Dumnezeuule mare, a exclamat Michael fără să-i vină să creadă. Visez.

- N-ai tu norocul ăsta. Ți-am dat de urmă. Nicolas i-a prins mâna cu o forță pe care nu o puteai bănuși sub

aerul lui relaxat. Clare îi transmite dragostea ei. Ar fi fost și ea aici dacă n-ar fi trebuit să se ocupe de copil.

Michael a încercat să se gândească la un răspuns inteligent, dar nu a reușit. După ce a înghițit greu, a spus:

- Catherine, ți-l prezint pe contele de Aberdare, Nicholas.

Contele s-a întors și i-a zâmbit cordial.

- Îmi pare rău, nu v-am văzut. Sunt bucuros să o cunosc pe celebra sfântă Catherine.

Afecțiunea evidentă dintre Michael și prietenul lui o făcuse să se simtă uitată, exclusă și deloc ca o sfântă. De testându-și reacția, s-a ridicat și i-a zâmbit la rândul ei.

- Plăcerea este de partea mea. Cum ați ajuns la Bruxelles așa de repede?

- Un iaht bun și un căpitan priceput. Contele i-a aruncat din nou o privire lui Michael. Ambele prin amabilitatea lui Rafe, care îi transmite cele mai calde salutări și o muștruluială severă că ai fost suficient de nebun să te lași împușcat.

Peste fața trasă a lui Michael a trecut un zâmbet.

- După cum îl știu eu pe Rafe, probabil că muștruluiala a fost prima.

- Da, dar am prea mult tact ca să recunosc asta. Aberdare a căutat sub haină și a scos un tub argintiu strălucitor. Lucien ți l-a trimis în locul celui distrus.

- E la fel de norocos?

- Garantat.

Aberdare i-a întins caleidoscopul, iar Michael l-a dus la ochi și l-a răsucit încet.

- Asta e puțin mai mare decât celălalt și chiar mai frumos. Catherine, nu l-ai văzut niciodată pe primul înainte de a fi distrus, nu-i așa? Uită-te aici.

Ea a luat tubul și l-a îndreptat spre fereastră. În interior era un model în stea, viu colorat. A scos un oftat de încântare.

- Încântător! Figura se schimba când răsucea tubul și bucățile de sticlă colorată se rearanjau. Arătau într-adevăr ca niște fragmente de curcubeu. Lăsând jos caleidoscopul, l-a întrebat pe oaspete: Sunteți în drum spre Paris?

Aberdare a clătinat din cap.

- Nu, am venit să-l duc pe Michael înapoi în Țara Galilor. Asta dacă vrea să meargă și poate fi transportat.

Catherine, reprimându-și imboldul ridicol de a spune că era al ei și că nu-i dădea voie să plece, a zis:

- Bineînțeles că doctorul va decide acest lucru, dar în mod sigur e un drum lung și obositor chiar și pentru un om sănătos.

- O să-l duc până la mare cu o barcă, a spus contele. Apoi iahtul va ocoli Anglia până în portul Penrith, aflat la numai câțiva kilometri de casă. Nu e o călătorie rapidă, dar drumul pe apă îl va scuti de dureri. Pe deasupra, am adus și o infirmieră aleasă pe sprânceană de soția lui Lucien, care o să aibă grijă de el pe drum.

- Acasă. Michael a închis ochii pentru o clipă. Mi-ar plăcea. Foarte mult.

- Atunci asta o să facem. Aberdare l-a privit gânditor. E timpul să plec. Te obosim.

Michael a deschis iarăși ochii, care păreau foarte verzi.

- Nu chiar. Tot timpul zac așa, inutil.

- E adevărat, dar doamna Melbourne o să-mi ia cu siguranță capul dacă nu te las să te odihnești. Aberdare i-a atins mâna. Pe mai târziu.

Catherine și Aberdare au ieșit din cameră. De îndată ce ușa s-a închis în urma lor, contele a răsuflat cu zgomot și și-a acoperit ochii cu mâna. Catherine l-a întrebat neliniștită:

- Nu vă simțiți bine, milord?

- Vă rog să-mi spuneți Nicholas. A coborât mâna lăsând să i se vadă expresia încordată. Aflasem că a fost grav rănit - de asta am și venit. Dar sunt încă șocat să-l văd în starea asta. A fost întotdeauna atât de puternic! Probabil că a pierdut cincisprezece kilograme, pare o umbră a celui pe care-l știam. Acum mi-e clar cât de aproape am fost să-l pierdem.

- Este foarte norocos că are asemenea prieteni, a spus Catherine în timp ce îl conducea pe scări. Ați făcut multe eforturi pentru el.

-Michael practic face parte din familie. Locuiește peste vale. Este nașul fiului meu. Nicholas și-a trecut degetele încordate prin părul brunet. Suntem prieteni din vremea școlii. Eu sunt pe jumătate țigan - nu este cea mai bună origine pentru un loc plin de snobism ca Eton. Michael a fost primul băiat care a vrut să-i fiu prieten. N-am să uit niciodată acest lucru. Aruncându-i o privire piezișă, a declarat solemn: Vă promit că o să avem foarte mare grijă de el, doamnă Melbourne.

Stânjenită, Catherine s-a întrebat cât de multe înțelesese contele de pe chipul ei.

-Trebuie să-mi spuneți Catherine. Pe când intrau în salon l-a întrebat: Unde stați?

-Deocamdată, nicăieri, am venit direct încoace. Nicholas a făcut un gest de indiferență. Cum toți sunt plecați la Paris, o să fie ușor să găsesc camere la hotel.

-Puteți sta aici, camera din fața celei a lui Michael este goală, și mai e loc pentru trei sau patru servitori.

-Mulțumesc, a spus el cu un zâmbet obosit. Sunteți foarte amabilă.

Catherine i-a zâmbit la rândul ei, dar o durea sufletul. Deși știuse că avea să-l piardă pe Michael, nu se așteptase ca acest lucru să se petreacă atât de repede.

Lui Nicholas i-au trebuit doar două zile pentru încheierea pregătirilor de întoarcere în Țara Galilor. Michael nu era surprins; cunoscându-l pe Nicholas de douăzeci și cinci de ani, se obișnuise cu mintea lui eficientă și tăioasă ca un brici, ascunsă sub un farmec relaxat.

În ziua plecării, Michael reușise să se ridice în șezut, deși îl durea tot corpul. În timp ce așteptau trăsurile, își plimba neobosit degetele pe marginea halatului.

-Hărmălaia de afară e provocată de plecarea familiei Mowbry?

Nicholas s-a uitat pe fereastră.

-Acum a plecat căruța cu bagaje. Trăsura întârzie din pricina prea exuberantului cățel numit Clancy, după care toată lumea aleargă să-l prindă. Anne Mowbry arată pe bună dreptate obosită. Ah, Charles își exercită autoritatea de ofițer și gentleman și îi dă ordin

cățelului să urce în trăsură. Se pare că în sfârșit reușesc să pornească.

- Nu durează prea mult să desfaci o gospodărie. Oare Catherine avea să vină să-și ia rămas-bun? se întreba Michael. I-ar fi fost mai ușor dacă nu ar fi făcut-o, dar ura gândul că s-ar fi putut să nu o mai vadă niciodată. Poate că intenționa să-și ia adio în public, pe când el avea să fie transportat cu targa. Ura și gândul ăsta. A murmurat: Timp de câteva luni, ăsta a fost un adevărat cămin.

- Presupun că meritul le aparține lui Anne și lui Catherine. Îmi plac extraordinar de mult amândouă. Nicholas i-a aruncat o privire subtilă prietenului său. Mai ales Catherine.

Faptul că învățase să-și stăpânească sentimentele încă din copilărie avea unele avantaje.

- Amândouă demonstrează cu prisosință calitățile pe care ar trebui să le aibă o femeie. O să-mi lipsească, ele și copiii. O să-mi lipsească până și Ludovic cel Leneș, care este cel mai molâu câine de pe lumea asta.

Nicholas a râs.

- Trăsura pe care am închiriat-o să ne ducă la barcă o să ajungă aici în curând. Ești gata?

- Atât cât pot să fiu. Am sperat ca la momentul potrivit să fiu în stare să ies pe picioarele mele din casă, dar în mod clar nu e posibil.

- Toate la timpul lor. Înainte de a se întoarce la Londra, doctorul Kinlock ne-a spus că în câteva luni o să-ți revii complet, și o să ai doar câteva cicatrice noi mai colorate.

- A mai spus și că, în săptămânile următoare, trebuie să stau culcat fără să fac nimic. Degetele lui Michael băteau darabana pe cuvertură. Răbdarea nu a fost niciodată unul din punctele mele forte.

- E adevărat, dar nu-ți face griji că nu poți sta nemișcat atâta timp, i-a spus Nicholas afabil. Dacă încerci să te forțezi prea tare, o să te leg de pat.

Michael a zâmbit, știind prea bine că prietenul lui nu glumea. Avea să lenevească în convalescență, fie că îi plăcea sau nu.

O bătaie ușoară în ușă a anunțat-o pe Catherine.

- Nicholas, au sosit trăsurile voastre.

- Merg să supraveghez încărcarea bagajelor, a anunțat contele plimbându-și privirea de la unul la altul, după care a ieșit discret ca o felină.

Catherine avea părul pieptănat pe spate, lucru care îi scotea în evidență forma delicată a feței. Pomeții ei erau mai ascuțiți decât atunci când se cunoscuseră. Slăbise, în mare parte din pricina muncii și a grijii pentru el.

Uitându-se în altă parte, a murmurat:

- În general, detest să-mi iau rămas-bun, dar cred că este necesar.

- Sunt de aceeași părere. Când plecați la Paris?

- Măine. Casa o să pară pustie diseară, cu toată lumea plecată. Catherine s-a îndreptat spre fereastră și s-a uitat spre zidurile orașului. E ciudat. Noi doi am devenit buni prieteni, dar asta se datorează în mare parte faptului că am fost în același loc în același timp.

Asta credea ea despre simțămintele complicate și neclare dintre ei?

- Mi-ar plăcea să cred că am fi devenit prieteni în orice împrejurări.

- Sunt sigură că așa s-ar fi întâmplat. Inima îi bătea cu putere. Am vrut să spun că drumurile nu ni s-ar fi încrucișat dacă nu ar fi fost războaie. De vreme ce părăsești armata, este posibil să nu ne mai întâlnim niciodată.

El era dureros de conștient de acest fapt.

- Dacă tu și Colin veți dori vreodată să treceți prin Țara Galilor, sunteți bine-veniți la Bryn Manor. Clare, soția lui Nicholas, ți-ar plăcea mult.

- Nicholas e minunat, a spus ea cu un zâmbet fugitiv. Cum e soția lui?

- Cu picioarele pe pământ. Înainte de a se mărita, Clare a fost învățătoare de țară. Spune că nimic nu te face să devii mai realist decât lucrul cu treizeci de copii.

Vorbea aproape la întâmplare, cu toată atenția concentrată asupra siluetei suple profilate în cadrul ferestrei. Chiar dacă în momentul de față nu era capabil de pasiune, știa că amintirea rotunjimilor ei provocatoare

avea să-i bântuie pentru tot restul vieții nopțile de insomnie.

Înainte de a pleca trebuia să-i spună neapărat ceva.

- Un simplu mulțumesc pare nepotrivit când mi-ai salvat viața de mai multe ori. Ți sunt profund îndatorat, Catherine.

- Și tu i-ai salvat pe Colin și Charles.

- Calul dat cu împrumut nu se compară cu ce ai făcut tu, a ripostat el.

- Toate femeile devin infirmiere atunci când e nevoie, l-a asigurat Catherine stingherită de laudă.

- Poftim? Michael i-a întins mâna. Ea a înaintat nesigură și i-a prins-o. El i-a ridicat mâneca cu mâna liberă, dezvelindu-i mica cicatrice încă nevindecată din interiorul cotului. Asta nu prea e ceva obișnuit pentru o infirmieră. Am aflat de la Elspeth. Tu de ce nu mi-ai spus?

Tristețea a făcut să-i coboare colțurile gurii.

- Mi-a fost rușine pentru imprudența mea. Deși transfuzia a reușit, te-ar fi putut omorî cu ușurință.

- În loc să fie așa, mi-a salvat viața, a spus el calm. Mi-ai dat cu toată inima din sângele tău. N-o să primesc niciodată un dar mai prețios.

- A fost dat din motive egoiste. Lacrimile strălucitoare făceau ca ochii ei albaștri-verzui să pară enormi. A clipit ca să le alunge. Nu-mi place să-mi moară pacienții. Îmi strică reputația de sfântă.

Mâna lui s-a strâns pe a ei.

- Catherine, dacă ai nevoie vreodată de orice fel de ajutor, vino la mine. Voi face tot ce-mi stă în puteri.

- Ți mulțumesc, a șoptit ea ferindu-și privirea. O să țin minte lucrul ăsta.

Michael i-a ridicat mâna, i-a sărutat vârfurile degetelor și apoi i-a dat drumul.

- Ai grijă să te ții de cuvânt.

- La revedere, Michael. Sunt bucuroasă că drumurile noastre s-au întâlnit.

I-a atins obrazul cu o delicatete diafană, apoi s-a întors și a părăsit camera. Se legăna cu grație, o sfântă senzuală.

Ar fi vrut să o cheme înapoi, să o cuprindă în brațe și să nu-i mai dea drumul niciodată. Voia să o implore să-și părăsească soțul și să trăiască alături de el indiferent de consecințe. Ca să se stăpânească, și-a încheștat dinții atât de tare încât îl dureau maxilarele.

Poate că i-ar fi cerut să-și părăsească soțul dacă nu ar mai fi îndemnat o dată o femeie să facă la fel. Își folosisese deja rezerva de prostie pentru o viață întreagă.

Ușa s-a închis în spatele lui Catherine. În timp ce auzea zgomotul tot mai slab al pașilor ei, a simțit apăsarea care îi strângea plămânii și care anunța o criză de astm. Respirația îi era sugrumată de benzi de foc și primii cârcei provocați de frică își înfigeau ghearele în mușchii lui.

S-a lăsat pe spate și s-a străduit să inspire și să expire foarte lent. Înăuntru și afară, înăuntru și afară, până când aerul a circulat din nou ușor. Apăsarea arzătoare și teama au dispărut.

Privea fix în tavan, secătuit. De ani de zile nu mai fusese atât de aproape de o criză de astm. De când murise Caroline.

A închis ochii. Făcuse ceea ce trebuia. Într-o zi avea să fie mândru de acest lucru, dar acum simțea numai suferința.

Catherine era cea mai remarcabilă femeie pe care o cunoscuse în viața lui. Și spera cu tărie să nu o mai revadă niciodată.

Cartea a II-a

Drumul spre paradis

capitolul 16

Primăvara 1816

Ușa casei din Londra a fost deschisă de o servitoare îmbrăcată îngrijit. Catherine a întrebat-o:

– Doamna Mowbry este acasă? Dacă este, spune-i, te rog, că o caută doamna și domnișoara Melbourne.

Înainte de a-i îndeplini rugămintea, servitoarea s-a uitat curioasă la hainele lor care purtau urmele călătoriei. După un minut, Anne a sosit grăbită în vestibul.

– Catherine, ce bine că te văd! Credeam că ești încă în Franța.

Le-a îmbrățișat pe amândouă.

Catherine a remarcat că Amy era acum aproape la fel de înaltă ca Anne, iar Anne își recăpătase silueta după nașterea celui de-al doilea fiu. Multe se pot întâmpla într-un an. Prea multe.

– De-abia am ajuns în Anglia. Și-a scos boneta prăfuită. O durere de cap extraordinară îi pulsa în tâmple. Charles este acasă? Sau soacra ta?

– Sunt plecați amândoi. După ce a privit-o pătrunzător pe Catherine, Anne a continuat: Amy, nu vrei să mergi la Molly și la Jamie? Cred că sunt amândoi pe cale să ia ceaiul în camera copiilor.

Amy s-a luminat.

– Mi-ar plăcea. Și vreau să-i văd și pe Clancy și Ludovic.

După ce servitoarea a ieșit cu Amy, Anne și-a poftit prietena în salonaș.

– Nu e politicos din partea mea, dar ești foarte palidă, i-a spus de îndată ce a închis ușa. Ești bolnavă, sau numai obosită din cauza călătoriei lungi?

Catherine s-a lăsat să cadă pe canapea. Acum că își găsisese un refugiu sigur, nu știa dacă va mai fi în stare să se miște de acolo.

- Colin a murit.

- Dumnezeuule mare! Anne a făcut ochii mari de uimire. Ce s-a întâmplat?

Catherine și-a scos mânușile și le-a mototolit.

- A fost ucis.

- Vai, Catherine, ce îngrozitor! După ce a trecut prin atâtea lupte fără nici o zgârietură!

- S-a întâmplat într-o noapte, târziu, pe stradă. Tocmai plecase din casa unui prieten. Catherine și-a apăsât fruntea cu mâinile, amintindu-și groaza și neîncrederea pe care le trăise când comandantul lui Colin îi adusese vestea. A fost împușcat în spate. A... a murit într-o clipă. Lângă el au fost lăsate o eșarfă violet și un bilet pe care scria „Trăiască împăratul“. Se pare că a fost omorât de un bonapartist, pentru simplul motiv că era ofițer britanic.

Rămasă fără cuvinte, Anne s-a așezat și a luat-o în brațe. Compasiunea prietenei a făcut-o pe Catherine să dea drumul lacrimilor pe care și le reținuse încă de când aflase de moartea prematură a lui Colin. Când, în cele din urmă, i-au secăt, a șoptit sinceră:

- Aproape că m-a făcut să-mi doresc să fi fost omorât la Waterloo. Asta era moartea la care visase. A fost un blestem să moară de mâna unui laș.

- A murit pentru țara lui în aceeași măsură în care ar fi făcut-o și în luptă, a spus Anne încet. Cel puțin n-a avut parte de chinuri. Acum nu va mai îmbătrâni nicio dată. Lui Colin nu i-ar fi plăcut să îmbătrânească.

Asta nu reprezenta o consolare, deoarece Colin era departe de a fi bătrân. Gata să izbucnească din nou în lacrimi, Catherine s-a ridicat și a băjbăit după o batistă în săculețul ei de mână.

- Sunt surprinsă că vestea morții lui nu a ajuns în Anglia, a spus Anne. S-a întâmplat de curând?

Catherine a făcut o grimasă.

- Autoritățile s-au temut că opinia publică s-ar fi ridicat împotriva Franței dacă vestea morții lui ar fi fost larg răspândită. După cum știi, tratatul rezonabil la care s-a ajuns în urma conferinței de astă-vară a fost obținut cu greu. Ambasadorul britanic în persoană m-a informat

că un scandal public legat de uciderea unui erou de război ar fi putut pune în pericol pacea.

- Așa că moartea lui Colin a fost ținută sub tăcere.

- Nu mi s-a interzis complet să vorbesc despre asta, dar au fost câteva solicitări serioase să fiu discretă. În afară de ofițerii din regimentul lui, aproape nimeni nu e la curent.

- Cred că există o logică în toate astea. Cu siguranță nu ne mai trebuie un alt război.

S-a lăsat o liniște prelungă și fiecare și-a amintit de prețul scump plătit în lupte. Clătinând din cap ca să-și alunge gândurile, Anne a întrebat-o:

- Ai de gând să iei o casă la Londra, sau ai prefera un loc mai liniștit precum Bath?

- Nici una, nici alta, a răspuns Catherine posomorâtă. Trebuie să-mi găsesc de lucru. Colin stătea prost cu banii, știam asta, dar nu mi-am dat seama cât de serioasă era problema decât după ce a murit. Zestrea mea, venitul pe care îl moștenise de la tatăl lui - toate s-au topit. Pe deasupra, a mai lăsat și o grămadă de datorii. Din fericire, majoritatea creditorilor sunt ofițeri din regimentul lui. Nu cred că vreunul o să încerce să ne trimită pe mine și pe Amy la închisoarea datornicilor.

- Habar n-aveam, a murmurat Anne mișcată. După o lungă tăcere, și-a amintit: Ba nu. Aproape uitasem că îi datora lui Charles o sută de lire. Ne pierdusem speranța că o să-i mai vedem.

- O, nu! Catherine s-a uitat cu groază la prietena ei. Și vouă? Nu trebuia să vin aici în ruptul capului.

- Nu fi caraghioasă. Iresponsabilitatea lui Colin n-are nimic de-a face cu tine și cu Amy. Pe deasupra, Colin și-a riscat viața ca să-l salveze pe Charles. Asta valorează infinit mai mult decât o sută de lire.

- Colin avea defectele lui, dar lipsa curajului nu se număra printre ele.

- A fost un soldat bun. Dar ce e prostia asta, că îți cauți de lucru? Nu ar trebui. După o scurtă ezitare, Anne a adăugat: Știu că e prea devreme să spun asta, dar ești o femeie frumoasă și fermecătoare. O să te măriți din nou.

Orice ofițer liber din regiment s-ar însura cu tine în orice clipă.

De fapt, câțiva dintre ei se și oferiseră înainte ca ea să părăsească Franța. Încercând să-și stăpânească repulsia din voce, Catherine a declarat:

- Nu mă voi recăsători niciodată.

- Nu vreau să-i vorbesc de rău pe morți, dar... ei bine, Colin n-a fost întotdeauna soțul ideal. Nu toți bărbații sunt ca el, să știi.

Catherine a apreciat faptul că prietena ei avusese delicatețea de a nu aminti de aventurile lui Colin, însă problemele erau mai profunde. Cu firea lui nepăsătoare, Colin fusese de fapt mai îngăduitor decât majoritatea bărbaților. Dar subiectul nu era unul care să poată fi discutat cu oricine și oricând.

- Nu mă voi recăsători niciodată, a repetat. Pentru că nu am rude care să mă ajute, înseamnă că trebuie să lucrez pentru un salariu. Pot să fiu menajeră sau infirmieră pentru un invalid. O să fac orice ca să o pot păstra pe Amy lângă mine.

- Bănuiesc că ai dreptate, a spus Anne nu prea convinsă. Iar dacă te răzgândești, n-o să duci lipsă de bărbați nerăbdători să te răsfete pentru tot restul vieții.

Nedorind să mai dezvolte subiectul, Catherine a aruncat o privire în jurul salonașului.

- Ai spus că putem sta aici dacă venim vreodată la Londra, dar casa nu este mare. Ai într-adevăr loc? Fii sinceră, pot aranja și altfel.

- Nici să nu te gândești să pleci. O să fim un pic cam înghesuiți, dar avem un mic dormitor frumos și însořit în care puteți sta tu și Amy. Mama lui Charles este o scumpete, de la ea a moștenit firea lui veselă. O să fie încântată să-i ofere găzduire femeii care i-a îngrijit unicul fiu după Waterloo.

- Vouă cum vă merge? Charles și-a găsit vreun post?

Fața lui Anne s-a crispat.

- Încă nu. Nu sunt destule slujbe, și prea mulți foști ofițeri caută așa ceva. E păcat că nici eu, nici Charles nu avem rude influente, dar cu timpul va găsi ceva.

- El cum se simte?

- Sigur că îi e greu. S-a deprins cu pierderea brațului, dar e obișnuit să fie ocupat. Faptul că stă în casa asta mică și nu are prea multe de făcut și nici perspective prea luminoase... Anne și-a întors mâna cu palma în sus. Bineînțeles că nu se plânge niciodată.

- Suntem la mare ananghie, nu? a rostit Catherine cu un zâmbet trist.

Folosise prima dată expresia asta în Spania, într-o noapte în care catării de povară fugiseră, copiii aveau pojar, iar coliba de lut în care stăteau ea și Anne fusese distrusă de o ploaie torențială. De atunci, aceste cuvinte le făceau să râdă și să nu ia lucrurile prea în serios.

- Situația se va îndrepta; întotdeauna se întâmplă așa, a surâs Anne ceva mai relaxată. Nu murim de foame, avem un acoperiș deasupra capului și nu o să mai trebuiască să văd în viața mea vreun afurisit de catâr de povară!

Cuvintele ei le-au stârnit un potop de râsete, după care au depănat amintiri neplăcute din Spania. Catherine și-a mai revenit. În mod cert, situația avea să se îmbunătățească. Nu avea nevoie decât de o slujbă decentă și de fiica ei. Cu siguranță nu cerea prea mult.

Anne s-a sprijinit de spătarul canapelei.

- Lordul Michael Kenyon este în oraș pentru sezonul monden. Am văzut că este amintit cu discreție în gazete. Locuiește cu lordul și lady Strathmore, și ia parte la evenimentele din societate.

- Adevărat? Înseamnă că și-a revenit complet. Mă bucur. Catherine s-a concentrat să-și aranjeze mânușile. În mod sigur familia lui este influentă. Te-ai gândit să te duci la el? Sunt sigură că l-ar ajuta bucuros pe Charles să-și găsească un post.

- Mi-a trecut prin cap gândul ăsta, a admis Anne. Dar mi s-a părut că ar fi teribil de obraznic. Este fiul unui duce, în timp ce eu și Charles suntem progeniturile unui avocat, respectiv vicar.

- Michael nu s-ar sinchisi de asta.

- Dacă lucrurile vor merge din rău în mai rău, o să mă duc la el, dar încă nu cred că stăm atât de prost.

Anne a privit-o cu subînțeleș. O să-i dai de știre că ești în oraș? Erați prieteni atât de buni!

Pe Catherine a copleșit-o dorința de a-l vedea pe Michael. Să o țină în brațe și să o liniștească la fel ca în noaptea în care îi luase foc halatul. Să-i vadă căldura din priviri și să-i audă veselie din voce...

A privit în jos și a constatat că își mototolise mânușile din nou.

- Nu, nu îl voi anunța. Mi-ar fi aproape imposibil să nu mă simt ca o cerșetoare.

- Ar fi fericit să te ajute. La urma urmei, i-ai salvat viața, iar el este un om generos.

- Nu! Dându-și seama cât de tăios fusese tonul ei, Catherine a continuat mai calm: Ca și tine, aș face apel la el numai în caz de nevoie disperată - n-aș lăsa-o pe Amy să sufere pentru că sunt prea mândră să implor. Dar nu vreau să mă bizui prea mult pe o prietenie trecătoare din vreme de război.

Mai ales că era vorba despre bărbatul pe care îl iubea. Propunerea lui de a o ajuta s-ar fi extins și la o cerere în căsătorie pentru ca el să aibă grijă de ea și de Amy? Era posibil. Erau prieteni, el o găsea atrăgătoare și avea un puternic simț al datoriei. Din această combinație ar fi putut rezulta foarte bine o ofertă de a se mărita cu el dacă inima lui nu ar fi fost dată altcuiva.

Expresia i-a devenit încordată. Nu stătuse să se gândească de două ori când îi refuzase pe ceilalți pretendenți, dar cu Michael poate că ar fi fost tentată să accepte. Și ar fi fost un dezastru pentru amândoi.

Catherine a descoperit că era mai greu decât crezuse să-și găsească un loc de muncă. Erau puține posturi și mulți doritori. S-a dus la toate agențiile de recrutare respectabile din Londra și a răspuns anunțurilor din ziare. Nu era aleasă pentru anumite slujbe deoarece avea un copil, iar pentru altele nu avea experiența necesară. Câteva agenții au refuzat-o clar pentru că era „o doamnă”, iar clienții s-ar fi simțit prost dacă servitoarea avea o descendență mai bună ca a lor. După toate aparențele,

nu își dădeau seama că până și doamnele trebuiau să mănânce.

De mai multe ori a avut întrevederi cu femei care au măsurat-o de sus până jos, apoi au expediat-o fără să-i pună nici o întrebare. Un proprietar de agenție amabil i-a spus că puține femei își doreau o menajeră frumoasă. Într-o zi, Catherine se târa spre casă prin Hyde Park și își blestema chipul care îi adusese atâtea probleme. Frumusețea atât de admirată fusese nenorocirea vieții ei. Singura ofertă de angajare pe care o primise fusese de la un bărbat ale cărui ocheade pofticioase îi spusese clar în ce ar fi constat îndatoririle ei.

A oftat și s-a hotărât să o ia pe malul lacului. Vederă rațelor a făcut-o să se simtă mai bine. Deși o deprimau toate acele refuzuri, situația ei nu era disperată. Își vânduse la Paris perlele lăsate de mama ei. Nu-i fusese ușor, dar banii îi ofereau acum o oarecare siguranță. Anne, Charles și mama lui se purtasera minunat, iar Amy, cu capacitatea de adaptare a copiilor, era extrem de bucuroasă să fie alături de prietenii ei. Cu timpul, trebuia să apară ceva.

Se apropia ora de promenadă, așa că s-a uitat cu atenție la oamenii eleganți care călăreau sau se plimbau cu trăsura prin parc. Zâmbea în sinea ei pe seama costumului cu adevărat caraghios al unui dandy, când l-a văzut pe lordul Michael Kenyon venind spre ea într-o șaretă. Inima a început să-i bată tare, iar mâinile i s-au strâns spasmodic.

Ziua era frumoasă și el nu purta pălărie, iar soarele îi arunca reflexe castanii în părul care îi flutura în vânt. Arăta superb, emana atâta vitalitate încât era greu să-ți închipui cât fusese de slăbit când se despărțiseră în Bruxelles. Îi scrisese din Țara Galilor și o asigurase că ajunsese cu bine acolo și se refăcuse complet, dar o bucura să vadă acest lucru cu ochii ei.

Nu avea s-o observe în mulțimea care se plimba de colo, colo. Tot ce avea de făcut era să nu-i facă semn cu mâna sau să-l strige. I-ar fi făcut plăcere să stea de vorbă cu el, dar în starea în care era, probabil că n-ar fi fost în stare să-și ascundă sentimentele.

S-a felicitat că se abținuse când a observat-o pe tânăra care stătea lângă el în șaretă. Fata era drăguță și foarte atrăgătoare, avea o față îngustă și sub pălăria la modă i se vedea părul castaniu strălucitor. Chipul ei delicat vădea afecțiune și inteligență, dar și caracter.

Michael i-a aruncat o privire și a spus ceva râzând. A râs și ea și i-a pus ușor mâna înmănușată pe braț, cu un gest de intimitate liniștită.

Cu un nod în gât, Catherine s-a strecurat într-un grup de dădace și copii. Referirile la Michael din articolele mondene îi dăduseră de înțeles că își căuta soție. Un ziar chiar sugerase că era așteptat în curând „un anunț interesant”. După cum arătau Michael și însoțitoarea lui, chestiunea era deja aranjată, chiar dacă nu fusese dezvăluită oficial.

În timp ce șaretă trecea pe lângă ea, i-a aruncat o ultimă privire avidă. Dacă nu l-ar fi cunoscut, fața lui serioasă și echilibrată ar fi intimidat-o. Dar așa arăta el, era pur și simplu Michael, omul ale cărui bunătate și înțelegere îi atinseseră cele mai ascunse unghere ale sufletului.

A luat-o obosită spre ieșirea din parc. Fiind în acest moment văduvă, ar fi trebuit să se arunce fără jenă în brațele lui Michael. Dacă ar fi fost o femeie obișnuită. Dar nu era.

S-a gândit la caleidoscopul distrus, îngropat printre lucrurile ei în casa lui Anne. La Bruxelles, Michael îi spusese să-l arunce. În loc să facă asta, ea păstrase tubul de argint deformat, prețuindu-l ca pe o amintire a ceea ce fusese între ei, chiar dacă acum nu mai era bun de nimic. Dar nu era mai nefolositor decât fusese ea ca soție.

Și-a iuțit pașii. O altă căsătorie era de neconceput. În acest caz, ar fi trebuit să fie fericită că Michael părea să-și fi găsit o parteneră demnă de el. Merita acest lucru. Îi venea însă foarte greu să se arate atât de generoasă.

Când a ajuns la casa familiei Mowbry, Catherine încă nu se hotărâse dacă să le spună sau nu că îl văzuse pe Michael în parc. S-a hotărât să păstreze tăcerea. Deși

Charles și Anne s-ar fi arătat curioși, n-ar fi fost în stare să pară destul de indiferenți.

Când a intrat pe ușa din față, Anne a strigat-o din salon.

- Catherine, tu ești? Pe masă este o scrisoare pentru tine.

A deschis-o cu nepăsare, închipuindu-și că era o altă misivă descurajantă de la o agenție.

Nu era. Pe scurt și în termeni oficiali, textul o informa că, în cazul în care Catherine Penrose Melbourne îl contacta pe domnul Edmund Harwell, avocat, avea să afle ceva care i-ar fi putut fi de folos.

A recitit biletul de trei ori, iar părul de pe ceafă i s-a zbârlit. Era posibil să nu fie nimic. Totuși nu putea scăpa de sentimentul că norocul era pe cale să i se schimbe.

capitolul 17

Michael își începea a doua ceașcă de cafea când gazdele lui i s-au alăturat în salonul pentru micul dejun. Nu s-a uitat prea atent la Lucien și la Kit. Brațul lui Luce era petrecut peste mijlocul soției, iar pe fețele lor se putea citi o bucurie lipsită de griji care ilustra clar ce făcuseră înainte de a se ridica din pat.

Cu părul castaniu strălucitor atârându-i desfăcut pe umeri, Kit l-a bătut prietenește pe braț în trecere și s-a dus să pună cafea pentru ea și soțul ei.

- Bună dimineața, Michael. Te-ai distrat la petrecerea lui Margot de aseară?

- Foarte mult. Faptul că au fost numai prieteni și aproape nici o femeie de măritat la orizont mi-a permis să mă relaxez. A fost o schimbare plăcută după ce am fost vânat ca o vulpe de fiecare mamă și fiică ambițioasă din Londra.

- Ești un vânat bun pentru orice copoi, a râs Lucien. Dar a fost cel puțin o femeie nemăritată acolo - Maxima Collins, americanca aceea care locuiește la Rafe și Margot. Părea că îți place să discuți cu ea.

- O fi nemăritată, dar cu siguranță nu este o candidată la măritiș. Robin Andreville s-a dat pe lângă ea ca un motan în călduri, și nu a părut să-l bage deloc în seamă. Michael s-a gândit la tânăra domnișoară în chestiune cu o urmă de regret. Cu inteligența și franchețea ei era cea mai interesantă fată din câte cunoscuse toată primăvara. Chiar dacă domnișoara Collins s-ar fi arătat disponibilă, a urmat el, este prea scundă pentru mine. Ne-ar dura tot timpul gâturile.

- Așa e, a confirmat Lucien. Ți-ar fi mai bine cu cineva de statura lui Kit.

Pentru a ilustra avantajele, i-a ridicat soției bărbia și a sărutat-o ușor.

Michael a zâmbit la gluma asta, dar nu și-a putut reține o umbră de tristețe. Toți vechii prieteni se însuraseră, chiar și Rafe, burlacul convins.

Imagina lui Catherine i-a strălucit în minte pentru o clipă, însă a alungat-o imediat. Numai Dumnezeu știa că se străduia din răputeri să o uite. Venise la Londra cu gândul de a-și căuta o parteneră, lucru pe care îl amânase din pricina evadării lui Napoleon de pe Elba. Dansase cu nenumărate femei, le vizitase pe cele mai promițătoare, pe câteva le luase la o partidă de călărie sau la o plimbare cu trăsura. Nu găsisese nici una pe care să și-o imagineze trăind alături de el toată viața.

Crezuse că găsirea unei soții avea să fie o treabă ușoară dacă dragostea nu era o condiție obligatorie, dar nu descoperise nici măcar o parteneră decentă. Îi ofereau mult mai multă plăcere conversațiile cu Kit sau Margot, încântătoarea soție a lui Rafe.

Tocmai decisese să nu se mai gândească la asta când a intrat un lacheu.

- Lord Michael, un mesager de la reședința Ashburton a adus o scrisoare pentru dumneavoastră.

Michael a pălit când a luat scrisoarea și a deschis-o. Mesajul era scurt și la obiect.

- Necazuri? l-a întrebat Lucien.

- E de la fratele meu. Michael s-a ridicat în picioare și a împins brusc scaunul în spate. Benfield îmi spune că prea nobilul duce de Ashburton a suferit o criză

de inimă și este pe cale să-și dea obștescul sfârșit. Este necesară prezența mea acolo.

Lucien l-a privit serios.

- Nu trebuie neapărat să mergi.

- Nu, dar conveniențele impun priveghiul lângă muribund, a replicat cinic Michael. Cine știe? Poate că tatăl meu o să-și schimbe în ultima clipă atitudinea. Scuze, căință, împăcare în ceasul al doisprezecelea. S-ar putea să fie chiar amuzant.

Nici Lucien și nici Kit nu s-au lăsat înșelați de umorul lui macabru, dar nu au spus nimic. Chiar nu era nimic de spus.

În timp ce se pregătea de plecare, Michael și-a dat seama ce era cu adevărat deprimant: în adâncul sufletului nu se putea abține să nu spere ca vorbele lui ironice să fie adevărate.

Edmund Harwell s-a ridicat în picioare în momentul în care angajatul lui a poftit-o pe Catherine în birou. Era un bărbat slab și îngrijit, cu ochi pătrunzători.

- Doamna Melbourne? Apoi a clipit tulburat: Ochi de insular.

Catherine i-a arucat o privire nedumerită.

- Poftim?

- Vă rog să luați loc. Prima mea sarcină era să verific că numele dumneavoastră de fată a fost Catherine Penrose și că sunteți unicul copil al lui William și Elizabeth Penrose. A zâmbit vag. Oricum, ochii sunt dovada obârșiei dumneavoastră. Nu am văzut această nuanță de albastru-verzui decât la locuitorii insulei.

- Ce insulă?

- Insula Skoal, din Cornwall.

- Toți cei de acolo au ochii de această culoare?

- Cam jumătate dintre ei. Localnicii le spun ochi de insular. Harwell a ezitat, ca și când și-ar fi adunat gândurile. Ce știți despre locurile natale ale părinților?

- Foarte puțin, a zis ea ridicând din umeri. Erau de undeva din vestul țării. S-au căsătorit împotriva voinței familiilor și drept urmare au fost dezmoșteniți. Nu vorbeau niciodată de trecut, așa că asta e tot ce știu.

Brusc, și-a amintit cu claritatea sunetului unui clopot de biserică vocea mamei ei care vorbea despre „insulă”. Curioasă, a întrebat: Părinții mei erau de pe insula Skoal?

– Mama dumneavoastră era fiica unui mic proprietar de pământ, iar tatăl dumneavoastră era fiul mai mic al celui de-al douăzeci și șaptelea lord de Skoal. Lordul, Torquil Penrose, mi-a cerut să iau legătura cu dumneavoastră.

– După atâția ani, acest bunic se interesează de mine? s-a mirat ea.

– Așa se pare.

– Pentru ce? a întrebat Catherine cu ochii îngustați. Avocatul a luat-o pe departe.

– Cunoașteți insula Skoal?

Catherine și-a scrutat amintirile. Deși auzise de acest loc, cunoștințele ei era foarte vagi.

– Este un domeniu feudal ca Sark din insulele anglo-normande, nu-i așa?

– Exact. Deși formal aparține Angliei, Skoal are propriile legi, tradiții și propria adunare populară. Există o puternică influență vikingă și destul de multe elemente celtice. Seniorul este practic baron englez și are un loc în Camera Lorzilor, dar pe Skoal este suveranul acestui mic regat. Bunicul dumneavoastră conduce insula de aproape cincizeci de ani. În momentul de față nu se simte prea bine și este îngrijorat pentru viitor.

Începând să înțeleagă pentru ce fusese chemată, Catherine a spus:

– Tatăl meu a fost mezinul. Ce s-a întâmplat cu ceilalți copii?

– Aici e de fapt problema. Au fost numai cei doi fii. Tatăl dumneavoastră e mort, iar fiul mai mare, Harald, și-a pierdut viața într-un accident când naviga împreună cu fiul lui. Asta înseamnă că dumneavoastră și fiica dumneavoastră sunteți singurii descendenți legitimi ai lordului.

– Vreți să spuneți că sunt moștenitoarea unui domeniu feudal insular?

– Nu neapărat. Bunicul dumneavoastră are dreptul legal să lase Skoal oricui dorește, sau chiar să-l vândă

În întregime. Totuși, ar prefera ca insula să rămână în familie. Acesta e motivul pentru care dorește acum să vă cunoască pe dumneavoastră și pe soțul dumneavoastră.

- Pe mine și pe soțul meu? a repetat ea prosteste.

- Bunicul dumneavoastră nu crede că o femeie se va ridica la înălțimea îndatoririi de a conduce domeniul. Harwell a tușit să-și dreagă vocea. În plus, întrucât posesiunile soției aparțin legal soțului ei, căpitanul Melbourne va deveni stăpânul insulei dacă dumneavoastră o moșteniți.

Harwell nu aflase de moartea lui Colin. Nici nu era o surpriză; puțini oameni știau.

- Dacă aș fi fost nemăritată sau văduvă - bunicul nu m-ar fi acceptat?

- Cred că ar fi insistat să vă căsătoriți cu un bărbat cu care el ar fi fost de acord, înainte de a vă desemna ca moștenitoare. Din fericire, nu este cazul. Harwell și-a ținut gura închisă. Pot să vorbesc deschis?

- Chiar vă rog.

- Lordul este un bărbat... foarte energic, cu păreri ferme în privința modului cum ar trebui să stea lucrurile. Cred că regretă faptul că l-a dezmoștenit pe tatăl dumneavoastră. A urmărit de la distanță cariera lui William. Știa de căsătoria și de nașterea fiicei dumneavoastră. Avocatul și-a dres vocea. A fost adânc îndurerat când a aflat de moartea părinților dumneavoastră.

Catherine, nemulțumită să afle că fusese sub observație toată viața, i-a replicat pe un ton glacial:

- Cu alte cuvinte, bunicul meu este un tiran încăpățânat și recalcitrant.

Harwell era gata să zâmbească.

- Sunt unii care ar spune și așa. Dar își ia datoria în serios și este hotărât să lase insula pe mâini bune. Există și un văr îndepărtat care și-ar dori să fie viitorul stăpân. Este un gentleman desăvârșit care are o casă pe insulă, dar bunicul dumneavoastră ar prefera ca moștenitorul să fie un descendent direct al lui.

Tonul lui Harwell sugera că nu era de acord cu vărul, dar Catherine știa că nu va spune mai multe.

- Nu sunt sigură dacă vreau ca un bunic necunoscut să-mi judece viața.

- Ar merita totuși să vă sacrificați puțin timp pentru a-l cunoaște. Pe lângă titlu și domeniu, există și un venit de aproximativ două mii de lire pe an. Omul legii a tușit scurt și uscat. Căpitanul Melbourne este un distins ofițer, dar o carieră militară este rareori profitabilă, mai ales pe timp de pace.

Ea și-a mușcat buzele, știind că se impunea să dezvăluie moartea lui Colin. Astfel însă, ar fi pierdut această ocazie picată din cer de a-și asigura siguranța financiară. Alternativa, recăsătorirea, era de neînchipuit, chiar dacă i-ar fi adus zece mii de lire pe an. Ca să tergiverseze lucrurile, a întrebat:

- Bunicul meu este acum la Londra?

- O, nu, n-a părăsit insula de ani de zile. Cum am spus, sănătatea lui este tot mai șubredă, asta să mă exprim eufemistic. Este ținut la pat, iar doctorul lui crede că n-o să iasă din vară. Deși are o voință puternică, corpul este foarte plăpând. Din acest motiv dorește să mergeți de îndată cu soțul dumneavoastră pe Skoal.

- Și dacă nu o să-i placă ce vede?

- N-o să vă lase un penny. Avocatul a zâmbit. Dar nu există nici un motiv să presupunem că n-o s-o placă pe nepoata lui. A auzit de sfânta Catherine și de activitatea ei pe câmpurile de luptă din Spania. Este nerăbdător să vă cunoască.

- Sentimentul nu este reciproc, a bombănit ea acră. Ce fel de om și-ar dezmoșteni fiul pentru că s-a însurat cu o femeie atât de bună ca mama mea?

- Un om încăpățânat, a spus Harwell calm. Și singular. Vă înțeleg îndoielile, dar vă rog să vă gândiți bine. Lordul vă este rudă de sânge. Dacă vă îndepărtați de el, nu vă dezmoșteniți numai pe dumneavoastră, ci și pe fiica dumneavoastră și orice alt copil pe care l-ați mai putea avea. Mai mult decât atât, rupeți orice legătură cu o proprietate unică în felul ei.

Simțind un ton de regret în glasul avocatului, l-a întrebat:

- Cunoașteți bine insula?

- Tatăl meu s-a născut acolo. El a fost reprezentantul lordului la Londra, înaintea mea. De-a lungul anilor, am vizitat de multe ori insula. Este un loc sălbatic și minunat. Chiar magic, s-ar putea spune, a explicat avocatul cu un zâmbet stingher.

Catherine a auzit din nou vocea mamei, de astă dată spunând: „Probabil că pe insulă au răsărit narcisele“. După o lungă tăcere, tatăl ei răspunsese: „În curând vor răsări și aici“. Fusesse prea mică pentru a înțelege tristețea din această conversație banală. Dintr-odată, și-a dorit să vadă insula pe care crescuseră părinții ei. Iar dacă era posibil, își dorea să obțină și moștenirea care le-ar fi oferit independență financiară ei și lui Amy.

S-a ridicat în picioare.

- Mi-ați dat mult de gândit. O să vă comunic mâine hotărârea mea.

- Excelent. Avocatul s-a ridicat și el. Aduceți-l și pe soțul dumneavoastră, de vreme ce este implicat atât de strâns în luarea deciziei.

A ieșit orbește afară, la soare. Moștenirea asta i-ar fi rezolvat toate problemele, însă un lucru era clar ca lumina zilei. Avea nevoie de un soț, și încă repede.

capitolul 18

Trecuseră ani de zile de când Michael nu mai călcase pe la conacul Ashburton, dar nimic nu se schimbase. Era tot uriaș, măreț și apăsător. Riggs, valetul, mai încărunțise puțin, dar fața lui era la fel de disprețuitoare.

Michael i-a dat pălăria.

- Presupun că priveghiul are loc în apartamentul ducelui?

- Da, Lord Michael.

S-a întors și a pornit spre scara impunătoare. În timp ce urca treptele lustruite din marmură, și-a amintit cum se dădea pe balustradele masive. Avusese probleme ori de câte ori fusese prins, dar asta nu-l oprise niciodată.

Deși conacul își păstrase aspectul intact, a simțit o schimbare discretă în atmosferă. Era încărcată de foiala

servitorilor care așteptau decesul. În fața camerelor ducelui stătea un lacheu cu peruca pudrată și pantaloni până la genunchi. Recunoscându-l, i-a deschis ușa cu o plecăciune.

Michael a tras adânc aer în piept, apoi a intrat, traversând salonul de zi către dormitorul tatălui său. A încercat să-și amintească dacă mai pusese vreodată piciorul acolo; nu credea așa ceva. El și tatăl lui nu fuseseră niciodată apropiați.

În dormitor era o atmosferă apăsătoare din pricina întunericului și a mirosului greu de medicamente și decrepitudine. A avut un șoc să vadă trupul atrofiat al tatălui său zăcând în pat, care părea și mai mic din cauza draperiilor de catifea și a pilonilor masivi din lemn sculptat. Căpcăunul copilăriei lui era pe moarte, acesta a fost gândul care l-a străbătut brusc. Ca soldat, respecta forța și inevitabilitatea morții, și s-a trezit simțind o oarecare compasiune. Al patrulea duce de Ashburton găsisese în sfârșit un adversar pe care nu-l putea domina.

O duzină de oameni stingheri erau adunați acolo: fratele lui cu soția, sora lui cu soțul, valetul și secretarul ducelui, câțiva doctori. Sora lui, contesă de Herrington, s-a încruntat către Michael:

– Sunt surprinsă să te văd pe tine aici.

– Claudia, dacă prezența mea nu este bine-venită, se poate rezolva.

Fratele lor s-a încruntat la auzul acestei dispute.

– Nu e locul potrivit pentru ceartă. Eu l-am invitat pe Michael pentru că tata vrea să-l vadă.

Deși toți cei din familia Kenyon erau înalți, cu păr castaniu-închis și trăsături regulate, marchizul de Benfield avea privirea rece și autoritatea de neclintit ale unui om care fusese crescut să fie duce. În copilărie fuseseră perioade în care cei doi frați se înțeleseseră destul de bine. Diferența de vârstă dintre ei era de numai doi ani și Michael îi spunea în copilărie Stephen.

Trecuseră decenii întregi de când nu mai folosisese decât apelativul Benfield.

– E Michael?

Șoapta răgușită i-a făcut pe toți să se întoarcă spre pat.

- Da, domnule. Am venit.

Michael s-a apropiat și a privit în jos către tatăl său. Ducele era umbra celui de altădată - bătos și voluntar -, dar în ochii lui încă mocnea furia.

- Toată lumea afară. Să rămână numai Michael și Benfield.

Claudia a început să protesteze.

- Tată, dar...

- Afară!

S-a produs o mică rumoare în timp ce oamenii părăseau încăperea. Deși fața Claudiei era împietrită de furie, nu a îndrăznit să se opună.

Michael s-a uitat la Benfield, dar fratele lui a clătinat ușor din cap, la fel de nelămurit ca el.

Ducele a spus cu o voce slabă și răgușită:

- Vreți să știți pentru ce v-am chemat aici.

Era o afirmație, nu o întrebare. Michael și-a încrucișat brațele; fusese un prost să creadă că era o șansă de apropiere în ultimul ceas. Nu putea exista reconciliere acolo unde nu fusese nici măcar o dată armonie. Întrebându-se ce avea de gând să le spună tatăl lui în ultima clipă, a replicat:

- Nu este ceva neobișnuit ca un tată să dorească să-și vadă toți copiii într-un astfel de moment.

- Tu nu ești fiul meu, a bolborosit ducele cu trăsăturile contorsionate.

Corpul lui Michael s-a încordat până la ultima fibră.

- Cum doriți, domnule, a spus el cu răceală. Nu mă surprinde că mă dezmoșteniți, deși al naibii să fiu dacă știu ce crimă grozavă am comis. N-o să înțeleg niciodată.

Ochii albaștri decolorați de vârstă au scăpărat.

- Nu ești fiul meu! Pot să fiu mai clar decât atât? Curva de maică-ta a recunoscut de bunăvoie.

Michael a simțit cum i se contractă plămânii până când de-abia mai putea să respire. În timp ce lupta să se stăpânească, s-a uitat la duce și la Benfield, văzând aceleași trăsături și același ten care îl întâmpinau în oglindă în fiecare dimineață.

- Cu tot respectul cuvenit, semăn foarte mult cu un Kenyon. Poate că v-a mințit ca să vă înfurie.

Numai Dumnezeu știa că ducele și ducesa se luptaseră între ei ca niște vipere.

Fața ducelui s-a congestionat de o furie care-l chinuise zeci de ani.

- A spus adevărul. Ai fost făcut cu fratele meu mai mic, Roderick. L-am prins chiar eu. Lui Benfield i s-a tăiat respirația, iar pe fața lui se citea aceeași uimire ca pe fața lui Michael. Nu-i plăcea că aveam aventuri, așa că s-a hotărât să-mi plătească la rândul ei, a continuat ducele. Mi-a spus că a avut întotdeauna o slăbiciune pentru Roderick - era mai arătos și mai bun în pat. Că trebuia să-i fiu recunoscător, pentru că dacă i se întâmpla ceva lui Benfield și rămâneai tu să moștenești titlul, ducele ar fi fost tot un Kenyon. Recunoscător! Nenorocita! Trădătoarea, nenorocita dracului! Știa că nu aveam altă posibilitate decât să te accept, și s-a delectat cu chestia asta.

Un acces de tuse l-a întrerupt. Benfield i-a dat repede un pahar cu apă, dar bătrânul l-a împins cu mâna.

- Roderick mi-a purtat întotdeauna pică pentru că eram fratele mai mare. Georgiana nu numai că i-a dat șansa să-mi pună coarne, dar și posibilitatea ca fiul lui să devină moștenitor. Amândoi au fost malefici.

Michael se simțea amorțit din cap până în picioare, iar plămânii lui de-abia erau capabili să se umfle. Era ciudat când se gândea că fusese adus pe lume ca să servească drept marionetă pentru doi oameni care se disprețuiau reciproc. Nu era de mirare că ura îi umpluse copilăria.

- De ce te-ai hotărât să-mi spui tocmai acum?

- Un om are dreptul să știe cine este tatăl lui. Gura ducelui s-a strâmbat. Și de vreme ce Benfield o să fie capul familiei, trebuie să știe adevărul. Poate că acum o să se apuce de treabă și o să facă un fiu. Pe deasupra, el e moale și s-ar putea să te trateze ca pe un membru al familiei dacă nu e prea deștept.

- Nu trebuie să-ți faci griji, i-a spus Michael, incapabil să-și ascundă amărăciunea. Nu s-a purtat prea frățește nici în trecut.

- Ești exact ca Roderick, a mârâit ducele, cu o furie veche pe față. Aceiași blestemați de ochi verzi. Deștept, puternic, arogant, mai bun la orice decât propriul meu fiu. Ignorând o exclamație înăbușită a lui Benfield, a încheiat: Trebuia să te exilez în Indii, ca pe Roderick.

Michael a vrut să izbucnească, să-l rănească pe omul care îl făcuse să sufere toată viața, dar ce rost mai avea? Ducele era pe moarte, iar ura pe care o nutrise fusese pedeapsa lui.

- Presupun că ar trebui să vă mulțumesc pentru că în sfârșit ați fost sincer cu mine. Bună ziua, domnule. Vă doresc să muriți împăcat.

Degetele osoase ale ducelui s-au încleștat de cuvertură.

- Disprețuiesc și simplul fapt că ești, totuși... nu mă pot abține să nu te respect. Ai servit cu onoare în armată și ai făcut avere din puținul care ți-a revenit ca fiu mai mic. Mi-aș fi dorit un moștenitor ca tine. I-a aruncat lui Benfield o privire disprețuitoare, apoi și-a întors ochii către Michael. Mi-am dorit să mai am un fiu. În locul lui, te-am avut pe tine.

- Aș fi fost fiul tău dacă ți-ai fi dorit asta, a replicat Michael ferm. Simțind că era momentul despărțirii, s-a întors și a pornit spre ușă.

Palid la față, Benfield l-a ieșit în cale și l-a apucat de braț.

- Michael, stai!

- Pentru ce? Ducele a spus tot ce era de spus. Michael și-a smucit brațul. Nu-ți face griji, n-o să mă mai vezi vreodată. Îți doresc să te bucuri din plin de moștenire.

Benfield a început să vorbească, apoi s-a oprit, redus la tăcere de privirea glacială a celuiilalt.

Michael a deschis violent ușa care dădea în salonul de zi al ducelui. Claudia și ceilalți l-au privit, încercând să ghicească ce se întâmplase. Fără să se uite în stânga sau în dreapta, a străbătut încăperea și apoi holul. A coborât scările lustruite cu o mână pe balustradă, deoarece era mai puțin sigur pe picioare decât i-ar fi plăcut

să creadă. A trecut pe lângă lacheu, apoi a ieșit afară în aerul răcoros și binecuvântat. Era o alinare pentru plămânii lui sufocați de arșiță.

Așadar era un bastard. Asta explica totul: ura evidentă a ducelui, modul superior în care mama lui îl mângâia și îl răsfăța când avea ea chef. Claudia și Benfield simțiseră care era atitudinea ducelui și deveniseră la rândul lor disprețuitori. Ceea ce ar fi trebuit să fie o familie, devenise un infern.

Nu-l cunoscuse niciodată pe Roderick, care murise în Indiile de Vest când el era mic. Își amintea vag cum bătrâna dădăcă a familiei Kenyon îi spunea că semăna leit cu bietul lui unchi. Avea mai multă dreptate decât credea ea.

În loc să se întoarcă în casa lui Lucien, a luat-o dinadins în direcția opusă. Acum că primul șoc trecuse, era ciudat că vestea legată de nașterea lui îi dădea un sentiment de eliberare. *Nu fusese vina lui.* Nu făcuse nimic care să justifice criticile nemiloase și bătăile sălbatice cu biciul ale tatălui său – nu, ale ducelui. Când îl trimisese-ră la Eton și nu la Harrow, școala tradițională a familiei Kenyon, nu fusese din pricina greșelilor lui.

Toate încercările lui de a fi cel mai bun, de a se dovedi merituos, fuseseră sortite eșecului, pentru că nimic nu-l putea determina pe duce să-l accepte. Cu toate astea lupta nu fusese inutilă, pentru că îi modelase caracterul, îl făcuse ceea ce era. Simțindu-se un străin, își dezvoltase empatia pentru alți străini, ceea ce era neobișnuit pentru fiul unui duce. Acest lucru îl făcuse să devină prieten cu Nicholas, cu Kenneth și cu ceilalți, îmbogățindu-i substanțial viața.

Deși noutatea era zguduitoare, nu avea un impact real. Era același dintotdeauna, cu defectele și calitățile lui. Dacă le-ar fi spus adevărul prietenilor apropiați, nu le-ar fi păsat. Ei îi oferiseră adăpost, fizic și mental, când era în creștere, și nu aveau să-l abandoneze acum. Devenise un om bogat prin intermediul mineritului și al investițiilor, pentru a dovedi că nu avea nevoie de ajutorul ducelui. Grație acestor eforturi, acum nu mai conta că nu avea să moștenească nimic.

S-a gândit la trecut, reinterpretându-l în lumina noutăților aflate. Nu-și pierduse familia, pentru că nu avusese niciodată una cu adevărat. În mod ciudat, descoperise că nu-l mai ura pe duce. Un om mai bun l-ar fi tratat mai blând pe bastardul soției, dar ducele nu avusese niciodată prea multă bunătate în el. Faptul că putuse fi atât de disprețuitor la adresa lui Benfield chiar de față cu el era caracteristic pentru firea sa crudă. Metehnele lui dominante erau mândria și conveniențele, și probabil că nu-i fusese ușor să se confrunte permanent cu dovada umilinței lui.

După ce Michael și-a regăsit liniștea, s-a întors la Strathmore House. Era mai bine să cunoști adevărul decât să persisti în ignoranță. Cu toate acestea, se simțea la fel de epuizat ca în timpul lungii convalescențe de după Waterloo. Îi mulțumea lui Dumnezeu pentru Nicholas și Clare, care-l luaseră la ei acasă și îl îngrijiseră ca pe un frate. Cu astfel de prieteni, nu avea nevoie de familie.

Liniștea lui a durat până când lacheul i-a înmănat o carte de vizită.

- Vă așteaptă o doamnă, milord.

Inima i-a bătut mai tare când a auzit pașii familiari. Și-a așternut pe față expresia serenă a sfintei Catherine, apoi s-a întors încet de la fereastră.

Michael îi păruse mai tânăr, mai lipsit de griji, atunci când îl văzuse în parc. Acum, când era mai aproape, a văzut că ridurile de la colțurile ochilor i se adânciseră și părea tensionat. Dar vocea lui era la fel de plină de căldură.

- Catherine?

Doamne, Dumnezeule, avea să poată duce la bun sfârșit toată înșelătoria asta?

- Îmi pare rău că vă deranjez, Lord Michael, a murmurat ea cu un nod în gât.

- Cum am ajuns la asemenea formalisme, Catherine? A traversat încăperea și a sărutat-o ușor, prietenește. Mă bucur mult că te văd. Ești la fel de încântătoare

ca întotdeauna. Lăsându-i mâinile, a întrebat-o: Ce face Amy? Și Colin?

- Amy este minunată. De-abia ai mai recunoaște-o. Aș putea să jur că a crescut opt centimetri de primăvara trecută. Colin - a șovăit, căutând să spună ceva măcar parțial adevărat - este încă în Franța.

- Nu sunt deloc politicos, a replicat el fără să bănuiască nimic. Ia loc, te rog. O să sun să ne aducă ceaiul.

- Înainte, ar fi mai bine să-ți spun de ce am venit, s-a încumetat ea înainte de a-și pierde tot curajul. Am nevoie de un ajutor mai degrabă neobișnuit. S-ar... s-ar putea să vrei să mă dai afară când vei auzi despre ce este vorba.

Dintr-odată serios, Michael a scrutat-o cu atenție.

- Niciodată, a spus el calm. Îți datorez viața, Catherine. Poți să-mi ceri orice.

- Ai mai multă încredere în mine decât merit. Îi venea să renunțe, dar în ultima clipă și-a amintit de ce urzise întregul plan. Mi-e teamă că... am nevoie de un soț. Un soț temporar.

capitolul 19

Michael o privea fix, întrebându-se dacă a auzit bine. Semnificația evident vulgară nu putea fi adevărată. Poate căzuse de pe cal și aterizase în cap și toată ziua aceasta era numai visul unei minți chinuite de febră.

- Poftim?

- Îmi pare rău, gândurile mele sunt vraiste. Catherine s-a așezat și a inspirat adânc. Tocmai am venit de la cabinetul unui avocat, unde am aflat că sunt singura nepoată a lordului de Skoal. Bunicul dorește să ne cunoască pe mine și pe soțul meu și să vadă dacă merităm să moștenim insula. Din cele spuse de domnul Harwell rezultă că lordul este foarte bolnav, așa că trebuie să urgentăm lucrurile. Mi-ar lua săptămâni ca să-l anunț pe Colin să se întoarcă din Franța. Până atunci, bunicul s-ar putea să moară și ocazia să fie pierdută.

- Poți ajunge pe Skoal de la Londra în două sau trei zile, cel mult.

Catherine a zâmbit dezolată.

- Nu este suficient să merg singură. Domnul Harwell a spus că lordul trebuie să fie în aceeași măsură de acord și cu soțul meu. Altfel, insula va fi lăsată altcuiva. Ochii i-au alunecat în altă direcție. De vreme ce Colin nu poate ajunge aici la timp, ai putea... ai putea să vii cu mine pentru câteva zile și să pretinzi că ești soțul meu?

În felul ei, cererea era la fel de șocantă ca anunțul ducelui.

- Glumești.

- Mi-e teamă că nu. Și-a mușcat buza. Știu că este o rugămintă scandaloasă, dar nu găsesc altă soluție mai bună.

Exista cu siguranță un Dumnezeu, și avea un simț al umorului foarte ciudat. Michael a spus prudent:

- Cu alte cuvinte, ți-ai dori să iau parte la o șaradă pentru a-l înșela pe bunicul tău.

- Sună îngrozitor, nu-i așa? Urăsc Ideea de înșelătorie. Totuși, ca să fiu dreaptă, moștenirea ar fi bine-venită. De fapt, teribil de bine-venită. Și ca să fiu și mai dreaptă, bunicul meu s-ar putea să te placă mai mult decât pe Colin. Înțeleg că lordul caută brațe de nădejde în seama cărora să lase insula.

Iar Colin Melbourne nu era cel mai sigur om pe care să te bizui. Amintindu-și de jena financiară în care erau la Bruxelles, Michael a înțeles de ce această moștenire era de o importanță vitală pentru ea.

- Iar înșelătoria asta nu va face nici un rău, a continuat Catherine. O femeie poate conduce un domeniu la fel de bine ca un bărbat, iar eu o să învăț tot ce este necesar.

Poate se temea că Melbourne va refuza să trăiască într-un loc atât de izolat, și-a zis Michael. Sau poate că nu-i mai suporta infidelitățile și voia să-și făurească o viață proprie. Oricare ar fi fost motivele, nu intenționa s-o descoasă. Existau însă alte întrebări care necesitau un răspuns.

- Numai gândul că spui o minciună te-a pus în dificultate. Ești o actriță destul de bună ca să mă prezinți drept soțul tău?

Ea a închis ochii timp de zece secunde. Apoi i-a deschis și i-a spus degajată:

- Sunt o excelentă actriță, Colin. Pot face orice este nevoie să fac.

Era din nou sfânta Catherine, iar vocea ei fusese atât de convingătoare când i se adresase cu numele soțului, încât l-au trecut fiorii. Toate femeile erau mincinoase înnăscute? Era un lucru bun că nu semăna deloc cu Caroline, altfel ar fi fost periculos.

Poate că ea era în stare să ducă până la capăt șarada, dar el era? Aveau de petrecut mult timp împreună. În public trebuiau să mimeze intimitatea fizică și verbală a unui cuplu cu vechime. În particular, trebuiau să păstreze distanța. Ținând cont de sentimentele lui, combinația avea să fie un adevărat iad.

Bineînțeles că ea nu-i cunoștea trăirile. Avea și nevinovăția unei femei de mult măritate și monogame. Uitase ce animale de nestăpânit puteau fi bărbații, dacă știuse cu adevărat vreodată. Cu toate astea, nu putea refuza. Nu numai din cauză că îi oferise ajutorul lui necondiționat, dar și pentru că nu putea rezista tentației de a fi cu ea. Era la fel de prost ca întotdeauna.

- Foarte bine. Te-ai făcut cu un soț temporar.

- Îți mulțumesc din suflet! a exclamat ea cu un suspin de ușurare. Nu exista nimeni altcineva la care să apelez.

Pentru că ceilalți prieteni de sex masculin erau mai raționali, și-a spus el întristat.

- Dacă timpul este esențial, plecăm mâine spre Skoal?

- Dacă poți să te eliberezi așa de repede, ar fi ideal. Dar nu ai alte obligații? s-a interesat ea ridicând din sprâncene.

- Nimic care să nu poată fi anulat.

- Fii binecuvântat, Michael. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine. Catherine s-a ridicat în picioare. Mă întorc la cabinetul domnului Harwell ca să-i spun că mergem

la Skoal. Fără îndoială că are instrucțiuni pentru mine. A mai spus că o să-mi avanseze o sumă de bani pentru cheltuielile de călătorie dacă mă decid să merg.

- Nu e nevoie. O să mă ocup eu de tot.

- Mi-e imposibil să accept.

- De ce nu? La urma urmei, sunt soțul tău, i-a spus el în glumă. Pe deasupra, dacă bunicul tău este un tip despot, te vei simți prost dacă accepți banii lui.

Crescând în casa ducelui de Ashburton, Michael devenise expert în strategiile legate de bani și putere.

- Nu m-am gândit la asta. Cu siguranță că e mai bine să am obligații față de tine decât față de un bunic necunoscut, dar o să-ți restitui banii cât de curând posibil.

- Foarte bine. Michael a deschis ușa salonului și a poftit-o să treacă. Te duc la avocat.

- Nu e nevoie.

El și-a încruntat sprâncenele în maniera folosită ca să-i intimideze pe tinerii stegari.

- Pretind ca soția mea să-mi respecte dorințele.

Ea a râs, părând cu câțiva ani mai tânără decât atunci când venise.

- O să mă străduiesc să fiu mai ascultătoare, dragul meu.

- Nu te strădui prea tare. Îmi placi așa cum ești.

Sau privit ochi în ochi o clipă lungă. Michael se întreba dacă ea își dădea seama cât de periculoasă era mascarada asta. Jurase să se comporte onorabil, dar era și el om, făcut din carne.

Catherine avea încredere în el. Trebuia să-și amintească lucrul ăsta.

Catherine s-a urcat în șareta lui Michael, simțindu-se deopotrivă ușurată și vinovată. Faptul că-l mințea era demn de dispreț, mai ales că o ajuta atât de mult. Și totuși, nu vedea altă soluție în viața ei. Nici măcar lui Anne nu putea să-i explice de ce nu concepea să se recăsătorească. Nici nu-și putea asuma riscul ca el să se simtă obligat să-i rezolve problemele oferindu-i numele lui. El merita mai mult; o merita pe fata minunată din parc, cu părul ei strălucitor și cu surâsul cald și apropiat.

Merita o femeie cinstită, nu o impotoare nerușinată precum Catherine Melbourne.

Ascunzându-și vinovăția, i-a povestit ce aflase despre părinții ei și despre Skoal, în timp ce Michael se strecura cu șareta prin circulația aglomerată de după-amiază.

- Bunicul tău pare un tiran, a constatat el la final. E bine că nu mergi singură acolo.

Ea era de acord. Poate că îi venea greu să petreacă atât de mult timp cu Michael, dar avea să se simtă mai în siguranță în compania lui.

- Pentru că avocatul și bunicul știu atât de multe lucruri despre tine și familia ta, ai face bine să-mi povestești câte ceva despre Colin ca să nu fac greșeli.

Catherine s-a gândit o clipă ce ar fi trebuit să știe Michael.

- Tatăl lui Colin a fost un loialist american care a rămas cu armata britanică după revoluție. Și mama lui era americană, prin urmare nu avea rude apropiate în Anglia. A crescut pe lângă armată, așa că nu a existat nici un loc anume care i-ar fi putut fi cămin. S-a dus la școală la Rugby înainte de a se înrola în regiment. Când l-am cunoscut eu, părinții lui erau morți. A simțit cum o cuprinde un val de tristețe în timp ce povestea amănuntele esențiale din viața lui Colin. Stăpânindu-și lacrimile, a continuat: Din fericire, chiar dacă nu semănați prea bine, aveți în mare cam același aspect, sunteți înalți, cu păr castaniu și ținută de militar.

- E ușor de ținut minte; pe deasupra, întrucât ofițerii britanici nu poartă de obicei uniformă când nu sunt în misiune, nu va trebui să-mi găsesc peste noapte o ținută înzorzonată de cavalerist. Michael a condus cu dibăcie șareta printre două căruțe oprite. O iei și pe Amy pe insulă? Presupun că bunicul tău vrea să cunoască și următoarea generație.

Catherine a clătinat hotărâtă din cap.

- N-o s-o iau, pentru că împrejurările sunt destul de nesigure. Poate că lordul e un adevărat monstru. Pe lângă asta, n-ar fi deloc corect să-l cer să participe la o înșelătorie.

- Aici cam ai dreptate. Înșelătoriile sunt pentru adulți, a comentat el sec. Ai pe cineva care să se ocupe de ea? Dacă nu ai, sunt sigur că familia Strathmore o să fie bucuroasă să o găzduiască.

- Nu este nevoie. Acum stăm la familia Mowbry. Anne și Charles locuiesc cu mama lui, care este văduvă, dacă-ți aduci aminte. Catherine a chicotit: Amy e încântată să-i revadă pe Clancy și pe Ludovic cel Leneș.

- Și mie mi-e dor de cățel, a mărturisit el cu un zâmbet. Ce face Charles?

Ea a tăcut o clipă, întrebându-se dacă se cuvenea să ceară și mai mult ajutor. În cele din urmă, de dragul prietenilor, a decis să îndrăznească.

- Charles și-a revenit bine de pe urma rănilor, dar nu reușește să-și găsească de lucru.

- Mulți foști soldați trec prin greutăți asemănătoare. După o clipă de reflecție, Michael a spus: Ducele de Candover, adică prietenul meu Rafe, are o mulțime de proprietăți și de afaceri. Chiar seara trecută mi-a spus că domnul care i-a fost un soi de administrator general timp de treizeci de ani se apropie de pensie. Rafe m-a întrebat dacă știu pe cineva care ar putea lucra cu bătrânul Wilson și care să-i preia în cele din urmă funcția. Pe lângă inteligență, cinste și eficiență, pentru acest post e nevoie de cineva care știe să comande oameni, de aceea Rafe s-a gândit că un fost ofițer ar fi o alegere bună. Cred că el și Charles s-ar înțelege foarte bine.

- Pare perfect. Ești atât de bun, Michael!

- Rafe o să fie bucuros să găsească pe cineva cu însușirile lui Charles, a asigurat-o el, stânjenit de mulțumirile entuziaste. O să-i spun să-l cheme la Candover House în zilele următoare.

Au ajuns la destinație. Michael a scos o monedă și i-a aruncat-o unui băiat să țină calul, apoi s-a dat jos și a ajutat-o pe Catherine să coboare din trăsură. Ea i-a zâmbit neliniștită.

- Primul act al mascaradei este gata să înceapă.

Licărirea malițioasă din ochii lui verzi a făcut-o să-și între în rol, parteneri împotriva întregii lumi.

- O să vorbesc cât de puțin este posibil, a promis el. Așa n-o să am probleme.

Întâlnirea a mers ca pe roate. Domnul Harwell a fost încântat de decizia lui Catherine și în mod evident a fost plăcut impresionat când i-a văzut „soțul”. Când au ajuns din nou la șaretă, în siguranță, Catherine a scos un oftat de ușurare.

- A fost de bun augur, nu crezi?

- Până aici e bine. Acum te duc acasă?

Și-a dat seama stânjenită că nu-l putea lăsa să se revadă cu familia Mowbry. Dacă cineva amintea de moartea lui Colin, minciuna ei ar fi fost distrusă și Michael s-ar fi putut supăra pe bună dreptate. În cele din urmă avea să afle că era văduvă, dar din cauza modului în care autoritățile treceau decesul sub tăcere, spera să-și poată ascunde trădarea de moment. Dumnezeuule mare, dar mergea ca pe sârmă!

- Păi, până aproape de casă. Ar fi mai bine să mă lași la o stradă sau două distanță.

- Nu vrei ca Anne și Charles să ne vadă împreună? A privit-o pieziș. Dacă te îngrijorează aparențele, o să-ți fie greu să duci la capăt această șaradă.

- Orice femeie care a străbătut Spania în lung și-n lat cu armata nu-și face prea multe griji din pricina conveniențelor, a spus glumeață. Dar cu cât sunt mai puțini oameni care știu de escapada asta, cu atât este mai bine.

- Asta înseamnă că nici unul din noi nu va avea servitori. A clătinat din cap. Partea asta e ușoară, dar ai idee câte potențiale complicații îți creezi pentru viitor?

- M-am gândit la asta. Tot ce pot face este să mă ocup de probleme pe măsură ce apar. Mai e o chestie pe care am învățat-o în Spania - nu-ți face griji pentru criza de mâine când nu ai rezolvat-o pe cea de astăzi. I-a adresat un zâmbet ezitant. Și cu ajutorul tău, criza de astăzi a fost depășită.

- Curajoasă femeie. I-a zâmbit și el cald. E o treabă nebunească, dar trebuie să spun că aștept cu nerăbdare căsătoria noastră.

Și ea aștepta; al dracului de mult.

De îndată ce Michael a intrat în Strathmore House, lacheul i-a spus că gazda dorea să-l vadă. Întrebându-se ce altceva s-ar mai fi putut întâmpla în ziua asta nebună, Michael s-a dus în biroul prietenului lui.

Lucien s-a ridicat în picioare și i-a spus pe un ton foarte serios:

- Scrisoarea asta a sosit cu puțin timp în urmă.

Hârtia avea un chenar negru. Michael, care înțelesese motivul pentru care prietenul lui dorise să i-o înmâneze personal, a rupt sigiliul și a parcurs epistola.

- E de la Benfield, a spus impasibil. Ducele de Ashburton a murit. Probabil că și-a dat duhul foarte curând după plecarea mea.

- Îmi pare rău, a murmurat Lucien. Indiferent cât de dificilă a fost relația, pierderea unui părinte trebuie să fie o lovitură.

- E cu siguranță sfârșitul unei epoci, dar nu face risipă de compasiune cu mine.

Michael privea fix rândurile scrise neglijent. Benfield era un tip responsabil; avea să fie un duce bun. Mai bun decât bătrânul acru căruia îi urma. Ceruse chiar politicos și o întrevedere, spunând că aveau probleme de discutat.

Incapabil să-și închipuie ce ar fi putut să-și spună unul altuia, a pus un colț al scrisorii pe flacăra lumânării de pe birou. Hârtia s-a înnegrit, apoi a luat foc.

„Aș fi fost fiul tău dacă ți-ai fi dorit asta.” Simțea o apăsare pe piept în timp ce era cuprins de regrete dure-roase. Dacă bătrânul duce și-ar fi dorit iubire și credință filială, le-ar fi putut avea atât de ușor! Michael tânjise cu disperare după iubire; poate din pricina asta iubise mai târziu cu atâta nesăbuință.

Înainte ca flăcările să-i ardă vârfurile degetelor, a aruncat resturile fumegânde în șemineu.

- Măine plec din oraș pentru vreo două săptămâni.

- Presupun că înmormântarea va fi la Ashburton.

- Fără îndoială, dar nu acolo mă duc. S-a ivit o altă problemă.

- Nu lei parte la înmormântarea tatălui tău? Lucien nu-și putea stăpâni surpriza din voce, dar el își iubise mult tatăl.

- Prezența mea nu ar fi bine-venită.

Nefiind în stare să-i explice nici măcar lui Luce, Michael a privit hârtia care se transforma în scrum. Cu puțin noroc, asta fusese ultima legătură dintre el și familia Kenyon.

Și-a ridicat fruntea. Lucien avea o expresie neliniștită pe care Michael i-o mai văzuse, chiar dacă nu în ultimii doi ani. Voia să-l asigure că nu avea de ce să-și facă griji, dar era prea secătuit ca să găsească vorbele potrivite.

- Nu mă aștept la nimic urgent, dar dacă ai nevoie să dai de mine, o să fiu pe insula Skoal sub numele de Colin Melbourne.

Prietenul lui a ridicat din sprâncene.

- Ce pui la cale? În mod normal, impostura este specialitatea mea.

- Mă lupt un pic cu balaurii.

Michael s-a oprit, amintindu-și brusc de dădaca lui din copilărie. Fanny era o fată bună de la țară și cel mai apropiat surogat de mamă pe care-l avusese. În poveștile pe care i le spunea la culcare, făcuse o combinație între Sfântul Gheorghe și Arhanghelul Mihail din care ieșise un personaj aventuros și eroic numit Sfântul Mihail. Michael visa să spintece balauri, să salveze domnițe și să întreprindă alte fapte mărețe. În felul acesta ar fi câștigat în mod sigur aprecierea tatălui său și mâna celei mai frumoase prințese din lume.

Însă tatăl lui nu era tatăl lui, iar minunata prințesă era măritată cu altul. Păcat că Fanny nu fusese destul de educată ca să-i povestească despre Don Quijote, care era adevăratul model din viața lui Michael. Cu o față impenetrabilă, a început să-i descrie o companie de vase cu abur în care se gândea să investească. Lucien a acceptat cu tact schimbarea de subiect și nu s-a mai adus deloc vorba de ultimul și neregretatul duce de Ashburton.

Numai când s-a dus în seara aceea la culcare, Michael și-a dat seama cât de norocos era. Faptul că o ajuta

pe Catherine era antidotul perfect pentru perioada neagră care ar fi urmat.

„Mi-am mai dorit un fiu. În locul lui, te-am avut pe tine.“

capitolul 20

- Afară e o caleașcă, a dat Amy de știre. S-a uitat în spate. Ești absolut sigură că nu pot veni cu tine?

- Absolut. Vreau să mă asigur că acest nou bunic merită să o cunoască pe fiica mea, i-a spus Catherine îmbrățișând-o. Dar dacă se poartă frumos, gândește-te, într-o bună zi s-ar putea să devii Lady de Skoal.

- Pare destul de grozav, a fost Amy de acord. Dacă o să-ți placă bătrânul gentleman, trimite după mine și o să vin imediat.

- O să vedem. Promit că n-o să fiu plecată prea mult timp. Catherine a ieșit însoțită de toată familia și de cei doi câini.

- Mi-aș fi dorit să nu călătorești singură, i-a spus Anne în timp ce vizitiul încărcă bagajul.

- Cu un vizitiu și însoțitorul lui nu sunt singură. Pe deasupra, suntem în Anglia, nu în Spania. N-o să pățesc nimic.

Vinovăția începea s-o copleșească; tocmai își mințise cea mai bună prietenă. A fost o ușurare când au pornit la drum.

O jumătate de oră mai târziu, caleașca a oprit la un han aglomerat de pe drum pentru a-l lua pe Michael. După ce i-a fost încărcat bagajul, acesta a sărit în vehicul și a spus:

- Dacă nu te deranjează să călătorim toată ziua, o să ajungem la Skoal mâine-seară.

- Așa sper. Bunicul ăsta al meu m-a făcut foarte curioasă.

Caleașca era încăpătoare și foarte confortabilă, dar Michael era totuși prea aproape pentru liniștea lui Catherine. Uitase de aura de forță stăpânită pe care o emana.

Au vorbit puțin, absorbit fiecare de gândurile lui. Deși călătoreau fără servitori, autoritatea înăscută a lui Michael inspira respect din prima clipă și îi ajuta să obțină cei mai buni cai disponibili atunci când se opreau.

Michael cunoștea bine drumul; Catherine a descoperit motivul când au ajuns într-un sat numit Great Ashburton, în Wiltshire. Era zi de târg, și caleașca s-a târât încet prin piața centrală. Ea a întrebat somnoroasă:

- Satul are vreo legătură cu familia ta?

- Ashburton Abbey, reședința familiei, se află cam la trei kilometri și jumătate pe drumul pe lângă care tocmai am trecut, a informat-o el privind distrat pe fereastră.

- O, Doamne! Dintr-odată, Catherine s-a dezmeticit. Aici e căminul tău?

- Aici m-am născut și am crescut. Căminul meu este în Țara Galilor.

- Ai cumpărat dulciuri din prăvălia aia? s-a interesat ea fascinată.

- A doamnei Thompsen? Da.

Era atât de laconic, de parcă ar fi mărturisit o crimă. Pentru că nu voia să vorbească despre trecut, ea a privit cu atenție satul și a încercat să și-l imagineze pe tânărul Michael alergând pe străzi. Părea o comunitate plăcută și prosperă. Apoi s-a încruntat.

- Pe multe uși sunt panglici negre.

- Ducele de Ashburton a murit ieri.

L-a fixat cu privirea, sigură că nu auzise bine.

- Tatăl tău a murit ieri și nu ai spus nimic?

- Nu era nimic de spus.

Se uita în continuare pe fereastră, cu fața ca de piatră.

Catherine și-a amintit când discutaseră la Bruxelles despre familia lui. Mâna lui era strânsă în pumn pe bancheta dintre ei. Cu timiditate, și-a pus palma peste ea.

- Îți sunt chiar mai recunoscătoare pentru că într-un moment ca ăsta ai avut generozitatea să mă ajuți.

Fără a o privi, și-a tras mâna de sub a ei și i-a strâns-o convulsiv.

- Dimpotrivă, eu ar trebui să-ți fiu recunoscător.

Deși nici unul dintre ei n-a mai vorbit, mâinile lor au rămas încleștate multă vreme.

Au călătorit până la căderea nopții, când au făcut popas la un han. Au găsit două camere libere, lucru pentru care Catherine a fost recunoscătoare. După ce s-au mai înviorat, au cinat într-un separeu. Amândoi s-au mai relaxat stimulați de mâncarea bună, conversația plăcută și o sticlă de Bordeaux fin.

Când a fost strâns și ultimul tacâm, Michael a scos din buzunar o carte.

- M-am oprit la Hatchard's și am găsit un ghid al părții de vest a Angliei în care este menționată și insula Skoal. Ne uităm să vedem ce ne așteaptă?

- Te rog. Nu știu aproape nimic despre ea.

Michael a dat paginile până a ajuns la capitolul cu pricina.

- Insula are cam trei kilometri jumătate pe cinci și este împărțită în Marele Skoal și Micul Skoal. Sunt două insule aproape separate, legate doar printr-o limbă naturală de stânci ca un drum, numită Gâtul. Autorul insistă ca vizitatorii să nu încerce să traverseze Gâtul noaptea, de teama „stâncilor înspăimântător de ascuțite care răsar din mare la mai mult de șaiszeci de metri dedesubt“.

Ea a luat o înghițitură de vin, delectându-se cu tonul grav al vocii lui.

- O să țin minte.

- Are aproximativ cinci sute de locuitori și mai mulți pescăruși decât își poate închipui autorul, a continuat el. Ocupațiile de bază sunt pescuiul și agricultura. A fost locuită din „timpuri imemorabile“ și este „remarcabilă pentru amestecul de obiceiuri celtice, anglo-saxone, vikinge și normande“. Este de asemenea una dintre puținele enclave feudale rămase în Europa de Vest.

Catherine și-a rezemat bărbia în palmă și a admirat umbrele spectaculoase pe care le arunca flacăra lumânării pe chipul lui Michael.

- Ce înseamnă de fapt lucrul ăsta?

- Sper că îți place plăcinta cu carne de porumbel. Lordul este singurul căruia îi este permis să aibă o volieră pentru porumbei.

- La asta se rezumă privilegiul feudal? a râs ea. Sunt dezamăgită.

El a consultat cartea.

- Păi, lordul este vasalul regelui Angliei, lucru rar în această epocă modernă și plicticoasă. Și-a aruncat ochii și pe următoarele pagini. Fără îndoială că sunt aici mai multe lucruri, dar autorul insistă cu entuziasm pe tema stâncilor spectaculoase și a grotelor marine. O să te las să citești singură detaliile.

- Mulțumesc.

Vârfurile degetelor lui le-au atins pe ale ei când i-a dat ghidul. A simțit furnicături pe tot corpul. Intimitatea acestei mese era exact lucrul de care se temuse când se hotărâse să-i ceară ajutorul. Prea multă apropiere. Prea multă dorință.

Și-a terminat vinul dintr-o înghițitură și s-a ridicat în picioare.

- Mă retrag. A fost o zi lungă.

- Cea de mâine va fi și mai lungă, a înștiințat-o el golindu-și la rândul lui paharul.

În timp ce urcau scările, el a ținut-o ușor de braț, ca un soț. Dacă ar fi fost căsătorii cu adevărat, ar fi fost obișnuită cu politețea lui calmă și cu virilitatea lui profundă. Nu ar fi cuprins-o o amețală mai potrivită pentru o fată de șaisprezece ani decât pentru o văduvă de douăzeci și opt.

Au ajuns la camera ei și Michael a descuiat ușa. Când s-a dat la o parte pentru ca ea să poată intra, l-a privit în ochi și a știut că nu ar fi trebuit să bea al doilea pahar cu vin. Nu era cherchelită; doar destinsă. Ar fi fost simplu și prietenesc să-și ridice fața pentru un sărut de noapte bună. Și, Doamne, ce bine ar fi fost ca el să o cuprindă cu brațele!

A recunoscut nefericită că dorința i se răspândea în trup ca un sirop cald, dulce și molesitor. Dorința, dușmanul înșelător. A înghițit greu.

- Apropo, am uitat să-ți spun că Elspeth McLeod și Will Ferris s-au căsătorit. Trăiesc în Lincolnshire și așteaptă primul copil.

- Mă bucur foarte mult. Păreau că se potrivesc de minune. Elspeth era aproape la fel de curajoasă ca tine, a spus el cu un zâmbet.

Simpatia care se putea simți în admirația lui i-a distrus aproape toată rațiunea care-i mai era rămăsesse. A murmurat grăbită:

- Noapte bună, Michael.

El i-a atins buzele cu un deget în semn de avertizare.

- Nu-mi folosi numele adevărat, i-a spus încet. Știu că o să-ți fie greu, dar trebuie să consideri că sunt Colin.

- Ar fi mai ușor să folosesc un nume de alint. În felul ăsta și-ar fi exprimat, fără să riște nimic, și aspirațiile secrete. Somn ușor, dragul meu.

El i-a pus în mână cheia camerei. De data asta, atingerea lui n-a mai furnicat-o. A ars-o.

A închis ușa după ea și a încuiat-o, apoi s-a prăbușit pe pat. Și-a plimbat limba pe buze acolo unde degetul lui o atinsese ușor ca un fulg. Deși își putea ascunde dragostea, era mult mai greu să-și suprimă reacțiile senzuale.

Și-a încheștat pumnii și s-a gândit la motivele pentru care trebuia să reziste dorinței.

Pentru că Michael o considera o femeie măritată onorabilă.

Din pricina fetei încântătoare din parc, care îl făcuse să râdă.

Și mai presus de toate, pentru că ea însăși nu putea îndura consecințele inevitabile ale pasiunii.

Ce motive temeinice! Cum de nu-i puteau răcori sângele înfierbântat, care a făcut-o să se zvârcolească toată noaptea?

Micul port Penward era poarta spre Skoal. S-au dus direct pe chei, în golful unde stăteau legate la mal vreo șase bărci de pescuit. După două zile în care fusese hurducată în goana vehiculului, Catherine a fost mulțumită să coboare din caleașcă.

Sau apropiat de singurul om din preajmă, un bărbat voinic care stătea pe un zid de piatră, pufăind dintr-o pipă de lut și contemplând marea. Michael i s-a adresat:

- Scuzați-mă, domnule. Am vrea să mergem pe Skoal. Cunoașteți pe cineva care ne-ar putea duce acolo?

Bărbatul s-a întors, s-a uitat o clipă la Michael, după care și-a oprit privirea asupra lui Catherine.

- Trebuie să fiți nepoata lordului.

- Cum ați știut? s-a mirat ea.

- Ochii de insular, a răspuns el. Azi-dimineață a sosit vestea de la Londra că o să ajungeți aici curând. Lordul m-a trimis să vă aștept. Ați ajuns repede. S-a ridicat în picioare. Sunt George Fitzwilliam. Vă voi duce pe insulă.

Catherine și Michael au schimbat o privire. Avocatul nu pierduse vremea și-l anunțase pe lord. De acum încolo aveau să fie sub supraveghere permanentă.

Bagajul a fost mutat pe barca lui Fitzwilliam și caleașca a plecat. Au pornit pe marea agitată. La scurt timp după ce uscatul a dispărut, căpitanul a arătat spre sud-vest, anunțând laconic:

- Skoal.

Catherine a cercetat forma întunecată și zimțată de la orizont. Soarele coborâse și era greu să vezi detaliile. Treptat, insula s-a materializat în stânci și coline. Păsările de mare se roteau pe deasupra, pe cerul pustiu, cu mișcări ușoare din aripi și scoteau țipete triste. Din când în când, câte una plonja ca o săgeată după pradă.

Au înconjurat o latură a insulei, suficient de aproape ca să observe valurile care se spărgeau la baza stâncilor. Ghidul avusese dreptate în privința peisajului romantic, dar prima impresie despre Skoal era amenințătoare. Lui Catherine îi venea greu să-și imagineze că acest loc îndepărtat putea deveni casa ei.

Michael a cuprins-o cu brațul. Ea nu știa dacă făcuse asta din pricina frigului sau ca să o liniștească. În oricare din situații, îi era recunoscătoare.

Printre stânci s-a ivit o breșă și barca a pătruns pe acolo. Ea și-a ținut răsuflarea în timp ce navigau printre coloanele ascuțite de piatră. Trecerea ar fi fost extrem de periculoasă noaptea sau pe timp de furtună.

Au intrat într-un mic golf cu trei docuri unde stăteau legate cu parâme câteva bărci. În timp ce se apropiau de țărm, din spatele a două șoproane a apărut huruind o trăsură ciudată și joasă trasă de ponei. Din ea a coborât un bărbat înalt și subțire, cu o față tăbăcită, care s-a îndreptat fără grabă către docul la care Fitzwilliam își amara barca.

Michael a sărit pe țărm, apoi s-a întors și a prins-o pe Catherine de mână pentru a o ajuta să coboare de pe luntrea care se legăna. Desprinzându-și mâna cu regret de a lui, s-a întors către nou-venit. Acesta avea în jur de treizeci și cinci de ani și era îmbrăcat normal, arătând mai mult a funcționar decât a gentleman, dar avea un aer liniștit de autoritate.

- Doamna Melbourne, presupun.

Ea a deschis gura să răspundă, însă s-a oprit, frapată de ochii de un albastru-verzui deschis. Aveau nuanța strălucitoare pe care o văzuse numai la părinții și la fiica ei. I-a întins mâna.

- Da. V-am văzut ochii și am înțeles pentru ce am fost recunoscută atât de ușor de avocatul din Londra și de căpitanul Fitzwilliam.

Acesta i-a zâmbit când i-a luat mâna.

- O să vă obișnuiți cu ei. Jumătate dintre oamenii de aici au astfel de ochi. Sunt Davin Penrose, intendentul insulei. O să vă conduc la casa lordului.

Graseia ușor, având un accent cum ea nu mai auzise niciodată.

- Penrose, a spus interesată. Suntem cumva rude?

- Aproape toți cei de pe Skoal sunt; avem numai cinci nume de familie uzuale. Penrose, Fitzwilliam, Tregaron, De Salle și Olson.

Nume la fel de variate ca moștenirea insulei. L-a prins pe Michael de cot pentru a-l aduce mai în față.

- Domnule Penrose, acesta este soțul meu, căpitanul Melbourne.

Era prima dată când îl prezenta pe Michael drept Colin. Se simțea foarte ciudat.

- Sunt încântat, domnule Penrose, a rostit Michael impasibil. Ce înțelegeți prin intendent?

- Administratorul domeniului Skoal, deși mai am și alte îndatoriri.

Davin le-a strâns mâinile, apoi a dat ordin ca bagajele să fie încărcate. Câteva minute mai târziu se hurducau către stâncile ascuțite care înconjurau golful.

- Există vreun tunel? s-a interesat Michael.

Davin a aprobat din cap.

- A fost săpat prin stânci acum aproximativ cincizeci de ani, de niște mineri din Cornwall. Aici este cel mai bun golf de pe insulă, dar era inutilizabil înainte de a se construi tunelul.

Catherine a aruncat o privire afară și a văzut cum drumul urca abrupt și dispărea într-o deschizătură întunecată din stâncă. Lumina s-a micșorat brusc când au pătruns în tunelul tăiat grosolan prin care trăsura de-abia avea loc să treacă.

- Pot poneii să ne ducă până în vârful dealului pe așa o pantă?

- Trebuie să poată, a răspuns intendentul. Singurii cai de aici sunt cei ai lordului. Toți ceilalți folosesc boi și ponei.

Au ieșit la lumină și drumul n-a mai urcat. Puținii copaci care se vedeau erau piperniciți și contorsionați de vânturi, dar erau înconjurați de orz sălbatic din belșug. Florile galbene străluceau în nuanțe aurii sub razele soarelui care apunea.

Treceau printre ferme izolate din piatră cenușie cioplită și câmpuri cultivate cu grijă. Au străbătut și o vâlcea cu vegetație verde luxuriantă, copaci mai înalți și un covor albastru, înmiresmat de zambile sălbatice. Catherine a simțit că sufletul i se înalță. Nu era deloc greu să-ți placă un loc ca ăsta.

Soarele trecuse dincolo de linia orizontului când au ajuns la reședința lordului. Clădirea masivă avea crenguri, ceea ce arăta că fusese la origini un castel, deși mai târziu se făcuseră adăugiri.

Davin a coborât primul din trăsura și a ajutat-o pe Catherine să iasă. În timp ce ea își aranja rochia, din casă a apărut o femeie între două vârste.

- Bună ziua, doamnă Melbourne, domnule căpitan Melbourne. Sunt menajera, doamna Tregaron. Bagajele vor fi duse în camera dumneavoastră, dar lordul dorește să vă vadă chiar acum.

- Am făcut o călătorie foarte lungă, a spus Michael. Soția mea ar prefera să se odihnească puțin înainte de a-și cunoaște bunicul.

Sprâncenele menajerei s-au unit de îngrijorare.

- Lordul s-a exprimat foarte clar că trebuie să mergeți imediat.

- E-n regulă. Catherine și-a oprit în gât numele lui Michael, pe care aproape că îl rostise cu voce tare. Fără îndoială că este la fel de curios să mă cunoască așa cum sunt și eu.

El i-a cercetat fața, apoi a clătinat aprobator din cap.

- Cum dorești.

Grija lui pentru ea era reconfortantă. L-a luat de braț și au pornit după doamna Tregaron. Casa era ca un labirint ticsit cu un talmeș-balmeș de decorațiuni caracteristic locuințelor foarte vechi. Scaune Sheraton stăteau alături de scrinuri din stejar sculptat din vremea lui Iacob I, iar tapiserii ponosite atârnavă lângă portrete de elisabetani bătoși. Catherine a aruncat o privire unuia dintre ele și a văzut niște ochi albaștri-verzui care o fixau.

Drumul era întortocheat, dar nu au părăsit parterul. Într-un sfârșit au ajuns la o ușă masivă de stejar. Doamna Tregaron a ciocănit și apoi a deschis-o.

- Au sosit, stăpâne.

O voce profundă a strigat răgușit:

- Adu-i înăuntru.

Catherine și-a ridicat capul. Actul principal al maseradei era gata să înceapă.

capitolul 21

Profund recunoscătoare că îl avea pe Michael cu ea, Catherine a intrat în dormitorul bunicului ei. Două sfeșnice luminau trăsăturile severe ale bărbatului rezemat

de pernele patului masiv cu baldachin. I-a văzut trăsăturile feței prelungi și ridate de sub părul des și argintiu și i s-a oprit respirația de uimire. Probabil că tatăl ei ar fi semănat foarte mult cu lordul dacă ar fi trăit până la vârsta asta.

Apariția ei a părut la fel de surprinzătoare. Măinile brăzdate de vene ale bătrânului s-au încleștat de cuvertură când a privit-o.

- Semenii cu bunica ta.

- Îmi pare rău că nu am cunoscut-o niciodată, dar sunt bucuroasă că v-am întâlnit pe dumneavoastră. A mers lângă pat și i-a luat mâna. I-a simțit oasele fragile sub piele, dar ochii lui, cu aceeași nuanță albastră-verzuie, erau încă arzători și voluntari. I-a strâns mâna și apoi i-a dat drumul. Bunicule, el este soțul meu, Colin Melbourne.

Michael s-a înclinat respectuos.

- E o plăcere să vă cunosc, domnule.

Ochii lordului s-au îngustat.

- Nu sunt sigur că plăcerea este reciprocă. Din câte am auzit, ești un ticălos iresponsabil.

- E o doză de adevăr în asta, a spus Michael blând. Un bărbat cu adevărat responsabil nu le-ar fi îngăduit soției și copilului să participe la campania din Spania. A zâmbit către Catherine. Dar desfid pe oricine ar pretinde că îi rezistă soției mele atunci când își pune ceva în cap.

Căldura din vocea lui când a spus „soția mea” a făcut-o să simtă un nod în gât. Dacă ea ar fi fost altfel...

- Unde e strănepoata mea? a vrut lordul să știe.

- Amy este la niște prieteni la Londra, a răspuns Catherine.

Cu sprâncenele unite a nemulțumire, le-a făcut semn să stea pe scaunele de lângă pat.

- Ar fi trebuit să o aduci și pe ea.

- Călătoria este lungă și obositoare și nu știam ce o să găsesc aici.

- Probabil că n-a fost atât de obositoare, a remarcat el caustic. Ai venit destul de repede când ai aflat că este în joc o moștenire.

Tonul a făcut-o să se simtă ca o vânătoare lacomă de avere. Ei bine, chiar asta era.

- Perspectiva moștenirii e bine-venită, nu pot să neg asta, dar eram interesată și să vă cunosc. Pentru că domnul Harwell mi-a spus că sănătatea dumneavoastră este subredă, mi s-a părut cel mai indicat să vin în grabă.

- Nu-ți închipui că o să-ți las totul necondiționat doar pentru că ai un chip frumos, a mormăit el amenințător. Vărul tău Clive s-a născut pe insulă și o cunoaște bine. Mult mai bine decât tine.

Catherine a bănuir că bunicul ei o întărâta intenționat.

- Bineînțeles că decizia vă aparține. Nu e ușor să transmiți responsabilitatea pentru viețile atâtor oameni.

- Așa e. Privirea lui s-a îndreptat spre Michael. Multe depind de tine. Nu știu dacă i-aș încredința insula mea unui soldat. Fiul meu William a fost nebun că a intrat în armată. A fost egoist și nesupus. Nu era în stare să conducă nici o crescătorie de găini.

- Aș dori să nu vorbești astfel despre tata, a ripostat ea. El și mama au fost curajoși și generoși și cei mai buni părinți.

- O să vorbesc despre ei oricum îmi place. El a fost fiul meu până când a fugit cu fata aia ușuratică de țaran. Maică-ta i-a întins o cursă și a reușit. Le-a distrus viețile amândurora.

- Nu vă pot împiedica să vorbești cum doriți la dumneavoastră acasă, dar nu sunt obligată să vă ascult, a rostit Catherine cu o furie rece. Acum înțeleg motivul pentru care tata a plecat și nu a mai vorbit niciodată despre locurile astea.

S-a ridicat în picioare și a pornit spre ușă.

- Dacă părăsești această încăpere poți să-ți iei adio de la titlul de Lady de Skoal, a repezit-o lordul.

Ea a ezitat o clipă, amintindu-și de situația ei financiară precară. Apoi a scuturat din cap; nu avea să se poată înțelege niciodată cu bătrânul dacă era atât de răutăcios în privința părinților ei.

- Uneori prețul este prea mare. A privit spre Michael. Să mergem, dragul meu. Bănuiesc că este prea târziu

să plecăm în seara asta, așa că trebuie să găsim pe cineva pe insulă care să ne găzduiască.

Lordul a ridicat vocea.

- Melbourne, ai de gând să-ți lași nevasta să dea cu piciorul unei averi? Cum dracu' ai reușit să comanzi o companie când nu-ți poți stăpâni propria muiere?

- Decizia îi aparține, a spus Michael pe un ton inflexibil. Nu o să-i cer să suporte insultele la adresa părinților ei de dragul unei moșteniri. Nu avem nevoie de dumneavoastră sau de banii dumneavoastră - chiar sunt în stare să-mi întrețin familia.

A înaintat și i-a pus mâna pe talie. Atingerea lui ușoară a ajutat-o să-și stăpânească oboseala și dezamăgirea cruntă.

Înainte de a putea ieși, bunicul ei a izbucnit în râs.

- Vino înapoi, fato. Am vrut să văd cum o să reacționezi. Ești o Penrose, e clar. Nu mi-aș fi făcut o părere bună despre tine dacă te-ai fi umilit de dragul banilor.

- N-o să mai vorbești urât despre părinții mei? a întrebat ea precaută.

- Nu mai mult decât merită. Nu poți să negi faptul că mama ta a fost nechibzuită să fugă de acasă pe ascuns și să-și urmeze soțul cu trupele, sau că William era încăpățânat, pentru că e limpede că semenii cu amândoi.

Ea a schițat un zâmbet și și-a reluat locul pe scaun.

- Nu, nu pot să neg, deși în mod normal sunt considerată destul de rezonabilă.

- Asta dacă nu-i aperi pe cei dragi, a intervenit Michael. Atunci ești ca o leoaică.

Privirile li s-au întâlnit și au rămas așa. Inima ei a început să bată mai repede. Era un actor excelent; oricine i-ar fi privit ar fi crezut că era un bărbat care își iubea soția profund.

Vocea lordului a pus capăt scenei.

- Trebuie să dai socoteală pentru multe lucruri, Melbourne. Doisprezece ani de căsătorie și numai o fiică? În mod sigur ești capabil de mult mai mult.

Fața lui Catherine ardea ca focul, dar Michael a spus calm:

- Războiul nu-ți oferă cele mai bune condiții să-ți construiești o familie. Dar chiar dacă nu o să mai avem un alt copil, n-o s-o iau ca pe un eșec. Nimeni nu și-ar putea dori mai mult decât să aibă o fată cu inteligența și curajul lui Amy.

Dacă Catherine nu l-ar fi iubit deja, afirmația lui i-ar fi câștigat inima. Dar era mai bine să schimbe subiectul.

- Nu știu nimic despre familia Penrose. Îmi povestești despre rudele mele?

Bătrânul a părut deodată obosit.

- Bunica ta a murit acum doi ani. Era din Devonshire, fata lordului Traynor, dar s-a acomodat pe insulă ca și când ar fi fost născută aici. Fiul meu cel mare, Harald... S-a oprit și a înghțit cu greu, mișcarea mărului lui Adam fiind vizibilă pe gâtul lui subțire. Toamna trecută a plecat cu barca împreună cu soția și singurul lor fiu. Cunoștea curenții și bancurile de stânci de sub ape la fel de bine ca orice pescar, dar s-a iscat o furtună care a aruncat barca spre stânci. S-au înecat aproape de țărmul insulei.

- Îmi pare atât de rău! Aș fi vrut să am ocazia să-i cunosc.

- Pentru ce? Moartea lor ți-a oferit ocazia unei moșteniri. Grosolănia lui era contrazisă de ochii care i se umeziseră de lacrimi.

Nu era de mirare că sănătatea bunicului se degradase când își pierduse toată familia într-un interval atât de scurt de timp. L-a spus cu blândețe:

- Aș fi preferat să am rude în locul banilor.

- Atunci ești o afurisită de fraieră.

- Lord Skoal, vă place să-i întărâțați pe toți, sau numai pe rude? s-a interesat glumeț Michael.

Fața lordului s-a înroșit.

- Văd că ești în continuare la fel de obraznic pe cât ești de iresponsabil.

- La fel ca soția mea, nu-mi place să aud cum cei dragi sunt insultați. Catherine este cea mai altruistă și mai afectuoasă persoană pe care o cunosc. Chiar dacă

sunteți incapabil de iubire, merită să fie tratată cu politețe și respect.

– Vă sare țandăra ușor la amândoi, s-a răstit bătrânul, fără a părea însă iritat.

Obosită de aceste dispute, Catherine s-a ridicat în picioare.

– Suntem pe drum de două zile. Cel puțin eu, dacă aș avea ocazia să mă odihnesc și să mă refac puțin, aș avea o cu totul altă stare de spirit.

– Am dispus ca cina să aibă loc la opt și jumătate. Vreau să-i cunoașteți pe oamenii importanți de pe insulă, inclusiv pe vărul tău Clive. Lordul a zâmbit sarcastic. Sunt sigur că ești nerăbdătoare să-ți întâlnești concurența.

– De-abia aștept. O surprindea faptul că lordul avea puterea să stea la masă. Poate că-l înviora perspectiva de a mai hărțui și alți oameni. Atunci pe mai târziu, bunicule.

Doamna Tregaron îi aștepta răbdătoare pe coridor.

– Doriți să mergeți în camera dumneavoastră acum?

Michael a privit-o pe Catherine cu o expresie opacă.

– Ar fi fost de preferat două camere alăturate. Am un somn agitat și nu-mi place să-mi deranjez soția.

– Lordul crede că soții trebuie să doarmă împreună, l-a pus la punct menajera. Spune că dormitoarele separate sunt ceva nefiresc.

Catherine era de acord cu Michael, dar nu a îndrăznit să protesteze prea tare. Dacă amândoi făcuseră campania din Spania, erau obișnuiți cu lipsa de intimitate din spațiile de locuit. I-a zâmbit reconfortant pretinsului soț.

– Nu e nimic, dragul meu. Nu mă supăr dacă tu ești cel care mă deranjează.

Ușurată, doamna Tregaron i-a condus pe un coridor și apoi pe o scară ce urca în spirală. Le-a spus peste umăr:

– Camera dumneavoastră este la următorul etaj, dar dacă urmați aceste scări până la capăt, veți ajunge sus pe ziduri. Priveliștea este destul de frumoasă.

Au urmat-o pe un alt hol până când ea a deschis ușa unui dormitor mare, cu lambriuri de stejar și mobilă masivă în stil Iacob I.

- Bagajul dumneavoastră este deja aici. Pentru că nu v-ați adus nici o slujnică, o să vă dau pe cineva, doamnă Melbourne. Tradiția casei este ca toată lumea să se adune înainte de cină în salonul mic. Cu câteva minute înainte de opt și jumătate o să trimit pe cineva să vă arate drumul. Mai doriți și altceva?

- O baie ar fi minunată.

- Vă trimit imediat apă fierbinte.

- Aș dori o cheie de la cameră. Michael i-a aruncat lui Catherine o privire plină de înțelegere. Nu ne place ca intimitatea să ne fie tulburată pe neașteptate.

Deopotrivă scandalizată și amuzată, femeia a spus:

- Aici, pe insulă, nu prea folosim chei, dar o să încerc să găsesc una.

Îndată ce au rămas singuri, Catherine s-a prăbușit pe un scaun.

- În mod clar, bunicul meu nu crede că trebuie să le oferi oamenilor ocazia să se odihnească înaintea întâlnirilor importante. Ce părere ai despre el?

Michael a ridicat din umeri.

- Un tiran care își mai spală din păcate prin umor și judecată dreaptă. A dat ocol camerei spre fereastră, cu trupul încordat și puternic. Îmi amintește de ducele de Ashburton, deși cred că nu este la fel de rece.

- Eu cred că dincolo de limba lui ascuțită se ascunde un singuratic.

- Nu e de mirare, pentru că probabil i-a bruscăt și i-a îndepărtat pe toți cunoscuții. Puterea scoate la iveală tot ce e mai rău din unii oameni, a spus Michael sec. Dacă moștenitorul lui n-ar fi murit, nu te-ar fi chemat niciodată aici. S-ar fi dus în mormânt fără să-și cunoască singura nepoată.

- Poate că așa este; totuși, îmi pare rău pentru el. Catherine și-a scos acele din păr și și-a frecat tâmpilele de oboseală. Trebuie să fie îngrozitor să fii atât de slăbit după ce ai dus o viață în plină putere.

- Ești mai generoasă decât merită. Michael i-a zâmbit cu afecțiune. Ai rămas tot sfânta Catherine.

Ea și-a plecat privirea, iar ușurarea i-a fost înlocuită de stânjeneală. Cum aveau să împartă o cameră cu un pat?

Înfruntând problema pe față.

- E ciudat, a mărturisit ea. Am stat atâta printre militari, am fost înconjurată toată viața de bărbați și sunt măritată de doisprezece ani. Și totuși mă simt teribil de stânjenită în momentul ăsta.

Michael a făcut o grimasă.

- Astea s-ar putea numi cu greu împrejurări normale - ar fi surprinzător dacă nu ne-am simți ciudat. Eu o să dorm pe jos. O să încuiem ușa și o să împiedicăm în felul ăsta orice cameristă să ne descopere secretul. O să reușim.

- Nu vreau să te simți incomod. Catherine a aruncat o privire jenată patului uriaș cu baldachin. Patul este destul de mare pentru două persoane.

- M-aș simți mult mai incomod în pat. A măsurat-o cu privirea, apoi s-a uitat în altă parte. Catherine, intențiile mele sunt onorabile, dar sunt și eu numai un om.

Ea a tresărit. Nu voia să-l facă să o dorească; situația era deja prea complicată.

- Atunci pe jos să fie. Încercând să se distanțeze emoțional, a continuat: Apropo, m-ai făcut curioasă. Anne Mowbry mi-a spus că articolele din ziarele mondene sugerau că ai venit la Londra să-ți cauți soție. Ai avut noroc?

S-a întrebat dacă trebuia să amintească de fata din parc, dar era prea gentleman ca să discute despre o doamnă pe la spate.

- Sunt puțin surprins că Anne citește asemenea prostii, a replicat el cu răceală.

Catherine a zâmbit și i-a întors cuvintele.

- Și ea este doar un om - și eu la fel. Femeile sunt interesate întotdeauna de chestiile de genul ăsta. Probabil că dețști să afli că străinii fac speculații pe seama vieții tale personale.

- Într-adevăr. A scrutat camera. Cel puțin este un paravan în jurul cădiței din colț. O să ne dea ceva intimitate când ne spălăm și ne îmbrăcăm. Dar asta nu va dura mult timp. Dacă amândoi vom continua să spunem ce gândim, lordul o să ne facă vânt într-o zi sau două.

- Asta ar simplifica lucrurile, dar nu cred că se va întâmpla așa. Îi place să fie înfruntat.

- Îl distrează la culme. Deși bunicul tău este slăbit, nu pare să fie în pragul morții, așa cum a sugerat avocatul. Să știi că nu putem duce la infinit mascarada asta. Dacă tu o să fii moștenitoarea și vrei să-l aduci aici pe Colin, trebuie să spui niște minciuni tari.

Nu atât de tari pe cât credea Michael; ar fi spus doar adevărul, Colin murise pe neașteptate. Dar era adevărat că pericolele la care o expunea înșelătoria ei păreau mult mai mari acum când se afla pe insulă.

- Probabil că asta n-o să se întâmple. Bunicul pare să-l prefere pe vărul meu. Mă întreb cum arată misteriosul Clive? Domnul Harwell nu a spus nimic critic la adresa lui, dar am avut sentimentul că nu era încântat de individ.

O bătaie în ușă a vestit două servitoare care aduceau ligheane cu apă fierbinte. Michael le-a dat voie să intre, apoi a spus:

- Cred că o să merg sus pe ziduri să iau puțin aer proaspăt. Mă întorc cam într-o jumătate de oră. O să-mi rămână destul timp să fac baie înainte de cină.

Catherine a înclinat aprobator din cap, ascunzându-și ușurarea. Gândul că ar fi putut sta goală în aceeași încăpere cu Michael îi înfierbânta sângele, chiar dacă ar fi fost în siguranța din spatele paravanului.

În siguranță? Nu exista nici o siguranță până când această șaradă nu lua sfârșit.

Doamna Tregaron avusese dreptate în legătură cu priveliștea de pe ziduri, chiar dacă era întuneric. Se vedeau câteva lumini, majoritatea grupate în satul din apropiere. Castelul se înălța în cel mai ridicat loc de pe insulă, așa că Michael putea vedea peste câmpiile întunecate nemărginirea mării scăldată în razele lunii.

Auzea ca un murmur îndepărtat zgomotul valurilor care se spărgeau. Pe insulă nu exista nici un loc unde să nu se audă zgomotul apei.

Aerul răcoros de pe ziduri era ca o binecuvântare și îl făcea să se relaxeze. A oftat și s-a sprijinit cu mâinile de zidul de piatră. Același dormitor. Minunat. Numai de asta avea nevoie.

Deși Catherine credea că bătrânul lord tindea să-l aleagă drept moștenitor pe vărul ei, Michael nu era de aceeași părere. Nici un om nu era insensibil la căldura și inteligența ei, iar lordul începuse deja să se înmoaie. Ea avea să-și primească moștenirea, atâta timp cât pretinsul ei soț nu-l înfrunta pe bunic. N-ar fi trebuit să-l repeadă pe bătrân. Totuși, nu se întâmplase nimic rău. Lordului se pare că îi plăcea un pic de curaj la cei din jurul lui, deși o împotrivire reală probabil că l-ar fi înfuriat.

A privit marea din depărtare și a încercat să nu se gândească la Catherine, care în acele momente se spăla. La săpunul care aluneca pe pielea ei catifelată și albă. La apa caldă care picura printre sânii ei plini. Trupul i s-a încordat în timp ce imaginația lui o schița până în cele mai tulburătoare detalii. Dumnezeuule mare, trecuse atât de mult de când nu se mai culcase cu o femeie!

Și totuși, într-un anume fel, nu conta cât de mult timp trecuse. Chiar dacă și-ar fi petrecut primăvara făcând amor cu toate curtezanele din Londra, tot ar fi dorit-o pe Catherine cu o intensitate dureroasă.

Peste o jumătate de oră a coborât în camera lor. A găsit-o pe Catherine ghemuită în partea ei de pat, dormind dusă. Se îmbăiașe și își pusese o rochie de seară albastră, iar părul îi cădea despletit pe umeri. Părea istovită. Avea să o lase să se odihnească cât de mult era posibil.

După paravan îl aștepta apa fierbinte. S-a îmbăiat repede și s-a schimbat în haine de seară, apoi s-a dus să trezească pe Catherine.

Înainte de a o face, i-a cercetat fața adormită. Nimic nu-i putea umbri perfecțiunea, dar sub ochi avea cearcăne.

Probabil că obosise purtând toată responsabilitatea pentru familia ei. Colin nu era de prea mare ajutor.

Privirea lui a alunecat în jos. Rochia de seară era simplă, dar nu-i putea ascunde voluptatea siluetei. Ridicarea și coborârea ușoară a sânilor i-a captat privirea. Și forma atrăgătoare a urechii care se vedea sub părul negru și mătăsos...

A tras încet aer în piept.

- Catherine, e timpul să te trezești.

Ea a oftat și s-a întors pe spate, dar nu s-a trezit.

I-a pus cu blândețe mâna pe umăr și a spus mai tare:

- Catherine, mai e puțin până la cină.

- M-m-m.

A zâmbit ușor și și-a lăsat capul somnoroasă pe mâna lui, cu ochii încă închiși. Gura ei se odihnea pe degetele lui. Buzele ei erau calde și extrem de catifelate.

Dorința a explodat în el, arzătoare, mistuitoare și orbitoare. Și-a retras rapid mâna, ca și când ar fi fost ars. „La naiba, amintește-ți că este măritată!” A rostit scurt:

- Catherine, trezește-te! E aproape ora cinei.

Genele ei negre s-au ridicat. L-a fixat cu o privire surprinsă, iar în adâncul ochilor ei se putea citi ceva aproape vecin cu teama.

- Suntem pe Skoal, și pe cale să luăm cina cu înfricoșătorul tău bunic, a lămurit-o el ghicindu-i dezorientarea.

Ochii i s-au limpezit și s-a ridicat în șezut cu ajutorul unei mâini.

- Am vrut doar să mă întind câteva minute, dar m-am stins ca o lumânare înăbușită.

- A fost o zi lungă. Din păcate, încă nu s-a terminat.

- Bunicul crede probabil că dacă ne pune la încercare când suntem epuizați, o să ne dezvăluim adevărata fire. S-ar putea să aibă dreptate.

S-a dat jos din pat și a mers să-și ia peria. Și-a descurcat părul negru și strălucitor cu câteva mișcări rapide, apoi l-a strâns într-un coc la spate. Simplitatea pieptănăturii nu făcea decât să evidențieze linia grațioasă a gâtului ei zvelt.

S-a auzit o bătaie în ușă și o voce timidă i-a anunțat:

- Domnule, doamnă, sunt aici să vă conduc în salon.

- Gata pentru actul următor? i-a șoptit Michael.

- Atât de gata pe cât pot să fiu, a declarat ea îndreptându-se de spate.

El a deschis ușa și a poftit-o să iasă. Să mimeze intimitatea unui cuplu căsătorit era chiar mai dificil decât își închipuise.

Catherine l-a luat pe Michael de braț în timp ce coborau după servitor, dar își ținea privirea îndreptată în jos. Era încă tulburată de clipa când se deșteptase și se trezise cu chipul lui deasupra ei. Fusesse purtată în voia unui vis minunat, în care Michael era soțul ei și așteptau cu nerăbdare nașterea primului lor copil. Pentru o clipă paralizantă, visul se prelungise în realitate. Apoi dispăruse, lăsând numai un regret amar.

Salonul se găsea într-o aripă mai nouă a casei. În momentul în care Catherine și Michael au intrat, cinci perechi de ochi curioși s-au îndreptat spre ei. Lordul era într-un scaun cu rotile cu o pătură înfășurată pe picioare. Mai erau prezenți Davin Penrose și o blondă drăguță care era probabil soția lui, precum și un cuplu mai în vârstă.

Lordul le-a răspuns la salut cu o înclinare din cap.

- Lați cunoscut deja pe intendent. Ea e soția lui, Glynis, și ei sunt reverendul și doamna Matthews. A scos un chicot obosit. În mod evident, societatea de pe Skoal nu e strălucitoare.

- Ce noroc. Am descoperit că strălucirea nu e la fel de durabilă ca bunul-simț și un suflet curat.

Catherine le-a zâmbit cald oaspeților bunicului, care o priveau îngrijorați. Decisă să-și înceapă cu dreptul relația cu oamenii care în curând ar fi putut fi supușii și vecinii ei, a acceptat un pahar cu sherry și și-a propus ca toată lumea să se simtă în largul ei. Conversația curgea cu ușurință, dar se întreba unde era vărul ei Clive.

Paharele cu sherry se goliseră când ușa s-a deschis din nou.

- Vă rog să-mi scuzați întârzierea, unchiule Torquil, a spus o voce catifelată și familiară de tenor. Care este surpriza pe care mi-ai promis-o?

Lui Catherine i s-a zbârlit părul pe ceafă când a auzit vocea. Nu, nu era posibil să fie...

În privirea lordului s-a ivit o veselie malițioasă.

- Era și timpul, Clive. Vino să-i cunoști pe nepoata mea, Catherine, și pe soțul ei, căpitanul Melbourne.

Catherine și-a făcut curaj și s-a întors către nou-venit. Nu confundase vocea. Langurosul și impenetrabilul gentleman care flirtase cu ea în timpul agității primăveri din Bruxelles, lordul Haldoran, era vărul ei.

capitolul 22

Catherine se gândea cu înfrigurare în timp ce Haldoran străbătea încăperea. Îl întâlnise vreodată pe Michael, care o însoțise atât de des în Belgia? Sau pe Colin? Nu-și amintea. Dar dacă era așa, dezamăgirea avea să i se citească de îndată pe chip, și apucase să-l cunoască destul pe bunicul său ca să știe că nu avea să fie amuzat.

A crezut că o să-i stea inima în loc când, la vederea lui Michael, în ochii lui Haldoran a licărit o expresie bizară - șoc? A dispărut atât de repede, că poate fusese doar o închipuire. Pe un ton cordial, acesta a spus:

- Ce încântare să vă întâlnesc din nou, doamnă Melbourne. S-a înclinat în fața ei, apoi i-a întins mâna lui Michael: Cred că v-am întâlnit împreună cu soția dumneavoastră de mai multe ori la seratele acelea din Bruxelles, dar nu am fost niciodată prezentați cum se cuvine. Eu sunt Haldoran.

Catherine s-a străduit din răspuțeri să-și ascundă ușurarea când cei doi bărbați și-au strâns mâinile. Bunicul ei s-a încruntat:

- Vă cunoașteți deja?

- Ne-am întâlnit în Belgia, primăvara trecută, a răspuns Catherine. Atunci când se părea că francezii ar putea să invadeze Bruxelles-ul, lordul Haldoran a avut

amabilitatea să-i ducă la Anvers pe fiica mea și familia care stătea în aceeași pensiune cu noi.

- Mă bucur că nu ți-ai pus coada pe spinare și ai fugit, a replicat bunicul ei aprobator. Faptul că ești femeie nu e o scuză pentru lașitate.

- *Au contraire*, a spus Haldoran cu o urmă de sarcasm. Nepoata dumneavoastră era bine cunoscută în armată pentru curajul ei. Și-a câștigat renumele de sfânta Catherine pentru tot ce a făcut ca soră medicală.

- Auzisem de asta. Și m-a făcut să mă gândesc că ar putea să fie suficient de puternică să conducă Skoal, chiar dacă e femeie.

Lui Catherine îi dis plăcea faptul că se vorbea despre ea ca și când nu ar fi fost de față. Din fericire, Michael a intervenit în favoarea ei.

- Din ce-am auzit, locuitorii insulei se trag din vikingi și celți, iar femeile lor erau recunoscute pentru curaj și independență. Cu asemenea sânge care-i curge prin vene lui Catherine, nu-i de mirare că a înfruntat câmpurile de luptă.

- Vă interesează istoria? Fără să aștepte un răspuns, lordul a început să-și expună părerile despre vremurile de început ale Regatului Unit, în timp ce Michael asculta cu aparentă luare-aminte.

Catherine i-a aruncat o privire întrebătoare lui Haldoran:

- Nu reușesc să-mi revin din surpriza de a te găsi aici. Știi primăvara trecută că suntem veri?

- Știam că trebuie să te tragi din Skoal, că poate ești fiica lui William, dar nu eram sigur, așa că mi s-a părut mai bine să nu vorbesc. Luându-și un pahar cu sherry, a continuat: Totuși, când m-am întors la Londra, i-am făcut o vizită lui Edmund Harwell și i-am spus că am cunoscut-o pe fermecătoarea soție cu ochi albaștri-verzui a unui ofițer. El mi-a confirmat identitatea ta.

Ea și-a amintit cât de tulburat părise acesta când se întâlniseră prima oară. „Din nou ochii de insular.” Oare ascunsese faptul că sunt rude din discreție, sau pentru că nu voise să alerteze un posibil rival pentru Skoal? Stânjeneala pe care o simțise întotdeauna în preajma lui

se intensifica acum. Sub amabilitatea lui ghicea un soi de dispreț, ca și când s-ar fi socotit superior muritorilor simpli din jur.

A intrat un valet să anunțe cina. Davin Penrose s-a strecurat discret în spatele scaunului cu roțile și l-a împins pe lord în sufragerie. Ca însoțitor, era obligat să lucreze cu bunicul ei permanent, ceea ce probabil că necesita atât tact, cât și competență. Cu cât îl vedea mai des, cu atât Catherine îl plăcea mai mult. Îi plăcea și soția lui blondă, Glynis, al cărei simț al umorului îi amintea de Anne Mowbry.

- Catherine, așază-te la celălalt capăt al mesei, a poruncit bunicul ei. Tu, Melbourne, stai lângă mine.

Ea s-a supus în tăcere, dându-și seama că-i oferea rolul de gazdă. Haldoran a primit locul din dreapta ei. L-a aruncat o privire rapidă, întrebându-se dacă îl nemulțumea dovada de favoare a lordului. Nu reușea să ghi-cească sub aparența curtenitoare. În timp ce se servea primul fel, i-a spus cu blândețe:

- Se pare că bunicul meu dorește să ne învrăjbească. Îmi pare rău.

- Păi nu suntem în competiție? Numai unul din noi poate să moștenească insula.

Ea i-a aruncat o privire măsurată:

- Până acum trei zile, nici nu auzisem de acest loc. Probabil că ți se pare nedrept că am apărut din neant cu pretenții față de tot ce ai crezut, după câte se pare, că va fi al tău.

- Speranțele mele nu au durat mult, a zis el ridicând din umeri. Până anul trecut, am presupus că Harald va fi moștenitor. Trebuie să recunosc, simpla noțiune feudală de a fi Lord de Skoal mă atrage, dar totul este anihilat de responsabilitățile îngrozitoare pe care le presupune acest titlu. Nici insula nu prezintă interes pentru o vânătoare serioasă. N-o să-i port ranchiună unchiului Torquil dacă te va prefera pe tine.

Era un act de renunțare convingător. Ar fi vrut să-l creadă.

- De fapt, ce fel de rude suntem noi doi? s-a interesat ea luând o lingură de supă de homar.

- Bunicul meu era fratele mai mic al străbunicului tău. Insula le oferă prea puține posibilități fiilor mai mici, așa că bunicul meu s-a apucat de o meserie foarte profitabilă, aceea de corsar. S-a folosit de Skoal ca bază în anii săi de activitate, după care s-a retras pe o moșie din Hampshire și a devenit atât de respectabil, încât a fost făcut baron. A păstrat totuși o casă și pe insulă. Aici m-am născut eu, și o vizitez cu regularitate.

- Deci faci parte din familia Penrose și, pe deasupra, cunoști bine insula. Catherine și-a terminat supa, simțindu-se oarecum înviorată de mâncare.

El i-a aruncat încă un zâmbet larg, indescifrabil:

- Cum suntem verișori, trebuie să-mi spui Clive,

A dat vag din cap, deși nu voia să fie în relații apropiate cu nou descoperitul său văr.

Reverendul Matthews, care era așezat de cealaltă parte a ei, a întrebat-o dacă îl întâlnise vreodată pe ducele de Wellington. Toată lumea era interesată de eroul Europei, așa că ducele le-a oferit un subiect general de conversație sigur și neutru.

Catherine mânca o bucată de limbă-de-mare fiartă, când Haldoran a spus cu voce tărăgănată:

- Apropo de duci, Melbourne, am înțeles că lordul Michael Kenyon, fratele mai mic al noului duce de Ashburton, a stat cu tine în aceeași pensiune la Bruxelles. Pe duce îl știi un pic. Lordul Michael cum este?

Ea s-a înecat cu peștele. Părea imposibil să fie o întrebare nevinovată. Poate că Haldoran se juca doar cu ea, așteptând momentul cel mai potrivit ca să-i dea în vileag înșelătoria. Privirea ei neajutorată s-a oprit asupra complicei lui său,

- Kenyon era un tip destul de liniștit, a replicat Michael flegmatic, rupând o bucată mare de pâine. Cum era foarte ocupat cu o comandă nouă, nu l-am văzut prea des.

- Liniștit? s-a mirat Haldoran. Din ce spunea fratele lui, îmi lăsase impresia că Lord Michael este un afemeiat, rușinea familiei.

Degetele lui Michael au strâns tare piciorul paharului de vin, dar vocea i-a rămas calmă:

- Poate că așa era. Chiar n-aș putea să-ți spun. I-a zâmbit vicarului. La urma urmelor, alegerile pe care le fac în mod tradițional fiii mai mici sunt biserica sau armata. Presupun că sfinții aleg biserica.

- Sfinții sunt marfă rară chiar și printre oameni în sutană, a chicotit Matthews, după care s-a întors spre Catherine: O să vii să vizitezi biserica All Souls de pe insulă? Cripta datează din secolul al șaptelea, când misionarii din Irlanda au construit primul lăcaș de rugăciune.

Probabil că vicarul voia să fie în relații bune cu ea, pentru că postul lui era la mila stăpânului insulei. Gândul că ar fi putut avea o asemenea putere asupra existenței unui om o făcea să se simtă stânjenită. Din fericire, domnul Matthews părea amabil și conștiințios. Catherine a încercat să-și exprime încuviințarea printr-un zâmbet:

- Mi-ar plăcea foarte mult să vizitez biserica.

- Trebuie să vezi toată insula, a intervenit lordul. Măne Davin vă va duce pe tine și pe soțul tău. Cu cât mai repede începi să înveți rostul locului, cu atât mai bine.

Cu coada ochiului a văzut cum Haldoran își subțiază buzele. Se întreba dacă bunicul ei o trata ca pe viitoarea moștenitoare doar ca să-l provoace pe Clive. Îl credea în stare de așa ceva pe bătrânul afurisit. Era mult prea devreme ca să-și închipuie că ea avea să fie alegerea lui, și i-ar fi fost fatal să se bucure prematur.

După ce ea și administratorul au stabilit ora pentru a doua zi dimineață, Haldoran a spus:

- Când terminați cu turul insulei, treceți pe la Ragnarok la ceai. Peisajul este extraordinar.

- Ragnarok? a tresărit ea. Nu e versiunea nordică a Armagedonului?

- Exact. Amurgul zeilor. Un nume melodramatic pentru o casă, dar bunicul meu a vrut să aducă un omagiu trecutului viking al insulei.

- Ceaiul ar trebui să coboare melodramaticul în sfera celor lumești. O să trecem pe acolo mâine. Catherine s-a ridicat de pe scaun. Cum cina a luat sfârșit, iar eu stau în capul mesei, presupun că este de datoria mea

să dau semnalul de plecare pentru ca doamnele să se retragă, iar domnii să-și poată bea paharul de porto. Dar vai, nu știu în ce direcție să mă îndrept.

Toată lumea a râs, iar Glynis Penrose și Alice Matthews s-au ridicat și i-au arătat drumul spre salon. Era o ușurare să fie cu femeile, care erau amândouă istețe și cumsecade. În timp ce se așezau, Glynis, soția administratorului i-a spus cu candoare:

– Mă bucur să vă cunosc, doamnă Melbourne. Chiar din clipa în care seniorul a dezvăluit existența dumneavoastră, se fac tot felul de speculații extravagante. Lumea se temea că sunteți o doamnă impunătoare din înalta societate, de nici un folos pentru oameni ca noi.

– Nu sunt decât o simplă nevastă de ofițer, a replicat Catherine în timp ce se așeza pe un scaun. Nu am nimic impunător. Dar am impresia că din momentul în care am ajuns la Penward și l-am cunoscut pe George Fitzwilliam toată lumea știe mai multe despre mine decât știu eu însămi.

– Așa se întâmplă în comunitățile mici, a comentat Alice Matthews placid. Dar locuitorii de pe Skoal au suflet bun. Cu trecutul dumneavoastră legat de insulă, o să fiți acceptată curând.

Catherine se gândea că era momentul potrivit să pună întrebări, așa că a zis:

– Nu știu nimic despre familia mamei mele. Am mătuși sau unchi, sau alte rude apropiate?

Glynis și Alice și-au aruncat o privire, ca și când s-ar fi întrebat dacă să dezvăluie un secret.

– Mama ta era din familia De Salle, a informat-o Glynis. Era singură la părinți, așa că nu ai veri primari, dar și eu fac parte din familia De Salle, așa că noi două suntem rude. Cred că verișoare de gradul doi.

– Splendid. Cred că o să-mi placă să am rude. Catherine s-a aplecat în față. Ai cunoscut-o pe mama mea?

– Da, deși eram doar o puștoaică, mi-o amintesc bine. Era cea mai frumoasă fată, dar probabil asta știi deja. Glynis a zâmbit strâmb. Și pe deasupra încăpățânată. Era limpede pentru oricine o vedea cu Will că sunt sortiți să fie împreună, dar nici unii din părinți nu voiau

să creadă. Era prea mare diferența de statut social, el era fiul stăpânului, iar ea fiica unui mic moșier, care nu era nici măcar membru în consiliu.

- Ce este consiliul?

Părănd mirată de ignoranța lui Catherine, Alice a explicat:

- În prima cartă normandă se spunea că stăpânul domeniului trebuie să fie în stare să scoată pe câmpul de luptă patruzeci de oameni înarmați ca să se bată pentru stăpânul suprem, Ducele de Cornwall. Primul lord i-a dat fiecăruia din soldații săi o bucată de pământ. Pământul și dreptul de a face parte din consiliu revin fiului cel mai mare.

- Înțeleg. Davin este membru al consiliului?

- Nu, a răspuns Alice după un nou schimb de priviri cu Glynis, dar era un băiat isteț, așa că a fost trimis pe continent să studieze agricultura.

Catherine se întreba ce nu-i spun. Înainte de a-și putea continua gândul, vicarul și Davin li s-au alăturat.

- Lordul dorește să vorbească între patru ochi cu soțul tău. În ochii lui Davin lucea amuzamentul. Nu cred că o să fie letal.

Bietul Michael; plătea scump pentru îngrijirile medicale pe care le primise la Bruxelles. Când, jumătate de oră mai târziu, el și bunicul ei li s-au alăturat celorlalți, Catherine nu a fost mirată că amândoi arătau obosiți.

- Vrei să ieșim pe balcon să luăm puțin aer curat? a invitat-o Michael.

- Ar fi minunat.

După ce au închis ușile înalte de la balcon în urma lor, Michael și-a încolăcit brațul pe umerii ei.

- Dacă tot ne vede toată lumea, ce-ar fi să dăm un mic spectacol de afecțiune conjugală? a șoptit el.

Catherine a surâs larg, bucuroasă că avea o scuză ca să-și strecoare mâna pe după talia lui.

- Bunicul te-a interogat?

- A fost mai ușor să fiu prizonier la francezi. Se pare că lordului i-au ajuns la urechi toate nebuniile pe care le-a făcut Colin în viața lui. După ce mi le-a aruncat pe toate în față, m-a anunțat că nu sunt suficient de bun

pentru nepoata lui. Bineînțeles că am fost imediat de acord.

- Ce groaznic! a exclamat ea pe jumătate amuzată, pe jumătate îngrozită. Și chestia asta l-a mai împlânzit?

- În cele din urmă. După ce am mormăit o mulțime de platitudini despre cum ororile războiului pot să-l facă pe un bărbat să acționeze necugetat, și cum pacea și norocoasa mea supraviețuire m-au determinat să-mi reevaluez viața și să jur că mă schimb. Nu-mi place că-l mint, a mărturisit el încruntat. Deși e un tip dificil, preocuparea lui pentru supuși este reală.

Ea și-a mușcat buzele:

- Îmi pare rău că te-am pus într-o astfel de situație. Ai avut dreptate încă de la început, când ai spus că o să fie tot felul de urmări neașteptate.

- În acest caz, cred că scopul scuză mijloacele, a liniștit-o el strângând-o mai tare de umeri. O să fii o admirabilă Lady de Skoal. Dar mai întâi trebuie să-l convingem pe bunicul tău că suntem de încredere și chiar suntem căsătoriți. Are concepția demodată că femeia trebuie să aibă un soț.

- În cazul acesta, e momentul pentru o nouă dovadă de afecțiune maritală. S-a ridicat pe vârfuri și buzele ei le-au atins pe ale lui.

Era un gest de mulțumire și simpatie, așa că intensitatea reacției lui a găsit-o nepregătită. A scos un sunet înăbușit și gura lui s-a strivit de a ei. Buzele ei s-au depărtat sub forța sărutului. Comuniune mistuitoare, tandră. Forță pătimașă, copleșitoare. Se simțea lipsită de putere, trupul i se contopea cu al lui, și totuși se simțea amețitor de vie, oboseala i se topise.

Nu știuse, nu visase vreodată că un sărut putea să fie așa. Degetele i se încleștau și descleștau neajutorate pe talia lui. Asta era ceea ce își dorise încă de când îl întâlnește prima oară. Această forță masculină care făcea să i se evapore spaima, această înflorire a dorinței care-i umplea inima și-i inunda simțurile.

Palmele lui îi frământau spatele, modelându-i trupul și presându-l într-al lui. Apoi însă, Catherine a simțit pe pântec cum se întărea mădularul bărbătesc, spulberând

vraja și aducând-o cu picioarele pe pământ. Voia să strige și să-l împingă deoparte.

Dar vina era a ei, nu a lui. Și-a pus mâinile pe brațele lui, a făcut un pas înapoi și a rostit calm:

- Toate astea ar trebui să convingă pe toată lumea că suntem căsătoriți.

A văzut în ochii lui șocul dorinței întrerupte, pulsul rapid din gâtlee, și s-a disprețuit. Nu reușise să păstreze distanța, și acum el plătea pentru slăbiciunea ei.

Pentru că era mai puternic decât ea, a durat doar câteva momente până când și-a ascuns sentimentele sub o mască de amuzament.

- Poate că am cam exagerat. Oamenii căsătoriți de peste zece ani nu prea se sărută așa în toiul unei cine mondene. Cred că asta o să fie mai credibilă.

I-a ridicat bărbia și buzele lui au alunecat ușor peste ale ei preț de o clipă. Când i-a dat drumul a văzut că nu era afectat de mângâiere. Ea nu era la fel de norocoasă; atingerea rapidă fusese de ajuns ca să-i facă sângele să fiarbă din nou. Se întreba cu disperare de ce viața era atât de nedreaptă. Ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi fost incapabilă de dorință.

Michael și-a pus palma pe șalele ei și a condus-o spre ușile balconului.

- Cred că ne-am făcut datoria așa cum se cuvine în calitate de oaspeți, iar acum ne putem retrage în mod onorabil. Sunt atât de obosit, încât nici nu o să-mi dau seama că dorm pe podea.

Poate că el nu avea să-și dea seama, însă ea, da. Observa fiecare respirație a lui.

Michael și-a petrecut o jumătate din noapte trează, simțindu-se ca un bărbat adulter. Îl bântuia expresia lui Catherine după sărutul acela nesăbuit, condamnabil. Da, ea avusese inițiativa, dar intențiile ei fuseseră nevinovate. El era acela care transformase o simplă îmbrățișare într-o pasiune năvalnică.

Când se smulsese din brațele lui, ochii ei erau plini de o consternare vecină cu teama. Michael avea remușcări cumplite. Îl considerase un prieten și avusese încredere

în el într-o situație vitală pentru viitorul ei. Dar din cauza celui sărut, ea privise cu suspiciune când el încuiase ușa dormitorului în urma lor. Trupul îi devenise țeapăn, de parcă s-ar fi temut că ar fi putut să-i facă avansuri nedorite, și nu deschisese gura când se dusesse în spatele paravanului ca să se schimbe.

Apăruse într-o cămașă de noapte largă, fără nici o formă și netransparentă. Și cu toate acestea era absolut fermecătoare când s-a strecurat sub așternuturi.

Făcuse tot ce-i stătuse în putință ca să pară neafectat, ca și când faptul că împărțea același dormitor cu ea era o chestiune perfect normală. Își pregătise culcușul cât mai departe posibil de pat. A stins cu grijă lumânările înainte să se schimbe în pijama și să se întindă.

Probabil că atitudinea lui îi alungase grijile, pentru că în curând respirația îi devenise ușoară și regulată. O invidia pentru conștiința neprihănită, urmare a faptului că era mai degrabă o sfântă decât o păcătoasă. Ca dovadă a depravării lui, nu-și putea reprima mulțumirea de a ști că preț de o clipă și ea îi răspunsese cu aceeași intensitate. Deși era o soție bună și virtuoasă, simțise și ea atracția sexuală dintre ei.

În caz contrar ar fi fost mai puțin vulnerabil. În timp ce scruta întunericul ascultând vuietul nesfârșit al mării, se întreba dacă principiile lor onorabile erau suficient de puternice ca să-i împiedice să facă ceva de neiertat.

capitolul 23

Catherine și-a dat capul pe spate și a râs în bătaia vântului:

– Splendid!

Michael a aprobat în tăcere, deși privirea lui era fixată pe silueta ei luminată de soare, și nu asupra valurilor care se spărgeau departe, jos, la baza stâncilor. Părea nepământească, ca schița în care Kenneth desenase sirena diabolic de frumoasă ce stătea pe un mal sălbatic și stâncos, intonând un cântec mortal ca să-i atragă pe marinari spre pierzanie. Dacă sirena era la fel de frumoasă

precum Catherine, marinarii aceia din Antichitate muriseră fericiți.

Davin Penrose le oferea vizitatorilor un tur al domeniului Skoal, descriind priveliștile și prezentându-i pe Catherine și pe „soțul” ei locuitorilor de pe insulă. Localnicii erau rezervați cu nepoata lordului. Priviri tărăgănate, gânditoare se plimbau de la ea la administrator, apoi la Michael, apoi din nou la Catherine. Trebuia să dovedească ce poate înainte de a fi acceptată pe deplin.

Michael presupunea că frumusețea se întorcea împotriva ei, fiindcă era greu de crezut că o femeie atât de frumoasă ar fi putut avea intenții serioase. Cu timpul, locuitorii insulei aveau să afle adevărul.

Davin a vorbit din nou:

- Deși este mică, insula are maluri atât de zdrențuite, încât se zice că are o coastă întinsă pe șaizeci și cinci de kilometri. Arătând spre poteca pietroasă care ducea jos spre fața stâncii, a explicat: Dedesubt este Dane's Cove. Acolo, o mică plajă. Poate v-ar plăcea s-o vedeți într-o bună zi. Este un loc bun pentru picnic.

- Dacă pescărușii nu ne fură mâncarea, a zâmbit Catherine. Nu am văzut niciodată atât de mulți pescăruși.

- Pe Skoal este ilegal să-i omori, a informat-o Davin. Pe timp de ceață, țipătul lor îi avertizează pe marinari că uscatul este aproape.

Michael și-a dus mâna la ochi ca pavăză și s-a uitat în larg.

- Acolo, departe, este altă insulă sau este un miraj?

- Aceea este Bone, insula geamănă. Este aproape la fel de mare ca Skoal. Nu ați auzit de ea?

- Mă tem că nu, a răspuns Catherine. Ce nume ciudat!

- Nu chiar atât de ciudat. Skoal însemna „craniu” în vechea limbă a vikingilor. Când războinicii închinau în sănătatea lor spunând „Skoal!”, beau din craniul unui inamic. Și cum vikingii au dat numele insulei, este logic ca și cea vecină să se numească Bone¹. Cum mai devreme

¹ În engleză, *bone* înseamnă „os” (n.tr.)

primise de la Catherine permisiunea de a fuma, Davin a scos o pipă de lut pe care a umplut-o cu tutun dintr-o punguță, după care a precizat. Bone face parte din Ținutul Skoal, așa că îi aparține lordului.

Catherine și-a fixat privirea în zare, pe deasupra valurilor tivite cu alb.

- Locuiește cineva acolo?

- Este un loc cu ghinion. Davin a adăpostit pipa de vânt și a aprins tutunul. Există o colonie uriașă de păsări marine, și tot acolo pasc oi și vaci, dar pe Bone n-a mai locuit nici un om de cel puțin o sută de ani.

- De ce este considerată cu ghinion? a vrut Michael să știe.

- Călugării irlandezi au construit și acolo și aici, dar într-un an, de Paște, au fost uciși de vikingi în timpul liturghiei. A trecut mult timp până când Bone a fost din nou locuită. La început lucrurile mergeau destul de bine. Apoi ciuma a omorât toți bărbații, femeile și coplii. De atunci nimeni nu a mai vrut să stea acolo. Intendentul privea gânditor dincolo de zare. Mai sunt și alte probleme. Peisajul este stâncos, iar pământul nu este atât de fertil ca aici. De asemenea, deși insulele sunt la numai câțiva kilometri depărtare, apele sunt așa de turbulente și curenții așa de puternici, încât e foarte greu de ajuns de la una la alta.

- Este posibil să facem o vizită? s-a interesat curioasă Catherine.

- O, da, cu un barcagiu bun și pe o zi liniștită. O dată sau de două ori pe an mergem acolo să tundem oile și să tăiem câteva vaci. Carnea de vită este tare, dar asta înseamnă că pe Skoal poate fi cultivat mai mult pământ cu cereale pentru consumul oamenilor.

- Skoal este un regat în miniatură, nu-i așa? a observat ea. Își acoperă aproape toate necesitățile, fiecare pic de pământ este cunoscut și iubit de oameni ale căror rădăcini sunt vechi de secole. Probabil că sunteți mândru de rolul jucat de dumneavoastră în administrarea domeniului.

Dinții lui Davin au mușcat strâns pipa, și un mușchi al maxilarului i s-a zbatut. Catherine n-a remarcat pentru

că încă se uita spre Bone, dar Michael a văzut, și a fost surprins. S-a întrebat ce cauzase o asemenea reacție din partea unui om care era de obicei atât de calm. Ai fi crezut că intendentul avea să fie mulțumit de lauda unei femei care ar fi putut să devină șefa lui.

După o lungă tăcere, Davin a scos pipa din gură și a spus impasibil:

- Eu nu-mi fac decât datoria. Locuitorii de pe Skoal contribuie toți cu ceva, fiecare în felul lui. Avem nevoie unii de alții și ne încredem unii în alții. Pe această insulă nu există uși încuiate.

Când s-au întors în locul unde erau legați caii, Glynis Penrose și doi băiețandri au apărut agale de după un șir de copaci contorsionați de vânt. Soția intendentului ducea în brațe și un bebeluș, într-o legătoare confecționată dintr-un șal.

Le-a zâmbit luminos oaspeților, în timp ce copiii mai mari au venit în fugă să-și salute tatăl.

- Ziua bună. Aceștia sunt băieții noștri, Jack și Ned, a spus ea surâzând. Cred că v-au văzut călărind încoace, și sperau să vă întâlnească. Vizita dumneavoastră este cel mai interesant lucru care s-a petrecut pe Skoal de mulți ani încoace.

Jack și Ned s-au înclinat politicoși când i-au fost prezentați lui Catherine, dar de fapt erau interesați de Michael. Jack, cam de opt ani, cu ochi vioi de insular, a zis:

- Ați fost la Waterloo, domnule căpitan Melbourne?

Michael a confirmat, și într-o clipită a fost asaltat cu întrebări. Lui Ned, cu doi sau trei ani mai mic și cu ochi albaștri ca ai mamei lui, îi plăceau mai mult cavaleriștii, în timp ce eroii venerați de Jack erau pușcașii. Fără îndoială, un copil de o inteligență ieșită din comun.

În vreme ce Michael răspundea la salva de întrebări, Catherine s-a interesat:

- Cine este cel mai tânăr membru al familiei?

- Ea este Emily. Glynis a ridicat bebelușul din legătoare. Vreți să o țineți?

- O, da. Catherine a luat copilul cu înșuflețire. Ce păpușică drăgălașă! Eu sunt verișoara ta Catherine.

Tu ești fetița preferată a mămicii? Și-a frecat nasul de al copilului. Scumpetea mică a lui tăticu'?

Plină de încântare, Emily a chițăit, fluturându-și mânuțele plinuțe. Curând, cele două conversau în limbajul lipsit de sens al copiilor, gângurind.

Văzând chipul radios al lui Catherine, lui Michael i s-a pus un nod în gât. Ea reprezenta tot ceea ce idealizase vreodată la o femeie. Mama iubitoare pe care o merita orice copil, și pe care puțini o aveau. Femeia irezistibilă care-i furase inima. Sora medicală plină de compasiune și în suflete care-și riscase viața ca să o salveze pe a lui.

Soția care nu era a lui.

Și cu toate acestea nu se putea împiedica să o do-rească. Într-un moment de limpezime dulce-amară, a recunoscut că nu-și regreta dorința, deși îi făcea această misiune atât de dificilă. Simplul fapt de a fi cu Catherine merita aproape orice preț.

- Ce scumpete, a spus ea dându-i înapoi mamei bebelușul care râdea fericit. E interesant, am remarcat că majoritatea locuitorilor insulei au fie părul negru ca mine și Davin și Jack, fie blond, ca tine și Ned și Emily. Aproape nimeni nu pare să fie undeva la mijloc - cu păr șaten. Surâzând, i-a aruncat o privire lui Michael. Ca tine, care nu ai nici o picătură de sânge de insular.

De fapt, avea de la ea mai mult decât o picătură, dar în situața de față presupunea că nu se lua în considerare.

- Ai dreptate, a zis Glynis. Mă gândesc că strămoșii noștri au fost în majoritate scandinavi blonzi sau celți bruneți.

Soțul ei a intervenit:

- Există o legendă veche potrivit căreia ochii de insular provin de la *selkie* - o creatură magică cu formă de focă în apă și umană pe uscat.

- Este o poveste impresionantă, l-a aprobat Glynis. Un *selkie* iubea o fată cu părul precum pana corbului și cu un zâmbet angelic. Dar el nu putea veni pe uscat decât când era lună plină, iar ea nu-l putea urma în mare. Au devenit iubiți și ea i-a născut un copil. Numai că ea era măritată, și când soțul ei a văzut marea în ochii

copilului, și-a luat arcul, s-a dus la Seal Rock și l-a omorât pe rivalul lui. Se zice că spiritul aceluia *selkie* încă își mai strigă iubita când e lună plină.

- Se pare că morala este că adulterii sfârșesc rău, a remarcat Michael sec.

- Anglo-saxonii nu sunt romantici din fire, a bombănit Glynis aruncându-i o privire de exasperare amuzată.

- Mă tem că nu, a convenit el, gândindu-se că era categoric împotriva adulterului.

- Cum lordul Haldoran v-a invitat la ceai, ar trebui să plecăm, le-a spus intendentul după ce și-a consultat ceasul de buzunar. I-a aruncat soției lui un zâmbet intim: Ajung acasă la cină. Vizitatorii au încălecat și le-au făcut semn cu mâna lui Glynis și băieților. Au urmat cale de vreo opt sute de metri poteca șerpuind pe lângă stânci. Câmpurile fertile se sfârșiseră, fiind înlocuite de tufișuri rezistente măturate de vânturi. În punctul în care cărarea cotea abrupt, Davin s-a oprit.

- Lordul Haldoran locuiește pe Little Skoal. Această limbă de pământ este drumul pietruit care leagă cele două părți ale insulei.

Michael a ridicat din sprâncene în timp ce studia fâșia aceea periculoasă de piatră și valurile care se spărgeau departe, jos, la picioarele stâncilor ascuțite. În ghid scria că limba aceea de pământ, Gâtul, avea numai vreo trei metri lățime și se află la sute de metri deasupra mării, dar cuvintele nu descriau realitatea.

- Autorul a exagerat. În unele locuri limba asta are chiar vreo patru metri, a spus Davin cu un umor sec. Dar animalele devin agitate aici, așa că cel mai bine e să traversăm pe jos.

Au descălecat cu toții și au pornit peste istmul stâncos, ducându-și caii de căpăstru. La mijloc, Catherine s-a oprit și a scrutat peisajul. Vântul șfichiuitor îi fâlfâia veșmintele, iar zgomotul valurilor era atât de puternic încât a fost nevoită să ridice vocea:

- N-ar trebui să fie niște balustrade?

- Nu este nevoie, a răspuns Davin. Un singur om a căzut vreodată, și acela era beat. Insularii știu să umble cu grijă pe aici. Ea a privit gânditoare spre stânci. Dacă

devenea stăpâna insulei, aveau să fie construite imediat balustrade. Intendentul a adăugat: Că tot a venit vorba, insulița aceea este Seal Rock¹, acolo unde legenda spune că a fost omorât *selkie*.

Cu certitudine, una dintre stâncile acelea golașe era acoperită de trupurile focilor care stăteau la soare. Catherine își imagina cu ochii minții o focă ieșind din mare și, sub lumina argintie a lunii pline, transformându-se în bărbat. Dacă era înalt și mlădios și puternic precum Michael, și cu ochi la fel de fascinanți, era de înțeles cum o fată ar fi putut să uite de onoare și de înțelepciune...

Cu un suspin, și-a reluat drumul peste Gât. Problema ei nu era adulterul, pentru că nu mai avea soț. Dilema de nerezolvat era în ea însăși.

Ragnarok era la doar câteva minute călare după ce traversai Gâtul. Se găsea lângă marginea stâncilor. Deși numele era străvechi, casa în sine era relativ nouă. Linii le ei calme, în stilul consacrat de Palladio, păreau aproape nepotrivite în acest decor sălbatic, bătut de vânturi.

Davin nu a descălecat când au ajuns la capătul aleii.

- Dacă nu aveți nimic împotriva, vă las aici. Am treabă. Puteți să vă descurcați înapoi spre castel?

- Nici o grijă, a spus Michael în timp ce o ajuta pe Catherine să coboare din șa. Skoal nu este destul de mare ca să te rătăcești cu adevărat.

Intendentul a dus degetul la borul pălăriei, apoi a pornit în trap pe alee.

- Am impresia că nu prea vrea să fie oaspetele lordului Haldoran, a remarcat Catherine, care-l urmărea îndepărtându-se.

Înainte ca Michael să-i răspundă, din casă a apărut un bărbat masiv, musculos, cu fața brăzdată de cicatrice:

- Eu sunt Doyle, a zis laconic. Vă duc caii în grajd.

În timp ce-i dădea frâul, Catherine l-a studiat curioasă. I se părea cunoscut. Presupunea că-l văzuse la Bruxelles, că era unul dintre servitorii vânjoși care-l ajutaseră pe Haldoran să-i ducă pe Amy și familia Mowbry la Anvers.

¹ Stânca focii

Accentul londonez îl trăda ca venetic, iar chipul sluțit îl făcea să semene cu un tâlhar la drumul mare. Întocmai ca și casa, era un element bizar în acel loc izolat.

Au urcat treptele, iar valetul, un alt londonez cu aer dur, i-a condus într-un hol cu podea de marmură strălucitoare. Se părea că lui Haldoran îi plăceau servitorii care puteau juca și rolul de paznici.

- Bună, verișoară Catherine, căpitane Melbourne, i-a salutat stăpânul casei. Ce părere aveți despre insula noastră?

- Unică și foarte frumoasă. Catherine i-a dat pălăria și cravașa valetului. Poate că nu bogată, dar bine administrată. Nu am văzut semne de sărăcie în rândul oamenilor.

- Toată lumea are un acoperiș deasupra capului, mâncare în burtă și încălțări în picioare. Este mai mult decât se poate spune despre majoritatea locurilor de pe continent. I-a luat mâna și i-a ținut-o o clipă mai mult decât i-ar fi plăcut ei, după care i-a condus în salon.

Conversația din timpul ceaiului cu prăjituri a fost cât se poate de curtenitoare, iar Haldoran a tot încurajat-o pe Catherine să comenteze ce văzuse. Michael a vorbit puțin. Ce ciudat, se gândea ea, cum putea să domine o încăpere fără să spună o vorbă.

- Vreți să facem un tur prin Ragnarok? i-a invitat vărul ei la sfârșitul gustării. Priveliștea este extraordinară.

- Da. Mi-ar plăcea foarte mult să merg, Clive, a încuviințat ea, hotărând că era mai bine să-i spună pe numele mic.

Au traversat parterul împreună cu Haldoran care-l conducea, vorbind pe un ton glumeț despre istoria casei. Lui Catherine îi făcea mai multă plăcere decât se așteptase. Vărul ei avea un gust admirabil și era pasionat de colecționarea obiectelor frumoase. Rezultatul era o comoară de mobilier desăvârșit, covoare orientale și opere de artă.

Turul a luat sfârșit la etaj, în colțul cel mai îndepărtat al clădirii.

În timp ce deschidea ultima ușă, Haldoran a spus:

- Cred că o să vi se pară interesant, căpitane.

În interior era o galerie cu ferestre largi ce dădeau spre mare. Catherine a crezut că era vorba doar despre o altă încăpere frumoasă, însă apoi și-a dat seama că era o sală de arme. Pe pereți erau expuse săbii vechi și elaborate, halebarde și pumnale, iar obiectele cele mai apreciate erau în casete cu capac de sticlă.

S-a crispat în timp ce privea în jur. Crescuse printre soldați, dar asta n-o făcuse să-i placă armele. Chiar dimpotrivă. Era o discrepanță stranie între razele strălucitoare ale soarelui care inunda ferestrele și scânteierea metalică a morții de jur împrejur.

- Nu am văzut niciodată o asemenea colecție altundeva decât într-un castel scoțian, a remarcat Michael. Ai niște arme extraordinare.

Haldoran a deschis o casetă și a scos un pistol neobișnuit de lung. Era un fel de senzualitate în felul în care mângâia butoiușul.

- Acesta are șase gloanțe și este una din primele arme cu mai multe focuri realizate vreodată, acum aproape două sute de ani. Greu de încărcat și teribil de imprecis, dar interesant.

Michael a studiat pistolul cu o luare-aminte profesională și a făcut comentarii pertinente înainte de a-l da înapoi.

Haldoran l-a pus la loc în casetă.

- Am și mai multe săbii splendide. Vă este cunoscut oțelul de Damasc?

- Dacă îmi amintesc bine, este forjat de mai multe ori, cum e bătut foitajul franțuzesc, a replicat Michael. Se spune că săbiile de Damasc au lama mai ascuțită decât orice armă europeană.

- Așa este. Haldoran a scos o cutie cu iască și a aprins o lumânare care se afla pe un scrin. Uitați-vă la asta.

A scos o elegantă sabie curbată dintr-o cutie cu arme asemănătoare. A apucat mânerul cu amândouă mâinile, și-a mișcat fulgerător încheieturile și lama a retezat lumânarea cu o viteză neașteptată.

Catherine a icnit când lama a tăiat ceara atât de precis, încât cele două bucăți de lumânare au rămas lipite. Flacăra a continuat să ardă aproape fără să pâlpâie.

- Este incredibil! Nu știam că o sabie poate fi așa de ascuțită.

- Mă bucur că n-a trebuit să mă confrunt cu un francez înarmat cu așa ceva, a adăugat Michael. Nu mi-ar plăcea să văd cum ar putea să ciopârțească un om.

- Nu e o priveliște prea frumoasă. Haldoran a pus sabia înapoi în casetă, după care a luat din altă cutie un obiect ciudat. Ați văzut vreodată un pumnal indian, căpitane? Faptul că are mânerul în unghi drept cu lama îi dă o putere de înjunghiere fenomenală. Se zice că în lupta corp la corp este întotdeauna fatal.

În vreme ce bărbații s-au apucat să vorbească despre pumnale exotice, Catherine s-a apropiat de o fereastră. Era ceva obscen în pasiunea lui Clive pentru arme. Se întreba dacă ar fi fost atât de însetat de sânge în cazul când ar fi luptat într-o bătălie adevărată. De obicei războiul anihila ideile romantice despre violență.

Cum casa se înălța pe o stâncă, galeria oferea o priveliște uluitoare spre mare. Departe, jos, apa se izbea neobosită de stânci. În timpul vizitei de dimineață văzuse mai multe plaje line, dar cea mai mare parte din suprafața insulei era piatră pur și simplu. În depărtare se vedea conturul întunecat al insulei Bone. Craniul și Osul. Acolo avea să-și petreacă tot restul vieții?

Din spatele ei a auzit vocea lui Haldoran:

- Ce părere ți-a făcut nobilul nostru intendent, Catherine?

Ea s-a întors și s-a rezemat de pervazul ferestrei.

- Davin? Pare să știe tot ce merită știut despre insulă, iar locuitorii îl plac și îl respectă. Cred că bunicul este norocos că are un asemenea angajat.

- Te asigur că este competent, dar nu asta am vrut să spun. Nu ți-a lăsat o impresie mai puternică? Un sentiment de rudenie?

- Ce vrei să spui? Îmi place Davin, dar nu-l cunosc. De ce-ar trebui să-mi dea sentimentul de rudenie?

- Pentru că bunul, seriosul Davin este ruda ta cea mai apropiată - singurul tău văr primar, a înștiințat-o Clive cu un zâmbet răutăcios.

- Credeam că mama a fost singurul copil.

- Așa este. Davin este rudă cu tine din partea tatălui, bastardul lui Harald cu o fată de pe insulă.

- Vrei să spui că este nepotul lordului? a exclamat ea uluită. Dacă e așa, bunicul meu știe?

- O, da. Știe toată lumea de pe insulă. Când Harald a împlinit douăzeci și unu de ani, a anunțat că vrea să se însoare cu iubita lui, din ramura țărănească a familiei Penrose. Lordul l-a trimis valvârtej într-o călătorie lungă, dar era prea târziu - fetișcana era deja însărcinată. A reușit să ascundă faptul ăsta de ochii tuturor, chiar și de familie, până aproape de soroc. A murit la naștere, strigând numele iubitului ei. Bebelușul a rămas în grija părinților ei. Ochii lui Haldoran străluceau, ca și când povestirea i s-ar fi părut amuzantă. Harald nu l-a iertat niciodată cu adevărat pe tatăl său, după ce s-a întors și a aflat ce se întâmplase. S-a interesat de soarta lui Davin, s-a îngrijit să fie educat cum se cuvine, dar bineînțeles, băiatul era tot un bastard.

Catherine și-a încleștat mâna pe pervazul din spate. Nu era de mirare că în urmă cu o seară, Glynis și Alice Matthews schimbaseră priviri stânjenite când vorbiseră despre rudele ei.

- Cu alte cuvinte, dacă Davin ar fi fost copil legitim, ar fi fost următorul Lord de Skoal.

- Da, dar nu se așteaptă nimeni ca lordul să-l recunoască public pe bastardul fiului său. Haldoran a zâmbit cu o amabilitate prefăcută. M-am gândit că ar fi bine să te pun la curent, fiindcă știe toată lumea.

Michael, care ascultase în liniște, a intervenit:

- Credeți că Davin îi poartă ranchiună soției mele pentru că este posibilă moștenitoare?

- Puțin, poate. Dar este prea nepăsător ca să creeze probleme. Dacă îl păstrați ca intendent o să vă slujească bine. Abandonând subiectul la fel de brusc precum îl adusese în discuție, Haldoran s-a dus spre o panoplie și a luat o pușcă lungă. Aceasta este o pușcă americană din Kentucky. Arată banal, dar este cea mai precisă armă pe care am folosit-o vreodată. Priviți.

A încărcat arma, apoi a deschis o fereastră, lăsând să intre aerul umed și țipetele ascuțite ale pescărușilor

care zburau în cercuri. Ochii i s-au îngustat de concentrare în timp ce ochea. Când a tras, bubuitura a răsunat asurzitor în galeria închisă. Catherine s-a dat înapoi tresărind când în depărtare un pescăruș a țipat, apoi s-a prăbușit în mare fără viață. Ceilalți s-au depărtat în grabă, scoțând agitați strigăte ascuțite.

- Bine tras, a comentat Michael impasibil, dar credeam că este ilegal să omori pescăruși pe Skoal.

- Unul în plus sau în minus, n-o să i se simtă lipsa. Haldoran s-a răsucit cu ochi provocatori. Bineînțeles, cum sunteți militar, cu siguranță sunteți un trăgător mai bun decât mine.

- Nu neapărat. Sarcina unui ofițer este să conducă, nu să ucidă el însuși inamicul.

- Sunteți prea modest. Hai, încercați pușca aceasta. Skoal se poate lipsi de încă un pescăruș. Haldoran a încărcat din nou arma, apoi i-a oferit-o oaspetelui.

Michael a ezitat o clipă, apoi expresia lui a devenit dură și a acceptat arma. După ce a studiat scena de dincolo de fereastră, a spus:

- Cum nu sunt insular, nu mă simt liber să încalc legea. O să aleg ca țintă tufișul de pe promontoriul acela. Creanga din vârful.

Catherine și-a îngustat privirea, dar abia reușea să vadă ținta.

- Fără nici o îndoială, este imposibil să fii precis la asemenea distanță.

Tufișul se legăna în vânt, îngreunând sarcina trăgătorului. Cu colțul ochiului, tânăra femeie l-a văzut pe Haldoran zâmbind.

Michael făcea ca totul să pară ușor: a luat pușca din Kentucky, a ochit și a apăsat pe trăgaci. Departe, pe promontoriu, creanga din vârful tufișului a zburat și apoi s-a rostogolit pe stâncă, până în mare.

- Bună treabă, a rostit Haldoran păstrându-și sângele rece. A fost o splendidă demonstrație de dibăcie.

- Este o armă bună, a replicat Michael evaziv, în timp ce i-o înapoia.

- Sunteți la fel de îndemânatîc la spadă ca la trasul cu arma, domnule căpitan? a întrebît Haldoran cu o voce în care se simțea ațîțarea.

- Știu cum se folosește sabia ca să mă apăr, dar nu sunt expert, a răspuns celălalt ridicînd din umeri.

Catherine îi urmărea cu înfrigurare. Între cei doi bărbați avea loc un fel de competiție tacită, în care Haldoran încerca să provoace și Michael se opunea. Ce naiba încerca să demonstreze vărul ei? Situația îi dispăcea total, așa că a decis să-i pună capăt.

- Ar trebui să plecăm. Mulțumesc foarte mult că ne-ai invitat, Clive.

- Nu trebuie să vă grăbiți, Catherine. S-a îndreptat spre o altă vitrină și a scos două săbii de cavalerist asemănătoare. Vreau să văd încă o dovadă a măiestriei soțului tău. A apucat o spadă de lamă și i-a aruncat-o lui Michael cu mânerul spre el. Acesta a prins-o cu îndemănare din aer. Haldoran a ridicat cealaltă spadă într-un salut zeflemitor: *En garde*, domnule căpitan. Fără nici un alt avertisment, a fîdat, într-un atac letal.

capitolul 24

Lui Catherine mai că i-a stat inima cînd Haldoran l-a împuns cu spada pe Michael în piept. Înainte ca ea să apuce să țipe, Michael a parat lovitura celuiîalt.

- Clive, ești nebun? a strigat. E imprudent să fîdezi cu lamele neprotejate.

- Aiurea. Vărul ei a lovit din nou. S-a auzit un zgomot metalic sfredelitor cînd cele două săbii au alunecat una pe alta. Este doar un sport. Nimeni nu va fi rănit. Nu-i așa, domnule căpitan?

- La fel de inofensiv ca atunci cînd joci mimă, a replicat Michael cu ironie. Peste o clipă, a parat încă o lovitură. Ce sportiv ar putea rezista?

- Mă bucur că suntem de aceeași părere. Clive își sublinia vorbele cu lovituri scurte, sâcîitoare, ca să-i încerce adversarului îndemănarea. Dar cel mai frumos sport este vînătoarea în Shires. Ați încercat vreodată?

- Nu am avut niciodată acest privilegiu, dar poți să vânezi la fel de bine și în alte locuri. Fără pic de grație, Michael a respins atacul celuiilalt. În Spania am făcut partide grozave de vânătoare cu ogari.

- Sună rustic, dar amuzant.

Conversația a lăncezit, înlocuită de respirația gâfâită, în timp ce se luptau în mijlocul galeriei. Clive era un spadasin de primă mână, care profita rapid de orice slăbiciune. Michael era mai lent, iar prin comparație mișcările lui păreau stângace.

Catherine urmărea în liniște, sufocată de emoție. Deși vărul ei pretindea că nu era decât un sport, dacă Michael nu reușea să se apere suficient de bine, era posibil să fie în cele din urmă grav rănit, sau chiar mai rău. I-a luat mult să înțeleagă că se stăpânea intenționat. Poate că loviturile lui de atac erau ineficiente, totuși cumva spada lui era întotdeauna poziționată astfel încât să-l apere de lama adversarului său. Deși se retrăgea permanent, niciodată nu fusese încolțit. Era o performanță ce dovedea o măiestrie desăvârșită. Numai cineva care îl cunoștea bine își dădea seama ce face.

Lupta a luat sfârșit brusc atunci când Haldoran a străpuns apărarea adversarului. Catherine a icnit când a văzut lama îndreptându-se spre gâtul lui Michael. În ultimul moment, acesta a ridicat fulgerător sabia ca să pareze lovitura. Sabia lui Clive a ricoșat și a fost deviată în jos. Vârful ei a atins încheietura lui Michael, lăsând o dâră roșiatică.

- Prietene, îmi pare atât de rău! Haldoran a făcut un pas înapoi, coborând arma. N-am intenționat să se lase cu vărsare de sânge, dar plăcerea de a provoca un adversar pe măsură mi-a întunecat rațiunea. Scuzele lui erau dezmințite de triumful din priviri.

- Nu s-a întâmplat nimic, e doar o zgârietură. Michael și-a pus spada pe o vitrină și și-a scos batista.

Cu inima bătându-i cu putere, Catherine a traversat galeria și a studiat rana. Din fericire, era neînsemnată, așa cum spusese Michael. A bandajat tăietura superficială cu batista. După ce a terminat, i-a aruncat o privire furioasă lui Haldoran:

- Ai idei înspăimântătoare legate de sport, vere.

- Nu se va mai întâmpla, a promis acesta. Data viitoare putem să folosim florete cu vârf bont. Dar a fost un adevărat regal să-mi încrucișez sabia cu un luptător iscusit. Încă o dată, ai fost exagerat de modest în ce privește abilitatea dumneavoastră, domnule căpitan.

- Am învățat să fac numai ceea ce este necesar. Michael și-a tras manșeta peste încheietura bandajată. Mulțumesc pentru această vizită foarte interesantă, Haldoran.

- Plăcerea este de partea mea. Pe insulă, anturajul este deseori destul de plictisitor. Clive a oftat, cu aerul că regreta sincer. Din păcate, mâine plec la Londra pentru câteva zile. Sper să vă mai găsesc aici când mă întorc.

- Te rog să vii repede înapoi, a spus Catherine cu un zâmbet strălucitor și fals. Cu cât stătea mai mult plecat, cu atât mai bucuroasă avea să fie.

După aceea au încălecat și au pornit pe cărare spre insula principală. Ea a păstrat tăcerea până când au ajuns pe istm, unde și-au luat cali de căpăstru. Atunci a spus tăios:

- De ce naiba ai permis să se întâmple toate astea?

- Am permis? Nu ai alternativă când ești atacat de un bărbat cu o sabie.

- Ai fi putut să-l pui capăt mai repede, a pufnit ea exasperată. Ești un spadasin mai bun decât Haldoran, dar ai lăsat să se înțeleagă altminteri.

- Ți-ai dat seama de asta? Nu sunt un actor așa de bun cum credeam. Michael și-a arcuit buzele într-un zâmbet lipsit de veselie. Vărul tău se pricepe la arme, dar este un amator, nu un profesionist. Din nefericire, nu-i place să piardă. După ce am făcut greșeala de a trage mai bine ca el, s-a aprins și a decis să mă întreacă la ceva. Cu cât îl lăsam mai repede să câștige, cu atât puteam să plecăm mai degrabă.

- Te-ai ostenit atât să-i ocrotești mândria, încât ai fi putut să sfârșești grav rănit, a strigat ea.

- Cred că este prima dată când te văd furioasă, a remarcat Michael ridicând din sprâncene. Nu știam că și sfinții își pierd cumpătul.

- N-am spus niciodată că sunt o sfântă, și nu suport un bărbat care se lasă bucuros să fie folosit drept sac de box.

- Nu este nici un pericol. Ia zâmbit larg, cu familiaritate. Ești pătimașă. Zău că-mi place.

Tandrețea din ochii lui i-a potolit furia. Avea dreptate; exagera în legătură cu incidentul. Dacă nu era atentă, era posibil ca el să-și dea seama cât de profunde îi erau sentimentele. A expirat lent:

- N-aș fi putut suporta să fii rănit ajutându-mă pe mine. Și așa mă simt suficient de vinovată că te-am implicat în planul meu nebunesc.

- Nu-ți pierde timpul simțindu-te vinovată, a spus Michael cu o urmă de amărăciune. Nu rezolvi absolut nimic.

Ajunseseră la capătul drumului pletruit. Și-a împreunat mâinile ca s-o ajute să încalece.

Când era în șa, Catherine a rostit pe un ton grav:

- Ai grijă în preajma lui Haldoran. Este un individ ciudat. Trebuie să-i fiu recunoscătoare pentru că ne-a ajutat la Bruxelles, dar nu pot să-l plac.

- Nici mie nu-mi place. Am întâlnit în armată așa-ziși eroi ca el. Rareori rezistau prea mult. Michael s-a suit pe cal. Nu este cazul să-ți faci griji că vărul tău o să mă provoace la luptă. Nimic nu se compară cu un soldat bătrân când vine vorba să eviți bătălii inutile.

Cu temerile spulberate, ea a zâmbit.

Din nefericire, temerile lui nu se spulberaseră. În timpul aceluiași duel pe nepregătite, simțise că pe Haldoran nu l-ar fi deranjat să provoace un „accident” mortal. Dar de ce să fi vrut să-l ucidă?

Poate din pură sete de sânge, din care Haldoran avea din belșug. Dar mai exista un motiv plauzibil. Michael remarcase o avidă dorință de posesie în ochii lui Clive când se uita la frumoasa lui verișoară. Să fi dat naștere pasiunea unei dorințe secrete de a-l vedea mort pe presupusul soț al lui Catherine? Posibil.

Un lucru era cert: Haldoran trebuia urmărit cu multă atenție.

*

Când au intrat în castel, s-au întâlnit cu valetul care ducea o tavă cu ceai. Catherine a presupus că este pentru bunicul ei, așa că a spus:

- Olson, pot să-l văd pe lord acum?

- O să întreb, a răspuns valetul afectat.

După plecarea acestuia, Michael a spus:

- Să merg cu tine, sau să te arunc în gura leului în timp ce eu fac o baie înainte de cină?

- Poate ar fi mai bine să mă duc singură. Am o bănuială că un cocoș bătrân ca bunicul meu simte nevoia să strige cucurigu și să se proclame regele ogrăzii dacă mai este un alt mascul în preajmă.

- O trăsătură moștenită de toți bărbații din familia Penrose.

- Pe tine nu te-am văzut niciodată făcând o asemenea mascaradă.

- Nu este nevoie s-o fac, a replicat el cu un zâmbet strengăresc.

Catherine a râs, dar după ce s-au despărțit și-a dat seama că nu era chiar o glumă. Michael avea acea încredere calmă care nu avea nevoie să dovedească nimic nimănui.

Sau poate că da? Amintindu-și cum arăta când îi povestise despre recentul deces al tatălui său, a înțeles că încrederea lui rezida în aptitudinile fizice, la care era maestru. În ce privește zonele mai obscure ale sentimentelor, era mult mai șovăitor. Constatarea că Michael era vulnerabil i se părea ciudat de fermecătoare.

Peste puțin timp, Olson s-a întors:

- Excelența sa vă primește, doamnă.

L-a urmat prin toată casa până într-un salon care era vecin cu dormitorul lordului. Valetul a făcut semn spre ușile înalte cu geam. Prin perdelele diafane se distinge conturul unui scaun cu rotile.

- Excelența sa este afară.

A ieșit pe un balcon însoțit cu o priveliște splendidă asupra insulei. Sosirea ei era urmărită atât de bunicul ei, cât și de un ogar mare ciocolatiu. Câinele arăta

parcă mai prietenos. Fără să piardă vremea cu amabilități, lordul a bombănit:

- Ai venit să vezi dacă sunt gata să dau ortul popii?

Ea a surâs, mai puțin intimidată decât fusese la prima lor întâlnire.

- Și eu mă bucur să te văd, bunicule. S-a așezat într-un scaun cu speteaza dreaptă. Arăți bine astăzi. Bineînțeles că sunt disperată văzând atâtea semne că ești sănătos, dar o să mă străduiesc să-mi ascund dezamăgirea.

În prima secundă a rămas consternat, după care a zâmbit fără tragere de inimă:

- Ai o limbă ascuțită, fato.

- De la cine crezi că am moștenit-o?

- O limbă *foarte* ascuțită, a mormăit el, dar în privire i se citea amuzamentul. Ce părere ai despre insula mea?

- Pentru o suprafață atât de mică, este o diversitate extraordinară. Pajiști, mlaștini, văi împădurite. Am fost impresionată de faptul că insula le oferă locuitorilor aproape tot ce le trebuie.

- Dar de oameni?

- Cei pe care i-am cunoscut au fost destul de rezervați, dar este normal.

- Așa și trebuie să fie. Feudalismul este un sistem al naibii de bun, dar totul depinde de personalitatea stăpânului. Vor dori să te cunoscă mult mai bine înainte de a avea încredere în tine.

- Apropo de feudalism, am fost surprinsă când pe drum am trecut pe lângă niște oameni care lucrau, iar Davin a spus că fiecare bărbat de pe insulă care are peste cincisprezece ani este obligat să muncească două săptămâni pe an pentru stăpân. Credeam că lucrurile de genul acesta au fost abolite cu secole în urmă.

- De ce n-ar munci oamenii ca să-și întrețină propriile drumuri și portul? s-a mirat bătrânul. Obiceiurile insulei au luat naștere din motive foarte întemeiate. Numai lordul poate deține voliere deoarece porumbeii se hrănesc cu semnițele de cereale de pe câmpuri, punând în pericol recoltele. Totodată, numai eu am dreptul să am o cățea. Ogarul s-a ridicat și și-a pus capul pe genunchii lordului, care i-a ciufulit urechile lungi. Dacă altcuiva

i s-ar permite să aibă o cățea, insula s-ar umple imediat de câini. Până la urmă o să înțelegi toate astea.

- Chiar te gândești serios să mă numești moștenitoarea ta, sau faptul că m-ai convocat aici este doar un joc? La urma urmelor, Clive este bărbat și cunoaște insula de o viață. Cu siguranță, el este alegerea indiscutabilă.

- Da, dar... Bunicul ei și-a ferit privirea. Acesta nu este singurul domiciliu al lui Clive. Are timpul ocupat cu multe alte probleme. Aș prefera să las Skoal cuiva pentru care insula să fie pe primul loc.

Era un răspuns bun. Cu toate acestea, a simțit că bunicul ei nu era într-un tot în largul lui când venea vorba de lordul Haldoran.

- Povestește-mi despre părinții tăi, i-a cerut brusc seniorul. L-a privit circumspectă, nefiind sigură ce voia să audă. El a tras de pătura care-i acoperea picioarele și a urmat: Să știi că nu-mi plăcea mama ta. Era o fată încântătoare. Dar nu am vrut să-l văd pe William însurându-se cu o insulară. Pe Skoal sunt prea mulți născuți din căsătorii între rude de sânge. Este nevoie sistematic de sânge proaspăt.

Asta ar fi putut explica și de ce se opusese relației lui Harald cu o localnică.

- În teorie înțeleg necesitatea de sânge proaspăt, dar părinții mei erau foarte fericiți împreună, a spus ea. Mamei mele i-a plăcut mult să-și urmeze soțul în armată. Presupun că din acest motiv nici eu nu m-am gândit vreodată să fac altceva.

A continuat, descriind viața familiei ei. Înalta considerație de care se bucura tatăl ei printre colegii ofițeri și soldați, capacitatea mamei ei de a se simți acasă oriunde. Cum ea, Catherine, învățase să călărească de la tatăl ei și să îngrijească bolnavi de la mama ei; cum ambii săi părinți iubiseră marea. Acum, că văzuse Skoal, înțelegea de ce.

Bunicul ei a ascultat în tăcere, cu privirea ațintită în zare. Când ea s-a oprit din vorbit, a zis:

- Păcat că băiatul era așa de încăpățânat. Nu era nevoie să plece și să nu se mai întoarcă niciodată.

Acum că-l cunoscuse pe lord, înțelegea de ce tatăl ei bănuise că nu ar fi fost bine-venit.

- Universul lor era alcătuit din ei doi și din armată, a spus ea plină de tact. M-am bucurat că au murit în același timp. Vocea i s-a frânt. Ar... ar fi fost greu pentru unul din ei să trăiască fără celălalt.

A clipit ca să-și rețină lacrimile, conștientă că însemnau durere nu doar pentru părinții ei, ci și pentru ea. Și-ar fi dorit o căsnicie ca aceea a părinților ei. E adevărat, presupusese că așa va fi. Iar această așteptare făcuse ca eșecul ei să fie și mai zdrobitor.

- Soțul tău nu e așa cum mă așteptam, a remarcat bunicul. Pare așezat.

- Eu și Colin eram foarte tineri când ne-am căsătorit. Nu neg că a avut un temperament exploziv, dar nu a greșit niciodată în ce privește datoria față de familie sau de soldații lui. Acesta era adevărul. Și la fel de adevărat era ce a spus mai departe: Dacă ar fi să devin moștenitoarea ta, îți garantez că el nu va face nici un rău insulei sau locuitorilor ei.

- Davin spune că a făcut observații foarte potrivite despre cum este lucrată moșia mea, și ce schimbări s-ar impune.

- Are o gamă impresionantă de cunoștințe. Spre deosebire de Colin, Michael crescuse pe o moșie mare, și se pare că fusese atent cum era administrată. Vrând să scape de subiectul legat de soțul ei, a continuat: Davin ne-a arătat insula Bone și ne-a povestit istoria ei. Chiar este un loc atât de plin de ghinion?

- Trecutul ei vorbește de la sine. În afară de atacurile vikingilor și de ciumă, Bone a fost dintotdeauna cunoscută ca loc preferat de pirați și contrabandiști. Spune-i lui Davin să găsească un luntraș destoinic care să te ducă s-o vizitezi. Cea mai mare peșteră marină de pe insule se găsește la capătul de apus. A zâmbit unor amintiri: E foarte neobișnuit. Înăuntru există chiar și un izvor fierbinte. Totuși ai grijă. Poți să ajungi la peșteră doar la reflux. Dacă stai prea mult timp, rămâi prinsă până când nivelul mării scade din nou.

- Pare interesant. Sunt sigură că și soțul meu ar vrea să o vadă. Sper să avem timp să o vizităm înainte să plecăm.

Bunicul ei bătea darabana pe brațul scaunului cu roțile:

- Cât timp intenționați să rămâneți?

- Poate două săptămâni? A zâmbit șovăitor. Asta dacă nu ajungi la concluzia că suntem o companie neplăcută și ne dai afară.

- Două săptămâni nu înseamnă prea mult. Ai multe de învățat aici.

Se părea că luase hotărârea de a o desemna drept moștenitoare. Încercând să-și mascheze mulțumirea, Catherine a spus:

- Voi studia tot ceea ce consideri că este necesar, dar nu putem să stăm la nesfârșit. Colin trebuie să se întoarcă la datorie.

- Poți să stai fără el.

Bunicul ei se simțea singur. Era o stare pe care o înțelegea foarte bine.

- Pentru moment, locul meu este cu soțul meu și cu fiica mea.

El i-a aruncat o privire furioasă:

- Ce s-ar întâmpla dacă tu ai moșteni domeniul, iar Melbourne ar ajunge la concluzia că nu poate trăi într-un loc așa de izolat? Ai rămâne cu el și ai lăsa Skoal de paragină?

- Dacă mă vei face moștenitoarea ta, voi pune insula pe primul loc, a răspuns ea fără să clipească. Datoria mea față de o întreagă comunitate trebuie să fie înaintea datoriei față de soțul meu. Dar, zău, nu trebuie să-ți faci griji că ar încerca să mă țină departe de insulă.

- Ai grijă să nu uiți asta. S-a lăsat pe spate în scaunul cu roțile, cu o expresie obosită pe chip. Acum, du-te și fă ce vrei.

Catherine s-a ridicat, apoi, dintr-un impuls, s-a aplecat să-l sărute pe obraz.

- Să nu-ți treacă prin minte că mă poți îmbuna, fato, a mormăit el. De peste cincizeci de ani toată lumea

de pe insulă se teme de mine, și nu intenționez să mă schimb acum.

- Bunicule, orice femeie la care a urlat ducele de Wellington este foarte greu de speriat, a râs ea. N-ar fi mai simplu să ne împrietenim decât să încerci să mă terorizezi?

Bătrânul a mângâiat ogarul, care încă-și odihnea capul în poala lui.

- Cina este la ora șase. Vezi să nu întârzieți.

A plecat spre camera ei. Era mândră că nu s-a rătăcit decât de două ori. Și-a amintit că Michael intenționase să facă o baie, așa că a bătut înainte de a intra. Vocea lui profundă a strigat:

- Intră.

A pășit înăuntru și a văzut că terminase cu baia, dar încă nu era îmbrăcat complet. Cămașa îi atârna peste pantaloni, iar inul alb nu făcea decât să-i scoată în evidență forța umerilor largi. Practic fiecare centimetru din trupul lui era acoperit; de ce oare era efectul atât de dureros de intim?

- Cum te-ai descurcat cu bunicul tău? a întrebat-o.

Pe gât i se răsuceau cârlionți umezi de păr negru ca mahonul. Prin deschizătura cămășii se vedeau alte fire la fel de întunecate. Catherine a privit în jos și și-a scos cu grijă mânușile.

- Foarte bine. Sub masca morocănoasă, este destul de drăguț. Michael a pufnit, scoțând un sunet elocvent. Te place, l-a asigurat ea, ceea ce îl miră și pe el.

- Și pe mine mă miră. Michael s-a îndreptat spre oglindă ca să-și lege cravata. L-am întrebat pe servitorul care a adus apa caldă despre sănătatea lordului. Are probleme cu inima. Poate să umble, dar obosește cu ușurință și orice fel de efort are ca urmare dureri îngrozitoare în piept.

- Durerile provocate de angină te slăbesc foarte mult, dar nu e obligatoriu să-ți pună viața în pericol.

- Longevitatea lui s-ar putea dovedi o problemă, a rostit Michael sobru.

- Știu. Și totuși m-ar întrista să-l pierd atât de curând după ce l-am găsit. Chiar îmi place bătrânul pungaș.

Catherine s-a prăbușit pe un scaun. Acum, după ce te-a cunoscut și pe tine, cred că aș putea să vin cu Amy în vizită în fiecare an și să spun că soțul meu este prea ocupat ca să ne însoțească.

-Cu puțin noroc, o să meargă, a fost de acord Michael.

Tânăra femeie și-a împreunat mâinile în poală și s-a rugat să aibă încredere în norocul ei.

capitolul 25

-Mai vrei puțină bere? a întrebat Catherine.

-Da, te rog. Michael a deschis ochii preț de o clipă ca să-și poată studia însoțitoarea. Era întins pe o pătură pe nisip, cât se poate de relaxat. Exceptând, desigur, tensiunea creată de faptul că era așa de aproape de Catherine. A admirat în tihnă imaginea suplă a trupului ei când a luat carafa de bere lăsată la răcit într-un ochi de mare și i-a umplut cana. Ridicându-se în capul oaselor, a luat o înghițitură prelungă. Este foarte plăcut să avem o după-amiază liberă.

-Studiul intensiv al istoriei, dreptului și agriculturii pe Skoal nu sunt ceea ce am sperat de la vizita aceasta, a chicotit ea. Pe de altă parte, totul este foarte interesant. Insula produce atât de multe din cele necesare traiului! A arătat spre ce mai rămăsese din masa lor: brânză și heringi, pe care le mănânci cu pâine proaspătă făcută pe insulă și apoi bei bere produsă pe insulă, totul urmat de mere locale.

-Și transportate într-un coș de trestie făcut pe insulă. Dar nu cultivă ceai și cafea aici.

-O mare lipsă. La urma urmelor, Skoal nu se poate separa de restul lumii. Catherine și-a tras picioarele și și-a îmbrățișat genunchii. Sub marginea albastră a rochiei ușoare de muselină i se vedeau picioarele goale. Mi-ar fi plăcut să fie și Amy aici. Iubește marea. Cred că o are în sânge.

Michael îi studia profilul desvârșit. De când îi salvase viața, descoperise cât de des era folosit sângele

ca metaforă pentru relații și afinități. Poate că darul vieții care-i unise era motivul pentru care se simțea atât de iremediabil legat de ea, atât de conștient de fiecare cuvânt, de fiecare mișcare a ei.

O adiere de vânt i-a lipit rochia de trup, subliniindu-i plinătatea voluptuoasă a sânilor. Și-a mutat privirea când, involuntar, trupul lui a reacționat. Ochii lui s-au plimbat peste cuprinsul plajei, o limbă de nisip în formă de semilună adăpostită de stâncile înalte. Era un loc intim, însořit. De un romantism perfect.

- Davin avea dreptate că este un colț nimerit pentru picnic. De fapt, are întotdeauna dreptate. Alt sfânt - do vada clară a faptului că este probabil vărul tău.

- Felul cum o spui face ca Davin să pară plictisitor, și nu este așa. El și Glynis sunt amândoi o companie excelentă.

Michael și-a pus cana cu bere pe genunchi. Venea fluxul, în valuri mici care se spărgeau la doar câțiva metri de ei.

- Ești pe Skoal de o săptămână deja. Dacă bunicul tău îți lasă insula, crezi că ai putea fi fericită aici? Este o viață lipsită de orizont în comparație cu ce ai trăit tu.

- Da, numai că în același timp oferă siguranță și confort. Dacă mi se oferă, nu-mi pot permite să refuz. A ridicat din umeri. Nu știu ce este fericirea, dar pot să fiu mulțumită. Asta îmi ajunge.

Cedând impulsului, a pus întrebarea care-l obseda încă de când îl rugase să o ajute:

- Cum rămâne cu Colin?

Catherine și-a încheștat maxilarul și a răspuns după o clipă de reflecție:

- Cu ajutorul lui Davin, pot să conduc și eu Skoal.

Michael a respirat adânc, întrebându-se dacă vorbele ei însemnau că ea și Colin s-ar fi putut despărți definitiv. Dacă se înstrăinaseră deja unul de altul, asta ar fi putut explica de ce nu-și făcea griji în privința mutării lui pe insulă. Inima a început să-i bată mai repede când s-a gândit la implicații. Ar fi fost lipsit de onoare să curteze o femeie a cărei căsătorie se sfârșise, chiar dacă relația nu fusese anulată din punct de vedere legal?

De fapt, și-a dat seama cu o nouă tresărire, era posibil ca relația să poată fi desfăcută. Divorțul era foarte rar, și era nevoie de bani și de prieteni influenți ca să-l poți obține. Cu toate acestea, Michael le avea pe amândouă, și ar fi cheltuit până la ultimul bănuț pe care-l avea ca să o elibereze pe Catherine, dacă asta era ce-și dorea.

Gândul era amețitor. Întrebându-se dacă nu cumva citise mult prea multe în cuvintele ei, a întrebat ezitant:

- De mai multe ori ai lăsat de înțeles că din viitorul tău s-ar putea să nu facă parte și Colin. Ai de gând să-l părăsești?

- Nu mă întreba despre Colin, a șoptit ea cu pleoapele strânse. Te rog, nu o face.

Stăpânirea lui de sine, un zid pe care-l ridicase cu atâta trudă, s-a destrămat într-o secundă.

- Catherine. Și-a pus mâna pe umărul ei. Pielea îi era caldă sub muselina încinsă de soare. Catherine...

Ea a respirat greu, cu buze tremurătoare. Incapabil să suporte imaginea nefericirii ei, Michael i-a petrecut brațul peste umeri. Cu cealaltă mână i-a mângâiat părul. Printre pleoapele ei închise au licărit lacrimile. I-a sărutat cu tandrețe pielea fină, simțind gustul sărat printre genele înțepătoare.

Catherine a scos un sunet înfundat din gât și s-a răsucit, dar nu ca să se îndepărteze, ci ca să se apropie de el. Cu sânii lipiți de pieptul lui, l-a cuprins cu brațele de mijloc. El i-a netezit pe spate șuvițele negre și delicate și și-a plimbat limba pe conturul gingaș al urechii ei. Ea respira greu, cu buzele pline întredeschise. Michael simțea o atracție irezistibilă, era o sirenă vulnerabilă. Și-a coborât capul și și-a lipit gura de a ei.

Avea gust de mere și bere, picant și senzual. Ochii ei rămăseseră închiși, ca și când ar fi refuzat acea îmbrățișare necuviincioasă, dar gura ei i-a răspuns, fierbinte și doritoare.

Inima lui a început să bată să-i spargă pieptul, iar dorința din sânge, să-i întunece rațiunea. A așezat-o pe spate și nisipul aspru a scrâșnit sub pătură. O visase așa, cu trupul ei suplu sub al lui, cu pulsul puternic vizibil

sub pielea palidă a gâtului. Mâna i-a tremurat când i-a cuprins sânul. Delicat, voluptuos, feminin.

Rochia ei era închisă cu câte un nasture pe fiecare umăr. I-a desfăcut cu degete nesigure. Apoi i-a coborât corsajul și juponul de dedesubt, dezgolindu-i sânul. A murmurat răgușit:

- Ești atât de frumoasă, atât de frumoasă!

I-a prins un sfârc catifelat în gură. Mugurele s-a întărit imediat, păcătos de dulce. Voia să-i soarbă sufletul, căldura și feminitatea după care tânjise toată viața.

Ea a gemut și s-a arcuit spre el. I-a dezmiardat sânii și i-a ținut în palme, apoi și-a frecat fața între rotunjimile lor calde și mătăsoase, simțindu-i bătăile inimii. Degetele ei au alunecat prin părul lui, mângâindu-l fără încetare.

Lui nu-i mai păsa deloc de căsătorie, soți și soții. Asta era dorință sexuală, sălbatică și de netăgăduit. Într-o lume dreaptă, Catherine ar fi fost a lui, protejată de forța și afecțiunea lui.

Când făcuse dreptatea parte din viața lui? Avea s-o facă a lui, acum și pentru totdeauna.

Palma lui a coborât peste rotunjimile suple ale corpului ei, oprindu-se pe proeminența de la îmbinarea coapselor. Sub materialul subțire era promisiunea acceptării cu parfum de mosc. În timp ce o mângâia, ea rămăsese complet nemișcată. Dintr-odată însă, a deschis ochii și a strigat:

- O, Doamne, ce fac? Agitată, s-a smuls de lângă el, ținându-și cu o mână corsajul peste sâni.

Încordat și rănit, a întins mâna s-o tragă înapoi.

- Catherine...?

Ea a sărit speriată, de parcă ar fi fost un șarpe.

Frica absolută din ochii ei de culoarea mării i-a produs un șoc care l-a trezit la realitate fulgerător, ca apa înghețată. Pe toți dracii, ce-l apucase? Cum putuse să încalce promisiunea cea mai solemnă pe care și-o făcuse vreodată?

- Dumnezeu, îmi pare rău. Cumplit de rău. Și-a îngropat fața în mâini. Îi tremura tot corpul, și nu doar

din cauza frustrării care-i ardea prin vene. Nu am vrut să se întâmple asta. Jur.

-Nici eu, a murmurat ea. Îmi pare rău, Michael. A fost greșeala mea.

Era adevărat că ea nu se opusese. Dimpotrivă. Dar el profitase de nefericirea ei, de durerea pe care i-o provocase căsnicia ei. Deși nu făcuse asta intenționat, tot era o greșeală. Sfinte Dumnezeule, nu avea să învețe nicio dată? Crezuse că a învățat din greșelile trecutului, dar era evident că nu.

Fuga de pe insulă ar fi fost cea mai înțeleaptă mișcare. Totuși, asta ar fi însemnat să o lase pe Catherine să dea explicații dificile și ar fi putut să-i pună în pericol siguranța pe viitor. Trebuie să găsească o cale de a șterge lacrimile care le năruiseră relația.

A înălțat capul. Ea își încheiase rochia și părea hotărâtă să o ia la goană. Un val s-a spart la picioarele lui goale. S-a ridicat, și-a suflecat pantalonii până la genunchi, apoi i-a întins mâna:

- Hai să ne plimbăm împreună. Dacă mergem prin apă pe plajă, o să ne ajute să ne limpezim mințile încinse.

Tonul lui prozaic a avut efectul dorit. Catherine s-a ridicat și i-a dat mâna timid, iar cu cealaltă și-a săltat fustele. Avea glezne zvelte și bine proporționate. Fără a se privi unul pe altul, au pornit de-a lungul plajei. Valuri scunde se spărgeau de nisip, goneau susurând și le udau picioarele, după care se retrăgeau.

- Era scris să se întâmple așa ceva, a spus Michael pe un ton degajat. Nu degeaba se spune în lumea bună că bărbații și femeile nu ar trebui să fie singuri decât dacă sunt căsătoriți. Faptul că am fost atât de aproape era suficient să slăbească chiar și cele mai bune intenții. I-a aruncat o privire piezișă. Nu ajută la nimic dacă spun că ești cea mai atrăgătoare femeie pe care am cunoscut-o.

- O, Dumnezeule! Catherine s-a oprit paralizată de tulburare. Dacă aș fi știut ce simți, nu ți-aș fi cerut nicio dată ajutorul. Te-am pus într-o situație de nesuportat.

- De unde era să știi? M-am străduit din răspuțeri să mă port cum trebuie în Belgia. A tras-o de mână

și au continuat plimbarea. Chiar dacă mica noastră șaradă a fost un iad insuportabil, mă bucur că ai apelat la mine. Totuși, voi înțelege dacă încrederea ta s-a evaporat. Merit să fiu biciuit.

- Te rog, nu te condamna, l-a implorat disperată. Toată această încurcătură este din vina mea.

Ideea că el se purta onorabil în timp ce ea îl dezamăgea îi făcea rău. Preț de o clipă, a stat în cumpănă dacă să nu-i spună întregul adevăr: despre moartea lui Colin și despre propria ei iubire secretă. Dar motivele tăcerii sale erau la fel de puternice ca și până acum. Dacă nu chiar și mai puternice. Trebuie să plecăm de pe insulă imediat. O să-i spun bunicului meu că nu mai pot să stau despărțită de Amy,

- O să-ți ceară să o chemi aici. Nu vrea să pleci, și nu pot să-l învinuiesc. Tot ce putem face este să stăm măcar cele două săptămâni. O să dorm pe parapet. Așa va dispărea până și cea mai mică urmă de tentație.

- Nu poți să faci asta, a exclamat ea.

- Ba sigur că pot, a rostit el blând. Am mai dormit de multe ori sub cerul liber. Chiar îmi place.

- Îți produc atâtea neazuri! a gemut ea mușcându-și buzele. Eu sunt cea care merită biciuită, nu tu.

- Femeile frumoase sunt de sărutat, nu de biciuit. De aceea o să dorm pe parapet. O să ne descurcăm.

Fără îndoială că așa avea să fie. Cu toate acestea, când și-a amintit plăcerea nestăpânită pe care o simțise la fiecare gest pasional al lui, Catherine a știut că frica, nu onoarea o făcea să-și păstreze virtutea.

Anne Mowbry era în salon și le învăța pe Molly și Amy să brodeze când a venit lordul Haldoran. Cum era ziua liberă a servitoarei, a răspuns chiar ea la ușă.

Musafirul și-a scos pălăria:

- Ce plăcere să vă revăd, doamnă Mowbry. E un moment potrivit pentru vizită?

De ce veneau mereu oaspeți când ea nu purta cel mai bun halat?

- Un moment la fel de bun ca oricare altul, Excelență, a spus în cele din urmă. Vă rog, intrați. Este foarte amabil din partea dumneavoastră să veniți pe la noi.

Oaspetele a intrat în hol și a fost imediat înconjurat de câini și de fete. Anne și-a ascuns un zâmbet văzând cât de uluit era. Excelența sa nu era în mod vădit un familist. Cu toate acestea le-a salutat politicos pe fete și s-a abținut să-i tragă un picior lui Clancy, care era surescitat.

După ce au fost închiși câinii, l-a condus în salon.

- În afară de plăcerea de a vă vedea, am o sarcină în numele doamnei Melbourne, a informat-o el.

- Îmi pare rău, dar Catherine este plecată din oraș pentru moment.

- Știu, este pe Skoal. Tocmai am venit de la casa mea de acolo. Familia mea este de pe insulă și se pare că eu și ea suntem veri. A zâmbit. Am bănuț eu în Belgia, când i-am văzut ochii, dar nu am spus nimic pentru că nu eram sigur.

- Și noi suntem veri? a întrebat Amy.

Anne s-a uitat în jur și a văzut că fetele ședeau pe canapeaua din colț, fiecare cu broderia ei. Teoretic, lucrau cu sânguință. În realitate, trăgeau fără rușine cu urechea.

- Da, lordul Haldoran ar fi văr și cu tine. Acum însă, afară, amândouă. N-ar trebui să fiți aici.

- De fapt, vizita mea are legătură cu Amy. Fiindcă veneam la Londra, Catherine m-a rugat s-o aduc pe Skoal la întoarcere. Vrea ca fiica ei să-l cunoască pe stăpânul domeniului.

- Zău? Acum două zile am primit o scrisoare de la ea și nu pomenește nimic despre așa ceva.

- S-a hotărât sub impulsul momentului. Haldoran a zâmbit îngăduitor. Presupun că motivul adevărat este dorul de fiica ei.

Asta suna plauzibil; Catherine nu vruse să plece fără Amy.

- V-a dat un bilet pentru mine? s-a interesat Anne.

- Cum v-am spus, s-a hotărât pe moment, și a venit în port exact când mă imbarcam. Am fost nevoit să plec imediat, altminteri pierdeam fluxul. M-am bucurat

că mi-a adresat această rugămintă. La urma urmelor, eu și Amy suntem vechi tovarăși de drum.

Anne s-a gândit la călătoria agitată de la Bruxelles la Anvers. În compania lui Haldoran, decursese foarte lin. Fusesse răbdător în situații dificile. Dacă o lăsa pe Amy să se ducă acum cu el nu era ca și când ar fi dat fata pe mâna unui străin. Totuși...

- Nu știu dacă să o las pe Amy să plece fără nici un cuvânt de la mama ei.

Sprâncenele ridicate ale musafirului îi dădeau un aer oarecum disprețuitor.

- Doamnă Mowbry, sunteți un protector de nădejde pentru Amy, dar, zău așa! La urma urmelor, Catherine îmi este verișoară.

- Te rog, mătușă Anne, a scâncit Amy lingușitor. Mama a spus că poate trimite după mine dacă totul merge cum trebuie.

- Bineînțeles, o să angajez o bonă să călătorească împreună cu noi, și ea va satisface toate nevoile tinerei domnișoare, a adăugat Haldoran. Plecăm mâine-dimineață devreme.

Asediată din toate părțile, Anna a capitulat.

- Foarte bine, poți să mergi, Amy. Dar trebuie să iei cu tine și lecțiile.

- Le iau! a promis fata exuberant. S-a repezit afară din încăpere, probabil ca să-și facă bagajele. Molly a urmat-o fără grabă, neconsolată că nu pleca și ea.

Lui Anne i-a crescut inima. Li se schimbaseră norocul. Datorită recomandărilor lordului Michael, Charles lucra acum pentru ducele de Candover, câștigând un salariu enorm, și se părea că și Catherine progresa rapid pentru a deveni Lady de Skoal. Le mergea de minune. Cu un zâmbet, s-a întors spre lordul Haldoran ca să finalizeze planurile de călătorie.

capitolul 26

Așa cum se temuse Michael, între el și Catherine apăruse o tensiune după incidentul îngrozitor de pe plajă,

dar după o zi a început să se risipească. Încă avea tendința să-i evite ochii, iar lui îi era greu s-o privească fără a-și aminti gustul și atingerea sânilor ei. Totuși, reușea să-și țină mâinile departe de ea, și asta conta cel mai mult.

Trei zile mai târziu au luat cina cu vicarul și cu soția lui. A fost o seară plăcută, și Michael se simțea splendid când s-au întors la castel. Încă o săptămână și aveau să fie înapoi la Londra, la adăpost de orice tentație. Dar între timp... mai avea încă o săptămână cu Catherine.

Ușa din față nu era încuiată, cum se întâmpla cu toate locuințele de pe Skoal. Au intrat împreună în hol. El se pregătea să urce la etaj, când ea și-a aruncat privirea spre mäsufă:

-Au venit niște scrisori pentru tine, dragul meu. Ia dat un pachet mic învelit în pânză impermeabilă.

Michael a simțit o strângere de inimă când a văzut numele: „Căpitan Colin Melbourne“. Nu-i făcea deloc plăcere să folosească identitatea lui Colin. Cu toate acestea, pachetul era cu siguranță pentru el însuși. Era cu marca „Strathmore“ în colț și scrisul îi aparținea lui Lucien.

-Mă întreb ce era atât de important ca să-mi fie trimis aici.

-Probabil că diverse chestiuni legate de afaceri. Catherine și-a acoperit căscatul cu mâna. Cred că mă duc să-i spun noapte bună bunicului dacă încă nu s-a culcat. Vin sus în câteva minute.

Era una din multele șmecherii pe care le foloseau ca să-și dea răgaz unul altuia să se spele și să-și schimbe veșmintele. El s-a dus în dormitor și a aprins lămpile, după care a rupt ambalajul impermeabil. Înăuntru erau mai multe scrisori și un bilet de la Lucien.

Michael,

Fratele tău a trimis un mesaj care părea să necesite expedierea. Pun și celelalte scrisori care au venit pentru tine. Sper că merge bine cu spintecatul balaurilor.

Luce

Dedesubt era o scrisoare cu marca „Ashburton“. Michael a ținut-o cu amândouă mâinile, studiindu-și numele și cuvântul subliniat „Urgent“. Cu toate că acest Ashburton era fratele lui vitreg, și nu bărbatul pe care-l crezuse tatăl lui, vederea semnăturii repezite i-a trezit neliniștea fără să vrea. Bătrânul duce nu scrisese nici odată decât pentru a critica sau a condamna. Era greu de crezut că epistola aceasta ar fi fost diferită. Michael a încercat să-și închipuie ce ar fi putut să aibă de spus atât de important noul duce, dar nu-i venea nimic în minte. Probabil că scrisoarea se referea la niște chestiuni juridice pe care el nu dădea doi bani.

Așa cum făcuse la Londra, a ținut colțul scrisorii la flacăra lumânării și i-a dat foc. Atunci fusese teribil de furios. Acum era calm și hotărât să pună capăt legăturii. După asta, era puțin probabil ca noul duce să mai scrie vreodată.

A aruncat hârtia aprinsă în cămin și a frunzărit celelalte mesaje. Așa cum presupusese Catherine, majoritatea priveau afacerile, dar două erau de la Kenneth Wilding, din Franța. În cea mai veche, Kenneth îi relata noutățile de la regiment și mai multe anecdote amuzante despre viața în cadrul armatei de ocupație. Cele mai interesante erau schițele mici, satirice și malițioase care-i ilustrau povestirile.

Michael a zâmbit la sfârșit și a pus-o deoparte. Întrebându-se de ce scrisese Kenneth două scrisori atât de apropiate ca dată, a deschis-o pe cealaltă. Era o singură foaie mângălită, fără desene.

Michael,

Iartă-mă dacă depășesc limita prieteniei, dar se pare că la Bruxelles sentimentele tale pentru Catherine Melbourne au fost mult mai mult decât cele ale unui prieten. Din acest motiv, m-am gândit că ai fi interesat să afli că acum mai multe săptămâni Colin Melbourne a fost ucis pe stradă, se pare de către un bonapartist. O chestiune nefericită; ucigașul nu a fost încă găsit. Incidentul a fost mușamalizat de teama repercusiunilor politice. Eu am aflat despre asta din întâmplare,

de la un ofițer beat din regimentul lui Colin. El mi-a spus că după înmormântare, Catherine a dus-o pe Amy înapoi în Anglia. Mă gândesc că Anne și Charles Mowbry trebuie să știe unde locuiește acum.

Sigur că este nepotrivit să aspiți la o văduvă atunci când soțul ei nici nu s-a răcit încă în mormânt, dar Catherine merită să încalci vreo câteva reguli. Chiar dacă interesul tău nu are nimic de-a face cu dragostea, poate încerci să vezi dacă nu are nevoie de ajutor. N-a fost o surpriză pentru nimeni că Melbourne a murit lăsându-și afacerile vraiste.

Dacă o găsești pe Catherine și pot să fac ceva pentru ea, te rog anunță-mă imediat.

Cu bine, mă grăbesc, Kenneth

Michael se holba la hârtie, simțindu-se ca și când ar fi primit o lovitură în stomac. A citit din nou. Oare se putea înșela Kenneth? Puțin probabil. Dar de ce să-l fi mințit Catherine? Crezuse că între ei există sinceritate și prietenie.

N-ar fi fost prima dată când o femeie își bătea joc de el.

Se uita împietrit la scrisoarea lui Kenneth când a intrat Catherine în dormitor. A închis ușa și a spus plină de veselie:

- Lordul era obosit, dar a mai găsit energia să-mi explice cum insularii plătesc pentru fiecare coș de fum un impozit anual în claponi. Fascinante tradiții. Dându-și seama dintr-odată că era ceva în neregulă, s-a oprit din povești: Ce s-a întâmplat?

- A venit o scrisoare de la Kenneth Wilding, a spus el încordat. Este adevărat că a murit Colin?

S-a făcut lividă la față, atfel că trăsăturile ei perfecte erau albe ca marmura. S-a agățat de colțul unui scaun ca să se calmeze.

- Este... este adevărat.

- Fir-ar să fie! A mototolit scrisoarea în mână, cu un sentiment sfâșietor de trădare. Frumoasa lui, sincera lui sfântă Catherine era o mincinoasă. De ce dracu' nu mi-ai spus?

- Pentru că nu am vrut să știi, desigur, a murmurat ea trecându-și mâna tremurândă prin păr. M-am gândit că onoarea te-ar putea obliga să mă ajuți pentru că te-am îngrijit după Waterloo. Era simplu să te las să crezi că soțul meu este încă în viață.

Era încă o lovitură, aproape la fel de dureroasă ca prima.

- Ideea de a fi soția mea este atât de îngrozitoare încât a trebuit să te ascunzi după un soț mort? a ripostat el. Dacă nu voiai asta, puteai oricând să spui nu.

Catherine s-a prăbușit într-un scaun, cu umerii aplecați și cu privirea ațintită spre mâinile împreunate.

- Nu... nu era îngrozitor. Era o idee destul de atrăgătoare ca să fiu tentată să o accept, așa că era mai bine dacă cererea nu era formulată deloc.

- Iartă-mi naivitatea, a rostit Michael pe un ton glacial. Dacă te-ai gândit că s-ar putea să-ți cer mâna și ideea nu ți-a displicut, de ce toate minciunile astea?

- Pentru că este imposibil! Niciodată - *niciodată* - nu mă voi mai mărita! Dacă aș fi suficient de proastă să accept propunerea ta, ne-aș face pe amândoi nefericiți, a replicat cu glas nesigur. Nu pot să fiu soția ta, Michael. Nu mai am nimic de oferit.

Furia lui s-a evaporat, lăsând locul disperării.

- Deci l-ai iubit atât de mult pe Colin, în ciuda infidelităților lui și a faptului că te-a neglijat.

- Nu poți să stai măritată cu un bărbat doisprezece ani fără să-ți pese, dar nu l-am iubit.

Michael nu reușea să găsească decât un motiv pentru atitudinea ei:

- Soțul tău a fost violent cu tine, deci ești dezlegată de această căsătorie, a decretat el. Dacă nu ar fi deja mort, l-aș uide eu însumi.

- Nu a fost așa! Colin nu a fost niciodată violent cu mine. Mâinile i s-au încheștat. Eu i-am greșit mult mai mult decât mi-a greșit el mie.

- Acest lucru este greu de crezut. De fapt, imposibil.

- Știu că toată lumea îl învinuia pe Colin și mă compătimea pe mine pentru că era afemeiat, dar eu sunt

aceea care a transformat căsătoria noastră într-o farsă, a murmurat ea. El s-a purtat cu multă îngăduință.

- Sunt foarte greu de cap, se pare. Explică-mi ce vrei să spui.

- Nu... nu pot. A privit în pământ, incapabilă să-l privească în ochi.

Exasperat, a traversat încăperea cu pas hotărât și a apucat-o de bărbie.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Catherine, uită-te la mine. Nu crezi că merit o explicație?

- Ba da, dar... dar nu suport să vorbesc despre mariajul meu nici măcar cu tine.

Să obții informații de la Catherine era ca și când ai fi încercat să smulgi rădăcinile unui stejar din pământ. Era momentul pentru altă metodă. Și-a arcuit brațul pe după gâtul ei și s-a aplecat să o sărute, sperând că dorința ar fi putut să realizeze ceea ce cuvintele nu reușiseră.

Preț de o clipă a reacționat cu o dorință arzătoare, disperată. Imediat însă s-a tras înapoi vehement, cu lacrimile curgându-i pe față.

- Nu pot să fiu ceea ce vrei tu să fiu! Nu ești în stare să accepți asta?

Undeva, într-un ungher îndepărtat al minții, Michael a început să-și facă o idee despre ce voia să spună.

- Nu, mă tem că nu sunt în stare să accept, Catherine. Te-am dorit încă de când te-am văzut prima oară. Dumnezeu știe că am încercat să alung ispita și să găsesc pe altcineva. Dar nu pot. Dacă va fi să-mi petrec tot restul vieții nefericit pentru că nu te pot avea, îmi va fi mai ușor dacă măcar înțeleg de ce. Asprimea din privirea lui Catherine dovedea cât de mult o afectaseră vorbele lui. Ghicind că rezistența i se topea, a stăruit: Problema era sexul, nu?

- De unde știi? l-a întrebat ea consternată.

- Erau aluzii în tot ce-ai spus. Michael a îngenunchat în fața scaunului ca să nu pară că o domină și i-a luat o mână în ale lui. Degetele îi erau reci și-i tremurau. Și ar explica de ce te simți prea umilită ca să vorbești despre asta. Spune-mi de ce consideri căsătoria ca fiind

inacceptabilă. Mă îndoiesc că poți să-mi spui ceva care să mă șocheze.

S-a făcut mică într-un colț de scaun, fragilă ca un copil, apăsându-și pântecul cu mâinile.

- Intimitatea conjugală este... este cumplit de dureroasă pentru mine, a șoptit. Este îngrozitor de nedrept. Bărbații mi se par atrăgători, simt dorință ca orice femeie normală. Și cu toate acestea actul sexual este un chin.

Și sentimentul că era anormală trebuia să fie mai rău decât durerea fizică.

- Ai consultat vreodată un doctor?

- Mi-a trecut prin cap, dar ce știu doctorii despre cum este construită o femeie? Nu puteam să îndur gândul de a fi brutalizată de un străin în schimbul plăcerii îndoielnice de a mi se spune ceea ce știu deja: că n-o să fiu niciodată normală.

- Și cu toate acestea ai născut un copil, deci nu poți fi într-un tot anormală, a spus el gânditor. Durerea s-a mai atenuat după ce s-a născut Amy?

- Am rămas gravidă foarte curând după nuntă, și am folosit asta ca scuză ca să-i interzic lui Colin să vină în patul meu, a mărturisit ea ferindu-și privirea. Nu... nu i-am mai fost niciodată soție după aceea.

- Ați trăit împreună doisprezece ani fără relații conjugale? a exclamat Michael, incapabil să-și ascundă surprinderea.

- Colin merita mai mult decât mine să fie numit sfânt. Ne-am cunoscut când eu aveam șaisprezece ani, iar el avea douăzeci și unu. A fost oarecum o dragoste adolescentină, teribil de romantică și fără rădăcini prea adânci. În mod firesc, relația s-ar fi stins rapid. Colin s-ar fi lăsat vrăjit de un alt chip frumos, iar eu aș fi plâns câteva săptămâni, apoi mi-aș fi continuat viața puțin mai înțeleaptă. Dar părinții mei au murit în incendiu, lăsându-mă singură pe lume. Galant, Colin s-a oferit să mă ajute, iar eu am acceptat fără nici o clipă de ezitare. Mă gândisem că o să mă bucur de... latura fizică a căsătoriei. Cu siguranță îmi făcuseră plăcere sărutările furate pe care le trăisem. În loc de asta... Și-a amintit de nunta

ei și s-a cutremurat. După beția și petrecerea obișnuite, Colin venise la culcare înfierbântat și nerăbdător să-și ceară drepturile de soț. Deși emoționată, fusese destul de dornică. Nu se așteptase la asemenea durere oribilă, sfâșietoare, sau la înspăimântătorul sentiment de viol. Nici nu se gândise că avea să adoarmă plângând în timp ce proaspătul ei soț sforăia mulțumit lângă ea. Cel mai bun lucru care s-ar putea spune despre noaptea nunții mele este că s-a sfârșit repede.

- Prima dată este deseori dureros pentru o femeie, a remarcat Michael studiindu-i atent chipul.

- Lucrurile nu s-au îmbunătățit după aceea, ci dimpotrivă. Plăcerile carnale erau foarte importante pentru Colin. Presupunea că în schimbul abandonării libertății sale primea o tovarășă de pat frumoasă și pasională. Cu tristețe, Catherine s-a gândit la timpurile fermecătoare când abia îl cunoscuse pe Colin și credea că este normală. Luându-se după felul în care m-am purtat când îmi făcea curte, avea toate motivele să se aștepte la așa ceva. În loc de asta, de fiecare dată când mă atingea, începeam să plâng.

- Probabil că a fost îngrozitor pentru amândoi, a spus Michael cu profundă compasiune.

- A fost oribil, l-a corectat ea vehement. Nu l-am refuzat niciodată, dar mă găsea atât de nesatisfăcătoare, încât curând a încetat să mă mai roage. Amândoi am fost ușurați când am rămas însărcinată. Fără să discutăm vreodată subiectul, am imaginat un fel de pact care făcea tolerabilă căsnicia noastră.

- Deci știai despre toate celelalte femei și nu te-ai plâns niciodată?

- Să mă plâng? A zâmbit fără urmă de veselie. Le eram recunoscătoare. Câtă vreme el era fericit, nu mă simteam atât de vinovată. Am făcut tot ce mi-a stat în putere să le ofer un cămin confortabil lui Colin și Amy. În schimbul acestui lucru, ne-a sprijinit și nu m-a chinuit în legătură cu eșecul meu. De fapt, eu am câștigat din acest târg. Colin a fost un soț și un tată cumsecade. În multe privințe era nepăsător, dar nu ne-a părăsit, și nu a permis niciodată unui alt bărbat să mă necăjească.

Nu a știut nimeni niciodată ce farsă a fost căsnicia noastră. Până acum.

- El a avut și de câștigat, a ținut Michael să sublinieze. Colin era un afemeiat înnăscut. În tine a găsit soția perfectă - o femeie frumoasă, îngăduitoare, râvnită de toți bărbații pe care-i întâlnea. Tu nu l-ai cicălit niciodată în ce privește aventurile lui, iar ca bărbat însurat nu a fost nevoit să-și facă griji că alte femei ar fi încercat să-l atragă într-o căsnicie. Sunt bărbați care ar considera că asta este raiul.

- Poate că așa este. Dar realitatea rămâne: eu sunt aceea care a dat greș în căsnicie. Nu sunt demnă să fiu soție. Mai cu seamă soția unui bărbat pe care-l iubea, și-a zis în sinea ei. Acum înțelegi de ce nu mă pot căsători cu tine sau cu altcineva. Este cu neputință să dorești o femeie care nu-și poate îndeplini datoria fundamentală de soție.

- Luând în considerare cât de mult te doresc, acest lucru ar fi dificil. Și totuși... Michael a ezitat, apoi a spus încet: Chiar și așa, m-aș căsători cu tine dacă m-ai vrea și tu.

- Nu cred că vorbești serios! a exclamat ea făcând ochii mari.

- Nu? I-a cuprins fața în mâinile calde. Este o bucurie să fiu cu tine, Catherine. Cât despre partea fizică - cred că putem să o scoatem la capăt pentru ca amândoi să fim mulțumiți.

- Am acceptat infidelitatea lui Colin, dar îmi displacea profund, a rostit ea precaută. Nu mai vreau o asemenea căsnicie.

- Nu mă gândeam la adulter. I-a dezmiardat ușor urechea și gâtul cu degetele, provocându-i un frison de plăcere care i-a străbătut tot trupul. Actul sexual nu este singura cale de a găsi satisfacția. Nu cred că ești frigidă de la natură, așa încât am convingerea că poți învăța să te bucuri de celelalte posibilități.

- Nu sunt sigură că înțeleg. Chipul i-a fost inundat de căldură. Sunt la fel de ignorantă pe cât sunt de anormală.

- Ignoranța se poate trata, și este posibil să nu fii deloc anormală. Durerea pe care ai trăit-o ar fi putut fi rezultatul tinereții și al lipsei de experiență, dar și al unei oarecare insensibilități din partea soțului tău. Incapabil să se mai exprime cu înflorituri, a dat din cap exasperat: Lumea bună nu discută despre astfel de probleme, așa că te rog să mă ierți dacă spun lucruri care te fac să te simți stânjenită. Ca să o spun pe șleau, dacă actul sexual îți este impus prea repede, este neplăcut pentru ambii parteneri, în special pentru femeie. Odată instalată teama, este posibil să fi fost deja prinsă într-un cerc vicios, și să fii atât de uscată și dificil de penetrat încât să simți mereu durere. Cu cât este durerea mai profundă, cu atât este mai mare teama.

- În mod sigur a fost mai mult de-atât, a spus ea cu îndoială.

- Poate, a admis el. Dar chiar dacă erai neobișnuit de strâmtă când aveai șaisprezece ani, nașterea unui copil produce schimbări permanente. Este foarte posibil să nu mai ai parte de durerea pe care ai simțit-o când te-ai căsătorit.

Era o teorie tulburătoare, aproape terifiantă dacă se gândea la implicații. Să poată sta întinsă lângă un bărbat fără să agonizeze. Să aibă încă un copil. Să fie *normală*. Fără să îndrăznească prea mult să spere, Catherine a murmurat:

- Ești pe cale să-mi spui că există o singură cale de a afla dacă ai dreptate,

- Știu că cer foarte mult, a recunoscut el privind-o calm. Ești dispusă să încerci?

- A fost mai ușor să merg pe front în timpul unei bătălii, a mărturisit ea cu un râs tremurat. Dar... sfinte Dumnezeule, Michael, vreau atât de mult să cred că ai dreptate! Că sunt o femeie normală, că sunt în stare să fac ceea ce face aproape orice femeie de pe lume.

El i-a luat mâna din nou. Catherine și-a lăsat privirea în jos și a văzut ușoara cicatrice de sabie, și lungimea și forța degetelor calde care le cuprinseseră pe ale ei. Era atât de puternic. Atât de masculin.

Sentimentul acesta a declanșat în ea o amintire bruscă și oribilă a faptului că fusese un *obiect* neajutorat sub un trup masculin care o strivea. Amintirea durerii și a violenței care erau umilitor de personale. Și-a vârât pumnul în gură, mușcându-și degetele.

- Dar... frica este adânc înrădăcinată.

- Bineînțeles că da. Nu a apărut într-o oră și nu se va vindeca într-o oră, a spus liniștitor. Există multe, multe alte feluri de plăcere senzuală în afară de actul sexual. Trebuie să înveți să te bucuri. Doar când vei reuși asta, va fi momentul intimității supreme.

Ea se simțea ca o pasăre tânără căreia îi venise timpul să părăsească cuibul. Tot ce trebuia să facă era să sară de pe creanga unde era în siguranță, iar în acea clipă avea să fie capabilă să zboare. Doar dacă nu cumva, desigur, aripile ei erau nepotrivite, și avea să cadă neajutorată la pământ, zdrobindu-și oasele.

Văzându-i nehotărârea, i-a sărutat blând încheietura mâinii. Pulsul i s-a accelerat sub buzele lui fierbinți, și un val de căldură i-a șerpuit insidios prin tot trupul.

- Îți jur că nu voi face nimic - absolut nimic - ce nu-ți place, a spus el cu blândețe. Dacă simți că te doare în orice moment, spune-mi pur și simplu și mă opresc. Ai încredere în mine că așa o să fac?

Ochii lui verzi ardeau cu o intensitate care atingea zonele reci, pustiite din adâncul ființei ei. Șocată, și-a dat seama că de când o cunoscuse, Michael își reprimase forța senzuală pentru că o considera mai presus de oamenii obișnuiți.

Acum asta nu mai era valabil. O dorea, și o spunea prin toate mijloacele subtile, fără cuvinte, pe care le putea folosi un bărbat ca să ademenească și să prindă în mreje o femeie. De fapt, virilitatea lui o făcea să se simtă lipsită de voință ca un fluture de noapte în jurul unei flăcări, căutând o clipă sublimă de bucurie înainte de a fi mistuit.

- Da, Michael, am încredere în tine, a spus cu voce stinsă. Fă ce vrei cu mine.

capitolul 27

În ochii lui Michael a mijit un zâmbet care i s-a lărgit pe chip:

- Sunt atât de bucuros! Și nici nu cred că o să regreti. Am putea chiar să începem în această seară, ca să n-ai timp să te frământă. Ești pregătită?

- În această seară? a repetat ea, neîncrezătoare, încordată ca un arc.

- Numai prima lecție, a spus el liniștitor. Va lua sfârșit oricând vei dori.

A ridicat-o de pe scaun în brațele lui și a mângâiat-o cu tandrețe pe creștet. În timp ce degetele lui puternice îi masau ceafa, ea a murmurat:

- Este foarte odihnitor.

- Fiindcă îți place să fii mângâiată, cred că o să te răsfăț cu ceea ce francezii numesc masaj. Mă lași să folosesc sticluta ta cu loțiunea aceea minunată cu parfum de trandafiri care te face să miroși așa de bine că-mi vine să te mănânc?

- Loțiunea mea spaniolă? a întrebat ea șovăitor.

- Crezi că am înnebunit, nu? a râs Michael. Nu te teme, îți garantez că o să-ți placă. O să transformăm încăperea aceasta într-un cuibușor al păcatelor minunate și complet lipsite de durere. Mai întâi ne trebuie însă căldură, ca să putem sta în pielea goală. I-a dat drumul, s-a ridicat, apoi s-a îndreptat spre șemineu: Dezbracă-te și înfășoară-te într-un cearșaf. Și lasă-ți părul pe spate.

Buimăcită, a făcut așa cum îi ordonase. Când a terminat să-și perie părul și a ieșit de după paravan, înfășurată într-un cearșaf din scrinul cu așternuturi, focul ardea susținut, iar Michael făcuse un culcuș moale din pături împăturite în fața căminului. Totodată se schimbase într-un halat verde legat cu cordon în talie. Era deschis neglijent pe piept, dezvăluindu-i smocurile mătăsoase de păr negru și mușchii viguroși.

Ajunsesse să-i cunoscă trupul foarte bine când îl îngrijsie, dar se forțase să se gândească la el doar ca la un pacient. Pentru prima oară, și-a îngăduit plăcerea

admirației fățișe. Era frumos, puternic și foarte bine clădit, perfect masculin...

Gândul de a se abandona acelei forțe i-a dat fiori. S-a răsucit și, în tăcere, a luat loțiunea de corp din dulap. El i-a studiat chipul cu atenție în timp ce-i dădea flaconul:

- Avem multe de făcut, nu-i așa? O să începem cu un pas mic. Cât de departe vom ajunge depinde de tine. A întins cealaltă mână.

Timidă, ea a luat-o. Michael a tras-o spre el pentru un sărut. Cuminte, blând, a slăbit teama insinuată înlăuntrul ei. Mușchii încordați i s-au relaxat în timp ce mâna lui îi masa lent spatele cu mișcări circulare.

- Ai o salvare minunată, a murmurat. Aidoma nectarului. Aidoma muzicii.

- Nu are nici o logică, a chicotit ea.

- Logica nu este bine-venită între acești pereți în seara asta. Și-a strecurat brațul pe după talia ei și a condus-o spre culcuș. Întinde-te cu fața în jos și o să te acopăr cu cearșaful. După aceea o să-ți fac un masaj, și o să încep cu spatele.

S-a întins pe burtă. El a aranjat cearșaful de în peste ea, iar țesătura s-a așezat lin pe pielea goală. Se simțea încordată, intens conștientă de goliciunea și vulnerabilitatea ei.

- Este ușor de spus când te simți neliniștită. A îngenunchat lângă ea și i-a dat bogăția de păr într-o parte, după care a deschis flaconul cu loțiune, frecând fluidul cu parfum de trandafir între palme. Devii la fel rigidă ca un pesmet din armată. Un soldat de-al meu a scăpat când un glonte a lovit un pesmet din buzunarul lui. Nici măcar un glonte franțuzesc n-a reușit să treacă prin chestia aia blestemată.

Când ea a zâmbit, i-a tras cearșaful până la talie și a început să-i maseze spatele cu mângâieri lente, puternice. Mâinile lui mari alunecau lin pe pielea ei, frământând și detensionând mușchii încordați. Avusese dreptate; îi plăcea. Îi plăcea enorm.

Era atât de diferit de Colin! Deși soțul ei nu fusese niciodată crud, fusese puternic și necomplicat, și-i

plăcuseră femeile care răspundeau cu aceeași franchețe. Nu o atinsese nici măcar o dată cu o asemenea senzualitate blândă.

Atmosfera era încărcată de căldură tropicală, de aroma dulce și puternică a loțiunii și de parfumul florilor proaspete care erau schimbate în fiecare dimineață. Lumea se reducea la atingere și miros, și căldură, și la ei doi. Michael își varia mișcările, uneori își folosea palmele, alteori lucra cu vârfurile degetelor sau cu podul palmelor ca să-i facă trupul să freamăte. S-a oprit în mod special asupra gâtului, îndepărtându-i ca prin farmec rigiditatea.

Catherine s-a tensionat din nou când mâinile lui i s-au plimbat de-a lungul brațelor, iar degetele mari i-au atins în treacăt sânii. Cu toate acestea, atingerile ușoare, diafane îi dădeau o senzație minunată. Cum el nu s-a repezit brutal la mai mult, s-a relaxat din nou.

I-a masat mâinile, deget cu deget. Plăcerea era desăvârșită. Avea dreptate, exista o varietate incredibilă de plăceri senzuale despre care ea nu avea habar.

Nu s-a clintit când el a tras cearșaful mai jos.

- Ai cel mai minunat trup din câte am văzut, a spus cu o voce nu chiar așa de calmă cum fusese. Mâinile îi dezmierdau coapsele. O pereche perfectă de coapse are formă de inimă. E un simbolism interesant, nu crezi?

A început să-i frământă coapsele, modelând rotunjimile în palme. Părea să știe exact cât de tare să apese și cum să găsească zonele ascunse de tensiune. Contrastul dintre mângâierile line pe piele și compresia profundă i-au făcut mușchii precum plastilina în mâinile lui.

- Unde ai învățat să faci așa ceva? a murmurat. Sau m-aș simți mai bine dacă nu știu?

- Profesoara mea a fost o încântătoare franțuzoaică pe care am cunoscut-o cu mulți ani în urmă, când abia ieșisem de pe băncile universității. Fusese în Turcia și era foarte impresionată de ceea ce învățase acolo la băile publice pentru femei. Sophie considera că misiunea ei în viață era să răspândească înțelepciunea orientală în Occident.

- A fost o femeie norocoasă. Catherine s-a întins lasciv. Nu oricine ajunge să pună în aplicare un țel atât de nobil.

Măinile lui i-au coborât pe gambe cu mângâieri prelungi, de la coapse până la glezne. În plăcerea ei apăruse o componentă sexuală de netăgăduit. Dorința care fusese alungată de teamă revenea, curgându-i prin trup ca mierea. Și pe urmă degetele lui au alunecat delicat între coapsele ei, cu o blândă intimitate. Catherine a împietrit, iar firicelul fragil de plăcere a dispărut în noianul de frică.

- Oprește-te, te rog.

- Sigur. Și-a retras mâna și a început să-i maseze gambele până când a ajuns la labelle picioarelor. Ea s-a relaxat și curând și-a dat seama că simțea aceeași delectare ca la mâini.

După ce a redus-o la consistența maleabilă a aluatului pentru pâine, a tras din nou cearșaful în sus până la umeri.

- Întoarce-te dacă vrei să-ți fie masat și restul.

Cu o oră mai devreme, ar fi fost prea stânjenită și temătoare ca să-și arate trupul. Acum s-a răsucit pe cealaltă parte. În mișcare, cearșaful a alunecat și a dezgolit un sân. Michael nu s-a clintit, dar privirea i s-a îngustat și a devenit nefiresc de imobil.

- Nu știu cât de departe mai pot să merg în această seară, a spus ea calmă, dar vreau să aflu.

- Atunci să continuăm. A înghițit în sec atunci când l-a tras cearșaful în jos până la talie. Sâniii tăi sunt superbi. Minunat de plini și feciorelnici. A vrut să mai spună ceva, apoi a scuturat din cap. Nu avem suficiente cuvinte în engleză. Nu există nimic mai frumos. Și culorile - avem nevoie de mai multe culori. Cum le-ai spune acestor nuanțe? A luat fiecare sfârc între arătător și degetul mare și s-a jucat cu ele apăsându-le cu o intensitate perfect gândită. Bej-închis? Arămiu?

Dintr-odată sfârcurile i s-au întărit și trupul a început să-i dogorească.

- Bronz. Roz. Un amestec. Nu-mi pasă câtă vreme mă atingi așa.

A crezut-o pe cuvânt și i-a masat sfârcurile tari până când întregul ei corp a început să pulseze cu o plăcere îngrijorătoare. Cu voce guturală a întrebat-o:

- Te-ar deranja foarte mult dacă te-aș săruta?

- Nu, a șoptit. Nu m-ar deranja deloc.

S-a aplecat și i-a acaparat gura. Sărutul a fost pasional, prelung, iar mângâierea excitantă a limbii lui îi sporea dogoarea. Când a început să o sărute delicat pe gât, a ridicat mâinile spre pieptul lui și le-a strecurat timid sub halat. El a suspinat, simțind cum mușchii îi fremătau la atingere.

Mâinile ei l-au dezmiardat mai jos, atingând pe alocuri porțiuni de țesut dur.

- Ai mai multe cicatrice decât oricine altcineva cunoscut, a remarcat cu mâhnire. Este o minune că trăiești și ești sănătos.

- N-aș fi dacă nu ai fi fost tu. Gura lui a coborât spre claviculă trecând peste sfârcurile unse și excitate. Când buzele lui i-au supt sfârcul, au declanșat în regiunea dintre coapse o dorință arzătoare la care ea a încercat să nu se gândească. Era înfricoșător și în același timp atâțător, precum șarpele în Eden.

Michael și-a schimbat poziția, așa că acum stătea întins lângă ea. Plăcerea ei temătoare s-a transformat brusc în neliniște când i-a simțit mădularul împungând-o amenințător în coapsă. S-a încordat, pentru că îi amintea în mod nefericit unde ducea acest lucru.

El a mormăit o înjurătură în barbă și s-a rostogolit din nou pe spate.

- Iartă-mă, Catherine. Suflând greu, și-a frecat încheietura mâinii de frunte. Blestemăție! Am ajuns la limita rațiunii. Dacă vrem să continuăm, va trebui să îndepărtez amenințarea și să-mi liniștesc mădularul ăsta necioplit.

- Poftim? a întrebat ea făcând ochii mari.

- Acum nu-mi vine nimic special în minte. Dar la cum mă simt în momentul acesta, pot foarte ușor să devin inofensiv, mai ales dacă vrei să mă ajuți și tu. Poți să faci asta?

Punea problema în așa fel încât ei să-i fie ușor să refuze. Dar venise momentul să riște și ea. Trebuia să dea în aceeași măsură în care primea, pentru ca să existe iubire trupească adevărată.

- Ce vrei să fac?

În tăcere, i-a luat mâna și i-a vârât-o sub halat, acoperind-o cu palma lui. Când a simțit mărimea și virilitatea nerușinată a mădularului care pulsa, Catherine a vrut să-și tragă mâna. „Durere, siluire, o armă crudă și arogantă”, s-a gândit în primul moment.

Dar acesta era Michael, nu Colin, un bărbat, nu un tânăr repezit și nepăsător. A strâns mâna încet.

Mădularul excitat a tresărit scurt și întreg corpul lui a devenit rigid.

- N-o să... n-o să mai dureze mult, a spus el gâfâind.

Ea nu-și dăduse niciodată seama că sexul îi făcea deopotrivă de vulnerabili pe bărbați și pe femei și era uimită să vadă cât de ușor îl putea stimula. A strâns mâna pe el cu mai multă încredere.

Michael s-a arcuit pe saltea și sudoarea i-a strălucit pe frunte în timp ce încerca să-și domolească reacția. Ea a pus mâna pe vârful catifelat, a strâns din nou și în același timp i-a frecat marginea umflată cu degetul mare.

- Dumnezeule, Catherine!

Străbătut de fiori, a pulsat sălbatic în mâna ei. Peste câteva clipe și-a încheștat pumnii când sămânța a țâșnit în mâna ei. Era ca un vulcan zăgăzuit a cărui energie se risipise în mușchii încordați, în tresăltarea pieptului și în respirația grea și rapidă.

De teamă, ei i s-a pus instinctiv un nod în gât. A luptat cu sălbăticie să și-o înfrângă. N-o duruse, nu pățise nimic rău, nu era o victimă. Nu avea nici un motiv să-i fie teamă.

Până în clipa când tăria mădularului s-a risipit, era din nou stăpână pe ea.

El i-a dat părul pe spate apoi și-a pus mâna caldă pe umărul ei.

- Ți s-a părut tulburător?

Catherine s-a întrebat câți bărbați dovedeau atâta perspicacitate.

- Un pic. Împerecherea e o treabă sălbatică și primitivă. L-a strâns foarte, foarte ușor și a remarcat: Dar ce părea o armă acum câteva minute este acum la fel de inofensiv ca un puișor de găină.

- Acum chiar m-am liniștit, a asigurat-o el cu un zâmbet larg.

Ea a folosit un colț al cearșafului boțit ca să se șteargă amândoi. Teama ei dispăruse, lăsându-i un sentiment melancolic de risipire. Lichidul vâcos reprezenta sămânța vieții. Dacă și-ar fi găsit curajul să facă dragoste cu el, poate că ar fi conceput un copil. Deși ar fi iubit orice copil, ar fi fost o adevărată fericire să-l poarte pe al lui Michael.

A tras-o aproape de el, iar dezmiardările lui i-au alungat orice urmă de tulburare. Cum de ajunsese să fie atât de sincer și de bun? Bănuia că trecuse prin încercări grele.

- Presupun că la asta te refereai când ai spus că e posibil ca un bărbat să găsească satisfacția fără actul sexual propriu-zis.

- Da, și nu este valabil numai pentru bărbați. I-a frecat partea de jos a pântecelui cu dosul mâinii. Ai experimentat vreodată senzația echivalentă pe care o au femeile dacă trăiesc ce mi s-a întâmplat mie?

Ea i-a aruncat o privire neîncrezătoare.

- Cum i se poate întâmpla așa ceva unei femei?

Amuzamentul din ochii lui îi demonstra că dăduse dovadă de o ignoranță deplorabilă, dar vocea lui era tandră când i-a răspuns.

- Deși mecanismele sunt diferite, cred că senzațiile provocate sunt asemănătoare.

Catherine și-a ascuns fața în umărul lui.

- Am mers cu trupele, am născut un copil și am îngrijit muribunzi. Mă simt stânjenită că știu atât de puține despre trupul meu.

- Lipsa de cunoștințe se rezolvă ușor, a spus el calm. Lasă-mă să-ți arăt cum.

Și-a înclinat capul să o sărute din nou. Dorința nestatornică pe care ea o simțise mai devreme revenise, de data asta fără să fie însoțită de teamă. Un lucru știa

sigur, anume că bărbații aveau nevoie de timp pentru a-și redobândi potența sexuală. Asta însemna că se putea bucura fără grijă de mângâierile lui.

Acum că dorința lui se mai domolise, îmbrățișările erau ușor diferite, încărcate de un erotism mai intens și mai leneș. Ea i-a răspuns cu pasiune. Toată viața ei de femeie matură își reprimase poftele naturale. Putea în sfârșit să le dea frâu liber cu bărbatul pe care îl iubea.

Mâna care o dezmiarda se lăsa tot mai jos pe rotunjimea abdomenului ei. Ardoarea mocnea în ea când vârfurile degetelor lui i-au trecut prin cărlionții mătăsoși, atingând zona aceea intimă. A tras aer în piept, surprinsă.

- Să mă opresc? a murmurat el.

- Nu, e... plăcut.

Buzele lui le-au găsit din nou pe ale ei. Pe când tremura de plăcere vinovată, degetele lui au explorat-o și mai adânc. Pliurile delicate erau umede și alunecoase la atingere. S-a întrebat absentă dacă ceva nu era în regulă, pentru că asta nu i se mai întâmplase niciodată până atunci.

Atingerea lui a găsit locuri ascunse care i-au dat senzații arzătoare. Capul i-a căzut pe spate, iar respirația i s-a înțetit. Michael și-a strecurat cu delicatețe degetul în locul unde altădată fusese numai durere. De data asta era excitată și simțea un gol ciudat care tânjea să fie umplut. Buzele au supt mâna care le mângâia fără să le mai poată controla. Simțea o dorință înnebunitoare. A gâfâit:

- O, Cerule!

Degetul lui mare i-a frecat mica perlă de o sensibilitate extraordinară. Brusc au năpădit-o valuri de căldură. Unduindu-se neajutorată, l-a cuprins cu brațele. Focul din ea s-a stins cu repeziciune, lăsând-o fără vlagă.

- O, Doamne! a bâiguit. Asta voiai să spui?

- Întocmai. A sărutat-o pe frunte. Ți s-a părut dureros?

A pufnit-o râsul.

- A fost oarecum îngrijorător să-mi pierd orice urmă de rațiune, dar nu-mi pare rău. Acum înțeleg pentru

ce se obosesc oamenii. Mai înțelesese și egoismul lui Colin în patul conjugal. Cu asemenea impulsuri care îl mânau, nu era de mirare că păruse insensibil. Era ușor să te lași pradă dorinței. Așa cum ea căzuse pradă fri-cii. Îmi pare teribil de rău că te-am mințit, a urmat ea. Am detestat să fac lucrul ăsta, dar simțeam că nu aveam de ales. Nu am crezut că o să fiu în stare vreodată să vorbesc despre ce nu era în regulă cu mine.

- Te-am iertat și totul s-a dat uitării. Michael stătea pe o parte și o ținea strâns cu un braț. Halatul lui de catifea îi mângâia pielea sensibilă. Îmi vine din ce în ce mai puțin să cred că ești anormală. În afara faptului că ești anormal de minunată.

- Mă faci să mă simt atât de bine! Și-a frecat fața de el ca o pisică. Cum de ești atât de înțelegător?

El a oftat, simțindu-se năpădit de tristețe.

- Pentru că am făcut greșeli cu adevărat abominabile.

- Ai spus odată că ai iubit sau ai fost obsedat de o femeie măritată. Asta a fost una dintre ele?

- Cea mai gravă.

Nu voia să vorbească despre nebunia lui scandaloașă, dar nu ar fi fost cinstit, pentru că el o determinase pe Catherine să-și dezvăluie cea mai intimă jenă.

- Era soția unui prieten apropiat. Devastator de frumoasă și teribil de lipsită de scrupule, deși nu am aflat acest lucru decât câțiva ani mai târziu. I-a trădat pe toți bărbații care au iubit-o. A făcut tot ce a putut să otrăvească prietenia dintre mine și soțul ei din pură răutate, și aproape că a reușit. Vocea i s-a găuit când și-a amintit de anii de infern și de copilul pe care Caro îl purta când a murit - care era probabil al lui. Amintirile îl bântuiau. Mi-a spus că se temea că soțul ei o s-o ucidă și că trebuia s-o răzbun dacă murea pe neașteptate. Crezând că exagera, am fost de acord. Apoi a murit într-un accident dubios și eu am rămas cu dilema de a-mi ucide prietenul sau de a călca jurământul făcut femeii pe care o iubeam.

- Ce oribil. S-a ridicat într-un cot și pe chipul ei s-a reflectat durerea lui. Dar n-ai făcut așa ceva?

- Asta s-a datorat mai mult slăbiciunii decât înțelepciunii, a spus îndurerat. Am plecat la război, nutrind

În parte speranța că o să fiu ucis și nu o să trebuiască să-mi îndeplinesc jurământul. Dar în cele din urmă a trebuit să revin acasă. În nebunia mea, am fost la un pas să-mi omor prietenul. Dacă la mijloc nu ar fi fost spiritul generos al omului pe care îl înșelasem, aș fi sfârșit prin a ne distruge pe amândoi și aș fi fost blestemat pe veci.

- Dar nu ai făcut-o. L-a sărutat cu o dulceață infinită, iar părul ei mătăsos a lunecat pe gâtul lui. Pentru asta o să-ți fiu în veci recunoscătoare. Nimeni altcineva n-ar fi putut face ce-ai făcut tu pentru mine, Michael. Îți mulțumesc din adâncul sufletului.

Faptul că îi oferise lui Catherine blândețea și răbdarea de care nu avusese parte când se căsătorise fusese răsplătit înmiit. Ce făcuse ca să merite un asemenea noroc? A jurat că ea n-o să regrete că a avut încredere în el.

- Încă nu am terminat cu masajul. Mai vrei să-ți fac, sau ai prefera să dormi?

Ea s-a întors pe spate și s-a întins încet inocentă și provocatoare.

- Termină cu masajul. Vreau să învăț cum se face ca să-ți fac și eu.

El a fost surprins să constate că dorința i se redeștepta. Anii lungi de abținere și atracția arzătoare pentru Catherine îi asiguraseră o recuperare rapidă.

A luat din nou flaconul cu loțiune și a încălzit puțină în palme. Apoi și-a reluat îndeletnicirea care era o adevărată plăcere. În lumina focului, trupul ei avea o culoare caldă ca de fildeș, iar părul îi străjuia fața ca un nor negru și strălucitor. Mâinile lui i-au alunecat pe umeri și pe brațe, apoi în jos pe tors și pe talie. Ochii ei erau închiși, dar a zâmbit visătoare când vîrfurile degetelor lui s-au plimbat pe conturul coastelor. Michael nu se grăbea, repeta neîncetat fiecare mișcare, insistând mai ales asupra sânilor ei splendizi.

Nu a mai fost la fel de circumspectă când a atins-o mai jos de talie. Era bine că încă avea halatul pe el, așa că ea nu și-a dat seama că încetase să fie la fel de inofensiv ca un pușor.

S-a așezat la picioarele ei și i le-a masat cu mișcări blânde, circulare. Ea a scos un sunet slab, ca un pisoi care toarce. I-a ridicat piciorul stâng, îndoindu-i-l de la genunchi, și i-a prins coapsa cu mâinile. Mâinile lui îmbibate cu loțiune alunecau fără efort peste pielea ei strălucitoare.

Catherine a început să râdă când el s-a ocupat și de piciorul drept.

- Mă simt ca un miel care este uns pentru a fi pregătit la cină.

- Nu e o idee rea. Cred că acum o să gust puțin din tine.

S-a aplecat în față și i-a lins pielea delicată de pe abdomen, desenând cercuri excitante cu limba în jurul buricului. Trezită la viață din amorțeală, a exclamat:

- Cum pot să mă simt așa din nou, atât de repede?

- Unele femei pot să ajungă la satisfacție de câteva ori la rând cu repeziciune. Poate că este o compensație naturală pentru faptul că le ia mai mult timp să ajungă acolo pentru prima oară.

Catherine i-a simțit respirația caldă pe smocul de păr mătășos dintre coapse. Degetele ei s-au încheștat.

- E ceva foarte scandalos.

- Nu este, a spus el împăciuitor, dar mă opresc dacă vrei.

- Cred... cred că mai degrabă vreau să fiu depravată, a decis ea cu mâna încheștată pe pătura mototolită. Uneori *uram* să fiu sfânta Catherine.

A sărutat-o între coapse, provocând valuri de reacții în zonele extrem de sensibile pe care le descoperise mai devreme. Gura lui fermă s-a mișcat mai sus, tot mai sus, până când buzele fierbinți i-au atins cele mai intime zone. A icnit șocată.

Limba lui a mângâiat delicatele pliuri feminine. Plăcerea era de nedescris, mai intensă decât orice senzație încercase vreodată, cu excepția durerii. A scâncit abia audibil, un sunet prelung, difuz, tulburător. Buimăcită, știa că după noaptea aceasta nu va mai fi niciodată aceeași. Sobra sfânta Catherine dispăruse pentru totdeauna, mistuită de focul extazului. Și cu toate acestea, chiar

în timp ce plutea pe buza abandonului de sine, simțea o foame bizară, un sentiment de neîmplinire.

Mâna lui a înlocuit gura, iar degetele excitante, provocatoare au alunecat înlăuntrul ei. A scos un murmur confuz de protest când el s-a oprit. O clipă mai târziu o mângâia din nou, aplicând un gen diferit de presiune impetuoasă.

A avut un șoc violent când și-a dat seama ce făcea. A deschis ochii larg și s-a uitat uimită la el. Deasupra ei, o înlănțuise, cu un tremur ușor în umerii largi și în brațe. Privirile li s-au contopit. În adâncul ochilor lui se citea o întrebare când s-a oprit, chiar înainte de a o poseda deplin.

Reprimându-și amintirile vremurilor oribile de demult, a dat pierită și temătoare din cap. Sâni îi urcau și coborau năvalnic, în așteptarea agoniei.

Dar când a pătruns-o, nu a simțit nici o durere. Numai o întindere defel neplăcută și o senzație de frecare divină, difuză, pe măsură ce el intra mai adânc, câte o fracțiune de centimetru odată. După ce s-a îngropat în ea, a respirat gâfâit:

- Te simți bine?

- Da. Avea ochii larg deschiși, ulmiți. *Da.*

Coapsele ei se ridicau delicat. Senzația care o cuprindea când el se mișca în ea era o încântare nemai-pomenită. După așa ceva tânjise ca să umple golul din ea - această împreunare a două trupuri care să devină pentru scurt timp unul.

Chipul ei strălucea de bucurie când și-a înlănțuit brațele în jurul lui, strângându-i trupul lung lângă al ei:

- Da, da, da!

Coapsele ei s-au unduit din nou, de data aceasta repede și puternic, îngăduindu-i s-o pătrundă mai adânc. Michael și-a încolăcit brațele în jurul ei cu un mormăit gutural și a început să împingă nebunește. De această dată ea nu era prizonieră, ci tovarășa lui în nebunie. Dogoarea creștea, creștea, amenințând să-i mistuie sufletul. S-a prins strâns de el, singura ei sursă de siguranță într-o lume care o luase razna.

Tot trupul i-a fost cuprins de flăcări, mistuind-o cu o forță nimicitoare. El s-a descărcat înlăuntrul ei în timp ce ea se răsucea lipită de el, palpitând.

Aceasta era adevărata împlinire, mai presus de simpla eliberare fizică, tot așa cum soarele era mai presus de lumina lumânării.

Era a lui, era al ei. Bărbatul ei, dragostea ei, perechea ei.

După văpaia pasiunii, amândoi au ațipit. Michael s-a trezit când s-a stins focul și a ademenit-o în pat. Catherine, somnoroasă, s-a conformat din toată inima, și neîntârziat s-a încolăcit în jurul lui, încercând să fie cât mai aproape posibil.

El a zâmbit și a mângâiat-o pe păr.

– A meritat să aștept șase ani.

– Șase ani? a murmurat ea adormită.

– Atât a trecut de când nu m-am mai culcat cu o femeie.

S-a trezit brusc, cu ochii mari de surpriză:

– Ai fost abstinent de la afacerea aceea îngrozitoare cu femeia măritată?

– Întocmai. La început, am fost o ruină din punct de vedere emoțional – mult prea nebun ca să fiu un parțener de pat potrivit pentru oricine. Abstenența a fost ajutată și de faptul că de atunci am petrecut jumătate din timp fie în convalescență în urma rănilor ori a frigurilor, fie luptând prin sălbăticia Spaniei, fie cine naiba mai știe cum. A sărutat-o pe vârful nasului. Și nici nu am întâlnit pe nimeni ca tine.

– Mă bucur că a trecut atât de mult timp pentru tine, a spus ea încetișor. Asta înseamnă că seara aceasta a fost și pentru tine puțin mai specială. Sper asta, fiindcă pentru mine a fost miraculoasă.

– Seara aceasta a fost și pentru mine la fel de specială, a asigurat-o el. Atât de specială, că nu avea cuvinte să o descrie. A continuat să o mângâie până a adormit din nou. Era uluitor cât de radicală fusese transformarea. Aceasta era femeia pasională, iubitoare care trebuia

să fie Catherine. Voia să rămână treaz ca să savureze dulceața clipei, dar era prea obosit.

A alunecat în somn, dar s-a trezit imediat tresărind, plin de transpirație. Nu-i era menită lui. O asemenea bucurie era prea mare ca să dureze. Întotdeauna în trecut fericirea lui fusese zdrobită de o lovitură neașteptată.

Înverșunat, și-a spus că asemenea gânduri nu erau decât superstiții. Ce mai putea interveni acum între el și Catherine?

Dar a trecut mult timp până să adoarmă iar.

capitolul 28

Lumina perlată a dimineții se furișa prin fereastră când Catherine s-a trezit, cu capul odihnindu-se pe umărul lui Michael și cu brațul pe pieptul lui. Și el era treaz. În ochi i se citea o anume îngrijorare, ca și când s-ar fi întrebat ce credea ea despre întâmplările din noaptea trecută.

- Nu a fost un vis, nu? a murmurat ea zâmbind.

Destins, a zâmbit și el:

- Cea mai fenomenală experiență din viața mea. Nu ai nici un fel de regrete?

- Nici măcar unul. Poate doar că mi-aș fi dorit să înțeleg mai curând că nu sunt iremediabil anormală. Nu o să fie ușor de descurcat încurcătura pe care am creat-o prin minciuna mea.

- Nu e foarte urgent. Așteaptă puțin. Poate are unul din noi o sclipire de inspirație dacă ne mai gândim vreo câteva zile, a sugerat el. Apropo de încurcături, Kenneth îmi scrie că moartea lui Colin te-a lăsat cu o serie de probleme.

- Puțin spus. Când ne-am căsătorit, amândoi aveam ceva bani de la familiile noastre, dar s-au dus de mult. Nu am știut cât de rău stau lucrurile decât după ce a murit. Majoritatea creditorilor lui din regiment erau de acord să-i ierte datoriile la cărți, dar erau facturi de plătit înainte de a pleca din Franța. Catherine a suspinat.

Cel mai rău dintre toate era că o lăsase însărcinată pe una din amantele lui, o servitoare.

Michael a tresărit:

- Ce nenorocire pentru toți cei implicați.

„Nenorocire“ nu descria nici pe departe ce simțise ea când afluase vestea. S-a răsucit pe spate și și-a fixat privirea pe tavan.

- Marie era o fată de la țară care nu avea habar ce să facă. I-am spus să se ducă acasă și să le spună părinților că rămăsese văduvă de curând, după o scurtă căsătorie. Povestea ei ar fi fost mai credibilă dacă ar fi primit o moștenire, așa că am vândut perlele mamei și i-am dat ei jumătate din sumă. Cu asta ca zestre, ar trebui să se poată mărita și să crească acel copil cum se cuvine.

- Nu o să scapi niciodată de numele sfânta Catherine dacă o să continui să faci lucruri dintr-astea.

- Nu puteam să-i las pe fată și pe copilul ei să moară de foame, nu? Măcar atâta lucru am putut să fac în amintirea lui Colin. Pe chip i s-a așternut o umbră de vinovăție. Dumnezeu știe că nu i-am fost o nevastă bună.

- Trebuie să încetezi să te mai chinui, a spus Michael liniștit. Acum, când știi întreaga poveste, am un mare respect pentru demnitatea de care ați dat dovadă tu și Colin în situații dificile. Și chiar dacă ați fost o pereche extrem de nepotrivită, căsătoria ta a însemnat nașterea lui Amy. Cu siguranță că nici unul din voi nu a regretat acest lucru.

Găsise modalitatea perfectă de a-i calma remușcările.

- Ai dreptate. Colin a iubit-o pe Amy cu adevărat. E posibil să fie singura persoană pe care s-o fi iubit. I-a aruncat lui Michael o privire piezișă. Promit că n-o să-mi mai pun cenușă în cap.

- Tu nu ești niciodată plictisitoare, chiar dacă ești o sfântă, a zâmbit el.

Brusc, lui Catherine i-a trecut prin minte un gând neliniștitor.

- Unul din motivele pentru care nu am vrut să-ți spun despre moartea lui Colin este că te-am văzut împreună cu o splendidă tânără la plimbare în parc. Se presupunea

că-ți cauți o soție, și ceva din felul în care vă priveați mi-a dat de înțeles că îți găsiseseși una.

- Am fost cu o mulțime de tinere la plimbare, dar nu-mi amintesc să mă fi uitat cu ochi bovini la vreuna. Cum arăta?

- Înaltă și zveltă, cu un păr șaten mătăsos. Drăguță și cu un aspect foarte inteligent, deși avea aerul puțin timid.

- Kit, a replicat el fără să stea pe gânduri. Soția prietenului meu Lucien. Ținem foarte mult unul la celălalt, dar fără să existe nimic romantic între noi. O să-ți placă și ție.

Afirmația lui, care o includea în viitorul său, i-a dat o senzație de căldură plăcută. Ba chiar mai mult, o adevărată ușurare. Tânăra aceea drăguță era prietena lui Michael, nu iubita lui. Și-a trecut mâna peste umărul lui, bucurându-se de senzația pe care i-o provocau mușchii tari sub pielea netedă:

- Părea foarte drăgălașă.

Dintr-odată, zâmbetul lui a dispărut.

- Trebuie să-ți spun ceva.

- Nu trebuie să-mi spui nimic din ceea ce nu vrei. Orice ar fi, pentru mine nu se schimbă nimic.

- Nici măcar faptul că sunt bastard? a replicat el ironic.

Lui Catherine i-a trebuit un minut să înțeleagă.

- Deci ducele de Ashburton nu a fost tatăl tău adevărat. Din ce mi-ai povestit despre el, nu-mi pare rău. Părea un om îngrozitor.

După un moment de uluială, el a căzut din nou pe pernă, râzând:

- Asta e tot ce ai de spus despre scandalul uriaș al existenței mele? Nu vrei să știi dacă tatăl meu a fost lacheu sau un grăjdar viguros?

- Nu-mi pasă cine sau ce a fost tatăl tău. Îmi pasă însă cum te-a afectat această situație. Ducele de Ashburton a știut?

De pe chipul lui Michael a dispărut orice urmă de umor:

- Bineînțeles că a știut. Eu sunt rezultatul unei aventuri între ducesă și fratele mai tânăr al lui Ashburton. Din mândrie, ducele și-a exilat fratele și a lăsat lumea să creadă că sunt fiul lui. Nu mi-a spus adevărul decât când era pe patul de moarte.

- Dumnezeuule, asta a fost înainte să venim noi aici! Nu e de mirare că erai atât de tulburat când am trecut prin Great Ashburton. Catherine și-a pus mâna pe brațul lui. Așadar, tu ai fost victima nevinovată a acelui gen de situații îngrozitoare care dezbină familiile. Așa se explică de ce ducele te-a tratat cu asemenea răceală.

- Aflarea adevărului a fost neplăcută, dar în mod ciudat, eliberatoare. Nu am nevoie de familia ducelui.

Catherine s-a aplecat în față și l-a sărutat cu toată dragostea din inima ei. Apoi a zâmbit șiret:

- Este prea devreme pentru micul dejun. Ai avea chef să folosim timpul ca să recuperăm cei șase ani de abstenență?

- Amândoi avem multe de recuperat, a șoptit el luând-o în brațe. Aștept cu o imensă nerăbdare.

La fel și ea. O, sfinți din ceruri, la fel și ea.

Următoarele două zile au fost paradisiace. În a treia dimineață, în timp ce se îmbrăca, Catherine se întreba dacă observase cineva schimbarea din relația ei cu Michael. A, nu se atingeau în public, nici nu se furișau în dormitor în miezul zilei - deși fuseseră tentați. Însă ea avea tot timpul zâmbetul acela de pisică prinsă la oala cu smântână, și le era imposibil să-și ascundă pasiunea din ochi când schimbau priviri între ei.

Nu vorbiseră despre viitor; Michael nu spusese că o iubea, nici nu-i făcuse o cerere oficială în căsătorie. După cum bănuise, sub aparența de tip perfect pragmatic se ascundea o mare doză de vulnerabilitate, ca urmare a faptului că nu se bucurase niciodată de suficientă dragoste. Probabil de aceea avea permanent în ochi o expresie de neîncredere, de genul „e prea bine ca să fie adevărat”. Ei bine, și ea simțea la fel. De fapt, nici ea nu apucase să-i spună cât de mult îl iubea. Lipsa cuvintelor era suficient de grăitoare.

În final trebuiau să fie mai practici, dar nu se aștepta la probleme. Chiar dacă Amy s-ar fi putut să se mire că se pricopsea cu un tată vitreg atât de curând, Michael îi plăcuse întotdeauna. Totul avea să fie bine.

A zâmbit în oglindă în timp ce-și peria părul. Cea mai importantă întrebare pe care o avea în minte era dacă ea și Michael trebuiau să se căsătorească imediat sau să aștepte un an întreg după moartea lui Colin. A doua variantă ar fi fost mai potrivită, dar nu voia să amâne. Totodată, dacă avea să urmeze rezultatul firesc al dragostei lor pasionale, probabil că trebuiau să se căsătorească în grabă. Nu-i păsa.

În oglindă, lângă chipul ei s-a ivit cel al lui Michael, care s-a aplecat și a depus un sărut în punctul acela sensibil de sub ureche. A suspinat de plăcere și s-a lăsat pe spate lipindu-se de el:

- Trebuie să vedem cum adună oamenii alge ca să le folosească drept îngrășămintă pe câmpuri, sau vreuna din distracțiile ridicole ale lui Davin? Mai degrabă aș petrece ziua aici cu tine fermecându-te. Smulgându-ți hainele. Țintuindu-te la podea și devorându-te cu sărutări.

- Sună minunat. I-a mângâiat ușurel bărbia cu încheieturile degetelor. Cu fiecare zi care trece ești tot mai puțin sfântă. Dar nu într-atât încât să te eschivezi de la datorie.

Din păcate, avea dreptate. Catherine s-a ridicat în picioare și a proclamat:

- Foarte bine, o să te farmec diseară. Poți să-ți petreci ziua făcându-ți griji în legătură cu violența pe care am s-o folosesc asupra trupului tău neputincios.

Michael a studiat-o cu o minuțiozitate arzătoare care a făcut-o să se excite.

- Am să-mi petrec ziua gândindu-mă la asta, totuși nu pot să-ți promit că o să-mi fac griji.

Braț la braț, au coborât în salonul pentru micul dejun. Când au intrat, bunicul ei a ridicat furios capul din farfurie:

- Pentru un cuplu căsătorit de doisprezece ani, vă purtați ca niște adolescenți amorezați.

Ea l-a sărutat pe obraz. Deși încă folosea scaunul cu rotile, era în mod evident mai puternic decât în ziua în care sosiseră.

- Este aerul minunat de mare, bunicule. L-a aruncat lui Michael un zâmbet intim. Ne face să ne simțim tineri căsătoriți.

Lordul a întins niște unt pe o felie de pâine prăjită.

- Clive s-a întors de la Londra. Vreau să discut cu voi amândoi în această dimineață.

- Eu sunt exclus? s-a interesat Michael.

- Da. O să afli ce am de spus destul de curând.

Catherine se uita fix la ouăle fierte din fața ei. În mod sigur întâlnirea era legată de alegerea moștenitorului. Va trebui să răspundă, și încă foarte curând, la întrebările practice pe care le evitase.

Davin Penrose a intrat în salon și a salutat pe toată lumea, apoi și-a turnat o ceașcă de ceai. Michael l-a întrebat:

- Ce aveți azi în program?

- Depinde. Administratorul și-a tras un scaun. Știți multe despre tunuri, domnule căpitan Melbourne?

- Am o oarecare experiență în materie de artilerie, dar nu sunt expert.

- Trebuie să știți mai multe decât oricine de pe Skoal. Miliția insulei este foarte eficientă - lordul este colonel, iar eu sunt căpitan. În afară de muschete, avem două tunuri care au fost trimise ca să respingă trupele lui Napoleon în cazul în care s-ar fi decis să ne invadeze. Cu o licărire amuzată în priviri, intendentul a continuat: A fost un lucru bun că împăratul a avut altele pe cap, pentru că guvernul n-a găsit de cuviință să ne spună și cum se folosesc blestemățiile astea.

- Asta este armata Majestății Sale pentru voi, a râs Michael. Bănuiesc că vreți să le folosiți și aveți nevoie de niște lecții.

- Așa-i. De pe o stâncă atârnată deasupra portului se prăvălesc roci și pun în pericol bărcile ancorate dedesubt. Mă gândeam că vreo câteva salve de tun ar putea să facă bucățile mai slabe să cadă fără să rănească

pe cineva. V-am fi foarte recunoscători dacă ne-ați arăta cum să tragem fără să ne omorâm.

- Pentru atâta lucru am destule cunoștințe. Michael s-a întors spre Catherine. Cum tu o să fii ocupată, eu mă duc cu Davin. O să-mi ia aproape toată ziua să pregătesc tunurile și să-i antrenez pe oameni să le folosească în siguranță.

- Poate mai târziu vin și eu să mă uit, a spus ea. Unul dintre lucrurile plăcute pe insulă este că nu ești nevoit să mergi prea departe.

Michael i-a aruncat un zâmbet afectuos, apoi a plecat împreună cu Davin.

- Vino în biroul meu peste o oră, a ordonat lordul. O să fie și Clive aici până atunci. Sprinten, și-a condus scaunul afară din încăpere.

Rămasă singură, Catherine a reflectat posomorâtă la reuniunea ce urma. Încă nu se hotărâse ce să facă în legătură cu insula. Nu mai avea nevoie de moștenire; de fapt, responsabilitățile care veneau odată cu moștenirea aveau să fie o povară după ce ea și Michael se căsătoreau. Cu toate acestea, începuse să țină la Skoal și la locuitorii ei, și voia să vadă totul bine cârmuit. Vărul ei Haldoran părea prea preocupat de el însuși și prea capricios ca să fie un stăpân bun.

A ridicat din umeri meditativ. Alegerea îi aparținea bunicului. Dacă se hotărâse deja în favoarea lui Clive, ea nu mai putea face nimic. Dar dacă o alesese pe ea, trebuia să chibzuiască serios asupra problemelor.

Când a intrat Catherine în încăpere, bunicul ei era la birou și stătea de vorbă cu Haldoran. Cei doi bărbați s-au oprit din discuție când au zărit-o.

- Bună, Clive, l-a salutat ea cu un zâmbet rece. Sper că drumul tău la Londra a fost agreabil.

Acesta s-a ridicat politicoș. În primul moment, în ochi i se citea o duritate care a dispărut însă într-o clipă, fiind înlocuită de farmecul versat.

- O călătorie excelentă. Am realizat exact ce doream.

- Stați jos amândoi, le-a poruncit lordul.

- Bunicule, nu ești niciodată politicos? s-a interesat Catherine.

- Nu văd motivul, a pufnit bătrânul. Întotdeauna sunt o mie de lucruri de făcut. De ce să pierd vremea cu vorbe? Știți amândoi de ce sunteți aici. Clive, m-am hotărât să o fac pe Catherine moștenitoarea mea. Tu ești un tip capabil și cunoști insula de mai mult timp, dar interesele tale sunt în altă parte. În opinia mea, Catherine și soțul ei vor face treabă mai bună pentru Skoal.

Cu câteva zile mai devreme, i s-ar fi tăiat picioarele de ușurare auzind asta. Acum însă sentimentele ei erau mai complexe. Se simțea onorată, dar și puțin încurcată. I-a aruncat o privire piezișă vărului ei. Figura lui Haldoran era împietrită, cam ca atunci când Michael se dovedise a fi un țintaș mai bun. Cu toate acestea, vocea îi era domoală când i s-a adresat seniorului:

- Ești foarte sigur că asta este ceea ce-ți dorești?

- Când m-ai văzut pe mine indecis? Ieri a venit avocatul meu de pe continent ca să schimbe testamentul în favoarea lui Catherine. Lordul a bătut cu palma peste un teanc de documente. Am aici un exemplar. Vreau să-l citiți amândoi ca să nu fie nici un fel de surprize după ce mor eu.

- Dorința ta pentru claritate este de admirat, unchiule. Ce păcat că nepoata ta nu o împărtășește.

Tonul lui batjocoritor a făcut-o pe Catherine să încremenească, inducându-i un presentiment urât. Lordul a mormăit tăios:

- Ce dracu' vrei să spui?

- Nimeni nu o admiră mai mult decât mine pe frumoasa mea verișoară. Privirea disprețuitoare a lui Haldoran s-a îndreptat spre Catherine. Cu toate acestea, este de datoria mea tristă să te informez că singura ta nepoată este o mincinoasă și o târfă, și și-a bătut joc de tine din prima clipă când a pășit pe insulă.

Catherine a înlemnit de groază, în timp ce bunicul ei a urlat:

- Naiba să te ia, Clive, ai fost întotdeauna un mizerabil când ai pierdut. Și asta este unul din motivele pentru care nu vreau ca Skoal să fie a ta. Să nu-ți imaginezi

că mă poți face să mă răzgândesc turnându-mi o grămadă de minciuni.

- Este drept că nu-mi place să pierd, dar minciunile sunt toate ale lui Catherine, a replicat Haldoran tăios. Adevăratul Colin Melbourne a murit în Franța în aprilie. Cum mica ta nepoată hulpavă se temea că pierde șansa unei averi, și-a convins unul dintre iubiți să se dea drept soțul ei. În timp ce tu te întrebai dacă este demnă sau nu să te moștenească, ea se dezvălășea și își râdea de tine pe la spate. Hai, pune-o să nege.

Lordul a întors capul spre Catherine; chipul lui era alarmant de stacojiu.

- E ceva adevărat din ce spune Clive?

Șocul și umilința i-au fost temperate de ușurarea că nu mai era nevoită să mintă.

- Este adevărat, Colin a murit, ucis de un bonapartist. Dar nu am o droaie de iubiți. Michael este logodnicul meu, a continuat ea exagerând un pic. În curând, *va fi* soțul meu. Îmi pare sincer rău că te-am mințit, bunicule. La momentul acela părea necesar, dar cu fiecare zi am regretat tot mai mult.

- Stricată mică și șmecheră! Fără să ia în seamă ultima parte a spuselor ei, bătrânul s-a împins în picioare, încheștându-și mâinile tremurânde de marginea biroului. Ochii îi ardeau de furie și de durerea trădării. Și când te gândești că eram gata să-ți încredințez Skoal! Ei bine, poți să-ți pui pofta-n cui, acum, don'șoară! Nu ești nepoata mea. Și-a apăsât mâna la tâmplă. O... o să sc... schimb....

- Bunicule, te rog, calmează-te! a exclamat ea alarmată de reacția lui violentă. Dacă vrei să plec și să nu te mai necăjesc niciodată, e în regulă, dar nu te îmbolnăvi din cauza asta.

Fără să o bage în seamă, a bolborosit:

- Sch... schimb testamentul... Și-a pierdut cunoștința, prăvălindu-se peste birou, după care s-a prăbușit greoi pe podea, într-o avalanșă de acte și pene de scris.

- Sfinte Dumnezeule! Catherine a înconjurat biroul în grabă și a ingenuncheat lângă el. Era inconștient,

iar partea stângă a feței era inertă. Doamne, are o criză de apoplexie.

- Felicitări, verișoară, a spus Haldoran trăgănat. Nu numai că l-ai dezamăgit, ci se pare că l-ai și omorât.

L-a săgetat cu o privire plină de furie și ură.

- Ești responsabil în egală măsură, *vere*. Voiam să-i spun adevărul, dar aș fi ales o modalitate mai puțin incendiară de a o face. Degetele ei pricepute au găsit un firioșor de puls la vena gâtului. Slavă Domnului că este încă în viață. Sună valetul să se ducă după ajutor.

Haldoran nu s-a clintit de pe scaunul pe care se tolănise.

- De ce să ne obosim? Pe Skoal nu este nici un doctor. Ar dura cel puțin o jumătate de zi ca să aducem unul de pe continent, și chiar și așa e greu de crezut că un medic l-ar putea ajuta.

Avea dreptate, naiba să-l ia. Trebuia să se descurce singură. Experiența ei de soră medicală era în cele mai multe cazuri cu răniți sau bolnavi, dar în spitalele de campanie văzuse și pacienți cu atacuri de apoplexie. S-a ridicat pe vine și a încercat să-și amintească ce fel de tratament primiseră. Ian Kinlock spusese că în crizele de apoplexie adesea ajuta luarea de sânge. Dacă era să aplice această metodă, trebuia s-o facă extrem de repede.

S-a ridicat și a scotocit prin birou după un briceag.

- O să-i las sânge. E vreun lighean pe-aici?

Cu o privire de martir, Haldoran s-a ridicat în picioare și a luat un vas cu trandafiri de pe o măsuță rezemată de perete. După ce a aruncat florile în foc, i-a adus recipientul de porțelan.

- Poftim, dar îți pierzi vremea. Anul trecut a avut o criză asemănătoare. Și-a revenit după atacul acela, dar cred că al doilea este de obicei fatal.

- Nu neapărat. Rugându-se să nu dea greș, s-a lăsat din nou în genunchi lângă senior și i-a ridicat mâneca peste cot. Apoi a făcut cu grijă o creștătură în venă. Sângele bunicului ei a țâșnit în vas cu aceeași forță cu care ar fi țâșnit dintr-o arteră.

Clive a deschis o cutie de pe birou și a luat un trabuc.

- Te deranjează dacă fumez, verișoară?

- Nu-mi pasă nici dacă arzi! Cum poți să fii atât de lipsit de inimă?

Bărbatul a găsit un amnar în birou și și-a aprins trabucul.

- Nu pot să fac nimic, așa că de ce să mă agit degeaba? Fiindcă a venit vorba, nu zice hop până nu sari groapa. Crezi că ai câștigat pentru că și-a schimbat deja testamentul. A tras din trabuc, apoi a dat fumul afară fără grabă. Vreau insula, te vreau pe tine, și intenționez să vă am pe amândouă.

- Vorbești prostii, a spus dintr-o suflare, cu privirea ațintită asupra bunicului ei și a șiroiului de sânge care se subția. Nici Skoal, nici eu nu suntem trofee care pot fi câștigate.

- A, ba da, a replicat el calm. Când se va întoarce lordul Michael îi vei spune să plece de pe insulă pentru că te-ai hotărât să accepți cererea mea foarte măgulitoare în căsătorie. Tu și eu vom conduce Skoal împreună, ultimii monarhi feudali din Insulele Britanice.

- Să-i spun lui Michael să plece? Ești nebun.

- Absolut deloc, a contrazis-o cu același calm straniu. Vei face exact ce-ți voi spune eu.

- De ce naiba aș da atenție ordinelor tale ridicole? s-a interesat ea, descumpănită de siguranța lui.

Haldoran i-a zâmbit cu un dispreț triumfător:

- Pentru că o am pe mica și drăgălașa ta fiică, Amy.

capitolul 29

Catherine l-a privit fix pe vărul ei, ca și când ar fi lovit-o.

- Nu te cred.

- Dacă vrei dovada, putem merge la Ragnarok. Este instalată confortabil într-una din cele mai bune camere de oaspeți ale mele, cu o vedere splendidă la mare. Chiar îi place pe Skoal.

- Minți, i-a spus ea printre buzele încleștate. Amy este în siguranță, cu prietenii mei.

- Nu îndeajuns. Clive s-a așezat picior peste picior, expunându-și cizmele elegante. Anne Mowbry a ezitat să-mi permită s-o iau fără acordul tău expres, dar fata era dornică să vină, și bineînțeles că eu sunt gentlemanul curajos care a dus anul trecut întreaga trupă de puști la Anvers. Cum se putea îndoii Anne de un asemenea erou?

A scos o panglică vișinie din buzunar și a aruncat-o spre Catherine. Fâșia de mătase s-a răsucit prin aer și a căzut pe covor, unde a rămas ca o dâră de sânge.

Panglica fusese cumpărată de ea pentru ziua de naștere a lui Amy. Nuanța de vișiniu-deschis contrasta atât de bine cu părul ei mătăsos și negru... Mâna i s-a încheștat de brațul inert al bunicului.

- Dacă te-ai atins de ea, ești un om mort.

- Este tulburător să vezi atâta devoțiune maternă. Și-a scuturat scrumul țigării. Nu-ți face griji, Amy chiar este în siguranță și încă nu-și dă seama că este prizonieră. Crede că o să te aduc la Ragnarok ca să-ți fac o surpriză.

Catherine a încercat să deslușească ițele acelei urzeli oribile.

- Ai știut de la început că bărbatul care mă însoțea nu era Colin.

- Cum ți-ai putut închipui că n-o să recunosc pe cineva atât de faimos ca lordul Michael Kenyon doar pentru că nu am fost prezentați unul altuia? Mi-am luat obligația de a afla cine sunt prietenii, însoțitorii și partenerii tăi de dans. Ochii i s-au îngustat ca două fante. Voi doi nu erăți amanți când ați ajuns pe insulă, dar acum sunteți. Am știut din clipa în care ai intrat pe ușa aceea.

Acest lucru, mai mult ca oricare altul, a făcut-o să-și dea seama ce adversar teribil era Haldoran. Își țesuse de multă vreme pânza, ca un păianjen răbdător.

- De ce nu m-ai dat de gol imediat?

- Am fost surprins să constat cum îl prezinți cu seninătate pe lordul Michael drept soțul tău, dar am fost vrăjit de cât de bine te-ai achitat de sarcină. Noi doi semănăm destul de bine, verișoară. Ce altceva au fost

strămoșii noștri corsari, dacă nu pirați legali? Sângele vorbește.

Ei i-ar fi plăcut mai degrabă să fie înrudită cu un scorpion.

- Dacă îți dorești insula, ți-o cedez în caz că lordul moare. Se face dreptate, de vreme ce oricum el nu vrea să mi-o mai lase.

- Insula este numai jumătate, a spus el blând. Trebuie să te am și pe tine. Prin căsătoria noastră, o să-mi ating ambele țeluri.

Și-a înăbușit frica și s-a străduit să-și pună gândurile în ordine. În primul rând, trebuia să-și îngrijească bunicul. În vas era cam o jumătate de litru de sânge, iar fluxul scăzuse aproape de normal, așa că era mai bine să oprească scurgerea.

A folosit briceagul să taie fâșii din jupon și a bandajat brațul lordului. Părea că pulsul i se mai stabilizase puțin, dar în afară de asta nu avea nici o idee despre starea lui. S-a ridicat în picioare, a adus pătura care căzuse din scaunul cu roțile și a pus-o peste bunicul ei. Știind că nici măcar un doctor nu ar fi putut face mai mult pentru el, s-a îndreptat de spate și și-a concentrat întreaga atenție spre vărul ei.

- Michael nu te va lăsa niciodată să scapi, indiferent ce plan nebunesc ai pus la cale.

- Iubitul tău este un bărbat capabil, dar nu se ridică la înălțimea mea. Vino aici, vreau să-ți arăt ceva.

Întrebându-se ce nouă lovitură îi mai rezervase, i s-a alăturat la fereastră. El i-a arătat cu mâna o trăsură care aștepta în curte. Lângă ea stăteau doi servitori cu înfățișare de tâlhari, care jucau alene zaruri.

- Îmi recrutez cei mai buni angajați de la închisoarea Newgate, așa că sunt chiar mai periculoși decât par. Mai am doi de aceeași teapă la Ragnarok. Toți au comis crime și o vor face din nou bucuroși dacă eu doresc asta. Patru oameni înarmați și cu mine formează o armată mică, dar suficient de numeroasă ca să țin Skoal sub control. Așa că fostul tău ofițer galant nu ar avea nici o șansă.

Groaza căpăta proporțiile unui coșmar.

- Vrei să spui că o să-l omori pe Michael dacă nu-l faci să plece de aici?

- Te-am așteptat mult timp, verișoară. Răbdarea mea a ajuns la capăt. Și-a ridicat țințos capul. Chiar l-ai convins pe Kenyon să se însoare cu tine, sau ai spus asta ca să-l domolești pe lord?

- Nu a fost nevoie să-l conving, a ripostat ea.

- Frumoasă lovitură pentru o femeie ale cărei obârșii și avere sunt mult inferioare față de ale lui. Un bun exemplu de putere a frumuseții. Clive a suflat fumul, care i s-a răsucit diabolic în jurul capului. Dacă ții cât de puțin la Kenyon, fă-l să plece. Dacă ți-am ucis soțul, cu siguranță n-o să ezit nici în cazul amantului.

Uluită, Catherine s-a sprijinit de perete, gata să leșine.

- Tu l-ai omorât pe Colin?

- Da, deși în calitate de vânător nu sunt prea mândru de asta. Și o vulpe obișnuită este mai greu de prins. Era prea beat ca să-i mai pese când l-am împușcat în spate. Haldoran a zâmbit sardonice. Sunt sigur că n-o să pretinzi că îl iubeai pe animalul ăla care te înșela în dreapta și-n stânga. Minți bine, dar nu chiar atât de bine.

Oroarea era aproape insuportabilă. Dumnezeu mare, curajosul Colin, cu impetuozitatea lui nepăsătoare, murise din pricina ei. Supraviețuise unui deceniu de războaie numai pentru a fi ucis de un nebun. Haldoran era malefic, era răul în sine.

Și avea în mâinile lui viața celor dragi ei. Anii petrecuți printre soldați îi permiteau să înțeleagă în ce fel puteau cinci oameni înarmați și nemiloși să terorizeze o întreagă comunitate, și în adâncul sufletului știa că, în cazul în care Haldoran și ucigașii lui s-ar fi dezlănțuit, nu s-ar mai fi oprit. Violența năștea altă violență.

S-a gândit la ororile pe care le văzuse în Spania și a închis ochii îngreșoșată. Din nefericire trebuia să meargă pe mâna lui Haldoran, de dragul lui Michael, al lui Amy și al locuitorilor insulei.

Un tun a bubuit în depărtare. Planul lui Michael cu artileria. O a doua lovitură a răsunat peste insulă. Zgomotul familiar al câmpului de luptă a făcut-o să-și cristalizeze ideile. Haldoran spusese că frumusețea însemna

putere. Asta îi oferea o armă fragilă împotriva lui. Asta și inteligența ei, pe care bărbații nu o băgau de seamă pentru că erau orbiți de chipul și de formele ei.

A deschis încet ochii, ștergându-i cu o încetineală provocatoare.

- Te-am subestimat, Clive. Te-am crezut puțin dandy, numai eleganță și atâta tot. Dar ești mai puternic și mai îndrăzneț decât mi-am imaginat.

Cu toată deșteptăciunea cu care se lăuda, nu era imun la lingușiri.

- Te obișnuiești cu noua ordine foarte repede, a spus el, aranjându-și părul. Femeile sunt ființe atât de practice! Cu timpul, o să-mi fii recunoscătoare că am preluat controlul asupra vieții tale. Sunt mai bogat și mult mai interesant decât Kenyon.

- Deja încep să înțeleg avantajele, a aprobat ea. Bunicul are pe aici o carafă cu brandy, nu-i așa? Toarnă-mi puțin. E timpul să dăm cărțile pe față.

El s-a înclinat cu respect ironic, apoi s-a întors să-i îndeplinească dorința. Catherine a profitat de scurtul răgaz ca să se așeze și să-și pună în ordine gândurile vecine cu isteria. Trebuia să afle care erau intențiile lui Clive; trebuia să-i protejeze pe Amy și pe Michael; și, mai presus de orice, trebuia să tragă de timp. Asta însemna că trebuia să devină mincinoasa pe care o credea Haldoran. Mai bine de zece ani convinsese pe toată lumea că era o soție iubitoare și apoi își ascunsese cu succes dragostea pentru Michael. Talentul ei pentru prefăcătorie trebuia reînviat.

Haldoran s-a întors și i-a dat un pahar din cele două pe care le adusese. Ea i-a făcut semn cu mâna să șadă.

- Spuneai că vrei și insula și pe mine. De ce? Insula este izolată și nu foarte bogată, și chiar dacă eu sunt frumoasă, există și alte femei la fel de frumoase.

- Sunt un colecționar de obiecte rare și inestimabile. Se înțelege că Skoal nu se compară cu restul posesiunilor mele, dar specificul ei feudal este unic. Aici, stăpânul are mai multă autoritate decât însuși Regele George. Perspectiva unei asemenea puteri este irezistibilă. Cât despre tine... A măsurat-o cu o privire întunecată

și lacomă. Îți subestimezi înfățișarea la fel cum mi-ai subestimat deșteptăciunea. Nu există bărbat pe lume care să nu mă invidieze pentru că ești a mea. Era revoltător să văd cum te risipeai cu o brută ca Melbourne.

Ea a ridicat din umeri și a început să spună cu sânge-rece cea mai gogonată minciună din viața ei.

- Când părinții mei au murit, Colin era cea mai bună alegere. Aș fi putut să-l părăsesc și să devin amanta unui om bogat, dar o astfel de poziție este nesigură. Cel mai bun mijloc de apărare al unei femei sunt căsătoria și reputația. A sorbit din brandy și s-a rugat ca el să-i accepte următoarea condiție. Ceea ce înseamnă că nu te voi primi în patul meu decât după căsătorie.

- Da, dar cu Kenyon te-ai culcat, a mormăit el încruntându-se.

- Nu până când nu m-a cerut de nevastă. Poate că ar fi trebuit să mai aștept, dar voiam să-l prind cât mai strâns. E genul ăla onorabil, care nu ar rupe niciodată logodna după ce a promis că o să mă ia de nevastă și s-a culcat cu mine. Nu aș fi făcut lucrul ăsta dacă mi-aș dat seama cât de interesat ești de mine, vere. Ar fi trebuit să vorbești mai demult.

Un zâmbet ușor și-a făcut apariția pe buzele lui Haldoran.

- Am știut întotdeauna că sub aparența ta de sfântă bate o inimă de piatră. O să ne înțelegem de minune amândoi atâta timp cât nu crezi că o să mă păcălești prefăcându-te cooperantă. Aici, pe insulă, mica mea armată mă face invincibil. Dacă mă trădezi, o să fie simplu să mă descotorosesc de tine și să înscenez un accident pe stânci. O s-o fac într-o clipă dacă ajung la concluzia că acest lucru este necesar.

- Te cred. Aș fi o proastă să nu te cred.

El a învârtit încet paharul cu brandy.

- Fiica ta îți seamănă foarte mult și este pe punctul de a deveni femeie. Știai că pe Skoal fetele se pot mărita la doisprezece ani?

Amenințarea era clară și mai îngrozitoare decât oricare alta de până atunci. Înfrângându-și dorința de a-l ataca fizic, s-a străduit să-i arunce un zâmbet seducător.

- O să descoperi că o femeie poate să te satisfacă mult mai mult decât un copil. După cum ai observat, femeile sunt creaturi practice. Suntem atrase de cei mai puternici masculi. Dacă te porți corect cu mine, mă voi revanșa pentru bunăvoința ta.

El a izbucnit într-un hohot puternic de râs.

- Catherine, ești minunată. Trebuia să fac chestia asta cu luni de zile înainte.

- Și de ce nu ai făcut-o?

- Am fost ocupat. A măsurat-o din nou cu privirea, zăbovind asupra sânilor ei. Voiam ca, la timpul potrivit, să-ți pot acorda toată atenția mea.

Ea a încercat să nu se gândească la cum ar putea fi să se culce cu un bărbat pe care îl detesta. Prin comparație, căsnicia ei cu Colin părea un paradis.

- Toate bune și frumoase, dar înainte de orice altceva, trebuie să vedem cum îi merge bunicului.

- Adevărat. Nu prea ne permitem să-l lăsăm să moară ca un câine. Ar vorbi lumea. Presupun că ai de gând să-l îngrijești, așa că o să las unul din oamenii mei aici să ajute. O să mă mut și eu la castel, ca să fiu la îndemână dacă este nevoie să intervin. Clive a lovit gânditor cu dinții marginea paharului de brandy. Pentru că ești ocupată, cred că este mai bine ca Amy să stea la Ragnarok până când moare lordul. N-o să dureze mult. Nu trebuie să-ți faci griji pentru fată, o să fie cineva cu ea tot timpul.

Cu alte cuvinte, ea și Amy aveau să fie permanent păzite. Dar pentru moment erau în siguranță. Acum trebuia să se asigure și pentru viața lui Michael.

- O să dau ordin ca lucrurile lordului Michael să fie împachetate. Aranjezi să fie dus cu o barcă pe continent?

Haldoran a încuviințat din cap.

- Cu cât pleacă mai repede, cu atât mai bine. Când se întoarce de la exercițiul de artilerie, vorbește cu el în salonul lordului. Eu o să ascult ce-i spui din dormitor. Expresia lui a devenit feroce. Iar dacă ești tentată subit să-i spui cum te-am convins să mă accepți, ai face bine să te abții.

Și-a dat haina într-o parte și a scos la vedere patul unui pistol de buzunar. Mesajul era clar ca lumina zilei.

- Mă crezi proastă, vere? N-am nimic de câștigat dacă intru în bucluc. Catherine s-a ridicat. Acum că am pus la punct lucrurile esențiale, sună după servitori. Trebuie să-l așezăm pe bunicul în pat și să trimitem după un doctor, chiar dacă nu se mai poate face nimic.

S-a ridicat și el și s-a dus să tragă de cordonul clopoțelului, în timp ce ea a îngenucheat lângă lord. Respirația lui era slabă, dar regulată, și a clipit din pleoape atunci când ea i-a șoptit:

- Te rog să nu-mi mori, bunicule. Am nevoie de tine în viață.

Dar el nu și-a recăpătat cunoștința.

În timp ce aranja pătura mai strâns în jurul bătrânului, s-a gândit la ce avea să-i spună lui Michael. N-ar fi crezut nici în ruptul capului că se răzgândise atât de brusc dacă îl alunga pur și simplu. Ce putea face ca să-l determine să plece fără să pună întrebări incomode care să-i aducă moartea?

Răspunsul i-a venit rapid, și nu era deloc plăcut. Trebuia să se poarte ca o trădătoare ticăloasă. Trebuia să-i zgândăre îndoielile ascunse în adâncul sufletului exploatând informațiile pe care le știa despre el, și să țeasă o pânză de minciuni atât de puternică încât el să creadă că era o târfă egoistă și crudă.

Perspectiva era sfâșietoare. O iertase o dată pentru minciunile ei și îi arătase o bunătate pe care nu o mai cunoscuse. Acum trebuia să se folosească în mod pervers de onestitatea și de încrederea care se născuse între ei ca să-l facă să plece. Pentru asta trebuia să-l rănească îngrozitor. Ținând cont de trecutul lui, risca să-i distrugă pentru vecie capacitatea de a avea încredere în femei. Dar dacă nu îl convingea să plece ar fi fost omorât, nu avea nici o îndoială.

Tunul a bubuit din nou, făcând să răsune vacarmul războiului într-un loc al păcii. A respirat tremurător. Era uimitor cum te întârea amenințarea morții.

*

Michael s-a întors la castel pe seară, simțindu-se teribil de bucuros. Exercițiul de artilerie însemna foc, funingine neagră și mizerabilă de praf de pușcă și un vacarm asurzitor. Cu alte cuvinte, satisfăcea toate plăcerile novate ale tinereții. Insularii pe care îi instruiseră fuseseră elevi silitori. Până la sfârșitul după-amiezii spulberaseră cele mai periculoase stânci de pe versanții golfului. Din păcate Catherine nu li se alăturase, dar probabil că nu se omora după zgomot. Majoritatea femeilor erau așa.

A știut că ceva nu era în regulă de cum a pătruns în curtea de la grajduri și i-a văzut fața șefului rândașilor.

- Ce s-a întâmplat?

- Stăpânul a avut un atac de apoplexie, a răspuns acesta laconic. Au trimis după doctor, dar... nu e de bine.

- La naiba! Michael a sărit de pe cal. Soția mea este cu el?

- Mi-au spus că îl îngrijește cu mâinile ei.

- Dacă e o persoană care îl poate salva, Catherine e aceea.

A intrat în castel și a urcat spre camerele lordului, sărind câte două trepte deodată. A lăsat-o mai moale când a intrat în salon. Unul dintre servitorii voinici ai lui Haldoran - Doyle? - privea afară pe o fereastră părând plictisit. Doyle a traversat rapid încăperea și s-a postat în fața ușii dormitorului.

- Doamna a spus să nu intre nimeni, l-a avertizat morocănos.

Reprimându-și iritarea față de obrăznicia bărbatului, Michael i-a cerut:

- Spune-i soției mele că sunt aici.

Doyle a intrat în camera bolnavului. Catherine a ieșit după un minut, palidă la față. Michael s-a îndreptat spre ea s-o îmbrățișeze, dar ea l-a oprit cu mâna ridicată.

- Am auzit că lordul a avut un atac, a spus el pregătindu-se pentru vești proaste. Cât de rău este?

- Este în comă. Nu mă aștept să supraviețuiască. Era pe cale să-și piardă bunicul atât de curând după ce îl găsisese.

- Îmi pare rău. Ce pot să fac?

Ea și-a coborât capul și și-a apăsat timp de o clipă tâmpilele cu mâinile. Apoi și-a ridicat privirea, cu o expresie dură.

- Nu mi-e ușor să-ți spun acest lucru. Michael, este timpul să pleci. Bunicul și-a schimbat ieri testamentul în favoarea mea, așa că mi-am atins țelul. Îți mulțumesc pentru ajutor. A fost vital.

- Nu vreau să te părăsesc nici măcar o clipă. A înaintat s-o ia în brațe. Am fost rănit de atâtea ori, încât știu cum să mă port în astfel de situații. N-o să-ți stau în cale.

Ea s-a tras înapoi înainte ca el să o atingă.

- Nu m-am făcut înțeleasă. Trebuie să pleci definitiv. Aventura noastră s-a terminat.

- Aventura? Michael era sigur că nu auzise bine. Credeam că ne vom căsători.

- Zău? Ai vorbit vag de această posibilitate, dar niciodată n-ai trecut la fapte.

El și-a amintit cât de multă tensiune o apăsa și s-a stăpânit.

- Poate că ar fi trebuit să mă exprim mai clar, dar situația era limpede. Nu ești genul de femeie care are aventuri, după cum nici eu nu sunt un bărbat pentru care seducerea femeilor respectabile e un sport.

- Michael, nu mă cunoști cu adevărat foarte bine, a rostit ea mijindu-și ochii. Cea mai mare parte din viață m-am lăsat călăuzită de oportunism. Pentru prima oară mi s-a ivit posibilitatea alegerii, iar căsătoria nu figurează printre opțiunile mele.

- Am crezut că te-am făcut să te răzgândești, a spus el precaut. Dacă încă nu am reușit, o s-o fac în curând.

Catherine a clătinat din cap.

- Acceptă că totul s-a sfârșit, Michael. Mi-ești drag, dar nu vreau să mă mărit cu tine.

- Drag, a repetat el prosteste. Atâta simți pentru mine?

- Nu ți-am spus niciodată că te iubesc.

Era adevărat; nu-i spusese. Dedusese acest lucru din comportamentul ei, exact așa cum dedusese că aveau să se căsătorească.

- Iartă-mă dacă nu pricep, a stăruit el tensionat. În ceasurile care au trecut de când ne-am despărțit azi-dimineață, pari să fi devenit o cu totul altă femeie.

- Vorbește încet, lordul are nevoie de liniște, i-a cerut ea aruncând o privire neliniștită spre ușa dormitorului.

Îngrijorarea pentru bunicul ei probabil că o scosese din minți. Dorind cu disperare să încheie acest coșmar, Michael a traversat încăperea din trei pași rapizi și a luat-o în brațe. Pasiunea îi vindecase temerile și înainte și încă o mai putea face.

Era afectuoasă și apropiată și timp de o clipă a fost femeia pe care o cunoștea. Apoi s-a smucit și s-a îndepărtat cu o expresie sălbatică.

- Să te ia naiba, Michael, nu ești stăpânul meu! Ți-am salvat viața, și prin faptul că m-ai însoțit aici ți-ai plătit datoria. Suntem chit. Acum lasă-mă în pace și pleacă!

Înainte ca el să poată răspunde, ușa dormitorului s-a deschis violent și Haldoran și-a făcut apariția cu o expresie amenințătoare.

- Kenyon, dacă nu încetezi s-o hărțuiești pe logodnica mea voi fi silit să iau măsuri ca să-ți îndrepti purtarea.

Michael se uita uluit de la Haldoran la Catherine.

- O să te măriți cu el?

- Da. S-a apropiat ușor de vărul ei. Clive are sânge de insular și cunoaște Skoal de când se știe. Pe deasupra este și discret. Te-a recunoscut imediat, dar nu a spus nimănui. Astăzi am descoperit împreună cât de multe lucruri avem în comun.

Haldoran a zâmbit, exultând de satisfacție.

- Și în același timp și-a dat seama și că sunt mai bun.

- Prostii. Michael era gata să adauge că ea nici măcar nu-l plăcea pe vărul ei.

Catherine i-a retezat-o, cu o privire nemiloasă în ochii de culoarea mării.

- Am încercat să te iau cu binișorul, dar pentru că mă silești o să ți-o spun fără menajamente, clar și răspicat. Clive este mai bogat, este moștenitorul unui titlu de noblețe și un adevărat om de lume. Noi doi am căzut de acord că mariajul nu trebuie să ne impună niște restricții excesive. După ce o să-i dăruiesc un moștenitor,

o să fiu liberă să experimentez unele dintre posibilitățile de care am pomenit mai devreme. Când eram disperată, am fost dispusă să-ți trec cu vederea lipsa titlului și a averii, dar acum nu mai sunt. Și nici nu vreau să mă leg de un bărbat posesiv care și-ar dori să-mi petrec restul vieții într-un singur pat.

Cuvintele ei erau ca niște lovituri de baros. Cu ochii holbați, își simțea plămânii striviți și de-abia respira. Nu o cunoștea nici pe Catherine mai bine decât o cunoscuse pe Caroline. Se făcuse din nou de răs în fața unei femei. Dumnezeuule, nu avea să învețe niciodată nimic?

-Ai dreptate, am niște idei mai degrabă demodate despre monogamie. Nu doresc sub nici o formă să mă însor cu o curvă.

Ea a pălit la față.

-N-am fost niciodată potrivită pentru pedestalul pe care m-ai urcat tu, Michael. Aș vrea să ne despărțim prieteni, dar presupun că este imposibil.

-Prieteni, a repetat el nevenindu-i să creadă. Nu prea e posibil, Catherine.

Ochii i s-au îngustat ca ai unei pisici.

-Imaginându-mi că n-o să vrei să măl zăbovești pe aici, ți-am împachetat lucrurile și le-am încărcat într-o căruță. Te așteaptă o barcă să te ducă la Penward.

Dacă nu părăsea imediat încăperea, ar fi făcut ceva ce ar fi regretat mai târziu. Michael nu era sigur dacă era vorba de plâns sau de o crimă, așa că s-a întors pe călcăie și a ieșit.

La jumătatea scărilor a trebuit să se prindă de balustradă în timp ce se lupta să respire. Inspira și expira încet. Se gândea numai la aerul care îi trecea prin plămâni.

Când a fost în stare să respire din nou, a dat drumul balustradei și și-a continuat drumul spre curte. Supraviețuise după Caroline și după Waterloo, și bănuia că o să supraviețuiască și după asta.

Dar și-ar fi dorit din toată inima să fi murit în Belgia.

Îndată ce ușa s-a închis, Catherine s-a prăbușit într-un scaun, cu genunchii tremurându-i.

- A fost bine, draga mea, dar nu mi-a plăcut partea cu desfăctul picioarelor pentru toată lumea, a comentat Haldoran. Nevasta trebuie să fie numai a mea. O să-ți pară foarte rău dacă uiți acest lucru.

- Am spus-o ca să-l fac pe Lord Michael să fie dezgustat de mine. Nu trebuie să te îngrijoreze fidelitatea mea după ce ne căsătorim. În cazul tău, monogamia mi se potrivește foarte bine.

Haldoran a zâmbit mulțumit de sine în timp ce traversa încăperea spre ușă.

- Mă duc să văd dacă Kenyon chiar pleacă.

- O să plece. N-o să vrea să mă mai revadă niciodată.

După plecarea vărului ei, Catherine s-a rezemat de spătarul scaunului. Inima îi bătea atât de tare, încât s-a întrebat dacă nu era în pragul unui atac de apoplexie, ca bunicul ei.

Chiar dacă ar fi trăit o sută de ani, nu avea să uite niciodată fața lui Michael atunci când a plecat.

A închis ochii. În Spania, omorâse doi muribunzi care aveau niște dureri atât de îngrozitoare încât o imploraseră să le aplice lovitura fatală. Îi fusese greu, teribil de greu să acționeze împotriva instinctului ei de infirmieră, dar o făcuse.

A tras nesigură aer în piept. Într-o bună zi, când i se iva ocazia, avea să-l omoare pe Haldoran. Și nu avea să-i fie deloc greu.

capitolul 30

Instinctul și o dorință nebună de evadare au pus stăpânire pe Michael după ce barcagiul taciturn l-a lăsat la Penward. A cumpărat de la micul han cel mai bun cal disponibil împreună cu harnașamentul complet. A aranjat ca cea mai mare parte a bagajului să-i fie trimis la Londra pentru că nu îl putea duce cu el călare.

În micul lui geamantan se aflau câteva lucruri strict necesare pe care le-a aruncat în desagii atârnați de șa.

Printre aceste obiecte a văzut strălucirea argintie a caleidoscopului pe care Lucien i-l trimisese după Waterloo. Era clar că nu-i mai purtase tot atâta noroc ca primul. A înghesuit o cămașă peste el. A pus desagii pe cal, a sărit în șa și a luat-o din loc. Ar fi fost mai comod să angajeze o caleașcă, dar simțea nevoia efortului fizic al călăriei. Poate că avea să obosească până când nu mai simțea nimic.

A călărit tot restul zilei și noaptea, obsedat de gândul că putuse să se înșele atât de tare. După ce aflase adevărul despre Caro, fusese capabil să privească înapoi și să recunoască semnele lipsei de onestitate și ale răutății care fuseseră tot timpul vizibile sub frumusețea și farmecul ei scilicet. Fusese pur și simplu prea îndrăgostit – și prea obsedat de sexualitatea ei nesățioasă – ca să le dea atenție.

Tot așa fusese posibil să recunoască simptomele egoismului și ale duplicității lui Catherine. La Londra, când o întrebase dacă avea capacitatea să ducă la bun sfârșit o înșelătorie atât de complicată, îi zâmbise și-l numise Colin cu o naturalețe care-i dăduse fiori. Se comportase ca o adevărată artistă în cursul șaradei de pe insulă. Când scrisoarea lui Kenneth îi deconspirase minciunile, își explicase acțiunile cu o sinceritate impresionantă. Lui Michael îi fusese ușor să creadă că acționase din disperare și o iertase.

Fusese ușor și meritase din plin osteneala. Și-a amintit cum arătase în brațele lui atunci când descoperise pasiunea. Sau și aia fusese o minciună? Fusese într-adevăr îngrozită de sex, sau fusese o acțiune strălucită menită să-l facă să se simtă minunat și viril? Habar n-avea. Poate că fusese tot timpul o femeie ușoară și jucase scena lacrimilor și a temerilor minuțios pregătită, pentru că îi oferea distracția perversă de a-l păcăli. Și cu toate astea, chiar acum, după tot ce îi spusese, o purta în sânge ca pe o boală.

Din nou sânge. „Ah, Doamne, Catherine...”

Indiferent ce altceva mai făcuse, faptul că îi salvase viața era o certitudine. O făcuse din generozitate? Sau se gândise că o să-i fie de folos să-l îndatoreze pe fiul

unui duce? Pe așa-zisul fiu al unui duce. Deși ea pretinsese că nu era așa, poate că vestea că era bastard contase. Cel puțin făcuse aluzie la asta în discursul ei de despărțire. Toată viața lui luptase să fie cel mai bun, dar nu era de ajuns.

În orele întunecate de după miezul nopții, a făcut descoperirea amară că nu era chiar surprins de ceea ce se întâmplase. Șocat, da, și rănit mai mult decât se putea exprima în cuvinte, dar nu surprins. Catherine era prea bună ca să fie adevărată, știuse chestia asta. Răpăitul potcoavelor calului rezona cu vorbele care îi bântuiau neîncetat prin minte. „Ea nu este pentru tine. Iubirea n-o să fie niciodată pentru tine.”

Sfântul Michael, cel care încerca să spintece toți balaurii răi.

A călătorit toată noaptea la lumina lunii. Deși își ducea din instinct calul într-un ritm constant, în zori animalul istovit a început să se poticnească. S-a oprit la un han de pe drum și a dat calul și câteva monede de aur pentru alt cal, apoi a pornit din nou la drum. Dar indiferent cât de mult se străduia, nu putea scăpa de durere sau de reproșurile chinuitoare pe care și le făcea pentru prostia lui.

Credința că făcea parte dintr-o familie, chiar dacă nu una plăcută, se dovedise greșită. Marile aventuri amoroase ale vieții lui fuseseră mai rele ca niște minciuni – fuseseră niște parodii jalnice. Singurele relații adevărate și de durată din viața lui fuseseră prietenii. Pe viitor avea să se dedice prieteniei, dând uitării orice speranță de iubire.

Aproape de căderea serii, după ce călărise practic douăzeci și patru de ore fără întrerupere, și-a dat seama că peisajul din jur îi era cunoscut. Se apropia de orașelul Ashburton. Reședința familiei Kenyon era la mai puțin de cinci kilometri depărtare.

Pentru o clipă și-a imaginat că s-ar fi oprit acolo. Oare servitorilor li se spusese să nu-i dea voie să intre, sau avea să i se ofere găzduire, în conformitate cu pasiunea familiei de a păstra aparențele? Nu conta, fiindcă

prefera să ardă în iad decât să ceară adăpost sub acoperișul familiei Kenyon.

Ardea deja în iad.

Era momentul să se hotărască dacă să o ia spre nord, către casa lui din Țara Galilor, sau să continue spre est, către Londra. Efortul de a alege o destinație era prea dificil. O privire la calul lui cu spume la gură i-a arătat că era timpul să facă rost de un cal nou. Cel de acum era pe cale să se prăbușească.

Ca și el, de altminteri, ca și el. Trebuia să se oprească peste noapte. Deși orașul reprezenta o amintire vie a faptului că era bastard, aerul de familiaritate îi conferea în același timp o tihnă ciudată. S-a oprit la Red Lion, cel mai bun han de pe drum. După ce și-a lăsat calul unui rândaș care i-a aruncat priviri furioase pentru că maltratase patrupedul, a intrat înăuntru cu desagii.

Majoritatea hanurilor ar fi condamnat un astfel de călător murdar și neras să stea în camerele de la mansardă, dar Barlow, proprietarul de la Red Lion, l-a recunoscut:

- Lord Michael, ce onoare. Sunteți în drum spre reședință?

- Nu, a răspuns scurt. Vreau o cameră numai pentru noaptea asta.

- Foarte bine, Excelență, a rostit hangiuul disimulându-și mirarea. Doriți să faceți baie sau doar o cameră?

- Numai un pat.

Proprietarul l-a condus în cel mai bun dormitor al hanului, îndemnându-l să sune dacă avea nevoie de ceva. Imediat ce a plecat Barlow, Michael și-a lăsat jos desagii, a încuiat ușa cu cheia și a băut un pahar cu apă din carafa de pe lavoar. După care s-a prăbușit pe pat cu fața în jos fără să-și scoată cizmele sau hainele. Inconștiența l-a cuprins cu o iuțea binefăcătoare.

Tunete. Zăngănit de arme. Instinctul l-a smuls pe Michael din somnul adânc. A clipit amețit, nerecunoscând camera întunecată.

Larma continua. Nu erau arme sau furtună, ci bătăi în ușă.

- Michael, sunt eu, Stephen, a strigat o voce autoritară. Lasă-mă să intru.

Dumnezeule, noul duce de Ashburton. Bărbatul cărui îi spusese frate.

- Pleacă, a strigat răstit. Încerc să dorm.

Bubuiturile au încetat. S-a răsucit pe spate. Afară, pe cer se zăreau ultimele clipe ale amurgului lung de vară, deci dormise doar vreo două ore. Îl dureau toți mușchii de la călătoria îndelungată. Îi era și sete, dar ar fi fost un efort prea mare să se ridice. A închis ochii, sperând să poată adormi din nou.

În broască scârțâia o cheie. Apoi ușa s-a deschis brusc și a intrat un bărbat înalt cu un sfeșnic. Michael a închis ochii și și-a pus repede brațul pe față ca să se apere de lumina bruscă.

- Michael, ești bolnav? l-a întrebat Ashburton pe un ton repezit.

Ultimul lucru pe care-l dorea era o scenă cu fratele lui, dar se părea că nu putea fi evitată. A spus sec:

- Ar fi trebuit să știu că în orașul ducelui de Ashburton nu există lucruri precum intimitatea.

- Barlow a trimis un mesaj la reședință în care spunea că ai sosit aici arătând ca moartea și că te porți straniu, a spus fratele lui cu o voce la fel de seacă. Bineînțeles că am fost îngrijorat.

- De ce? Michael a zâmbit fără veselie. Întotdeauna mă port straniu. Bătrânul duce a spus asta de nenumărate ori.

Ashburton a murmurat o înjurătură în barbă.

- De ce dracu' nu putem să avem măcar o dată o conversație civilizată? Ți-am scris de mai multe ori și n-am primit nici un răspuns.

Michael a tras adânc aer în piept. Ashburton avea dreptate; se purta abominabil.

- Scuzele mele, a spus pe un ton mai temperat. Sincer să fiu, am ars scrisorile tale fără să le citesc fiindcă nu credeam că avem ceva să ne spunem. Dar presupun că sunt chestiuni legale care privesc succesiunea bătrânului duce. Dacă ai documente care trebuie semnate,

adu-le acum sau trimite-mi-le în Țara Galilor. O să mă ocup de ele.

S-a auzit un scârțâit de scaun, și un rotocol de fum de trabuc plutea prin încăpere.

– Nu mă interesează nici un nenorocit de document legal. Nu voiam decât să stăm de vorbă. Nu vrei să te ridici în capul oaselor și să te uiți la mine?

Michael se gândea că nici de-al dracului nu ar fi făcut un efort atât de mare pentru un pisălog, dar și-a dat brațul la o parte și a deschis ochii. Ashburton ședea în celălalt capăt al încăperii și privea fix și gânditor la vârful trabucului aprins.

I-a studiat chipul. Deși prefera familia care-l adoptase la Eton, nu putea să nege legătura de sânge. Apartenența la familia Kenyon se recunoștea în trăsăturile dure al chipului lui Ashburton, în reflexele de mahon ale părului castaniu, în forma prelungă a mâinilor. Oricine și-ar fi dat seama că sunt rude.

Ashburton și-a ridicat privirea, și ochii i s-au îngustat când l-a văzut limpede pe fratele lui mai tânăr.

– Dumnezeule, omule, arăți bolnav. Ai febră?

S-a ridicat, a venit la pat și a pus o mână pe fruntea lui Michael. Acesta însă i-a împins mâna la o parte, iritat deopotrivă de presupunerea celuiilalt și de spiralele insuportabile de fum.

– Mă simt bine. Doar murdar, neras și obosit după un lung drum călare.

– Mincinosule. Fratele lui și-a coborât privirea și s-a încruntat. Am văzut cadavre care arătau mai bine decât tine.

Michael a tușit când rotocoalele de fum de la trabucul lui Ashburton au ajuns la el. A deschis gura să-i spună să stingă porcăria aia, dar a inhalat un val de fum înțepător și înecăcios.

Cu iuțeala fulgerului, plămânii lui s-au contractat într-o criză de astm teribilă. Nu putea să vorbească, nu putea să respire, nu putea să gândească. S-a încovoiat spasmodic, în timp ce era cuprins de căldură și se sufoca. Simțea o apăsare zdrobitoare în piept și un junghi în plămânii care se luptau cu disperare pentru aer.

A încercat să se ridice în capul oaselor ca să lase plămânii să se dilate mai ușor, dar nu a putut. S-a zbatut, agățându-se neajutorat cu degetele de plapumă, în timp ce cădea în inconștiență. Undeva, dincolo de focul mistuitor exista puterea de a respira, dar nu reușea să o găsească. Îl chinuia o teamă nebună, și nu putea să nu remarce ironia crudă că după ce supraviețuise anilor lungi de război avea să moară în pat, în orașul în care se născuse. Îl îngrozea mai ales faptul că murea zdrobit în fața fratelui care nu-i fusese niciodată prieten.

Apoi niște mâini puternice i-au ridicat trupul vlaguit și l-au ajutat să stea în capul oaselor la marginea patului. Mai percepu un murmur de vorbe liniștitoare și o cârpă îmbibată cu apă care-i ștergea fața și gâtul neconținut. Apa rece binecuvântată a stins focul și a dizolvat fumul înecăcios.

Panica s-a risipit, și odată cu ea și contracția sufocantă. Un firisor de aer s-a strecurat în plămânii lui. Apăsarea violentă a pălit. Și-a cuprins genunchii cu mâinile și a expirat lent. A inspirat. A expirat. Din nou, mai profund. Bezna a început să scadă și și-a dat seama cu uimire nedeslușită că va supraviețui.

Era prima criză de astm pe care o avea de la moartea lui Caroline. Cea mai rea după aceea care aproape îl ucisese când aflase de moartea mamei lui. Cu un umor macabru, a reflectat că femeile aveau un efect mortal asupra lui.

Catherine. Numai gândul la ea făcea ca plămânii să i se strângă din nou. Dar de data aceasta a fost în stare să-și controleze reacția și să prevină o nouă criză.

După ce a reușit să-și reia ritmul normal de respirație, a deschis ochii. Cea mai mare parte a furiei se risipise, lăsându-l moale ca o cârpă, dar relativ întreg la minte.

Fereastră era deschisă, lăsând să intre aerul proaspăt al nopții, și trabucul dispăruse. Fratele lui stătea pe marginea patului lângă el, cu fața palidă de încordare.

- Bea, i-a comandat, punându-i un pahar cu apă în mână.

Michael l-a luat și a băut însetat. Apa rece i-a spălat gustul amar, vegetal al fumului de trabuc. După ce a golit paharul, a spus cu voce răgușită:

- Mulțumesc. Dar de ce te-ai mai deranjat? Dacă mă lăsai să mă sufoc ar fi fost un mijloc simplu de a șterge pata de pe blazonul familiei.

- Dacă nu lași baltă melodrama asta shakespeariană, o să-ți torn restul carafei cu apă în cap. Ducele s-a ridicat în picioare, i-a rezemat pernele de tăblia patului pentru ca Michael să se poată sprijini pe ele, apoi s-a retras. Când ai mâncat ultima oară?

- Ieri-dimineață, a spus el după o clipă de gândire.

Ducele a tras de frânghia clopoțelului. După câteva secunde, de dincolo de ușă s-a auzit vocea lui Barlow.

- Da, Înălțimea Voastră.

- Trimite-ne o tavă cu mâncare, o cană cu cafea și o sticlă cu vin de Burgundia. Întorcându-se spre fratele lui, Ashburton a continuat: Am crezut că te-ai vindecat de astm, ca mine.

- În mare parte, da. Asta e al doilea atac pe care l-am avut în mai bine de cincisprezece ani. Michael l-a privit mirat. Și tu ai avut astm? Nu cred că știam.

- Nu e de mirare, când ai petrecut atât de puțin timp acasă. Astmul meu nu era la fel de grav ca al tău, dar mi-a pus probleme mari. Fratele lui s-a uitat în altă parte, cu o față rigidă. Scuză-mă pentru trabuc. N-aș fi fumat dacă știam că îți putea fi fatal.

Michael i-a făcut semn că nu mai conta. Și el fuma ocazional, în mare parte pentru că fumatul constituia un triumf minor asupra bolii.

- Nu aveai de unde să știi. Atacul a fost cu totul neașteptat.

- Așa să fie? a întrebat Ashburton, care se plimba neconținut prin încăpere. Astmul meu se declanșa de obicei când eram supărat rău. Dată fiind minunata reprezentatie a tatei pe patul de moarte, ai tot dreptul să fii tulburat.

După tot ce se întâmplase, era puțin surprins să constate că bătrânul duce murise numai de două săptămâni.

- Am suportat totul relativ bine. Acum este altceva. Necazuri cu femeile.

Ce răspuns ușor, ca de la bărbat la bărbat. Era mult mai bine decât să-i explice că inima îi fusese scoasă cu grijă din piept și îi luase cu ea și cea mai mare parte din încrederea în sine.

- Înțeleg, a rostit calm fratele lui. Îmi pare rău.

- Dacă nu ai probleme legale de rezolvat, pentru ce mi-ai scris? s-a interesat Michael din dorința de a schimba subiectul. După cum ți-am spus, n-o să te mai deranjez pe tine sau restul familiei. Nu sunt mai dornic decât ești tu să spălăm în public rufele murdare ale familiei Kenyon.

- Știi că dezvăluirea tatei a fost la fel de surprinzătoare și pentru mine?

- Am bănuțit asta din reacția ta.

- În ziua aceea, mi-am dat seama brusc ce s-a întâmplat, a spus ducele cu ochii la flacăra lumânării. Pentru că tata și fratele lui se urau unul pe celălalt, s-a asigurat că și noi doi vom face la fel.

- Nu erai singurul în situația asta. Și Claudia mă desconsideră. Gura lui Michael s-a strâmbat într-o grimasă. Din câte știu eu din istoria familiei Kenyon, este o tradiție ca membrii familiei să se urască.

- Este o tradiție blestemată care nu-mi place deloc. Când privesc înapoi, înțeleg cât de rău te-a tratat tata. Te critica mai tot timpul, disprețuia tot ce făceai și te biciuia adesea. Erai țăpul ispășitor al familiei. Eu și Claudia, fiind niște monștri ca toți copiii, am sesizat că te puteam face să suferi fără să fim pedepsiți. Și am făcut-o.

- E o analiză corectă în ceea ce privește copilăria mea, dar ce spui de chestia asta? Dezvăluirea ducelui despre adevărul meu tată explică de fapt comportamentul lui. Fălcile lui Michael s-au încheștat când s-a gândit la bătăile violente pe care le îndurase. Am avut noroc că nu m-a omorât într-o criză de furie. Probabil că ar fi făcut-o dacă aș fi stat mai mult pe-acasă.

Asta fusese spaima nerostită a copilăriei lui.

- S-ar fi putut întâmpla, a replicat sumbru Ashton, fără a se arăta șocat. Nu cred că a vrut să te omoare, dar avea un caracter josnic.

- Altă trăsătură care se moștenește în familie.

- Perfect adevărat. Ashburton s-a sprijinit de marginea șemineului și și-a încrucișat brațele. Nu mi-am dat seama de resentimentele mele până când tata nu te-a învinuit pentru calitățile tale superioare. Eu eram moștenitorul și am fost crescut să am o părere foarte bună despre mine, deși fratele meu mai mic, la fel de inteligent, era un călăreț, un trăgător și un atlet mai bun. O licărire de umor i s-a arătat în privire. Aproape că i-am purtat pică lui Dumnezeu că nu aranjase lucrurile mai bine.

Michael a ridicat din umeri.

- Nu știu dacă însușirile mele înnăscute erau mai mari ca ale tale, dar m-am străduit mai mult. Mi-am închipuit că, dacă realizez suficient de multe lucruri, ducele m-ar fi acceptat. Nu știam că luptam pentru o cauză fără speranță.

- Cu siguranță ai luat de la neamul Kenyon mai mult decât blestemata de aroganță din ochii lor. Nimeni nu-ți putea străpunge armura. Ashburton a zâmbit slab. Îmi plăcea și modul în care dispăreai ani la rând, petrecându-ți vacanțele cu prietenii de la Eton în loc să vii acasă. Una era să te respingem noi pe tine și cu totul altceva să ne respingi tu pe noi. Pe deasupra, te suspectam că te distrai mai bine ca mine.

- Dar nu ai dreptate în privința armurii mele, a spus Michael cu o sinceritate dezarmantă. Era străpunsă cu regularitate și rănilor dureau cumplit. De aceea evitam să vin acasă, ca și când ar fi fost un loc ciumat. Dar ce rost are să reînviem trecutul? Am făcut tot ce-am putut ca să-l uit.

- Pentru că trecutul este o parte din ce suntem acum și ce vom fi în viitor, i-a răspuns Ashburton grav. Și pentru că tata m-a lipsit prin înșelătorie de un frate.

- Frate vitreg bastard.

- Asta nu se știe sigur.

- Crezi că bătrânul duce a inventat povestea asta? a râs Michael. Mă îndoiesc. Era fermecător și amabil ca un zid de cremene, dar nu mințea. Ar fi fost sub demnitatea lui.

Ashburton a făcut un semn scurt.

- O, nu încape îndoială că a existat o aventură. Dar asta nu înseamnă neapărat că Roderick a fost tatăl tău.

- Potrivit ducelui, mama a recunoscut că eram copilul lui Roderick.

- Ar fi putut spune asta din pur spirit de contradicție. Probabil că se culca cu amândoi și nu era sigură cu cine te-a conceput, a spus Ashburton cu o detașare implacabilă.

- Ce te face să spui asta? a vrut Michael să știe, deopotrivă fascinat și dezgustat de conversație.

Fratele lui a zâmbit cinic.

- Tata nu-i putea rezista. Chiar și atunci când se certau în public, tot se culcau împreună. De-asta o ura atât de mult. Ura pe oricine avea atâta putere asupra lui.

- Dar bătrânul duce a spus că am ochii verzi ai lui Roderick.

- Asta nu înseamnă nimic, a ripostat Ashburton. Fii-ca Claudiei are aceiași ochi verzi, chiar dacă sora noastră nu-i are așa. Nu există nici un mijloc să știi în mod sigur cine a fost tatăl tău, și de fapt nici nu contează cu adevărat. Dacă nu ești fratele meu bun, îmi ești frate vitreg și văr primar. În ambele situații avem aceiași patru bunici, iar tu ești moștenitorul meu. Nimeni altcineva nu va înțelege vreodată pe deplin cum a fost să crești în casa aia. S-a oprit și un mușchi i-a tresărit pe obraz. Deși s-ar putea să fie prea târziu pentru noi să devenim prieteni adevărați, măcar putem înceta să mai fim dușmani.

Cineva a bătut la ușă, ceea ce a fost un noroc, pentru că Michael nu avea nici cea mai vagă idee ce să spună. Ashburton i-a lăsat să intre pe Barlow și doi servitori care duceau tăvi cu mâncare care mirosea îmbietor.

Michael și-a dat seama cu surprindere că îi era foame, deși era încă atât de slăbit încât a trebuit să-și adune toată puterea ca să se ridice și să vină la masă. Cea mai bună carne de vacă și cel mai bun jambon de la Red

Lion, tăiate felii, cu cele mai bune garnituri, însoțite de un vin roșu excelent l-au reîntremit într-o oarecare măsură. Ashburton a mâncat puțin, preferând să bea cafea.

Când s-a săturat, Michael și-a dat scaunul înapoi și și-a privit nedumerit fratele.

- Eu chiar nu te cunosc deloc. Ai fost mereu așa rezonabil?

- Nici eu însumi nu știu cum sunt, a spus Ashburton încet. De la moartea tatei, mă simt ca o plantă care a fost scoasă la soare după o viață petrecută sub obroc. Nu vreau să fiu ca el, să-i brusciez pe toți cei din preajmă numai pentru că sunt duce. Nu vreau să par ipocrit, dar mi-aș dori să trăiesc o viață onestă. De-asta vreau să mă revanșez pentru că m-am purtat incorect față de tine.

Michael și-a mutat privirea în gol; era impresionat, dar prea obișnuit să-și ascundă sentimentele pentru ca familia să nu i le descopere.

- Mi-a trecut prin minte că unul din motivele pentru care ne băteam atât de mult în copilărie era faptul că semănăm în multe privințe. Nu mi-am dat seama cât de mult.

- Adevărat. Dar nu ne luptam tot timpul. Îți amintești când am plecat pe furiș de lângă preceptorul nostru și ne-am dus la târgul din Ashburton?

- Cum să nu?

Michael a zâmbit la acea amintire. Au jucat diverse jocuri cu sătenii, au mâncat prea mult și au fost mai degrabă doi copii apropiați decât fiii ducelui de Ashburton care se dușmăneau. Și au fost și chelfăniți zdravăn amândoi când s-au întors acasă.

Fuseseră și perioade fericite. Dând uitării copilăria, Michael îngropase și tot binele împreună cu răul. Stephen avea dreptate: trecutul era o parte a prezentului și era timpul să recupereze acei ani pierduți. Sur-sa răului fusese bătrânul duce. Unchiul lui? Tatăl lui? Nu mai conta; omul era mort. Dar fratele și sora lui încă trăiau. Nu fuseseră prieteni cu el, dar nu-i fuseseră nici dușmani.

S-a uitat la paharul cu vin. Majoritatea prietenilor lui erau destul de deosebiți de el. Ar fi fost plăcut să aibă un prieten cu o fire mai apropiată. El și Stephen erau destul de maturi ca să-și stăpânească temperamentul infam al familiei Kenyon. Iar dacă fratele său avea curajul de a încerca să construiască o punte între ei, de ce ar fi fost Michael mai prejos? A spus cu glas slab:

-Acum câteva săptămâni am cunoscut o americană fermecătoare la Londra. Mi-a povestit de un obicei indian conform căruia șefii triburilor care se războiesc își îngroapă securile lor de piatră în semn de pace. Să facem la fel?

-Cred că vorbești numai la figurat. Ashburton a zâmbit ironic. Probabil că tu, ca militar, ai tot felul de arme, dar eu n-am decât o pereche de pistoale Manton de duel. Aș detesta să le îngrop.

-Merge foarte bine și la figurat. Michael i-a întins ezitant mâna. M-am săturat de lupte, Stephen.

Fratele lui i-a strâns mâna cu forță și căldură, cu degetele lungi ale familiei Kenyon aidoma cu ale lui Michael. Deși strângerea de mână a fost scurtă, i-a dat lui Michael o senzație de liniște. Într-una din cele mai negre nopți ale vieții lui, floarea speranței se deschisese.

-Mai e mult până atunci, dar gândește-te dacă vrei să-ți petreci Crăciunul cu mine, acasă la noi, i-a spus Stephen aproape cu timiditate. Aș vrea să fii cu mine. Și pentru că ești moștenitorul meu, ar fi bine să-ți faci apariția din când în când.

-Îți mulțumesc pentru invitație. O să mă gândesc, nu sunt sigur că aș putea înfrunta întregul clan chiar acum. A ridicat din umeri. Cât despre faptul că sunt moștenitor, asta e numai până când vei avea un fiu.

-S-ar putea să nu am niciodată, a oftat fratele lui. Eu și Louisa suntem căsătoriți de opt ani și nici urmă de vreo odraslă până acum. Fapt care face mult mai necesară căsătoria ta. Ai amintit de necazuri cu femeile. Sper că nu e ceva prea grav?

Calmul de moment al lui Michael s-a risipit.

-Nu e grav, e catastrofal. Să devii obsedat de femei distrugătoare este probabil o altă trăsătură de caracter

a familiei. Crezusem că eu și doamna în cauză ne vom căsători, dar i-am... i-am înțeles greșit intențiile.

- Ai chef să vorbim despre asta?

- E o poveste lungă.

- Am tot timpul la dispoziție.

Michael și-a dat seama că simțea o dorință puternică să spună cuiva ce i se întâmplase. Și - ce idee ciudată - fratele lui era tocmai persoana potrivită căreia să i se destăinuie.

Și-a turnat din nou vin, apoi s-a întins pe pat și și-a aranjat pernele ca să se sprijine de tăblie. Fără să-și privească fratele, a început:

- Nu am cunoscut-o practic pe Catherine până la Bruxelles, dar am văzut-o prima oară în Spania, într-un spital de campanie...

capitolul 31

După ce i-a povestit cum îl ținuse Catherine toată noaptea în brațe pe tânărul muribund, Michael a trecut la Belgia. La stima de care se bucura în fața tuturor; la frustrarea de a se comporta onorabil când locuiseră în aceeași casă; cum îi salvase viața. Deși nu vorbea despre sentimentele lui, era imposibil să-și stăpânească emoția din glas. A trebuit să se întrerupă de mai multe ori și și-a mascat slăbiciunea cu câte o gură de vin. Fratele lui l-a ascultat cu atenție, fără să-l întrerupă.

Apoi i-a relatat cum îi ceruse Catherine să se dea drept soțul ei și șocul lui când a descoperit că îl înșelase. A lăsat deoparte numai frica ei de intimitatea sexuală și scurta și pasionala perioadă când se păruse că totul avea să fie bine. Despre astea nu putea vorbi. A încheiat, spunând impasibil:

- Am crezut că aveam o înțelegere, dar e evident că i-am judecat greșit sentimentele. Ar fi trebuit să mă mulțumesc cu războiul. E mult mai simplu și mai puțin dureros decât femeile.

După un moment lung de tăcere, Stephen a spus:

- Probabil.

- La ce te gândești? l-a întrebat Michael simțindu-i rezerva din glas.

- Probabil că n-ar trebui să comentez. Nu vreau să dezgropi securea războiului și să mi-o înfigi între omoplați.

- Continuă-ți comentariul. Michael își trecea fără întrerupere degetele prin păr. Încă nu înțeleg cum am putut să mă înșel atât de tare.

- Într-adevăr, asta mă uimește și pe mine. Faptul că ești moștenitorul unui ducat te face un bun judecător al firii omenești, pentru că atât de mulți te fletează ca să profite. Am învățat un lucru: caracterul unui om nu se schimbă fundamental. Mi-e greu să înțeleg cum o femeie atât de altruistă se poate transforma în câteva ore într-o scorpie lacomă. Fie afecțiunea a fost jucată, fie lăcomia.

- În nici un caz afecțiunea. Au fost prea multe ocazii, într-o perioadă de timp prea lungă, ca să fie jucată. În mintea lui Michael s-a făcut auzită o voce - Catherine cântându-i cântece de leagăn unui băiat pe moarte, sau poate lui. Și-a înghițit nodul din gât. Din nefericire, și talentul pentru înșelăciune părea și el destul de autentic, ca și lăcomia.

- Poate că a intrat și altceva în joc, ceva de care nu-ți dai seama. Stephen și-a frecat bărbia în timp ce se gândea. De pildă, poate că boala lordului de Skoal i-a declanșat o criză de conștiință și Catherine i-a mărturisit că a mințit în ce-l privea pe soțul ei. L-am cunoscut pe lord și este un diavol bătrân și irascibil. Poate că i-a spus că o iartă dacă se mărită cu vărul ei, și ea acceptat copleșită de vinovăție.

- S-ar mărita o femeie cu un bărbat pe care îl detestă, numai pentru că se simte vinovată? Și ar fi spus atâtea lucruri urâte?

- După cum am spus, era numai un exemplu. Pot fi o mie de motive. Am descoperit adesea că dacă un comportament pare inexplicabil, asta se datorează faptului că eu nu înțeleg motivația celeilalte persoane. Stephen a oftat. Sau poate că este într-adevăr o scorpie. N-ar fi trebuit să vorbesc. Nu am întâlnit-o niciodată pe femeie, așa că nu am nici o cădere să-mi dau cu părerea.

S-a ridicat în picioare. E timpul să plec. Vrei să te întorci acasă? Mi-aș dori să vii.

- Nu în noaptea asta. Sunt prea obosit. Poate mâine. Michael și-a frecat ochii obosiți. Cere-i lui Barlow să-mi trimită niște apă caldă. O să dorm mai bine dacă dau jos de pe mine mizeria din călătorie.

- Bună idee. Dacă aș fi fost un soldat francez și te-aș fi văzut în halul ăsta, m-aș fi predat pe loc.

- Unii dintre ei așa au făcut. După un moment de ilaritate, Michael a adăugat: Îți mulțumesc pentru că ai făcut efortul de a îngropa securea războiului. Mi-e nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap nici măcar să încerc.

- Știu. De asta a trebuit s-o fac.

Mâna lui Stephen s-a odihnit pentru scurt timp pe umărul fratelui mai mic. Apoi a plecat.

Până când a sosit apa caldă, Michael a rămas în pat, cu mintea vraște de atâtea gânduri contradictorii. S-a spălat și s-a bărbierit cu greutate, dar asta l-a făcut să se simtă mai bine. Punea briciul înapoi în desagă când a dat peste caleidoscop. A dus tubul argintiu la ochi. Înăuntru a strălucit o stea cristalină. Curcubeie sfărâmate. Speranțe făcute țandări. Vise distruse. A răsucit cilindrul, sticla colorată s-a mișcat cu un zornăit ușor și a luat o formă nouă.

Primul lui caleidoscop îi adusese alinare într-o perioadă anterioară a vieții. După moartea lui Caro, se uitase ore întregi în el, încercând să se piardă în formele care se schimbau hipnotic, așa cum căuta ordinea în haosul din viața lui.

Spre deosebire de Stephen, el nu putea judeca corect caracterele. O dorea neîncetat pe Catherine deși ea îl înșelase în repetate rânduri, apoi îl respinsese cu răceală pentru o partidă mai bună.

A răsucit caleidoscopul. Ultima figură s-a topit într-un fulg de zăpadă strălucitor și multicolor. Până în seara asta, ar fi spus că el și fratele lui erau blestemați să-și poarte pe viață o dușmănie de-abia disimulată. Se înșelase. Dacă se înșelase atât de tare în privința lui Stephen, putea oare să se înșele și în privința lui Catherine?

„Caracterul nu se schimbă în mod fundamental“, spusese fratele său.

O altă răsucire, și fragmentele de curcubeu s-au întors la 180 de grade. A privit îndelung figura, fără să o vadă, în timp ce în mintea lui luau naștere noi scheme pe care le analiza cu aceeași detașare rece pe care ar fi folosit-o dacă ar fi fost vorba de o problemă de tactică militară.

Chiar și atunci când fusese prostit fără speranțe de Caroline, fusese conștient de tarele ei de caracter. Deși nu descoperise cât de adânc erau înrădăcinate răutatea și minciuna decât după câțiva ani, își dăduse seama că era vanitoasă, că îi plăceau micile înșelătorii, că era egoistă și că ea trebuia să aibă întotdeauna controlul.

Catherine era altfel. Deși îl mințise de mai multe ori și încă bine, o făcuse întotdeauna de nevoie. Altfel fusese sinceră. Și nu fusese absolut niciodată crudă. Stephen avea dreptate: pentru un observator obiectiv, comportamentul ei la dezastruoasa lor întâlnire de adio fusese ciudat până pe punctul de a fi incredibil.

Acceptase orbește premisa că ea nu îl dorea cu adevărat. Caro îl făcuse să creadă că era un prost în privința femeilor. Dar poate că acceptase prea ușor să fie alungat.

„Să ignorăm ce-a zis Catherine; să dăm uitării cuvintele ei aspre și durerea provocată de ele. Să ne gândim la modul cum a procedat. Ce motiv necunoscut a făcut-o să mă îndepărteze?“ s-a întrebat el.

Nu era lăcomia; o femeie lacomă nu ar fi vândut perlele mamei pentru bastardul soțului ei necredincios.

Dorința de a-i face pe plac lordului pe moarte? Era posibil, dar îl cunoștea pe bunicul ei de-abia de câteva zile. Loialitatea ei față de lord nu ar fi trebuit să o depășească pe cea față de el.

Se temuse de faptul că va fi dezmoștenită și o va priva pe Amy de moștenirea ei de drept? Asta era o posibilitate reală. Michael s-ar fi îngrijit de viitorul fetei ca și când ar fi fost propria lui fiică, dar Catherine se putea să nu-și fi dat seama de acest lucru. Ea nu știa nici cât de bogat era el. Dacă își imaginase că avea doar partea cuvenită

în mod obișnuit fiului mai mic, probabil crezuse că era de datoria ei de mamă să facă orice era necesar ca să-i asigure domeniul Skoal fiicei ei.

Deși un astfel de motiv avea sens, nu era de ajuns să explice cruzimea comportamentului ei.

A răsucit din nou caleidoscopul. O lovise oare o pasiune nebună pentru Haldoran? Foarte puțin probabil. Prin natura lui, vărul ei era un tip rece până în măduva oaselor. Nu era un partener pentru o femeie care savura senzualitatea ei nou descoperită și mai ales pentru una care avea deja un partener de pat mulțumitor.

Michael a trecut în revistă posibilitățile până când a ajuns la cea mai probabilă cauză pentru comportamentul inexplicabil al lui Catherine: frica. Dar de ce i-ar fi fost frică?

A înclinat caleidoscopul și s-a format o stea cu colțuri fragile, fapt care i-a indus brusc o idee nouă.

Haldoran era dușmanul.

Din cele spuse de Catherine, vărul ei îl recunoscuse imediat pe Michael. Un om cinstit i-ar fi deconspirat pe loc. Ascunzând acest lucru, Haldoran dovedise că avea intenții ascunse. Era lipsit de scrupule și nu suporta să piardă, lucru care se putea extinde și asupra insulei Skoal. Ce cale mai bună de a o păstra decât să-i forțeze mâna frumoasei lui verișoare, moștenitoarea desemnată, să se mărite cu el?

Un astfel de țel ar fi fost greu de atins în altă parte, dar în mica lume feudală de pe insulă era posibil. Haldoran ascultase atunci când Catherine îi spusese lui Michael să plece. Până la capătul întâlnirii lor, fusese aproape disperată să-l expedieze. Dacă Haldoran ținea o armă îndreptată spre ea, asta ar fi explicat totul.

A lăsat caleidoscopul. Poate că imagina un mister acolo unde nu exista, sau poate nu era așa. Singurul mod în care se putea dumiri era să se întoarcă pe insulă și să discute cu Catherine când Haldoran nu îi putea auzi.

Dacă se înșela, tot ce i se putea întâmpla mai rău era ca sentimentele să-i fie făcute țandări, să fie adus în pragul sinuciderii din cauza depresiei sau să i se declanșeze o altă criză de astm potențial fatală. Supraviețuise

o dată și era dornic să riște din nou. Dacă deducțiile lui erau corecte, viața lui Catherine ar fi putut fi în mare pericol.

Ar fi vrut să plece imediat, dar în starea de epuizare în care se afla ar fi fost o nebunie. Trebuia să aștepte până a doua zi dimineața.

A stins lumânările, s-a așezat în pat și mintea a început să-i rătăcească. Era mai bine să ia o trăsură până în Cornwall decât să plece călare. Era mai rapid, mai puțin obositor și ar fi ajuns la Penward până a doua zi pe seară. Nu, nu la Penward; satul avea legături prea apropiate cu Skoal. Era imposibil să călătorești clandestin de acolo pe insulă. Trebuia să caute un mijloc de transport în unul din satele învecinate.

Apoi avea să meargă pe insulă. Și de data asta nu avea să se mai lase expedit atît de ușor.

Ducele de Ashburton s-a încruntat când a citit bilețul de la fratele său mai mic. Cât de mult îl definea pe Michael gestul de a pleca în mare grabă înapoi spre Skoal când se crăpase de ziuă! Ar fi fost plăcut să petreacă puțin timp împreună. Să exploreze dimensiunile noilor lor relații.

Grimasa i s-a transformat în îngrijorare când s-a gândit la ce putea găsi fratele lui acolo. Fără îndoială că situația nu prezenta nici un pericol și Catherine Melbourne era numai o femeie fără suflet. Dar poate că era vorba de un joc mai periculos. Stephen îl întâlnise de câteva ori pe lordul Haldoran și omul i să păruse dezagreabil, ba chiar periculos. Poate că ar fi trebuit să meargă el însuși acolo. Michael era expertul în materie de luptă, dar, în calitate de duce, Stephen știa câte ceva despre modul cum trebuia să te impui. Poate că asta avea să fie de vreun folos.

Decizia odată luată, și-a sunat valetul.

Când Michael a pășit pe țărm la Dane's Cove, luna nouă care lumina slab plaja făcea ca umbrele să fie și mai întunecate. A căutat sub puloverul negru de pescar pe care îl purta și a scos o scrisoare pe care i-o scrisese

lui Lucien și în care îi cerea să facă o investigație dacă el dispărea. Deși acest lucru nu i-ar fi salvat lui viața, ar fi salvat-o pe cea a lui Catherine și s-ar fi asigurat că Haldoran ar fi fost pedepsit. I-a spus calm lui Caradoc, barcagiul:

- Dacă nu mă întorc până în zori, întoarce-te fără mine și trimite imediat la Londra această scrisoare.

Caradoc a încuviințat din cap și a ascuns scrisoarea. Fostul nostrom din Marina Regală nu numai că era un cunocător al apelor din jurul insulei, dar acceptase fără să pună întrebări cererea lui Michael ca totul să se desfășoare în secret.

Michael plecase cu trăsura dis-de-dimineață. Îl găsisese pe Caradoc în satul Trenwyth, aflat la câțiva kilometri la est de Penward. Mama nostromului, care era cunoscută pentru talentul la mânuitul andrelelor, îi dăduse și puloverul de lână. Căldura și ușurința în mișcări pe care i-o permitea îl făceau mai potrivit într-o misiune clandestină decât îmbrăcămintea unui gentleman.

Îmbrăcat în haine negre și cu fața dată cu funingine, a urcat neauzit poteca nesigură dintre stânci. Din fericire, avusese dintotdeauna abilitatea unei feline de a se strecura prin întuneric. Alte simțuri, mai greu de definit, îi spuneau că vremea bună era pe cale să se schimbe. Cam peste o zi urma să fie mare furtună.

Nu i-a trebuit multă vreme ca să ajungă la castel. Era trecut de miezul nopții și clădirea era cufundată în întuneric.

Vrând să încerce metoda cea mai simplă, a urcat treptele de la intrarea principală și a încercat clanța ușii. Încuiată. Interesant, pe o insulă unde nu se știa de furturi, criminali și uși închise.

A înconjurat castelul, o umbră printre umbre. Deși nu mai spărsese nici o casă de la mica întâmplare amuzantă cu Lucien, nu credea că era greu de pătruns înăuntru. Adevărata problemă era unde s-o găsească pe Catherine. Putea să fie în vechea lor cameră sau - un gând care i-a răscolit stomacul - putea să doarmă în același pat cu Haldoran la Ragnarok. Dar dacă starea

bunicului era încă destul de critică, probabil că se afla cu acesta.

Michael a ajuns la zidul din spatele castelului și a cercetat ferestrele de la camera lordului. În dormitor se vedea o lumină. În speranța că ea era acolo, s-a hotărât să intre prin salon, astfel încât să se poată apropia de ea prin surprindere.

Lângă balcon creștea un cireș. Crengile de sus erau suficient de aproape ca să poată sări acolo. A făcut un salt și s-a prins de creanga cea mai joasă, simțind scoarța aspră în palme. Apoi a început să se cațăre.

capitolul 32

Când veghea un pacient, Catherine nu dormea nicio dată adânc. Un sunet slab a trezit-o imediat. I-a aruncat bunicului o privire. La lumina lumânării se vedea că se mișca agitat, așa că s-a ridicat de pe salteaua ei și s-a duș lângă patul lui.

În cele din urmă venise un doctor care îl consultase, încuviințând că probabil fusese vorba de apoplexie. Impresionat de experiența de infirmieră a lui Catherine, îi luase din nou sânge pacientului și se întorsese pe continent, lăsând-o să aibă grijă de bolnav. Ea îi fusese recunoscătoare, atât pentru șansa de a se ocupa de bunicul ei, cât și pentru că sarcina o ținea departe de Haldoran.

A controlat pulsul pacientului. Era puțin mai mare.

- Am senzația că ești aproape gata să te trezești, bunicule, a spus încet. Mă auzi?

Degetele i-au tresărit, apoi au devenit nemișcate. Era încurajator faptul că ambele părți ale corpului lui păreau să reacționeze. Asta însemna că apoplexia nu-i produsese vătămări majore. A murmurat o scurtă rugăciune pentru ca el să se trezească în scurt timp și cu capacitățile fizice și psihice într-o stare rezonabilă.

Din salonul de alături s-a auzit un scârțâit ușor de tot, ca al unei scânduri din dușumea. Stomacul i s-a strâns. Poate că Clive venea să o controleze; se mutase într-o

cameră de pe partea cealaltă a holului. Sau poate că era unul dintre oamenii lui îngrozitori. În fața ușii lordului stătea zi și noapte unul de pază. Valetul lordului era bătrân și slăbit, așa că teoretic, Haldoran îi împrumuta servitorii să o ajute în camera bolnavului. Practic, era prizoniera lui ca și când ar fi fost închisă într-o temniță.

Alt sunet slab. S-a pregătit, bucuroasă că se culcase îmbrăcată în loc să se schimbe în cămașa de noapte.

A deschis ușa care dădea în salon. La prima vedere, totul era normal. Apoi, din semiîntuneric s-a ivit o siluetă întunecată. Înaltă și puternică, venea spre ea tăcută ca moartea. Și ceea ce era cel mai înspăimântător, creatura nu avea față. I-a scăpat fără să vrea un țipăt slab.

O mână grea i-a astupat gura și i-a înăbușit vocea. L-a împins cu sălbăticie pe atacator, simțind corpul solid și real și nu răceala unei fantome.

Cu o mișcare agilă, acesta a lipit-o de perete, imobilizând-o sub greutatea lui.

- Liniște! I-a recunoscut atingerea trupului încă înainte de a-i vedea ochii verzi strălucind pe fața înnegrită. Michael se întorsese. Îmi retrag mâna dacă promiți că nu ții, i-a șoptit el. Dă din cap dacă ești de acord.

Catherine s-a conformat. Pe fața lui era întipărită expresia amenințătoare de războinic, iar ea nu era sigură dacă îi era frică mai mult de el decât pentru el. Oricum, inima îi era cuprinsă de un val de plăcere în prezența lui.

- Având în vedere antecedentele, sunt un prost că te cred pe cuvânt, i-a spus cu o voce dură în timp ce îi dădea drumul. Adu-ți aminte că te pot reduce suficient de rapid la tăcere dacă e nevoie.

Întrebându-se dacă trebuia să-i spună adevărul sau să încerce să-l facă să plece pentru siguranța lui, l-a întrebat precaută:

- De ce ești aici?

Privirea lui înghețată i-a sfredelit ochii.

- Ca să aflu ce se petrece. Când m-am gândit mai bine la ce s-a întâmplat, mi-am dat seama că purtarea ta nu prea avea sens. Te amenința Haldoran?

Dacă deducția lui mersese atât de departe, nu avea să-l mai poată păcăli încă o dată.

- Mai rău, a răspuns ea cu o ușurare febrilă. O are pe Amy.

- La dracu'! A închis o clipă ochii, cu o expresie încordată. Cum?

- Când a fost la Londra, a vizitat familia Mowbry și i-a spus lui Anne că l-am trimis să o aducă pe Amy pe Skoal. Pentru că le însoțise și în Belgia, ea nu a văzut nici un motiv pentru care să se îndoiască de el. Zidurile de apărare care o susținuseră s-au prăbușit, lăsând în urma lor numai dezolare. Îmi pare rău, Michael, atât de rău pentru ce am făcut! Dar nu aveam altă cale.

Disperată să-i primească ajutorul, a întins brațele spre el. După o clipă de ezitare, a luat-o în brațe. Tremura toată. Pulovertul lui de lână o zgâria ușor pe obraz în timp ce el o liniștea. Oricât ar fi fost de îndurerată totuși, își dădea seama că el era schimbat, mai precaut decât fusese înainte. Chiar dacă mintea lui accepta că fusese silită să acționeze așa cum o făcuse, sentimentele îi fuseseră zdrobite și nu avea să-i fie ușor să-și revină. Pentru câteva clipe, însă, Catherine s-a scăldat în iluzia că era în siguranță.

Când și-a mai recăpătat stăpânirea de sine, i-a spus tăioasă:

- Haldoran l-a ucis pe Colin, nu bonapartiștil.

- Ticălosul! Michael i-a dat drumul cu o expresie ucigătoare în privire. Deci plănuia de ceva vreme chestia asta.

- A spus că dacă nu fac ce spune el, te va omori. Și... și nu a uitat să sublinieze că, pe insulă, vârsta legală pentru căsătorie este de doisprezece ani, iar Amy îi va împlini anul viitor.

Michael a înjurat din nou.

- Moartea e prea ușoară pentru el. Trebuie să o salvăm imediat pe Amy. E aici, în castel?

- Este la Ragnarok. Nu am putut să stau de vorbă cu ea, dar Haldoran m-a dus ieri acolo și m-a lăsat s-o privesc când se plimba prin grădină. Este păzită tot timpul când iese din camera ei.

- I-a făcut cineva vreun rău?

- Nu. Încă nu știe cum stau lucrurile. El i-a spus că sunt prea ocupată cu îngrijirea lordului ca s-o vād și că trebuie să fie cuminte și ascultătoare. Dar în curând o să devină suspicioasă. Lui Catherine i s-a pus un nod în gât. Sunt înspăimântată că atunci când își va da seama că este prizonieră, ar putea face ceva nehibzuit. Seamănă cu tatăl ei, e complet neînfricată.

- O s-o scoatem de acolo înainte să se întâmple așa ceva, i-a promis Michael.

Catherine și-a șters fruntea, încercând să gândească limpede prin avalanșa de sentimente.

- Haldoran doarme într-o cameră din partea cealaltă a holului. Are patru pușcăriași în subordine. Cred că doi sunt aici în castel, unul exact în fața ușii. Slavă Domnului că nu m-a auzit când am țipat.

- Cum se simte lordul?

- Cred că puțin mai bine, dar încă nu și-a recăpătat cunoștința.

- În privința asta, nu avem ce face. Michael s-a încruntat. Dacă îl lași singur, Haldoran poate fi un pericol pentru el?

Lui Catherine îi trecuse prin cap cât de ușor putea fi sufocat bunicul ei cu o pernă.

- Nu cred, a spus tulburată. Nu are nici un avantaj din asta cât timp eu, care sunt moștenitoare, sunt în viață, dar nu știu ce planuri a urzit. Cred că este pe jumătate nebun.

- Nu nebun. Diabolic. Michael a condus-o spre balcon. E timpul să plecăm.

Ușa dinspre hol s-a deschis și Haldoran a dat buzna cu un zâmbet crud pe față. În spatele lui se aflau Doyle și un alt pușcăriaș, amândoi înarmați cu puști.

- Nu pleacă nimeni nicăieri, a proclamat Haldoran. Catherine, nu trebuia să scoți chițăitul ăla mic și fermecător când ți-a apărut iubitul și nu trebuia să vă pierdeți timpul cu discuțiile.

Înainte ca bărbatul să poată continua, Michael a intrat în acțiune, aruncându-se spre noii sosiți. În același

timp a împins-o pe Catherine spre lateral astfel încât să cadă în spatele unei canapele.

El i s-a tăiat respirația din pricina loviturii. A rămas o clipă nemișcată, încercând să tragă aer în piept și pregătindu-se să audă bubuitul unei arme. Nu s-a auzit. În loc de asta, s-a auzit zgomot de mobile distruse.

Bănuind că Haldoran nu voia să tragă de teamă să nu-i trezească pe servitorii adormiți, și-a ținut capul pe la marginea canapelei. Atacul rapid al lui Michael fusese eficient, iar Haldoran și Doyle zăceau pe jos buimăciți. Michael se angajase într-o luptă cruntă cu celălalt pușcăriaș. L-a văzut răsucindu-i arma și smucindu-i patul, care a descris un arc. L-a lovit pe bărbat în maxilar cu un zgomot urât de os care se rupe.

Haldoran s-a ridicat și a apucat vâtraiul din șemineu. Catherine a sărit din spatele canapelei și a strigat:

- Fii atent!

Michael s-a întors și tocmai își ridica arma când Haldoran l-a pocnit cu vâtraiul în țeastă. S-a prăbușit pe podea, iar arma a căzut lângă el.

Catherine își aduna forțele pentru un atac disperat când Haldoran a înșfăcat pușca și a îndreptat-o spre ea. Pe bărbia lui, acolo unde fusese lovit, se forma o vânătăie urâtă.

- Nu încerca, verișoară. O să te ciuruiesc și o să le spun servitorilor că soțul gelos te-a împușcat înainte ca noi să-l ucidem. Și dacă n-o să mă creadă, o să-i ucid și pe ei.

Ea s-a oprit, știind că nu-i trebuia mult ca să-și dezlănțuie violența letală. În liniștea încordată s-a auzit geamătul lui Michael care s-a mișcat, gata să se trezească.

- Leagă-l, i-a ordonat Haldoran lui Doyle. S-ar face prea multă mizerie dacă l-am omorî aici, așa că trebuie să-l ducem pe stânci. O piatră în cap și câteva săptămâni în apă o să-l aranjeze frumos. A scrutat-o cu privirea pe Catherine. Te omor împreună cu iubitul, sau îmi asum riscul de a spera că o să te porți frumos după ce-o să moară?

Deși pe fața ei nu se putea citi nimic, spumega de furie. Dacă n-ar fi țipat când îl văzuse... dacă ar fi plecat

imediat în loc să înceapă să vorbească... dacă l-ar fi avertizat în legătură cu Haldoran cu o clipă mai devreme...

A pus capăt regretelor zadarnice. Michael era condamnat și probabil că și ea odată cu el. Cât despre Amy...

Era cel mai nenorocit moment al vieții ei. Și totuși nu putea ceda și nu o putea lăsa pe fiica ei pe mâna individului aceleuia malefic. Încercând disperată să pară convingătoare, a spus:

- Aleg întotdeauna cea mai bună șansă la îndemână. Și încă o dată asta ești tu.

Haldoran a privit-o amenințător, evident fără să fie convins, în timp ce Doyle percheziționa cu o eficiență brutală trupul inert al lui Michael. Pușcăriașul i-a luat un pistol ascuns și un cuțit din cizmă, apoi i-a legat mâinile.

Până când Doyle și-a isprăvit treaba, Michael și-a revenit. Când s-a ridicat, sângele roșu-aprins i se prelingea din păr, dar forța întunecată care îl caracteriza atât de bine ardea în el ca focul iadului.

- Felicitări, Haldoran, a spus disprețuitor. Ai reușit să mă dobori doar cu ajutorul a doi oameni. Probabil că ești foarte mândru de tine.

- Te-aș fi putut doborî singur, a ripostat celălalt aruncându-i o privire dușmănoasă.

- Zău? Sprânceană ridicată a lui Michael era un semn clar de dispreț. Trag mai bine ca tine, lupt mai bine ca tine și te-am lăsat să mă rănești când ne-am duelat pentru că eram plictisit de compania ta și voiam să plec. Ești un amator, Haldoran. Îți închipui că ești un mare sportiv, dar nu ai avut niciodată curajul să înfrunți o încercare adevărată.

Lui Catherine i s-a strâns inima când vărul ei a făcut un pas înainte, amenințător.

- Prostii. Sunt cel mai bun vânător călare cu copoi din Anglia și l-am bătut pe Jackson în sala lui de box.

- Jackson e un tip isteț, a spus Michael cu un zâmbet batjocoritor. E o treabă bună să-ți lași din când când un client vanitos să te învingă. Repet: ești un amator. În loc să intri în armată și să participi la cel mai mare concurs care există, ai ales să urmărești vulpi în Anglia

și să te lauzi pentru cel mai prăpădit lucru spunându-ne ce tip tare ești. Mult mai ușor decât să-ți riști viața cu adevărat.

În clipa aceea, Michael a fost foarte aproape de moarte. Catherine a scos un icnet de durere când Haldoran și-a dus repede arma la umăr și s-a pregătit să tragă.

Stăpânindu-și furia, vărul ei s-a mulțumit să-l lovească cu piciorul în stomac pe Michael, care a căzut din nou pe jos.

- Ți-e lesne să mă iei peste picior, dar observă cine e stăpân pe situație.

- Cu ajutorul unor profesioniști. Michael își recăpătase respirația și gâfâia. Și eu am avut sub comandă câțiva foști deținuți și am un oarecare respect pentru ei. Ca să supraviețuiești în închisoare îți trebuie putere și istețime. Pentru tine, Haldoran, nu am decât dispreț. Ești un haidamac care agresează femei și copii. Nu ai curajul să înfrunți un bărbat care ți-ar fi un adversar pe măsură.

- Ticălosule! a mârâit celălalt. Te-aș putea înfrânge în orice luptă dreaptă, dar nu meriți efortul.

- Bietul de tine. Michael a clătinat din cap cu tristețe exagerată. Nu ești numai un bătăuș și un lăudăros, ci și un laș. Sunt uimit cum te poți privi în oglindă.

Haldoran l-a lovit din nou cu piciorul, de data asta în coaste. Michael s-a rostogolit pe jos și s-a lovit de canapea. Catherine tremura, incapabilă să priceapă motivul care îl stârnea pe celălalt să-l brutalizeze astfel.

Lui Michael i-au trebuit din nou câteva clipe să-și recapete râsuflarea, dar nu a bătut în retragere.

- Tot ce faci confirmă că am dreptate. Dacă nu ai fi atât de laș, ți-aș lansa o provocare prin care ți-ai putea demonstra aptitudinile. Dar n-o s-o accepți niciodată. Ți-e frică de mine, și bine faci că ți-e frică.

- Ce provocare? a tresărit Haldoran cu o licărire în ochi.

- O vânătoare, de vreme ce ești un vânător atât de bun. Ochii lui Michael s-au îngustat, devenind necruțători. Tu și cu mine pe insula Bone. Dă-mi cinci minute

avans și n-o să mă prinzi niciodată. Dă-mi o zi și ești un om mort, chiar dacă tu ești înarmat, iar eu nu.

Catherine și-a ținut respirația. În sfârșit înțelesese. El încerca să tragă de timp și să capete o șansă de supraviețuire.

Haldoran, șovăitor, și-a îndreptat privirea spre ea.

- Ideea asta are un soi de măreție medievală, a continuat Michael. Noi doi ne luptăm și învingătorul ia domnița. Catherine n-o să-ți mai facă probleme dacă mă omori. Nu mă vrea aici. Când am intrat mi-a spus să plec, că o să stric totul.

Furia lui Haldoran a izbucnit din nou.

- Minți. Era gata să iasă pe fereastră cu tine. Buzele i-au pălit în timp ce-și muta privirea de la Michael la Catherine și înapoi. Apoi s-au deformat într-un zâmbet crud și triumfător. Nu trebuie să-ți demonstrez nimic, Kenyon. Luptele om la om țin de Evul Mediu. Eu prefer deliciile vânătorii. O să mergem pe Bone, dar numai oile și pescărușii vor vedea cum eu și Doyle o să vă urmărim pe tine și pe verișoara mea trădătoare.

Fața lui Michael a pălit, dezvăluindu-i suferința ascunsă.

- Chestia asta te pune pe gânduri, nu-i așa? a hohotit celălalt. Singur, s-ar putea să mă păcălești un oarecare timp, dar nu și cu Catherine care te va încetini. O să ai de ales între a o abandona ca să-ți scapi pielea pentru câteva ore suplimentare, sau să rămâi și să muriți împreună. În ambele situații o să vă dați duhul, iar eu o să am plăcerea vânătorii ca sport suprem.

- Ești un prost dacă omori o femeie așa de frumoasă cum e Catherine, a ripostat Michael. O nevastă ca ea este trofeul suprem. Dacă te însori cu ea o să fii invidiat de toți bărbații pe care îi cunoști.

- Adevărat, dar nu mă pot abține să nu-i suspectez buna-credință. Este genul care poate să fie docilă ani de zile și să aștepte momentul potrivit să-mi înfigă un pumnal între coaste. Fiica ei o să fie mai maleabilă.

- Jur pe orice că voi fi supusă dacă promiți că nu te atingi de Amy, s-a răstit Catherine.

- Dar vreau să mă ating de ea. Ideea că o să modelez o virgină după voința mea este destul de apetisantă. Haldoran a zâmbit din nou, dar de data asta din adâncul sufletului lui negru. Gândul că sfânta mea verișoară Catherine a murit blestemându-mă o să condimenteze plăcerea.

Ea i-a aruncat o privire lui Michael. Ochii lui verzi erau aprigi. Aproape că îl auzea spunându-i să nu-și abandoneze speranțele.

S-a mai liniștit într-o oarecare măsură. Michael aproape că învinsese trei oameni de unul singur, iar ea era mai puțin neajutorată decât credea vărul ei. În mod cert nu avea să meargă precum mielul la tăiere.

- Ce păcat că nu ai intrat în armată, Clive. Un ofițer ca tata sau ca Michael ar fi făcut om din tine.

Cu un mare dezgust întipărit pe chip, le-a făcut semn cu arma spre ușă.

- Dați-i drumul, amândoi. Trebuie să plecăm de pe Skoal înainte de ivirea zorilor. Nu încercați să strigați după ajutor. Eu și oamenii mei ne-am descurca lesne împotriva unui grup de servitori neînarmați, dar aș prefera să nu fiu obligat să-i omor. Micul meu regat are nevoie de toți supușii.

Încovoiat de durere, Michael s-a ridicat în picioare.

- Văd că onestitatea nu-ți intră în caracter, dar ar trebui să-i dai voie lui Catherine să-și schimbe hainele. O să fie frig și umezeală la vânătoare.

- Poate să-și pună pantaloni dacă vrea, a pufnit celălalt ridicând din umeri. De fapt, mi-ar cam plăcea să o văd în ei. Dar o să-i las doar zece minute să se schimbe. Dacă nu va fi gata, o să trebuiască să fugă în rochie.

În timp ce vărul o escorta spre camera ei, mintea lui Catherine lucra febril. Își adusese pe Skoal pantalonii pe care îi purtase în Spania când împrejurările fuseseră deosebit de aspre. I-ar fi fost mai ușor să fugă în ei pentru a-și salva viața. Cu noroc, avea să poată ascunde și câteva mici obiecte.

Ce păcat că în camera ei nu se găsea nici o armă.

capitolul 33

Zorii erau minunați pentru navigație, cu nori indigo tiviți cu roșu aprins și roz-portocaliu, dar curenții cu vârtejuri și stâncile extrem de primejdioase confirmau reputația înspăimântătoare a canalului. Catherine ar fi fost îngrijorată din pricina călătoriei dacă nu i-ar fi pândit un pericol mai mare.

Faptul că Haldoran crescuse pe insulă îl făcuse un bun marinar. În timp ce soarele se iveaua la orizont, manevra cu îndemânare barca printre stânci și le dădea ordine scurte lui Doyle și altui om al său, un tip cu o față de dihor pe care îl chema Spinner. Pușcăriașul cu maxilarul zdrobit își îngrijea rana la Ragnarok.

Catherine se simțea foarte singură și speriată. Haldoran insistase ca ea și Michael să fie legați astfel încât să nu se poată vedea unul pe altul. Totuși, ea se găsea în raza vizuală a vărului ei. Își lua o figură impenetrabilă ori de câte ori acesta îi măsura cu o privire pofticioasă picioarele îmbrăcate în pantaloni. Dacă o prindea vie, cu siguranță avea să o violeze înainte de a o omorî.

Dar hainele ei bărbătești aveau să-i fie de folos mai târziu. Pe lângă cizmele de călărie și pantalonii de piele, urmase sfatul lui Michael și își pusese un pulover tricotat pe care îl primise cadou de la o femeie în vârstă de pe insulă. Era făcut din lână nevopsită, în nuanțe care mergeau de la crem la maro-închis, ajutând-o să se facă una cu peisajul.

Au ajuns pe Bone mult prea curând. Barca a intrat ușor într-un mic golf înconjurat de dealuri abrupte. Era un loc pustiu în care nu se auzeau decât valurile care se spărgeau pe plaja cu pietriș și țipetele ascuțite ale pescărușilor. Haldoran a tras la un debarcader improvizat, apoi Doyle a tăiat legăturile prizonierilor și i-a îmbrâncit brutal din barcă. Spinner a rămas pe loc, cu ordinul de a păzi ambarcațiunea în timp ce stăpânul lui vâna.

Catherine stătuse înghesuită, și mușchii amortiți au făcut-o să se împleticească în timp ce urca pe debarcader.

Michael a prins-o înainte să cadă, apoi i-a trecut un braț peste mijloc și a condus-o pe prundișul plajei.

- Dezmoștește-ți trupul ca să poți fugi când va veni momentul, i-a ordonat el.

Sângele i se uscaseră în păr, iar fața îi era înnegrită de funingine și vânătaie, însă arăta magnific și periculos, ca un rege războinic din vechime. Privirea lui pătrunzătoare cerceta dealurile și evalua situația. Imaginea lui i-a dat o rază de speranță lui Catherine. A început să-și îndoaie și să-și întindă mâinile și picioarele.

Haldoran și-a luat pușca scumpă de vânătoare și sacul cu muniție, apoi i-a urmat pe țarm.

- Ai spus că poți să scapi de mine dacă îți dau un avans de cinci minute, dar o să fiu darnic și îți dau zece minute. O să fie suficient ca să ieșiți din raza mea vizuală.

Michael l-a privit cu răceală.

- Pentru că tu cunoști insula și noi nu, există o șansă ca să câștigi. Dar asta n-o să-ți ofere nici o satisfacție. Pentru tot restul vieții tale, va trebui să trăiești cu ideea că am fost mai bun. Singurul mod în care ai putut să mă înfrângi a fost să înclini artificial balanța în favoarea ta.

- Se pare că te-ai resemnat să pierzi și îți cauți scuze, a spus disprețuitor Haldoran. Încearcă să-mi dai de furcă, Kenyon. A fost al dracului de plictisitor pe insulă în ultima vreme. Aveți zece minute începând din acest moment, a anunțat el privind-și ceasul.

Atât de curând? Catherine l-a privit uimită. În ciuda intențiilor declarate ale vărului ei, nu înțelesese cu adevărat realitatea crudă a faptului că, într-o clipă, dintr-o femeie obișnuită și civilizată putea deveni o pradă.

Mai obișnuit cu violența, Michael nu avea o astfel de problemă.

- E timpul s-o ștergem, draga mea. A prins-o de mână și a tras-o înainte. O luăm pe poteca din stânga.

Scoasă din starea de paralizie, a pornit alături de el cu pași rapizi, singurul ritm posibil pe pietrele rotunjite ale plajei. Când au ajuns pe pajiște, au mărit viteza. Michael mergea cu pași întinși alături de ea, adaptându-se ritmului ei fără efort.

Le-a luat aproape două minute să ajungă la poalele cărării pentru animale care șerpuia în sus, pe panta abruptă a dealului stâncos. La vederea potecii înguste, s-a înfiorat. În mod cert, nu aveau să ajungă sus la timp.

- Ia-o înainte, a spus Michael. Nu-ți impune un ritm prea rapid care să te epuizeze la jumătatea pantei.

- Ba ia-o tu înainte. Eu o să te fac să întârzii.

- Rezistăm sau cădem împreună, Catherine. I-a dat o palmă peste fund, ca și când ar fi fost un ponei neliniștit. Dă-i drumul!

Ea a început să urce. Anii de campanie o întăriseră fizic, iar pe timp de pace rămăsese activă, mergea mult pe jos și călărea. Deși era puternică pentru o femeie, nu putea cu nici un chip să țină pasul cu un bărbat ca Michael. Haldoran avusese dreptate, dacă Michael rămânea cu ea, își risca viața. Și totuși, de dragul onoarei, nu avea s-o abandoneze niciodată. Gândul că supraviețuirea lui depindea de eforturile ei i-au întărit hotărârea.

Iarba era umedă, și de câteva ori a alunecat. Privea înainte pe potecă. O gleznă scrântită ar fi însemnat condamnarea la moarte.

Când au ajuns la jumătatea pantei, respira greu și şuierat, iar picioarele îi tremurau de încordare. Începea să simtă o durere între omoplați. Câte minute trecuseră? Șase? Șapte? Cât timp erau pe pantă, se găseau în pericol de moarte.

Vocea lui Haldoran a bubuit amenințătoare peste golf.

- Au trecut opt minute și sunteți încă niște ținte ușoare.

- Nu pierde timpul făcându-ți griji, i-a spus Michael scurt. Când o să tragă, o s-o faci prima dată asupra mea, iar la distanța asta probabil că o să rateze.

În ciuda mesajului liniștitor, în mintea ei a început să ticăie un ceas care număra secunde. *Unsprezece, douăsprezece...* A icnit și s-a încovoiat când a simțit brusc un junghi dureros într-o parte. S-a îndreptat și s-a străduit să ignore durerea și să continue să meargă. *Treizeci și cinci, treizeci și șase...*

Cât mai era? Cincizeci, cincizeci și unu... S-a uitat în sus și a văzut cu disperare că nu mai era suficient timp. Șaizeci și doi, șaizeci și trei... Se împleticea și era pe cale să se prăbușească.

- Gândește-te la Amy, s-a răstit Michael.

O rezervă de energie venită de niciunde a înviorat-o. Creasta dealului era chinuitor de aproape. O *sută unu, doi, trei...* Panta devenise și mai abruptă. S-a prins de smocurile tari de iarbă și s-a folosit de ele ca să se tragă în sus. Plămânii îi ardeau din nevoia disperată de aer. *Cincisprezece, șaisprezece...*

Ceasul din mintea ei a ajuns la două minute. Mai erau doar câțiva metri și ar fi scăpat de pericol, dar Haldoran putea începe să tragă în orice moment.

Panta s-a mai îndulcit și poteca a devenit mai largă. Michael a venit lângă ea și a cuprins-o cu brațul de mijloc, cărând-o practic pe ultima porțiune. Cum au ajuns pe creasta dealului, el a tras-o la pământ. Bubuitul cumplit al puștii a răsunat încă înainte ca ei să atingă pământul acoperit cu iarbă. Aproape în același timp, glonțul a mușcat pământul cam la un metru în urma lor.

- E o pușcă bună și el e un țințaș bun, a spus Michael printre gâfâituri. Dar noi am câștigat prima rundă. Hai să mai mergem câțiva metri, apoi ne putem odihni un minut.

Ea a aprobat tăcută din cap și s-a târât prin iarbă în mâini și în genunchi până când au depășit bine culmea. Apoi s-a rostogolit pe spate, simțind cum plămânii i se umflau nebunește cu aer. Michael o trata exact ca pe un soldat deosebit de slab aflat sub comanda lui. Fără îndoială, era suficient de înțelept să evite problemele personale dintre ei. Cu toate astea, i-ar fi fost recunoscătoare pentru orice cuvânt sau atingere care ar fi arătat că fuseseră iubiți.

Și Michael respira greu, dar își ținea capul în sus, cercetând împrejurimile cu o concentrare glacială.

- Să-ți spun ceva ce-ar putea să te mai remonteze puțin. I-am dat barcagiului care m-a adus pe Skoal o scrisoare. Trebuia s-o trimită la Londra dacă nu mă întâlneam cu el în zori. Pentru că am lipsit la întâlnire,

scrisoarea este în drum către prietenul meu Lucien. I-am relatat bănuielile mele și i-am cerut să facă cercetări dacă dispar. A îndeplinit ani de zile funcția de șef al spionajului în guvern, așa că e capabil să descopere ce s-a întâmplat și să ia măsurile cuvenite împotriva lui Haldoran.

Ea și-a ridicat capul, chinuită de speranță.

- O să poată s-o elibereze pe Amy?

- Ți-o garantez. S-ar putea să dureze ceva timp, dar nu va fi lăsată în mâinile nemernicului.

- Slavă Domnului.

Deși gândul că fiica ei nu avea să fie o victimă pentru mult timp îi dădea o stare de ușurare teribilă. Gândul la ce s-ar fi putut întâmpla până atunci o îmbolnăvea. A mai stat liniștită câteva clipe, apoi s-a ridicat în șezut și a inspectat insula.

Bone era un loc sălbatic și arid care îi amintea de mlaștinile din Yorkshire. Existau numai câțiva copaci piperniciți neputincioși în fața vânturilor care băteau neîncetat pe mare. În capătul din dreapta al insulei se înălțau niște dealuri accidentate. Totuși, cea mai mare parte a peisajului consta dintr-un platou cu stânci și iarbă de un verde crud, retezată scurt de animalele care o pășteau.

La câteva sute de metri spre stânga, împrăștiate pe platou, se vedeau siluetele cenușii și încețoșate ale câtorva sute de oi care formau o turmă destul de mare. Erau și câteva vaci răzlețe, animale îndesate și roșcate cu coarne lungi și blană flocoasă.

- Nu prea sunt locuri unde să te ascunzi. Să ne îndreptăm spre dealuri?

- Haldoran o să bănuiască și el că o s-o luăm într-aco-lo. Mai bine o luăm spre stânga, prin turma de oi. Terenul este mai accidentat decât pare, așa că sunt multe locuri în care să ne ascundem. Avem noroc și pentru că iarba asta e atât de elastică. Dacă suntem atenți, o să fie aproape imposibil să ni se ia urma.

Ea s-a ridicat în picioare, obosită.

- După tine, colonele. Tu ești responsabilul cu tactica și strategia.

Michael a mers repede, până când s-au apropiat de turmă. Apoi a încetinit ca să nu sperie oile, lucru care ar fi putut să atragă atenția urmăritorilor. Pasul de voie a făcut ca lui Catherine să i se strângă pielea. Cât mai aveau până la sosirea vânătorilor pe platou?

După ce au trecut de turmă au mers mai repede. Michael avusese dreptate în privința terenului denivelat. Ridicăturile și adânciturile line le ofereau mai multă protecție decât se așteptase.

Când creasta stâncoasă nu s-a mai văzut, el a luat-o la stânga și a ocolit până când au ajuns în spatele unei movile acoperite de tufișuri pitice.

- Așteaptă aici, i-a cerut. Dacă am apreciat bine, o să putem să-i vedem fără a fi văzuți. S-a târât pe burtă când a ajuns la tufișuri. După un minut, i-a șoptit: Am avut dreptate. Dacă vrei să vezi, înaintează cu atenție.

Catherine s-a lăsat jos și s-a târât lângă el. Ridicătura le oferea o perspectivă bună asupra locului în care intraseră pe platou. Acolo se vedeau acum siluetele mici ale lui Haldoran și Doyle, care își trăgeau răsufarea după urcuș. Amândoi erau înarmați cu puști. Vărul ei și-a plimbat privirea peste platou, apoi a făcut un semn către dealuri. Cei doi bărbați au plecat repede, îndepărându-se de vânatul lor.

Ea a scos un oftat lung de ușurare. Câștigaseră a doua rundă și li se oferise un răgaz. Deși nu era probabil ca vânătorii să-i poată auzi de la acea distanță, l-a întrebat cu voce scăzută:

- Ai vreun plan?

- Să evităm să fim prinși, i-a răspuns sec Michael. Nu am nici un plan, mă bizui numai pe neprevăzut. Vine o vijelie grozavă, probabil diseară. Asta e în favoarea noastră. Când o să înceapă furtuna, insula asta n-o să fie cel mai plăcut loc. Probabil că Haldoran și oamenii lui se vor întoarce pe Skoal ca să nu fie prinși aici.

- Cred că este prea mult să sper că se vor îneca pe drumul de întoarcere. Există vreo șansă ca focul de armă tras de Clive să atragă atenția pe Skoal?

- Nu cu vântul care bate dinspre est. Chiar dacă vreun pescar a auzit și s-a interesat, nu ne este de nici

un ajutor. Vărul tău o să scoată o minciună plauzibilă în legătură cu prezența lui aici. Dacă nici asta nu merge, nu cred că o să ezite să ucidă.

Dar ar fi trebuit să știe că Michael analizase deja posibilitățile.

- Care crezi că sunt șansele noastre de supraviețuire? Vreau adevărul, te rog.

- E greu de spus. Fața lui trăda îngrijorarea. Cred că este posibil să ne ascundem și să supraviețuim cu ce găsim o perioadă nedefinită, dar răbdarea lui Haldoran nu va dura mai mult de o zi sau două. Mi-e teamă că va aduce câini ca să ne ia urma.

Ideea i-a dat un fior. Copoii urlând pe urmele lor...

- Crezi că am putea să întoarcem sortii în favoarea noastră?

- Poate. Vreau să studiez terenul. S-ar putea să existe vreun loc pentru un atac prin surprindere, deși nu va fi ușor să dobori doi oameni înarmați. A privit marea, cu privirea îngustată. În ultimă instanță, ar fi posibil să ajungem înot pe Skoal.

- Vorbești serios? s-a mirat ea. Canalul dintre insule este renumit pentru pericolele lui. Știu să înot puțin, dar n-aș reuși niciodată să ajung așa departe pe o mare agitată,

- Eu aș putea s-o fac. Dacă aș reuși, aș trimite ajutoare după tine. Dar mai degrabă nu te-aș lăsa singură.

Ideea o îngrozea. Nu numai că Michael trebuia să înfrunte apa rece, stâncile și curenții periculoși, dar probabil că trebuia să încerce traversarea noaptea, pentru a nu fi văzut. Șansele de supraviețuire erau infime.

- Traversarea înot chiar este ultima opțiune.

El a ridicat din umeri.

- E mai bine să te îneci în timp ce încerci să te salvezi decât să fii împușcat ca o căprioară. S-a retras tiptil din tufișuri, iar Catherine l-a urmat spre baza pantei, unde curgea un pâraiaș. El a luat în palme noroi de pe mal și apoi i-a mănjit pantalonii de piele. O să fii mai greu de văzut cu petele astea mai închise pe un fond mai deschis. Dă-ți un pic și pe față. Dacă o să găsim ceva argilă

mai deschisă la culoare, o s-o folosesc ca să-mi împrôșc hainele negre.

- Pari să știi foarte multe despre cum e să fii vânat.

- Când eram tânăr ofițer în Spania, m-am rătăcit o dată de oamenii mei în timpul unei misiuni de cercetare. N-a fost ziua mea norocoasă. Francezii au aflat că un ofițer britanic se pierduse în spatele liniilor lor și au pornit să mă caute. Am reușit să mă ascund de ei trei zile, dar în cele din urmă m-au prins. Am reușit să evad, însă ceilalți ofițeri din compania mea și-au bătut joc de mine fără milă că fusesem atât de inept. A fost o experiență dureroasă.

Catherine a zâmbit, deși starea ei de spirit era sumbră. Îi adusese atâtea neazuri lui Michael, ca și tuturor celor apropiați. Colin murise din cauza ei, și Michael era posibil să moară, iar Amy era prizonieră și trebuia să înfrunte un viitor imprevizibil. Era conștientă că nu purta nici o vină pentru ticăloșia lui Haldoran, însă chiar și așa, era strivită de remușcări groaznice.

L-a privit cu atenție pe Michael, care își spăla noroiul de pe mâini. Avea să facă tot ce putea ca să o scoată din chestia asta. Probabil că, de dragul onoarei, avea să-și sacrifice chiar viața dacă asta ar fi salvat-o pe a ei. Dar după tot ce se întâmplase nu-și mai dorea cu siguranță ca ea să facă parte din viața lui. Săgețile ei își atinseseră ținta atunci când îl făcuse să plece, iar încrederea firavă care înmugurise în el fusese zdrobită, probabil fără puțința de a mai fi reparată.

Cât mai era timp, trebuia să acționeze cumva.

- Regret toate lucrurile oribile pe care ți le-am spus când ți-am cerut să pleci de pe Skoal. Poate că ar mai fi existat vreo cale, dar altceva nu mi-a trecut prin minte. A trecut-o un fior în timp ce mintea ei era cuprinsă din nou de suferința acută provocată de acel episod. Colin a murit din cauza mea, a spus ea categorică. Nu aş putea suporta să-ți provoc și ție moartea.

El i-a făcut semn să pornească la drum.

- Nu te învinui pentru moartea lui Colin. Haldoran a fost cel care a apăsât pe trăgaci.

Gura i s-a schimonosit în timp ce i se alătura. Deși în sinea ei știa că Michael avea dreptate, acest lucru n-o făcea să se simtă mai bine.

- Un lucru e sigur. Dacă n-ar fi fost însurat cu mine, Colin n-ar fi mort acum.

- Da? Michael a tras o creangă pentru a-i face loc să treacă. El însuși a spus că ar fi murit împreună cu Charles la Waterloo dacă nu i-aș fi împrumutat calul meu. Acest lucru s-a datorat nemijlocit faptului că tu mi-ai permis cu generozitate să locuiesc cu voi. Pentru acest motiv, nu am vrut să văd cum soțul tău face un gest prostesc care i-ar fi putut fi fatal. Datorită ție Charles trăiește, iar Colin a mai câștigat un an de viață.

- Nu sunt sigură că toate astea au vreun sens, s-a încruntat ea nedumerită.

- După cum nu are nici un sens să te torturezi pentru ceva ce nu ai fi putut schimba. Nu l-am cunoscut foarte bine pe Colin, dar nu cred că și-ar fi dorit să-ți petreci restul vieții zdrobită de vinovăție.

Michael avea dreptate; Colin n-ar fi fost chiar așa de meschin. Catherine i-a aruncat tovarășului ei o privire piezișă.

- Îți mulțumesc pentru tot, a șoptit. Pentru că ești îndeajuns de deștept să vezi primejdia și îndeajuns de brav să înfrunți balaurul.

- Să sperăm că îndemânarea mea la spintecat balauri va servi la ceva, a replicat Michael sarcastic.

Ea a ghicit după expresia feței lui că nu spusese ce trebuia. A așteptat ca dezolarea să i se piardă din privire pentru a-l informa:

- Am reușit să iau cu mine un amnar cu iască și un briceag. S-a căutat pe sub gulerul puloverului ei gros și a scos o legătură făcută dintr-o eșarfă care îi atârna între sâni. Îmi pare rău că nu am avut o armă mai bună la îndemână.

Dezolarea lui Michael s-a transformat brusc în interes.

- Șansele noastre de supraviețuire sunt mai mari în clipa asta. Am avut un pistol și un cuțit, dar oamenii lui Haldoran le-au găsit când m-au percheziționat pe Skoal.

A deschis briceagul și i-a încercat lama. O să gălesc mai târziu o piatră și o să-l ascut puțin, dar chestia asta este destul de bună pentru a tăia gâtul unui om.

- Mă bucur că ne e de folos. Sunt sigură că știi mai multe decât mine despre tăiat gâturi.

El a închis briceagul și l-a băgat în buzunar.

- Mai avem puțin noroc - nu știam peste ce o să dau când am venit pe insulă, așa că am încercat să mă pregătesc. Doyle mi-a găsit pistolul și cuțitul, dar nu și frânghia pe care mi-am înfășurat-o în jurul trupului. Am adus-o pentru că am crezut că o să-mi fie de folos la escaladarea stâncilor sau pentru a pătrunde în castel. A zâmbit vag. Deși n-am utilizat-o în acest scop, cel puțin m-a protejat în oarecare măsură de loviturile de picior ale lui Haldoran.

Arăta mai masiv din pricina grosimii puloverului. Pipăindu-l în căutarea armelor, lui Doyle îi scăpase frânghia.

- Asta a fost bine. Ai primit destule lovituri.

- Și o să mai primesc până când totul se va sfârși. Este timpul să explorăm. Dacă mă iau după ghidul pe care l-am citit în drum spre Skoal, Bone are câteva particularități care s-ar putea dovedi folositoare.

- Care sunt astea?

- Grotele marine. Nu-mi place să fiu blocat într-un loc care are numai o intrare, dar o să avem nevoie de adăpost dacă furtuna va fi atât de violentă cum cred. O grotă ar putea fi unica soluție.

Catherine s-a încruntat gânditoare.

- Bunicul a amintit odată de o grotă din capătul de vest. E cea mai mare de pe insulă și nu se poate intra acolo decât la reflux. A spus că trebuie să o vizităm neapărat înainte de a ne întoarce pe continent. Dar și vărul meu probabil că știe de ea, așa că nu este sigură.

- Adevărat, dar trebuie să mai fie și altele. Probabil că mai există și clădiri din vremea când Bone era locuită. Cu cât știm mai multe despre insulă, cu atât mai bine. A băgat în buzunar cutiuța cu iască și amnarul. Hai să vedem ce găsim.

Au luat-o în direcția opusă celei în care porniseră vânătorii. Michael era expert în a se mișca prin peisaj fără să fie observat și în a profita de orice camuflaj pe care i-l oferea terenul. Deși pașii lui mari erau relaxați, ochii lui ageri nu încetau nici o clipă să pândească pericolele. Spusese adevărul când îl momise aici pe adversar; Michael era un profesionist care își șlefuisese calitățile în cel mai periculos joc posibil. Cu siguranță, Haldoran nu se ridica la înălțimea lui.

Haldoran scruta încruntat dealurile înconjurătoare și instinctul de vânător nu-i dădea pace. Și-a întrebat tovarășul:

- Dacă ai încerca să te ascunzi pe insula asta, unde te-ai duce?

Doyle a închis ochii, cu o expresie gânditoare pe fața lui tăbăcită.

- Pe dealurile alea. Restul stâncii ăsteia nenorocite e prea golaș.

Haldoran a înjurat în gând; orice răspuns cu care ar fi venit Doyle era prea evident ca să fie și corect.

- Kenyon a luat-o în cealaltă direcție. Trebuia să mă fi gândit la asta.

- Capătul dinspre vest al insulei e gol ca-n palmă, a spus Doyle nesigur. Nu se vede nici urmă de ei în partea aia.

- Există locuri în care un om deștept se poate ascunde, i-a tăiat-o Haldoran, furios pe el însuși pentru că nu încercase să intre mai devreme în pielea prăzii sale. S-a întors și a pornit în direcția opusă. Vino. Am pierdut timp prețios.

capitolul 34

Câteva ore de explorare au cofirmat faptul că insula era pustie. Catherine și Michael au străbătut interiorul și au urmat o parte a țărmului, dar nu au descoperit nici o urmă de civilizație, cu excepția câtorva clădiri ale unor ferme, aflate de mult timp în ruină. Solul era subțire

și pe el creșteau în cea mai mare parte ierburi aspre și ici, colo petice de flori sălbatice. Singura vegetație mai deasă se găsea în micile adâncituri protejate de vânt.

În cea mai frumoasă dintre aceste văiugi era o „pădure de-a zânelor“, cu oriarb contorsionați și un covor uimitor de clopoței albaștri. În timp ce privea florile, Catherine nu s-a putut abține să nu reflecteze că ar fi fost un loc splendid de făcut un picnic și dragoste. Dar nu aveau deloc mâncare și nu mai erau iubiți. Fusesse o perioadă de fericire ca o vrajă, care se terminase aproape înainte de a începe.

Michael i-a aruncat o privire scurtă.

– Stai jos puțin. Probabil că ești istovită.

Recunoscătoare, s-a așezat printre clopoței.

– Nu tocmai istovită, dar cu siguranță obosită.

În loc să se întindă asemeni lui Catherine, Michael s-a sprijinit de trunchiul unui copac, cu toate simțurile în alertă. Gândul ei a zburat din nou la cavalerii medievale și la balaurii spintecați, deși ea era prea în vârstă și prea murdară ca să fie o adevărată domniță.

După un sfert de oră de tăcere, Michael s-a ridicat și i-a oferit mâna ca să o ajute. Ea se simțea la fel de obosită ca atunci când se așezase jos.

– Asta ar fi un loc bun în care să rămânem?

– Din păcate, nu. Copacii îți dau o falsă senzație de siguranță, iar locul este prea deosebit. Sunt multe șanse ca Haldoran să ne caute aici.

– Dar nu putem merge la nesfârșit. Care ar fi locul ideal în care să ne ascundem?

– Unul din care să putem vedea în toate direcțiile fără a fi văzuți, a răspuns el fără să ezite. Ar trebui să existe și câteva căi de ieșire, pe care să ne retragem în siguranță dacă ar fi necesar. Plus un foc bun, o cină gustoasă cu friptură de vită și plăcintă Yorkshire.

Ea a gemut, deși umorul lui sec o înviorase.

– Chiar trebuia să bagi și chestia asta de la sfârșit? În ultimele două zile am fost prea îngrijorată ca să mă gândesc cine știe ce, iar de ieri de la prânz nu am pus nimic în gură.

- Îmi pare foarte rău. Dacă furtuna o să-l alunge pe Haldoran de pe insulă, o să avem timp să găsim mâncare.

Se apropiau de marginea văiugii. El s-a ghemuit și i-a făcut semn să aștepte în timp ce înainta tiptil. După ce s-a uitat în toate direcțiile, i-a făcut semn să vină și ea.

- Trebuie să fim mai atenți, i-a șoptit. Probabil că până acum Haldoran și-a dat seama că nu suntem pe dealuri. Poate fi deja în capătul ăsta al insulei. Suntem în siguranță atâta timp cât nu suntem reperați, dar odată ce ne zărește, va fi foarte greu să ne descotorosim din nou de el.

- Cel puțin furtuna aia pe care ai anticipat-o este pe aproape, a încercat ea să se consoleze.

- O să fie în avantajul nostru. Furtuna îi favorizează pe cei vânați.

Și-a ridicat privirea spre cer, unde se adunau nori negri. Cât timp stătuseră în crâng se stârnise vântul. Câteva frunze uscate din toamna trecută au zburat pe lângă ei.

- Să sperăm că vărul tău se hotărăște să se întoarcă pe Skoal înainte ca furtuna să ne lovească.

Iar după furtună, Haldoran s-ar fi putut întoarce cu câini ca să le ia urma. Catherine și-a alungat acel gând. Trebuia să supraviețuiască acelei zile ca să-și facă probleme pentru ceea ce avea să vină.

Au continuat să cerceteze insula în toate direcțiile. Catherine bănuia că Michael era de acum familiarizat cu fiecare copac, fiecare stâncă și fiecare denivelare a terenului din zona pe care o parcuseră. Au ajuns la o ridicătură și au ocolit-o. Michael avea grijă ca siluetele lor să nu se profileze niciodată pe linia orizontului. Pe partea cealaltă a colinei au dat peste o vâlcea în care era un sat în ruine.

- Civilizație, a spus Catherine ironică.

- Atât cât se poate pe Bone. Mai sunt și alte semne mai vechi de civilizație pe aici.

Michael i-a arătat cu mâna capătul din stânga al văii. Pe creastă era un cerc antic al druizilor, cu pietrele lui neregulate care se ridicau maiestuoase pe fundalul

cerului înnorat. Se vedea, mai prozaic, și o mică cireadă de vaci lătoase care pășteau printre menhire.

- Deși a trecut multă vreme de când satul a fost părăsit, s-ar putea să fie legume sălbăticate în vechile grădini, a remarcat ea, mai interesată de chestiunile practice. Iar acolo pare să fie și o livadă. Într-un loc adăpostit ca ăsta s-ar putea să fie mere văratice.

El a cercetat neliniștit lanțul de dealuri din jur.

- Merită să încercăm, dar să nu zăbovim prea mult. Acolo jos am putea fi prinși ca într-o capcană.

Au coborât panta spre sat. Pe singurul drum erau răspândite câteva duzini de case. Toate erau ovale, din piatră și acoperite cu paie. Acoperișurile se prăbușiseră de mult, iar multe ziduri avuseseră aceeași soartă. Buruienile și florile crescuseră în interiorul unor foste colibe. Catherine a încercat să-și imagineze cum ar fi fost să trăiască acolo.

- Au o înfățișare foarte primitivă.

- Seamănă cu casele tradiționale din insulele Hebride din Scoția. Am vizitat odată una. În centrul casei era un cămin unde se ardea turbă, iar fumul ieșea pe o gaură din mijlocul acoperișului. Plutea un strat de fum care ar fi putut sufoca și un cal suspendat la un metru deasupra pământului. Michael s-a strâmbat. Nu e un loc propice pentru un astmatic.

Ceva s-a mișcat în dreapta. El s-a întors într-acolo, iar în mână i-a apărut ca prin farmec briceagul deschis.

O oaie a apărut dintre două case prăbușite, rume-gând liniștită. Michael s-a relaxat și a lăsat briceagul deoparte.

- Animalul ăsta e norocos că nu avem timp să facem un foc. O friptură de oaie ar fi foarte bună acum.

- Te mulțumești numai cu mere? Livada arată bine. Locuitorii de pe Skoal care au grijă de oi se îngrijesc și de meri.

- Friptură de oaie cu mere, a murmurat Michael. Iepure înăbușit cu mere. Pește la cuptor cu mere.

Fără să țină cont de reveria lui, Catherine a pornit spre livadă. Chiar și cel mai umil măr ar fi avut acum gust de ambrozie.

*

Spumegând în sinea lui, Haldoran a apucat-o spre partea de vest a insulei Bone. Doyle mergea nepăsător, în paralel cu el, la două sute de metri depărtare. Bandidul crescuse la oraș, nu era un vânător iscusit, dar îi reîncărca rapid armele stăpânului și dacă într-o anumită împrejurare ar fi fost nevoie de o a doua armă, ar fi știut s-o folosească așa cum se cuvenea.

Privirea lui Haldoran rătăcea încoace și încolo peste insulă. Deși intuiția îi confirma că avusese dreptate să lase în plata Domnului regiunea deluroasă, încă nu dăduse de urmele fugarilor. Trebuia să fi adus copoi. Avea să-i aducă mai târziu, dacă era nevoie.

Deși nu avea îndoieli în privința rezultatului final, insula era destul de mare pentru ca vânătoarea să se prelungească. Iarba aceea blestemată făcea aproape imposibilă detectarea urmelor. Și culmea, se părea că venea și o furtună.

Faptul că se lăsase amăgit să accepte provocarea nu era de natură să-i ridice moralul. Cu seniorul grav bolnav și Catherine dispărută, nu se făcea ca ruda cea mai apropiată de sex masculin a lordului să lipsească de pe Skoal atât de mult timp. Lăsase un bilet la castel în care spunea că verișoara lui dispăruse și el plecase în căutarea ei, dar scuza asta nu putea ține la nesfârșit.

Chiar dacă vânătoarea asta nu era cel mai înțelept lucru, nu regreta că lua parte la ea. Întotdeauna își dorise să aibă ocazia să urmărească o pradă umană, iar Kenyon era de o șiretenie excepțională. Cât despre Catherine – trebuia să moară, bineînțeles, dar cu puțin noroc ar fi avut timp să se delecteze mai întâi cu farmecele ei extraordinare. Doyle ar fi apreciat și el să siluiască o doamnă după ce stăpânul său și-ar fi isprăvit treaba. Gândul era aproape la fel de ademenitor ca și perspectiva de a-l uci-de pe Kenyon.

A descoperit primele urme ale fugarilor în crâng. Clopoțeli striviți arătau că două persoane se opriseră un timp acolo. S-a grăbit să meargă înainte, știind că nu puteau fi departe.

Satul vechi se afla în fața lor. Dacă erau acolo, ar fi fost ușor să-i încolțească în vâlcea. Oricine ar fi vrut s-o șteargă de acolo ar fi fost expus pe versanții goi și ierboși. Și cu pușca lui special construită, avea toată valea în bătaia ei.

I-a făcut semn lui Doyle să i se alătore. Împreună, au luat dealul pieptiș. Nu încerca să se ascundă în timp ce se apropiau; îi surâdea tare mult ideea prăzii care alerga înspăimântată.

S-a oprit pe creastă și a cercetat partea de jos a văli. Apoi a scos un oftat de plăcere voluptuoasă.

- Evrica!

Fugarii mâncau mere, abia văzuți printre pomii din livadă. Proștii. De unde era, i-ar fi putut omorî pe amândoi. Dar ar fi fost prea ușor. Prea rapid.

A ridicat pușca, i-a tras cocoșul și a țintit.

- Hai să-i vedem cum aleargă înainte să-i curăț.

A zâmbit și a apăsat pe trăgaci.

Merele erau bune. Dar era și mai bine să urmărești încântarea lipsită de griji a lui Catherine când a terminat al doilea măr. Michael a simțit un impuls dureros de tandrețe protectoare când ea și-a lins un strop de suc de pe buze. Era cea mai curajoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată, care îndeplinea instrucțiunile fără să se plângă și fără să-i reproșeze că grăbise acest dezastru prin întoarcerea lui pe Skoal.

Ea a înghițit ultima mușcătură.

- Pentru că probabil nu este prea înțelept să ne mai întoarcem aici, hai să luăm câteva mere cu noi.

- Bună idee.

Michael s-a îndepărtat câțiva pași de ea. Când s-a întins după alte fructe, a răsunat o împușcătură. Glonțul a lovit trunchiul copacului dintre ei.

- La dracu'!

Blestemându-se aprig că se ultase la Catherine în loc să privească dealurile din împrejurimi, a prins-o de mână și a tras-o în mijlocul livezii. Frunzișul avea să-i adăpostească de privirile de pe înălțimi.

- Probabil că o să coboare după noi, așa că trebuie să ne retragem prin sat.

În ochii ei se putea citi spaima, dar vocea ei a fost fermă când a întrebat:

- N-o să ne vadă dacă încercăm să părăsim valea? Dealurile astea nu ne oferă nici un fel de protecție.

- Ai dreptate. Deși este riscant, cred că cea mai bună soluție este să ne ascundem în una dintre casele prăbușite. Am reperat mai devreme un loc care pare potrivit. Cu puțin noroc, vor crede că am reușit să ieșim din vale fără ca ei să ne vadă.

Mișcându-se ca niște umbre, s-au strecurat prin livadă spre sat. Când au ajuns la marginea zonei cu arbori, Michael i-a făcut semn să stea pe loc în timp ce el s-a dus să cerceteze cu privirea versantul de pe care se trăsesese. Dacă vânătorii se despărțiseră și unul aștepta sus cu o pușcă, ar fi fost o țintă ușoară, însă ambii bărbați coborau spre vale. I-a zărit o fracțiune de secundă chiar înainte ca ei să dispară după meri. Aveau cel mult patru sau cinci minute înainte ca urmăritorii să termine de căutat prin livadă și să vină după ei.

I-a făcut semn lui Catherine să-l urmeze. Clădirea pe care o observase mai devreme se găsea în mijlocul satului. Un zid era dărâmat, astfel încât căpriorii se sprijineau numai pe zidul din spate. Pe grinzi creștea o iederă deasă care forma o perdea naturală.

Catherine a privit bănuitoare construcția care aducea cu un cort, gândindu-se în mod evident că exact într-un asemenea loc s-ar fi ascuns cineva. El i-a indicat cealaltă parte a zidului. Și acolo era un covor de iederă, dar era atât de aproape de pământ încât părea că nu există spațiu să te ascunzi sub el. Totuși, Michael observase mai devreme că pământul de sub iederă făcea o adâncitură, probabil era o veche pivniță care se prăbușise. Aveau loc destul.

El a ridicat vițele de iederă și a scos la iveală groapă de dedesubt. Catherine s-a ghemuit și a început să se târască spre capătul gropii. Un mic animal a țâșnit dinăuntru și a zbughit-o, sperându-i de moarte pe amândoi. Ea și-a dus o mână la gură pentru a-și înăbuși un icnet,

apoi s-a strecurat în groapă și s-a așezat pe burtă. Michael a făcut același lucru, după care a aranjat iarba și iedera astfel încât să pară neatînse.

Groapa era umedă și mirosea a pământ, iar cârceii de viță li se agățau în păr și de haine. Michael s-a înghesuit lângă Catherine și i-a pus o mână peste umeri. Nu numai că astfel obțineau mai mult spațiu, dar el era încântat că o putea ține strâns. O simțea caldă, deși pământul era rece. Printre vițe erau mici goluri care le permiteau să vadă puțin în exterior. Se murdăriseră atât de tare de pământ, încât ar fi trebuit să fie invizibili pentru cei de afară.

După zece minute interminabile, vânătorii au apărut pe uliță. Fugarii au aflat când l-au auzit pe Doyle mormăind:

- Unde să se fi dus nemernicii?

- N-au părăsit valea, altfel i-am fi văzut, a spus Haldoran calm. Și nu sunt nici în livadă, pentru că de-abia i-am căutat acolo. Probabil că se ascund aici, în vechiul sat. A ridicat vocea. Știu că mă auzi, Catherine. Ieși la iveală și o să te cruț și o s-o eliberez pe Amy.

Umerii lui Catherine s-au contractat sub brațul lui Michael. Pentru o clipă a crezut că ea o să se ridice și o să accepte oferta vărului ei. Nu o putea învinui dacă făcea asta; dacă Haldoran ar fi fost de încredere, ar fi fost mai bine pentru ea să se predea decât să continue vânătoarea asta blestemată.

Dacă Haldoran ar fi fost de încredere. Michael ar fi avut mai multă încredere într-un câine turbat.

Însă Catherine nu a încercat să se ridice. Și-a întors capul spre ea o fracțiune de secundă și i-a văzut fața împietrită de furie. Dacă ar fi avut o armă, Haldoran ar fi fost un om mort.

Vânătorii s-au apropiat cu pași ușori și grăbiți. Prin golurile dintre frunze, Michael a zărit niște cizme care s-au oprit.

- Chiar nu înveți nimic, nu-i așa, dragă verișoară? a spus Haldoran trăgănat. Doyle, trage acolo. E unul dintre puținele locuri suficient de largi unde să se ascundă doi oameni.

O pușcă s-a descărcat și glonțul a mușcat din partea cealaltă a zidului de piatră, la câțiva centimetri depărtare. Molozul s-a împrăștiat deasupra fugarilor.

Dacă ar fi tras amândoi vânătorii, Michael ar fi riscat să-i atace, în speranța că i-ar fi doborât pe amândoi înainte să poată reîncărca. Dar Haldoran era prea șiret. Se trăsese cu o singură armă și după zgomotele auzite, fusese reîncărcată imediat. Apoi țeva unei puști a pătruns printre vițele de iederă din partea cealaltă a zidului; cei doi i-au putut auzi scrâșnetul metalic pe zid.

Catherine tremura sub brațul lui, așa că a strâns-o mai tare. Mișcându-se neauzită, ea și-a întors puțin capul și și-a pus fruntea pe bărbia lui. Michael i-a simțit pulsul rapid sub pielea rece și catifelată. A închis ochii, tânjind după dragostea de care avuseseră atât de puțin timp să se bucure. Acum viitorul era greu de imaginat.

Au rămas nemișcați în timp ce vânătorii căutau prin sat. S-au mai auzit de două ori împușcături și la una dintre ele o oaie supărată a luat-o la goană, behăind furioasă. În cele din urmă vânătorii s-au întors pe uliță. Doyle a bombănit:

- Domnule, probabil că au ieșit din vale când cercețam livada.

- Bănuiesc că ai dreptate, deși e greu de crezut că au alergat atât de repede, a răspuns Haldoran furios. Hai să urcăm pe culme. Terenul din jurul văii este plat, așa că o să-i putem vedea. Dacă nu-i vedem, ne întoarcem și căutăm mai atent.

Zgomotul pașilor s-a îndepărtat. Michael a răsuflat adânc, aproape amețit de bucurie. Catherine a întrebat cu o voce pierdută:

- Ce urmează să facem? Dacă se întorc, s-ar putea să nu mai fim la fel de norocoși.

- Da, dar dacă ieșim din vale o să ne vadă imediat. Suntem prinși între ciocan și nicovală.

- Am o idee, a spus ea șovăitoare. Crezi că ne putem ascunde printre vitele care pășteau în jurul menhirelor? Cele pe care le-am întâlnit mai devreme erau blânde și nu ne-au băgat în seamă când ne-am apropiat,

Inima lui a tresărit plină de speranță.

- Genial! Îi mai lăsăm puțin timp lui Haldoran să se îndepărteze, apoi încercăm cu vacile.

A fost o așteptare încordată. Dacă zăboveau prea mult, Haldoran s-ar fi putut întoarce, dacă se grăbeau ar fi putut fi zăriți de sus. Pentru că nu exista nici o cale să calculeze timpul optim, s-a bazat pe instinctul lui de soldat.

Când a crezut că era momentul potrivit, s-a târât afară de sub vițele de iederă, uitându-se în toate direcțiile. Nimic.

Ia făcut semn lui Catherine. Au luat-o precauți pe uliță, alergând de la adăpostul unei case la următoarea. Nu se vedea nici urmă de vânători în sat sau pe dealuri.

Pe versantul de sub cercul druizilor pășteau cam o duzină de vaci roșcate, iar pe vârful dealului se găseau mai multe. După ce a mai cercetat o dată împrejurimile să vadă dacă era vreun pericol, Michael a dat semnalul de înaintare. Au luat-o la fugă aplecați și au încetinit numai când s-au apropiat de vaci. Una mai sperioasă s-a îndepărtat, dar celelalte s-au mulțumit să le arunce o privire blândă și curioasă înainte de a se întoarce la iarba lor.

Aceste vite erau la fel de docile ca acelea pe care le văzuseră mai devreme, lucru pentru care Michael era recunoscător. Chiar și așa, a păstrat precaut o distanță față de cele cu coarnele lungi. Animalele mițoase semănau cu vacile din zona muntoasă a Scoției, care erau renumite pentru capacitatea lor de a prospera în condiții dificile.

Au ajuns cu bine în vârful dealului, unde câteva duzini de vite pășteau printre pietrele înălțate peste statura unui bărbat înalt. Erau gata să intre în zona unde animalele erau mai înghesuite când a răsunat o împușcătură, urmată imediat de o alta. Din cel mai apropiat menhir au zburat așchii. Michael a strigat:

- Ascunde-te după piatră!

Sau aruncat în direcții opuse și s-au adăpostit după doi monoliți alăturați. Încercând să nu fie reperat, Michael s-a uitat de jur împrejur pe culme.

Vânătorii goneau pe buza văii către cercul de pietre, iar siluetele li se profilau clar pe cer. S-au oprit atât cât a fost necesar ca silueta înaltă, care era a lui Haldoran, să tragă. Apoi a făcut schimb de arme cu Doyle și a tras din nou, în timp ce servitorul îi reîncărca prima pușcă. După ce au schimbat din nou armele, au reluat urmărirea, în timp ce Doyle îi reîncărca din fugă a doua armă.

Unul din gloanțe a zgâriat o vacă. După ce au mugit supărate, vacile nervoase au început să se îndepărteze de vânători. Următoarele gloanțe ar fi provocat un iureș în toată regula.

Michael i-a aruncat o privire lui Catherine.

- Dacă te ajut să te urci în spatele unei vaci, poți să stai acolo în timp ce fuge?

Ea l-a privit surprinsă înainte de a-i răspunde scurt:

- Da.

- Atunci hai să ne luăm după turmă și să vedem dacă putem prinde ceva de călărit.

Aplecați și folosind blocurile de piatră drept scut, cei doi au țâșnit printre vite, având grijă să se ferească de coarne. Animalele se mișcau mai repede. În curând aveau să fie imposibil de prins.

Michael a arătat spre vaca cea mai apropiată de Catherine.

- Aia?

Ea a aprobat din cap și s-a apropiat de animal, fugind cât o țineau puterile să țină pasul cu vaca. Michael era la un pas depărtare. Când ea a sărit, el a prins-o de talie și a ridicat-o lin înainte ca și când făcuseră repetiții pentru asta. A aterizat pe spatele animalului și a aruncat un picior peste el, apoi s-a înclinat în față și și-a încheștat mâinile pe coarne.

Vaca și-a aruncat capul în sus, mugind surprinsă și încercând să se elibereze de povară. Catherine s-a agățat de spatele ei ca o lipitoare. Animalul a luat-o la sănătoasa în plin galop și l-a depășit cu ușurință pe Michael, care a mai privit admirativ pentru o clipă. Cine ar fi crezut că o femeie care arăta atât de delicată și frumoasă într-o rochie de bal putea fi și atât de puternică și curajoasă?

Apoi a fost timpul să-și găsească și el ceva de călărit. Cea mai mare parte a vitelor îl depășiseră, dar tocmai trecea pe lângă el un juncan cu picioare lungi. S-a apropiat din lateral, de-abia ținând pasul cu el, apoi i-a sărit în spate și s-a întins pe burtă, apucându-l de coarne cum făcuse și Catherine.

Juncanul ăsta era mai nervos decât celălalt animal, se răsucea și se cabra ca un cal furios. Michael se ținea cu tenacitate, știind că o căzătură i-ar fi fost probabil fatală. După o luptă scurtă și violentă, juncanul s-a hotărât că era mai important să rămână cu cireada decât să scape de povara nedorită. S-a liniștit și a rupt-o la fugă pe urmele tovarășilor lui.

Până aici era bine. Dar acum, când fuseseră văzuți, avea să fie foarte greu să se descotorosească de urmăritorii lor.

În timp ce dădea pintoni tăurașului ca să alerge mai repede, Michael se întreba ce urma să facă mai departe.

Doyle a spus uimit:

- Călăresc pe nenorocitele alea de vaci!

- Ingenios.

Haldoran s-a uitat urât la cireada care fugea cuprinsă de panică. Prada era deja în afara bății puștii sale. În câteva clipe aveau să fie imposibil de reperat vitele călărite.

- Kenyon este cel mai incitant vânat pe care l-am urmărit vreodată, iar verișoara Catherine este de o tenacitate neașteptată. Însă vitele vor ajunge în curând la stânci. Atunci o să cotească probabil spre vest, pentru că este un viraj mai larg. Dacă o tăiem drept spre capătul insulei, o să-i așteptăm acolo când animalele vor obosi.

Zâmbind crud, a început să fugă ușor spre mare. Sfârșitul vânătorii era aproape. N-ar fi vrut să-l rateze pentru nimic în lume.

capitolul 35

Catherine a descoperit că putea controla puțin animalul trăgând de coarne. A tras de ele înapoi astfel încât

vita și-a ridicat capul. A mugit și a încetinit, rămânând mult în urma cirezii. A tras-o de cornul stâng și a făcut-o să se abată spre stânga, aducând-o suficient de aproape de Michael ca să se facă auzită. L-a strigat acoperind zgomotul copitelor.

- Ajungem curând la țarm. Rămânem cu ele când o să se abată în lateral, sau descălecăm?

- Ar trebui să ne dăm jos, i-a strigat el înapoi. Am parcurs mai devreme zona asta de coastă. Faleza nu este prea abruptă, și jos sunt niște plaje. Putem coborî până la mare. Dacă avem noroc, Haldoran o să urmărească cireada și nu o să știe că am coborât.

Ea a aprobat din cap, apoi și-a întors atenția spre partenera dură de călărie. Blana groasă și mițoasă a vacii mai amortiza din șocuri, dar șira spinării osoasă era teribil de incomodă. Mâinile și picioarele o dureau de la efortul făcut. Dacă anii de campanie nu ar fi făcut din ea o călăreață pricepută, n-ar fi rezistat nici cinci secunde.

Se apropiau rapid de coastă, iar zgomotul valurilor se auzea peste tropotul copitelor. Vitele din față au tăiat-o spre stânga, alergând paralel cu faleza. Oboseau văzând cu ochii. Unele își micșoraseră deja viteza la trap.

Ea și Michael și-au dirijat vitele spre dreapta, în partea mai apropiată de faleză. Când a fost gata, Catherine a tras înapoi capul vacii cât de tare a putut. Animalului nu i-a convenit, dar a încetinit suficient ca ea să lunece de pe spinarea lui. Când a atins pământul, și-a pierdut echilibrul și a căzut în niște tufișuri galbene de orz sălbatic. Din fericire, pământul era moale și în spatele ei nu venea nici o vită, așa că a scăpat nevătămată.

Michael i s-a alăturat o clipă mai târziu. În timp ce o ajuta să se ridice, i-a spus:

- Trebuie să coborâm imediat peste buza falezei. Haldoran și Doyle se îndreaptă direct spre țarm. Nu sunt la mai mult de două sute de metri distanță.

Ea a înclinat din cap și a parcurs grăbită cei doisprezece pași care îi despărteau de marginea falezei, dorindu-și să se facă nevăzuți înainte ca cireada să nu le mai ofere

un paravan. Atunci a văzut cât de abruptă era coborârea. Sângele i-a înghețat de spaimă.

- Nu pot să cobor!

- Poți și o s-o faci! s-a răstit la ea Michael. Nu este mult mai greu decât a fost cu dealul pe care l-am urcat când am ajuns aici. Întoarce-te și coboară cu fața la perete. Sunt o mulțime de puncte de sprijin pentru picioare și pentru mâini. O iau eu înainte, dacă aluneci o să te prind.

S-a holbat la el. Avea părul încâlcit și fața murdară, dar nu arătase niciodată mai mult a ofițer. Și, asemenea celor mai buni ofițeri, o făcea să simtă că putea realiza imposibilul. Sau poate că mai degrabă ar fi riscat să cadă decât să-i înfrunte mânia. Și-a înghițit nodul din gât și a încuviințat tacit.

El s-a întors și s-a aplecat peste buza falezei.

- Haide, a ordonat. Nu o să fie așa de rău cum îți închipui.

Ea a tras adânc aer în piept și apoi l-a urmat. Era mai ușor dacă te uital drept la perete decât la lungul drum până jos. Mici tufișuri și smocuri de iarbă tare îi ofereau sprijinul necesar.

Erau la jumătatea coborârii când smocul de iarbă de care se ținea Catherine s-a smuls, astfel că ea a început să alunece necontrolat. Timp de o clipă îngrozitoare a crezut că o să cadă peste Michael, o să se prăbușească amândoi și o să moară.

În loc să fie așa, Michael s-a proptit bine și a prins-o. Un braț s-a încheștat peste mijlocul ei, oprindu-i căderea. Ea s-a agățat de ce a putut, tremurând convulsiv.

Au rămas așa timp de o clipă, lipiți de faleză ca niște muște, după care el i-a șoptit la ureche:

- Ca să vezi, îmi era teamă că viața o să fie plictisitoare după ce ies din armată.

Ea a fost gata să râdă, deși era mai aproape de isterie decât de amuzament.

- În momentul ăsta, nu mi-ar strica puțină plictiseală.

- Cu puțin noroc, o să fie destul de plictisitor pe plaja de sub noi. Peretele ăla ieșit în afară din dreapta

ar trebui să ne ascundă privirilor. Spune-mi, ești gata să continuăm?

– Sigur o să reușesc, a declarat Catherine inspirând profund.

El i-a dat drumul și și-a reluat coborârea, iar ea l-a urmat o clipă mai târziu.

– Caută un punct de sprijin cu un picior. Mută-ți treptat greutatea pe el. Nu te desprinde de celelalte puncte de sprijin până când nu simți că cel nou este sigur. Apoi repetă operația. Și iarăși. Și iarăși.

În cele din urmă, piciorul ei întins a lovit una din pietrele rotunjite ale plajei. Foarte ușurată să fie din nou pe pământ ferm, l-a urmat pe Michael sub stâncile ieșite în afară. Odată ajunsă acolo, s-a prăbușit cu spatele sprijinit de peretele falezei și cu picioarele tremurând de efort.

– Ți-am spus vreodată că nu prea mă dau în vânt după înălțimi?

– Nu, dar am bănuir. Și-a pus mâna pentru o clipă pe umărul ei. Te-ai descurcat bine.

Ea și-a ridicat privirea, fără să știe de ce o bucura aprecierea lui. Ochii săi duri radiau încredere. Acum era în elementul lui, își folosea aptitudinile fizice pentru a înfrânge o situație imposibilă. Un războinic. În timp ce ea era doar o femeie lașă care aducea nenorocirea asupra tuturor celor din jurul ei.

– Cât crezi că o să dureze până când o să-și dea seama că am coborât aici?

– Maximum o jumătate de oră, poate mai puțin. Trebuie să plecăm în câteva minute. S-a așezat pe vine lângă ea și a cercetat cu privirea faleza de deasupra. Grota aceea despre care ți-a povestit lordul – a spus că era complet inundată la flux? Sau mai rămânea spațiu deasupra apei în ea?

Catherine a încercat să-și amintească vorbele bunicului ei.

– M-a avertizat asupra pericolului de a rămâne prinși înăuntru, așa că o parte din ea probabil că rămâne deasupra apei.

- Următoarea întrebare, unde este grota? Putem ajunge de aici la ea? A privit cerul care se întuneca rapid. O să avem nevoie să ne adăpostim de furtuna de diseară.

Catherine era de acord cu el. Deși era aproape vară, aerul de pe mare era rece. O noapte în bătaia furtunii ar fi fost grea pentru amândoi, dar mai ales pentru ea. Bănuia că Michael era rezistent ca pielea veche și tăbăcită.

Au stat câteva minute ca să-și recapete puterile, în timp ce Michael supraveghea împrejurimile. Brusc, a tras o înjurătură printre dinți.

- La dracu', deja și-a dat seama. Încep să coboare pe stânci, nu departe de locul unde am coborât noi. Trebuie să ieșim repede de aici și să sperăm că o să fie prea ocupați cu coborârea ca să ne vadă.

Ea s-a ridicat în picioare cu buzele încleștate. Era numai mijlocul după-amiezii, dar se simțea de parcă ar fi alergat o veșnicie. Vânătorii se apropiau din partea dreaptă, așa că a luat-o la stânga, pe lângă peretele stâncos, mișcându-se cât putea de repede pe prundiș. Michael a urmat-o, ocupând din nou cea mai periculoasă poziție. Galanteria era atât de înrădăcinată în firea lui, încât nu ar fi înțeles dacă i-ar fi mulțumit pentru acest lucru.

Linia țărmului șerpuia spre un promontoriu stâncos care pătrundea în mare. Era posibil să se târască pe suprafața lui înclinată, însă stâncile erau alunecoase din pricina algelor, iar valurile se spărgeau amenințătoare la câțiva metri mai jos. Deși era foarte concentrată să vadă unde călca, bubuitul unei arme aproape că a făcut-o să alunece în apă. Michael a sprijinit-o din nou cu o mână grea pusă pe spatele ei. Bărbatul avea echilibrul unei capre negre.

Ea și-a continuat drumul anevoios, fără să piardă timp să se uite în spate. Un alt glonț a mușcat atât de aproape de mâna ei, încât așchiile de piatră au lovit-o peste degete. S-a târât panicată după un colț, în afara bății puștii. După ce s-a adăpostit în spatele unui bolovan mare, a privit înapoi, respirând șuierător, și a văzut

o gaură însângeraată în partea de sus a mânecii de la puloverul lui Michael.

- E numai o zgârietură, a spus el, ca să-i liniștească îngrijorarea mută. Cred că am fost rănit de un ricoșeu. Nimic grav.

Ea a sperat din tot sufletul să fie așa, pentru că în cazul în care rana ar fi fost gravă, nu erau prea multe de făcut. Și-a continuat drumul în jurul promontoriului, respirând din greu.

A ocolit și ultimul colț și apoi s-a oprit, buimăcită de strigătele a mii de pescăruși. Dăduseră peste o colonie de păsări de mare. Fiecare muchie de stâncă părea ocupată de un cuib, iar cerul era plin de păsări care se roteau și țipau. Rândunele de mare, cormorani moțați și găște de mare stăteau în cuiburile lor de pe stânci, iar pe panta ierboasă din partea mai îndepărtată, „papagali de mare” comici și o altă jumătate de duzină de specii cărora nu le cunoștea numele.

Aflat în spatele ei, Michael a spus pragmatic:

- Slavă Domnului că mai e un petic de plajă aici, deși după felul cum urcă fluxul nu va mai exista mult timp.

A sărit pe nisipul grunjos și s-a întins să o ajute să coboare. Plaja era destul de netedă ca să poată alerga, însă peste tot erau găinați albi și cleioși, iar duhoarea era incredibilă.

Parcurseseră cam trei sferturi din drum în jurul golfului când o altă bubuitură de armă a vestit apariția lui Haldoran.

- O să regrete chestia asta, a exclamat Michael printre găfâieli.

Zgomotul armei a înnebunit colonia de păsări. Peste tot fâlfâiau aripi și strigătele lor te asurzeau. Catherine a aruncat o privire scurtă înapoi și a văzut cum stolul era atât de dens, încât vânătorii nu se mai zăreau. Și-a continuat drumul, cu un braț ridicat în față pentru a se apăra de un posibil atac, sperând ca urmăritorilor să le fie scoși ochii cu ciocul.

Promontoriul din capătul îndepărtat al golfului plonja direct în apă, părând imposibil de depășit. Totuși, după sute de ani, valurile care îl izbeau săpaseră o gaură

neregulată prin stâncă. Cum de cealaltă parte se vedea lumina, s-a repezit la deschizătură și s-a târât prin tunelul scurt, julindu-și genunchii fără milă.

S-a oprit la capătul celălalt pentru a cerceta următoarea fâșie de țărm. Acest golf era mai mare decât ultimul și era înconjurat de stânci abrupte și de netrecut. Pe plaja îngustă și nisipoasă erau răspândite stânci. Pe partea opusă, în peretele stâncos se arăta gura întunecată a unei deschizături. Când Michael a ajuns lângă ea, l-a anunțat:

- Cred că aceea trebuie să fie grotă noastră.

Michael s-a uitat îngrijorat la valurile agitate care se apropiau.

- Trebuie să alergăm ca să ajungem acolo înainte ca fluxul să ne blocheze calea. În curând, plaja asta va fi în întregime sub apă.

Au coborât pe plajă și au pornit spre grotă. Pentru Catherine a fost un drum de coșmar. Fluxul înainta incredibil de repede. Valurile se spărgeau la picioarele lor, se retrăgeau, apoi se întorceau și loveau cu o forță și mai mare. Fără nici o ieșire în capătul îndepărtat al golfului, aveau să se înece ori să se zdrobească de stânci dacă nu ajungeau în grotă la timp.

În spatele lor a răsunat un strigăt triumfător. Când a bubuit prima împușcătură, Michael i-a ordonat:

- Mișcă-te în zigzag! O să fii mai greu de ținut.

Istovită, a încercat să-și determine corpul epuizat să se supună. Gloanțele țiuiau pe lângă ea în timp ce alerga în zigzag, adăpostindu-se după stânci atunci când putea. Vărul ei probabil că trăgea din gura tunelului care trecea prin promontoriu. Având timp să ochească și un ajutor priceput care îi reîncărca armele, împușcăturile lui erau din ce în ce mai precise, iar cele mai multe dintre ele îl vizau pe Michael.

În drumul ei, Catherine se scufunda tot mai mult în apă, și un val a doborât-o în cele din urmă. S-a prăbușit în mare cu capul în jos, iar curentul a tras-o la fund. A înghițit o gură de apă rece și sărată și a icnit neajutorată.

Michael a prins-o de braț și a tras-o în picioare.

- Încă puțin! Poți s-o faci.

Susținută de brațul lui puternic, s-a împleticit spre grotă. Jumătatea de jos a intrării era deja sub apă, iar valurile izbeau arcada de piatră. Dacă asta nu era grotă pe care o căutau, cu partea de jos mai ridicată, erau condamnați. Apa le venea până la coapse, iar curenții erau atât de puternici încât nu s-ar fi putut ține pe picioare fără ajutorul lui Michael.

Chiar înainte să intre în grotă, un glonț a ricoșat din arcada de piatră și a improșcat apa din spatele ei. Cu ultimele puteri, s-a aplecat și s-a împleticit în tunel împreună cu Michael, care era chiar în spatele ei. Cel puțin aveau să fie la adăpost de gloanțe. S-a întrebat însă zăpăcită dacă nu cumva urmau să se înece. Aproape că nu-i mai păsa.

Haldoran a înjurat furios când prada lui a dispărut prin gura grotei.

- Pe toți dracii! N-o să punem mâna pe ei până când nu va veni refluxul. Până atunci va fi trecut de miezul nopții.

- Stăpâne, dacă nu ieșim de aici, o să fim prinși și noi.

- Nu este nici un pericol. Panta din partea asta a coloniei de păsări poate fi urcată. „Ceea ce înseamnă să ne târâm printre papagalii ăia de mare împruțiți“, s-a gândit el cu amărăciune. Dacă ne întoarcem acum la barcă, plecăm spre Skoal înainte să se dezlănțuie furtuna. Asta îmi va da ocazia să relatez plin de tristețe că nu am reușit să dau de urma dragei mele verișoare Catherine. Îneebunită de durere pentru bunicul ei, probabil că s-a rătăcit și a căzut de pe o stâncă. O adevărată tragedie.

Nefiind interesat de alibiul stăpânului, Doyle și-a îndreptat degetul gros spre grotă:

- Cu ei cum rămâne?

- Ne întoarcem și continuăm vânătoarea când se va termina furtuna. Haldoran a aruncat o ultimă privire aprigă locului prin care dispăruse prada sa. O să aduc

ogarii. Chiar dacă vor părăsi grota la reflux, n-o să ajungă departe.

capitolul 36

Lordul plutise atât de mult timp într-o stare incertă, încât acum era greu de crezut că în sfârșit își revenise. A clipit de câteva ori ca să-și limpezească vederea și apoi și-a dat seama că întunecimea care persista venea în mare parte de afară și nu din interior. Poate că era la amurg sau se pregătea o furtună.

Nu a încercat să se miște. Îi era suficient să se delecteze cu faptul că era încă printre cei vii. Nu se temea de moarte, pentru că astfel ar fi întâlnit-o pe soția lui și pe ceilalți pe care îi pierduse. Dar încă nu era pregătit pentru asta. Nu atunci când erau atât de multe de făcut. Aflase foarte multe lucruri când zăcuse în pat ca un câine. Oamenii crezuseră că nu auzea, dar el auzea, cel puțin în anumite perioade de timp. Aflase lucruri importante care afectau viitorul insulei. Trădare. Înșelătorie. Numai dacă ar fi putut pune lucrurile cap la cap...

- V-ați trezit, stăpâne? a rostit o voce tremurătoare.

Era Fitzwilliam, bătrânul lui valet.

- Da, era și timpul. Lordul și-a dat seama că gura nu îl asculta întocmai, iar partea dreaptă a feței îi era puțin amorțită, dar cuvintele ieșeau destul de clare. Nepoata mea este aici?

Privirea lui Fitzwilliam s-a îndreptat în altă parte.

- În această clipă nu e, stăpâne. V-a îngrijit cu cel mai mare devotament, dar a... a trebuit să se odihnească.

- Mincinosule! Seniorul ar fi vrut să-l repeadă pentru că după cincizeci și șapte de ani de legătură strânsă Fitzwilliam ar fi trebuit să fie destul de isteț ca să nu încerce să-și înșele stăpânul, dar era un efort mult prea mare. Trebuia să-și păstreze energia pentru treburi mai importante. Clive?

- Lordul Haldoran a rămas la castel de când v-ați îmbolnăvit, dar a... a ieșit în dimineața asta. Nu l-am văzut

toată ziua. Să trimit după el la Ragnarok? Ar putea fi acolo.

-Nu! Adu-l pe Davin.

Băiatul ăla avea să știe ce să facă. Întotdeauna știa. Cel puțin, în Davin putea avea încredere.

Blestemându-se pentru slăbiciunea lui, lordul s-a cu-
fundat din nou în somn.

Pe primii doisprezece pași, peștera nu era decât un tunel îngust. Apoi se deschidea. Catherine și-a îndreptat spatele cu grijă. Era luminată foarte slab, dar ecoul făcut de valuri sugera un spațiu vast. Tavanul se arcuia la cel puțin șase metri deasupra capului ei, iar capătul grotei dispărea în beznă. În timp ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, a văzut că bazinul cu apă în care stăteau era înconjurat de teren mai înalt. Fluxul nu avea să-i înece.

Tremura tare de frig și de oboseală, așa că Michael a prins-o de talie cu un braț și a tras-o din apă. S-a poticnit peste el în timp ce urca pe mal cu nisipul scrâșnindu-i sub cizmele ude leocă și apoi s-a prăbușit în genunchi.

-Te simți bine, Catherine? a întrebat-o ghemuindu-se lângă ea.

-N-n-am nimic grav.

Ea a profitat de apropiere ca să se sprijine o clipă de el. Puloverul lui ud avea acel miros pătrunzător, dar plăcut de lână umedă. Spre regretul ei, Michael s-a ridicat repede în picioare și a spus:

-O să fim în siguranță alci până la reflux.

-În siguranță, a repetat ea. Ce cuvânt minunat.

El a privit pereții înalți și plini de umbre.

-E curent, așa că trebuie să existe pe undeva o sursă de aer proaspăt. Asta înseamnă că putem face focul cu lemne aduse de apă.

Deși voia să-l ajute să adune lemne, când a încercat să se ridice, corpul ei a refuzat pur și simplu să o asculte. Se simțea ca un bolnav cu febră și l-a urmărit în timp ce alegea lemnele și le aranja pentru foc. Era bine

că putuse să ia cutia cu iască și amnarul și că aceasta era un model rezistent la apă.

Și-a frecat brațele în încercarea zadarnică de a se încălzi. Pescarii purtau pulovere groase ca al ei pentru că lâna păstra căldura chiar și atunci când era udă, dar corpul ei era prea înghețat ca să mai aibă căldură de reținut.

Michael a scăpărat și a produs o scânteie, apoi a suflat asupra ei pentru a o transforma în flacără. Catherine încerca să-și adune energia să meargă lângă foc când el a venit și a ridicat-o în brațe.

- Nu obosești niciodată?

- Ba da, dar de obicei nu înainte ca toate treburile importante să fie terminate. A așezat-o pe nisipul grunjos de lângă foc și a mai pus lemne, adăugând: Apoi dorm o zi sau două.

Flăcările s-au înălțat și partea de jos a pereților grotii a început să strălucească în culorile delicate ale curcubeului. Ea a rămas cu gura căscată și a strâns din pleoape, crezând că are halucinații. Dar când a deschis ochii, culorile erau tot acolo.

Michael și-a ridicat privirea și a scos un fluierat slab de uimire. S-a ridicat vioi și s-a dus acolo pentru a cerceța mai de aproape.

- Pereții sunt acoperiți cu mici creaturi marine care sunt aproape transparente. Când lumina cade asupra lor strălucesc ca niște mici curcubeie.

- Sper că e de bun augur. Nemaiputând să-și ascundă cea mai mare dintre temeri, l-a întrebat încordată: Crezi că Haldoran o să-i facă vreun rău lui Amy dacă se întoarce pe Skoal în noaptea asta?

- Nu. Michael s-a întors lângă foc. Chiar dacă a vorbit serios despre căsătoria cu ea când va împlini doisprezece ani, ar fi nebun s-o molesteze acum. Dacă tu mori, Amy va moșteni Skoal, iar el a văzut-o suficient de mult ca să afle că este o tânără cu o voință puternică. Dacă dorește să aibă parte de cooperarea și de moștenirea ei, trebuie să-i câștige încrederea. Bănuiala mea este că o va trata ca pe o prințesă. Lucien o va pune la adăpost cu mult timp înainte de a împlini doisprezece ani.

Părea plauzibil. Catherine s-a rugat ca el să aibă dreptate. Nedorind să ia în calcul alternativa, a privit împrejur, scrutând întunericul.

- Lordul a spus că în grota asta este un izvor natural cald.

- Adevărat? Ar fi bine-venit. O să văd ce găsesc. Michael a luat un lemn aprins de pe foc și l-a ridicat deasupra capului, rotindu-l ușor pentru a întezi flacăra în timp ce se îndepărta. Mi-a plăcut întotdeauna liniștea de sub pământ. Asta este unul din motivele pentru care m-a interesat mineritul. Pereții roși de apă și reflexiile de curcubeu fac ca grota asta să pară de pe alt tărâm.

- Din împărăția lui Hades, bănuiesc, a spus Catherine, mai puțin entuziasmată. Uită-te în spatele tău. De acolo par să se înalțe aburi, cam la jumătatea distanței până la perete.

Michael s-a dus să cerceteze.

- E un bazin mărișor aici. A îngenuncheat și a încercat apa. Ahh, minunată. Are temperatura unei băi fierbinți plăcute. Și-a atins limba cu degetele. Și e apă dulce, nu sărată.

Catherine s-a ridicat și s-a îndreptat spre bazin, îngenunchind lângă el. Bazinul era aproximativ oval, cam de trei metri și ceva lungime și doi metri și ceva lățime. Ea a luat apă în palma făcută căuș. Lichidul cald i s-a prelins senzual printre degete.

- Ai să mă crezi prea vulgară dacă mă dezbrac și mă bag în apă?

- Cred că e ceva foarte rațional. Michael s-a ridicat. În timp ce te încălzești, o să văd dacă pot face rost de un pește pentru cină.

Deși era clar că el prefera să păstreze distanța, ea i-a pus o mână ezitantă pe braț.

- Mai târziu. Probabil că ești aproape la fel de înfrigurat și de obosit ca mine. Nu se cade să fii răpus de o pneumonie, așa că încălzește-te tu mai întâi.

Mușchii de sub mână ei s-au încordat, apoi s-au destins.

- Foarte bine, dar trebuie mai întâi să ne punem hainele la uscat. O să improvizez niște suporturi. Numai să-ți lași lucrurile aici, pe margine.

În timp ce ea își dădea jos puloverul, el s-a întors brusc și s-a îndepărtat. Preț de o clipă silueta lui s-a profilat în lumina focului, un simbol al puterii și frumuseții masculine, cu umeri largi și trupul zvelt și musculos. Imaginea a hipnotizat-o. Îl dorea fizic și emoțional cu o intensitate aproape insuportabilă. Poate că pasiunea avea să mistuie carapacea de gheață a lui Michael și să-i apropie.

Și-a scos încet și restul hainelor. Privirea ei a rămas ațintită asupra lui Michael, care culegea bucăți de lemn contorsionate și le arunca în nisipul de lângă foc. Se întreba dacă avea curajul să facă ea primul pas. Probabil că nu, deoarece, după toate aparențele, reacția lui avea să fie de respingere. Nici o abordare mai subtilă nu părea să funcționeze; era prea novice în materie de iubire ca să fie pricepută în arta seducției.

A oftat, și-a desfăcut părul și a intrat goală în bazinul adânc de un metru și ceva. Prima senzație era de căldură aproape dureroasă, dar pe măsură ce corpul i se încălzea apa devenea mângâietoare ca mătasea. S-a lăsat să plutească. Apa caldă îi învăluia mângâietor sânii și zona dintre picioare, înviorându-i trupul cu o senzualitate profundă.

Deși dorința nu-i dispăruse, tensiunea scăzuse la un nivel acceptabil. A pufnit de plăcere și s-a lansat prin bazin cu ajutorul unor lovituri leneșe din picioare. Erau atâtea lucruri nerostite între ea și Michael. Poate că mai târziu era posibil să-și rezolve neînțelegerile dintre ei. În clipa asta, avea să accepte pur și simplu distanța impusă de el.

Michael a făcut tot ce i-a stat în putere ca să nu se holbeze la Catherine când a venit să-i ia hainele ude, dar puterile nu l-au ajutat prea mult. Plutind în bazinul întunecat, era la fel de fermecătoare ca o nereidă, cu părul care îi plutea în jur ca un nor subțire.

Tânăra femeie a ajuns la capătul îndepărtat al bazinului și s-a răsucit agilă ca să se întoarcă. Ochiul lui alunecă peste rotunjimile ei zvelte, de la curba grațioasă a spatelui până la coapsele împlinite și picioarele lungi și bine proporționate. S-a gândit încă o dată la sirena pe care o desenase Kenneth la Bruxelles, care îi ademenea pe bărbați să-i distrugă.

Cu un nod în gât, i-a ridicat cizmele și celelalte ȳșminte. După ce le-a stors, le-a întins pe suportul de lemn de lângă foc. Din ele au început să se înalțe ușor aburi.

A zâmbit fără veselie, gândindu-se că și din el ieșeau aburi. De-abia scăpaseră cu viață, și pericolul era departe de a fi trecut. Și totuși nu se putea gândi decât la Catherine. Tânjea după ea mai mult decât după mâncare, băutură sau căldură. Dar totul era atât de încurcat, încât era imposibil s-o ia pur și simplu în brațe și să facă dragoste.

Dacă mai avea vreo urmă de rațiune, ar fi trebuit să meargă la pescuit.

Totuși Catherine avusese dreptate că avea nevoie să se încălzească. Asta însemna să se stăpânească. Făcuse acest lucru înainte, îl putea face din nou și acum. Strângând din buze, s-a dezbrăcat și și-a agățat hainele pe suportul improvizat, apoi și-a desfăcut frânghia care îi iritase torsul.

A traversat grotă către bazin. Catherine era în celălalt capăt, întinsă pe spate pe o piatră înclinată, cu ochii închiși și cu apa până la bărbie. Razele aurii ale flăcărilor îi luminau trăsăturile feței și contururile palide ale bustului. A privit extaziat o șuviță strălucitoare de păr care se unduia sinuos peste umerii și printre sâniul ei minunați. Aceștia pluteau, rotunzi și pârguiți ca fructul oprit. Mai jos, corpul ei se pierdea în apa întunecoasă, care lăsa să se vadă numai fragmente vagi din mijlocul ei subțire, din coapsele feminine și din triumghiul negru dintre picioare.

Aproape paralizat, s-a străduit să se uite în altă parte. Când respirația i-a revenit la normal, s-a vârat în bazin. Apa caldă era la fel de dulce ca păcatul.

Păcatul era singurul lucru la care se putea gândi în clipa asta.

S-a așezat pe o piatră care îi permitea să stea cu tot corpul sub apă, cu excepția capului. Apa caldă era minunată, îi alina vânătăile provocate de loviturile primite.

Ochii lui Catherine s-au deschis leneși, iar genele ei lungi, dese și negre au fluturat ridicându-se ca aripile unui corb.

- Este bine că trebuie să plecăm cu următorul reflux, altfel aș fi tentată să-mi petrec restul vieții bălăcindu-mă aici.

- E ca la izvoarele calde din Bath, a consimțit el. Numai bune pentru un împărat roman.

Ea s-a ridicat din poziția în care stătea, iar părul i s-a încolăcit și i s-a agățat de gâtul zvelt. Apoi s-a aplecat în față, a spintecat cu eleganță apa și s-a oprit lângă el, la fel de ușor ca o pasăre.

- Vreau să mă uit la rana de pe brațul tău.

- Chiar nu e nimic.

Simțea cu intensitate apropierea ei, așa că a încercat să se retragă.

Ea l-a apucat ferm de braț și l-a întors astfel încât partea de sus a brațului să fie luminată. După ce i-a examinat blând locul cu pricina, a spus:

- Ai dreptate, e doar o zgârietură. Nu va lăsa nici măcar o cicatrice. Degetele ei au coborât pe brațul lui până la semnul neregulat lăsat de una din rănille de la Waterloo. E impresionant că ai supraviețuit atât fără să fii schilodit pentru totdeauna.

Și-a trecut degetele peste urma subțire și tare lăsată de sabia care îl tăiasse peste coaste. Cicatricea se arcuia în jos spre vintre, iar atingerea ei i-a declanșat o excitație bruscă și intensă. Michael a încercat din nou să se îndepărteze, sperând că starea lui era ascunsă de apa întunecată.

Măinile ei s-au așezat pe mijlocul lui, așa că nu mai putea să se desprindă fără să folosească forța.

- Dar știu că lupta cu Haldoran și oamenii lui ți-a provocat contuzii, a observat ea în timp ce își plimba

privirea experimentată peste trupul lui. E de mirare că ai fost în stare să te miști așa repede când eram hăituiți pe insulă.

El a simțit cum îi curgea sudoarea pe frunte și a știut că nu era din pricina băii calde. Când palma ei a început să coboare peste părul ud de pe pieptul lui, a apucat-o de încheietura mâinii drepte.

- Catherine, nu. Sunt doar un om, nicidecum un sfânt, nu mă pot abține să nu reacționez când mă atingi.

Tendoanele încheieturii ei au devenit rigide și starea de spirit dintre ei s-a schimbat, trecând de la camaraderie la dorință fizică aprinsă. Și-a înălțat privirea către a lui, cu ochii mocnind de poftă senzuală.

- Nici eu nu mă simt prea sfântă. De vreme ce pentru noi s-ar putea să nu mai existe un mâine, hai să folosim bine răgazul pe care îl avem.

Mâna ei stângă s-a scufundat sub apă, lipindu-se de ventrele lui, și a alunecat încet în jos. În cele din urmă s-a strâns în jurul bărbăției încinse, iar el a fost cuprins de flăcări. Stăpânirea lui de sine s-a sfărâmat. A prins-o de mijloc, a ridicat-o de pe picioare și a purtat-o prin bazin. Apa îi susținea pe amândoi, conferind fiecărei clipe grația diafană a unui dans.

A întins-o pe piatra înclinată și s-a așezat deasupra, acoperindu-i gura cu a lui. Buzele ei erau umede, fierbinți și doritoare. Catherine a scos un sunet răgușit de dorință și mâinile i s-au încolăcit pe gâtul lui. Sărutul a devenit și mai pătimaș, devorator, ca și când spaima zilei se transformase în ardoare sexuală pură.

În cele din urmă el s-a desprins, respirând greu. Privirea lui s-a plimbat peste trupul ei încântător de sirenă, pe care mai mult îl bănuia decât îl vedea în lumina difuză. Gâtul ei umed strălucea slab, dar îi trăda ritmul nebunesc al bătăilor inimii. I-a sărutat locul care pulsa, apoi a coborât cu limba peste pielea ei catifelată și perfectă. Spatele ei s-a arcuit și sfârcurile rozalii s-au ivit deasupra apei. El i-a prins unul în gură, iar carnea fragedă s-a întărit instantaneu sub limba lui.

Catherine și-a desfăcut picioarele și el și-a făcut loc între ele, prinzând-o ușor de fese în timp ce îi sugea

în continuare sfârcul. Cu jumătatea inferioară a trupului susținută de apă, ea a început să-și miște neobosită picioarele în sus și în jos, mângâindu-i șoldurile cu partea interioară a coapselor. Apa caldă dădea fiecărei atingeri o senzualitate voluptuoasă.

- Ești mai frumoasă decât am visat că poate fi o femeie, i-a șoptit el. Și-a mutat gura pe celălalt sân și i-a prins sfârcul cu buzele, smulgându-i un geamăt.

- O, Michael!

Picioarele ei s-au strâns în jurul mijlocului lui, trăgându-l mai aproape până când bărbăția lui tare s-a lipit cu totul de ea. Și-a întors pelvisul încercând să-l tragă în ea.

- Dumnezeu! Încă nu.

Cu pieptul ridicându-se în sus și în jos din pricina efortului de a se stăpâni, el s-a tras puțin înapoi și și-a sprijinit mâinile lângă umerii ei, pe piatră. Apoi s-a ridicat deasupra ei și și-a încordat fesele astfel încât mădularul lui umflat să frece în sus și în jos pliurile ei de femeie, desăvârșite și sensibile. Frenetic, înnebunitor. Era o tortură erotică între rai și iad. Ea se zvârcolea sub mângâierile carnale voluptuoase, abia respirând printre suspine disperate. Mâinile ei se mișcau convulsiv în sus și în jos pe brațele lui, alunecând lin peste mușchii uzi.

Atunci când întregul ei corp tremura gata să explodeze, el s-a retras puțin și a atins-o ca să se orienteze. Sub cârlionții diafani era fierbinte toată și deschisă de dorință.

A pătruns-o cu o mișcare lentă și posesivă. L-a învăluit o căldură catifelată, iar plăcerea era aproape insuportabilă. Ea a gemut și și-a rotit șoldurile, declanșând o mișcare aprigă și reciprocă de du-te vino. Apa se tâlăzuia în jurul trupurilor lor arzătoare. Apoi ea a țipat și unghiile i s-au înfipt adânc în spatele lui.

Contracțiile ei dezordonate l-au făcut și pe el să-și dea drumul. A gemut ca și când toată ființa lui interioară s-ar fi scurs neajutorată în ea. Climaxul a fost mistuitor, sfâșiat de incertitudini.

Pasiunea s-a stins repede, dar în loc de satisfacție el a simțit o tristețe dureroasă. Chiar și acum, când era adânc în ea, nu putea scăpa de ecoul care îl bântuia. „Ea nu este pentru tine.”

capitolul 37

Trupul lui Michael o ținuse pe Catherine de piatra povârnită, dar greutatea lui era susținută în cea mai mare parte de apa care-i înconjura. Ea savura apropierea lui și binecuvântata pace a împlinirii. Ar fi putut să adoarmă ținându-l în brațe, dar mult prea curând el s-a retras, lăsându-i senzația de deșertăciune.

- Nu știu dacă a fost înțelept, a spus el răgușit, dar sigur este că a fost plăcut. Preț de câteva clipe restul lumii nu a existat.

Deși o sărutase ușor pe tâmplă, a simțit că gândurile lui erau departe. Voia să rămână lipită de el, să-i spună cât de mult îl iubea, dar nu a îndrăznit. Crescuse în armată, așa că și-a dat seama că formidabila lui iscusință era acum concentrată asupra supraviețuirii. Momentele de ardoare fuseseră o schimbare plăcută, dar să-i abată atenția cu probleme personale ar însemna să-i pună pe amândoi în pericol. Străduindu-se să păstreze un ton prozaic, a spus:

- Mor de foame. Mi-ar fi plăcut să fi adus vreo câteva din merele acelea.

- Nu glumeam când am vorbit de prins pește. Probabil că sunt în lacul principal, este legat de mare. O să văd ce găsesc pentru cină. S-a îndreptat, și și-a trecut mâna peste față, ștergându-și picăturile de sudoare. Așteaptă-mă aici, îți aduc cămașa mea s-o pui pe tine. Era aproape uscată.

Ea s-a supus, mulțumită să se lase mângaiată de apă și să-l urmărească din priviri. Michael a ieșit din lac și s-a dus la foc, înfășurându-se iute cu flanela de corp pe care o purtase pe sub cămașă. Cu alura lui suplă și puternică, trupul gol, frumos proporționat, semăna cu cel al unui zeu. Dacă se lua după cicatrice, presupunea că zeul

în chestiune ar fi fost Marte. Era încă uluită de faptul că un bărbat atât de înzestrat în arta violentă a războiului putea fi așa de sensibil.

După ce și-a pus indispensabilii, s-a întors la bazin cu cămașa. Ea i-a apucat mâna întinsă și, cu părere de rău, a ieșit din apă. Acum, după ce se încălzise temeinic și pe dinăuntru și pe dinafară, aerul nu i se mai părea rece.

A folosit flanela de corp ca să se șteargă de apă înainte să-și tragă peste cap cămașa care-i ajungea până la genunchi. Când a scos capul printre faldurile ample de în, a văzut că Michael o urmărea cu o privire întunecată, cu ochii pe jumătate închiși. Stânjenită, s-a întrebat dacă îi părea rău că cedase avansurilor ei îndrăznețe. Poate că ar fi trebuit mai degrabă să vorbească decât să... facă ce făcuseră. Cu toate acestea, ea nu putea să regrete.

- Cum poți să prinzi un pește fără cârlig sau undiță?

- A venit momentul să folosesc tehnica momelii pe care am deprins-o de la prietenul meu țigan Nicholas. Tot ce trebuie să faci este să lași mâna să alunece prin apă, mișcând puțin degetele. Când se apropie un pește să vadă ce este, îl prinzi.

- Sunt convinsă că este mai greu decât pare, a zâmbit ea.

- Necesită răbdare și rapiditate, într-adevăr. Dar am mai făcut asta, iar foamea este un stimulent foarte convingător.

S-a îndreptat spre lacul format de flux și s-a așezat pe o piatră, apoi a vârat mâna în apă. Ea s-a dus să caute apă de băut, și se ruga în gând cu ardoare ca el să reușească. Foarte repede a găsit un izvor care susura picurând prin peretele peșterii, apoi, înainte de a dispărea în nisip, se aduna într-un mic bazin de piatră.

A băut cu sete, după care s-a întors la foc. Ședea lângă flăcări, împletindu-și părul ud într-o coadă, când Michael a scos un strigăt triumfător. A sărit în picioare și a venit spre ea, cu un pește mare și gras care încă i se zbătea în mâini.

- O să-l curăț, dacă tu găsești o modalitate de a-l găti.

Ea s-a gândit o clipă. Nu avea de fapt prea multe posibilități.

- Ce-ai zice să-l învelesc în alge și să-l coc în jar?

- Sună minunat.

Fileurile curățate s-au copt repede, cu rezultate delicioase. Nici nu s-ar fi putut ca peștele să fie mai proaspăt de-atât, iar sarea din alge pătrunsese prin carnea delicată. Bineînțeles, lui Catherine îi era suficient de foame încât să mănânce cu plăcere chiar și un pesmet tare ca piatra, din stocurile armatei.

După masă, s-a lăsat pe spate și și-a prins genunchii strânși cu brațele. Profitând de atmosfera relaxată, a întrebat:

- Cum de te-ai hotărât să te întorci pe Skoal?

El fixa focul cu privirea, iar flăcările care pâlpâiau aruncau o lumină crudă peste trăsăturile lui regulate.

- În principal, datorită fratelui meu.

- Noul duce? s-a mirat ea. Credeam că abia dacă vă vorbiți.

- Nu ne vorbeam. Fără să-și ia ochii de la foc, Michael i-a povestit despre călătoria lungă și istovitoare, despre fratele lui care venise la hanul din Great Ashburton ca să se împace după o viață de conflicte. Exprimarea lui concisă spunea poate mai mult decât intenționase despre starea lui de spirit disperată de la plecarea de pe insulă. A încheiat spunând: Stephen crede că este la fel de posibil ca tatăl meu să fi fost bătrânul duce sau fratele lui, Roderick, așa că toată povestea referitoare la legitimitatea mea ar trebui ignorată. La urma urmelor, nu vom ști niciodată cu certitudine, și de fapt nu are nici o importanță.

- Fratele tău pare un om înțelept, a constatat ea. Și generos. Mă bucur foarte mult.

- A fost ca și când aș fi întâlnit un străin pe care-l cunoșteam de o viață. Michael a scuturat din cap, apoi s-a ridicat în picioare. Vreau să mai explorez peștera. În timp ce pescuiam am observat acolo o galerie care se ramifică din asta. Se vede doar dacă te uiți din unghiul potrivit, altfel, din cauza felului în care cade lumina, este aproape invizibilă.

- Pare interesant. Vin cu tine.

Cu torțe noi în mâini, au plecat amândoi să exploreze. Fluxul atinsese punctul maxim, și aproape că umpluse galeria îngustă cu apă. Totuși, aplecându-se foarte mult, nu au fost nevoiți să înoate, reușind să înainteze pe fâșia de piatră prin apa nu prea adâncă.

Când tunelul s-a mai lărgit, Michael s-a îndreptat de spate și a ridicat torța. Încăperea era mult mai mică decât peștera principală. A aruncat o privire în jur:

- Dumnezeuule, am dat peste ascunzătoarea unor contrabandiști.

Când s-a apropiat de el, Catherine a făcut ochii mari. Zeci de butoaie mici erau stivuite pe teren mai înalt.

- Bunicul mi-a spus că în timpul războiului insulele au fost un mediu foarte prielnic pentru contrabandă, dar mă mir că butoaiile acestea au fost lăsate într-o peșteră care este un punct de reper local.

- Cred că poți să scapi din vedere ușor partea aceasta. Și pe deasupra, mă îndoiesc că vreun localnic care ar descoperi asta le-ar spune autorităților. Majoritatea comunităților își protejează negustorii de felul acesta. Michael a examinat cele mai apropiate butoaie. De obicei mărfurile de contrabandă sunt transferate destul de repede, dar acestea par să fie aici de luni, sau chiar de ani. Poate că ambarcațiunea contrabandiștilor s-a scufundat, iar încărcătura aceasta așteaptă, nerevendicată.

- Presupun că este coniac francezesc?

- Care valorează o mică avere. A cercetat restul încăperii și dintr-odată a exclamat:

Ia uite! Aici este ceva mult mai prețios.

Auzind entuzismul din vocea lui, Catherine s-a întors ca să vadă. I-a tresăltat inima. Trasă pe nisip, și pe jumătate ascunsă în semiobscuritate, era o barcă cu vâsle, de dimensiuni medii.

- Cerule preamilosiv! Crezi că am putea ajunge pe Skoal cu ea?

- Sper din tot sufletul. Michael a înconjurat lacul ca să o vadă mai bine, iar Catherine venea chiar în urma lui. Vâslele sunt aici, este și o găleată de tablă pentru scos apa dinăuntru, iar coca pare solidă. Ajută-mă să o duc la apă.

Ea a înfipt torța în nisip, apoi a tras de copastie din partea opusă celei în care se afla Michael. Barca a alunecat în apă aruncând stropi împrejur.

- Nu pare să aibă vreo spărtură mare, a conchis el. Tocmai am descoperit o cale de a scăpa de aici.

- Poate lupta o barcă mică așa cum este asta cu stâncile și curenții? a întrebat ea plină de îndoieli, dar dorindu-și să-l creadă.

- În anumite privințe, o să fie mai ușor decât cu un vas mai mare. Dar cu siguranță vom avea șanse mai mari decât dacă am încerca să înotăm. Michael a cercetat tunelul de la intrare. Furtuna va trece până când va veni refluxul și vom putea ieși din grotă. Atunci va fi întuneric. Chiar dacă Haldoran ne va aștepta în golf, lucru de care mă îndoiesc, avem șanse bune să scăpăm de el.

- Când crezi că se va dezlănțui furtuna?

- S-a dezlănțuit deja. Acum urlă pe-afară.

- De unde știi?

- Așa simt, a zis el ridicând din umeri. E un soi de neliniște interioară, asta e tot ce pot să spun. Furtuna a început cam acum o oră. Deși e foarte puternică, o să treacă repede.

Ea tot nu înțelegea, dar își dorea să-l creadă pe cuvânt.

- Ce e sub vâsla de pe partea ta?

Michael a dat vâsla la o parte și a fluierat surprins.

- O sabie. A ridicat-o cu grijă de pe fundul bărcii, iar lumina torței s-a reflectat pe lama ei. A fost unsă ca să reziste la umezeală, a constatat el.

A încercat-o. Când și-a întâlnit războinicul, sabia s-a însuflețit, strălucitoare și ucigătoare.

Catherine a rostit mulțumiri fierbinți în minte, gândindu-se încă o dată la zeii războiului și la arhanghelul care conducea oștile din ceruri. Călătoria dintre cele două insule avea să fie primejdioasă, dar acum li se oferea o șansă. Dacă cineva putea transforma o șansă în victorie, acela era Michael.

Amy se dusesese în bibliotecă să citească, dar când a început furtuna, s-a ghemuit în scaunul de la fereastră

să privească, Vântul și ploaia sălbatică băteau în geamuri. Departe, jos, valurile se izbeau de stâncă, iar stropii zburau în atmosferă și se amestecau cu picăturile de ploaie.

Deși ar fi fost mai feminin să-i fie frică de furtună, găsea o anumită satisfacție în violența ei. De zile întregi se tot vântura prin așa-numitul, în mod ridicol, Ragnarok. Lordul Haldoran îi tot spunea că mama ei era prea ocupată cu îngrijirea seniorului ca să o vadă, dar Amy era din ce în ce mai nerăbdătoare. O ajutase de ani de zile la îngrijirea bolnavilor. I-ar fi fost un ajutor, nu o povară.

Data următoare când îl va vedea pe lordul Haldoran, avea să insiste să fie dusă la mama ei. Sau poate că n-ar fi trebuit să mai aștepte. El nu prea stătea pe-acasă; nu-l mai văzuse din zorii zilei precedente. A doua zi de dimineață, după ce se potolea furtuna, intenționa să se strecoare afară de una singură. Insula nu era prea mare. Fără îndoială că avea să găsească drumul spre reședința lordului.

Nu trecuse prea mult timp de la luarea acestei hotărâri când ușa bibliotecii s-a deschis și a intrat lordul Haldoran. Ea a sărit în picioare și a mers spre el.

– Bună ziua, domnule. A făcut o reverență. Pot merge acum să-mi văd mama? Dacă muncește atât de mult, va fi bucuroasă să o ajut.

El a clătinat din cap, cu o expresie gravă pe chip.

– Mă tem că am vești proaste pentru tine, Amy. Te rog să stai jos. A condus-o spre canapea. Trebuie să fii curajoasă, draga mea.

Ea și-a smucit umărul din strânsoarea lui și l-a privit fix, paralizată de frică. Erau aproape aceleași cuvinte pe care le folosisese colonelul regimentului când venise să le aducă vestea morții tatălui ei.

– Nu, a murmurat. Nu.

– Nu știm sigur, dar se pare că noaptea trecută mama ta s-a hotărât să ia o pauză și a părăsit camera bolnavului. Probabil că s-a dus să facă o plimbare pe stânci și... nu s-a mai întors. Am căutat-o pe insulă, dar n-am găsit-o. Nici un barcagiu nu a dus-o pe continent.

Pe vârful stâncilor erau urme ca și când cineva ar fi căzut și a încercat să se agațe ca să nu cadă de pe marginea lor. Asta a fost găsit adus la mal în golful de dedesubt.

I-a dat lui Amy un șal ud.

Ea a scâncit de durere. Mama ei își cumpăraseră șalul din Bruxelles. Deși prețurile erau foarte rezonabile acolo, mama trebuise să fie convinsă să-și cumpere ceva pentru ea...

- Mama nu poate fi moartă! A însoțit armata toată viața ei. Cum putea să cadă de pe o stâncă idioată?

- Era ceață și era foarte obosită, a spus Haldoran blând. A alunecat pe iarba udă, o rafală de vânt... insula poate fi foarte periculoasă pentru nou-veniți.

I-a pus iarăși mâna pe umăr, făcând-o să înghețe. Era ceva în neregulă cu felul în care o atingea. Mâna lui era grea și posesivă. Și, în ciuda celor spuse de el, fata nu credea că mama ei putea fi atât de proastă încât să cadă de pe o stâncă. Și-a ridicat privirea spre lordul Haldoran, dorind să protesteze în continuare, apoi și-a înghițit vorbele. Dacă ceva era în neregulă, Înălțimea Sa era părtaș la asta.

- Haide, draga mea. A încercat să o cuprindă în brațe. Nu trebuie să-ți faci griji, Amy. Faci parte din familie. Am promis că o să avem întotdeauna grijă de tine.

- Mă duc în camera mea. Vreau... vreau să fiu singură, a bâiguit ea fără a-și mai putea reține lacrimile.

- Bineînțeles, a spus el cu aceeași voce blândă, îndatoritoare și *prefăcută*, după cum și-a dat Amy seama. Ce tragedie. Mama ta a fost o femeie minunată. Ține minte doar că voi avea grijă de tine întotdeauna.

Ea a ieșit în fugă din încăpere, purtându-se deliberat mai mult ca un copil de șapte ani decât ca unul de unsprezece, și nu s-a oprit decât când a ajuns în camera ei, două etaje mai sus. În timp ce fugea, a observat că unul din oamenii Înălțimii Sale o urmărea. Erau câțiva, toți duri și morocănoși, și semănau atât de bine între ei încât ea îi botezase „trolii”. Spre deosebire de soldații obișnuiți pe care îi cunoscuse din armată, trolii erau tăcuți și neprietenoși. Pentru prima dată și-a dat seama că unul era întotdeauna în apropierea ei. O păzea?

A trântit ușa camerei după ea și a răsucit cheia, izolându-se de lume. Apoi s-a aruncat pe pat și și-a îngropat fața în palme în timp ce încerca să-și înăbușe suspinele. Când a reușit, s-a întors pe spate și a fixat tavanul cu privirea.

Nu pusese niciodată la îndoială cinstea lordului Haldoran. La urma urmei, era prietenul și vărul mamei ei. Dar nu fusese un prieten chiar atât de apropiat, precum colonelul Kenyon sau căpitanul Wilding. Dacă Înălțimea Sa mințise că fusese trimis de mama ei? Mătușa Anne aproape că refuzase să-i dea voie să plece pentru că Înălțimea Sa nu avea un bilet.

Dar de ce s-ar fi deranjat lordul Haldoran să o răpească? Nici măcar nu-i plăceau copiii.

S-a gândit intens. Poate că voia s-o forțeze pe mama ei să se mărite cu el, ca într-o poveste de dragoste încărcată de mister. În viața reală nu se prea întâmpla așa ceva, dar mama ei era cea mai frumoasă femeie din lume. Bărbații începeau adesea să se comporte ciudat în preajma ei.

Oricare ar fi fost motivul, un lucru era clar. Trebuia să scape de acolo, și asta cât de curând.

Amy s-a ridicat și s-a dus la fereastră. Rafalele de vânt și ploaia o zguduiau, iar până la pământ era cale lungă. Totuși, putea face o frânghie din așternuturile patului. Din fericire, casa fusese construită într-un stil care cuprindea o mulțime de console pe care s-ar fi putut odihni dacă era necesar. Avea să evadeze când se mai potolea furtuna. Apoi avea să găsească drumul spre casa lordului. Poate că mama ei era acolo.

A închis ochii, încercând să-și înghită alte lacrimi. „Mamă, te rog să trăiești!”

capitolul 38

Au părăsit peștera de îndată ce refluxul a coborât suficient cât să treacă barca prin tunelul de intrare. Catherine și Michael stăteau întinși în barcă, iar el împingea în bolta colțuroasă ca să o facă să înainteze.

Se frecau de pereții de piatră cu fiecare val de apă, dar în cele din urmă au ajuns afară, în noaptea de catran.

Când s-a ridicat în șezut, Catherine avea un junghi în ceafă. Se simțea ca un șoarece care iese dintr-o gaură, pândit de o pisică flămândă. Dar nu se auzeau nici strigăte, nici împușcături; Haldoran și oamenii lui ori se întorseseră pe Skoal, ori se adăpostiseră pe timpul nopții.

Așa cum prevăzuse Michael, furtuna trecuse, dar înaintea să pună vâslele în suporturile lor, un val i-a lovit în plin. Au fost împrăștiați de șuvoaie de apă care le-au muiat hainele abia uscate. Michael a început să vâslească în grabă până când barca s-a stabilizat și s-a depărtat de mal.

- Fii foarte atentă, a îndemnat-o el. Golful este plin de stânci.

Catherine a dat din cap că a înțeles și s-a lăsat în genunchi la prora ca să observe orice pericol din adâncuri. Michael nu putea să vadă ce se petrece în față, iar ea era perfect conștientă că îi lipsea acuitatea lui vizuală, mult mai bună pe timp de noapte. Norii mânați de vânt acopereau aproape tot cerul, iar ea vedea foarte greu. A scrutat zarea cu ochii mijiiți. Chiar în față, spre stânga, era o siluetă lăptoasă, de formă neregulată, ce părea să fie spumă.

- Trage spre dreapta. Cred că pe stânga e un grup de stânci.

- Dreapta, a repetat el. Barca s-a înclinat într-o parte și vreo șase lovituri de vâslă i-au ferit de o stâncă parțial scufundată.

În fața lor, apa părea limpede, așa încât Catherine și-a luat un scurt răgaz, s-a răsucit și a scos apa din barcă. Slavă Domnului că braconierii lăsaseră găleata.

Abia ieșiseră din golf în largul oceanului, și condițiile s-au înrăutățit. Furtuna lăsase în urmă valuri uriașe care izbeau violent mica lor ambarcațiune. Se întreba înnegurată dacă Michael va reuși să țină cursul printre valuri și curenți. Urmărirea de pe insula Bone demonstrase că avea un fenomenal simț al orientării și că simțea terenul, dar acum erau pe apă, un canal pe care-l traversase doar

o singură dată, și atunci pe lumina zilei. Era posibil să rateze insula cu ușurință și să se piardă în largul mării.

Și-a alungat gândurile negre din minte. Tot ce putea să facă era să fie atentă și să mai scoată apa din barcă, și Dumnezeu îi era martor, avea să se achite de sarcini foarte bine.

Amy ațipise puțin, lăsând fereastra de la camera ei întredeschisă ca să poată să vedea cum evolua vremea. Liniștea de după furtună a trezit-o. Lăsase o lumânare aprinsă, iar ceasul de pe cămin arăta că era aproape două dimineața. Perfect. Desculță, s-a dus să se uite afară. Încă mai bătea un vânt pătrunzător, dar ploaia se oprise. Nu era nici urmă de mișcare în apropiere de Ragnarok.

S-a dezbrăcat de cămașa de noapte și și-a pus hainele de băiat pe care le purtase în plimbările lungi din peninsulă. Adusese veșmintele cu ea în caz că s-ar fi dus să se cocoțe pe stâncile de pe Skoal. Pantalonii trei sferturi îi erau puțin strâmți; crescuse. Dar avea să se descurce cu ei.

După ce s-a îmbrăcat, a deschis cu grijă ușa și s-a uitat atentă pe coridor. Așa cum se așteptase, unul dintre troli moțâia pe coridor, la doar câțiva metri depărtare. Ca să plece, ar fi trebuit să pășească drept peste el, așa că era obligată să aleagă fereastra.

A încuiat din nou ușa și a scos funia pe care o făcuse din cearșafuri. A legat un capăt de piciorul patului, pe celălalt l-a aruncat pe fereastră. Ajungea fix până la pământ.

S-a cocoțat pe pervaz și a început să coboare. Vântul năvalnic o făcea să se legene dintr-o parte în cealaltă a zidului rece de granit. Nu-i fusese niciodată teamă de călărit sau de trupele franceze, dar nu-i plăceau deloc înălțimile. Cu hotărâre, a fixat zidul cu privirea în timp ce cobora. Câtă vreme nu se uita în jos, totul avea să fie bine.

La un moment dat însă, cearșaful a început să se rupă. Simțea vibrațiile în palme și i s-a strâns inima. O cădere

de la această înălțime ar fi ucis-o. A privit în jos. Cea mai apropiată consolă era la câțiva metri dedesubt.

Ultimele fire din cearșaf s-au desfăcut cu un pârâit îngrozitor. S-a folosit de toată forța ei de băiețoi și a sărit spre consola îngustă, rugându-se să-și poată ține echilibrul când ajungea acolo.

Traversarea canalului a fost un coșmar fără sfârșit. Pe Catherine o dureau brațele de la scos apa din barcă și îi ardeau ochii de la efortul făcut cât a stat de veghe. Din fericire, norii erau spărți de un vânt puternic. A apărut luna, care se vedea doar pe jumătate, iar lumina ei rece a dat la iveală o insuliță spre dreapta. Era prea departe ca să fie un pericol, dar tânăra femeie și-a sporit vigilența. Insulițele erau deseori înconjurate de mici stânci deosebit de periculoase. Cu colțul ochiului a zărit un vârtej de apă.

- Stânga puternic, *acum!*

Michael s-a conformat, dar nu suficient de rapid ca să evite să se frece de stânca ascuțită. Ambarcațiunea s-a zgâlțâit și s-a aplecat spre stânga. Un val s-a spart chiar peste barcă, udându-i learcă pe amândoi. Catherine a clipit ca să-și scoată apa din ochi.

- Acum *dreapta!*

După câteva minute de vâslit au ieșit din zona periculoasă. După aceea, Catherine a tot scos apa până n-a mai rămas prea multă în barcă.

- Ai idee cât de aproape suntem de Skoal? a vrut ea să știe.

Michael s-a oprit, lăsând vâslele să plutească. În momentele de dinainte ca norii să învâluie din nou luna, ea văzuse cum umerii lui lați se încovoiau de oboseală. A răspuns:

- Cred că nu suntem departe. Ascultă.

Și-a ascuțit auzul. Prin zgomotele nopții se distinge un ecou puternic.

- Brizanți în față.

- Bine. Michael a început să vâslească din nou. Dacă am judecat corect, vom atinge uscatul pe insula mică, nu departe de casa lui Haldoran.

Ea s-a întors din nou la prora, mijindu-și ochii în întuneric:

- Cum naiba poți să-ți dai seama?

- Am moștenit instinctul de porumbel călător.
Un talent util pentru un soldat.

- Inima îmi spune să mă duc după Amy imediat, dar rațiunea mă îndeamnă să mergem la castel după ajutor, a meditat Catherine cu glas tare.

- Poate. Dar s-ar putea să ne ia timp să convingem pe cineva că Haldoran este un ticălos. Vocea i-a devenit sumbră. Totodată, va fi mai în siguranță dacă vom reuși să o luăm de acolo printr-o incursiune secretă decât în urma unei lupte decisive.

Avea dreptate; Catherine nu-și făcea iluzii că abominabilul ei văr nu avea s-o vatăme pe Amy din pură răutate dacă se confrunta cu spectrul înfrângerii. Își înghiți anevoie nodul din gât.

- Înainte spre Ragnarok!

Lordul s-a trezit mai ușor de această dată. Era încă întuneric, dar pe cer se zăreau primele semne ale zorilor. A întors capul. Davin Penrose stătea lângă pat, cu chipul tensionat de neliniște.

- C... cât a trecut de când am trimis după tine? a murmurat bătrânul.

Peste chipul lui Davin a trecut un surâs de ușurare:

- Am primit mesajul aseară, cam acum opt ore.

În regulă. Lordul se temea să nu fi trecut zile de când dormea.

- Catherine?

- A dispărut, a spus intendentul grav. Am scotocit insula, dar nici urmă de ea. V-a îngrijit zi și noapte. Cel mai probabil s-a dus să se plimbe acum două seri și a căzut de pe o stâncă.

- Nu! Conștient că puterile îi erau limitate, seniorul și-a ales vorbele cu grijă. Clive a răpit-o pe fiică-sa și a șantajat-o pe Catherine ca s-o convingă să-l alunge pe așa-zisul ei soț.

- Așa-zisul? s-a mirat Davin.

-Adevăratul ei soț a murit. Acesta este un prieten sau un iubit sau ceva de felul ăsta, a spus lordul nerăbdător. Omul s-a întors să o vadă pe Catherine. Clive i-a găsit împreună și i-a capturat. Planul lui era să-i ducă pe insula Bone și să-i vâneze ca pe niște șobolani.

-Sfinte Dumnezeule! Chipul lui Davin era alb ca varul. Ieri mi s-a părut, o dată sau de două ori, că aud împușcături venind dinspre Bone.

Lordul a închis ochii încercând să-și controleze valul neașteptat de emoție. Era posibil să fie prea târziu. Catherine îl decepționase, dar... ajunsese să țină la ea.

-Cum ați aflat toate astea? a vrut intendentul să știe.

-Toată lumea vorbea în fața mea ca și când eram deja mort. Seniorul a inspirat adânc, străduindu-se să-și aleagă vorbele cu grijă: Clive o ține prizonieră la Ragnorak pe fiica lui Catherine. Ia câțiva oameni din miliție și du-te să o scoți de-acolo. Nu știu dacă este și Clive acolo, dar să fiți înarmați. Este nebun și periculos. După ce luați copilul, traversați pe Bone și vedeți dacă... Catherine și bărbatul acela mai sunt în viață. Dacă ea nu mai este... Vocea i s-a stins.

Davin a acceptat povestea aceasta nemaiauzită fără o vorbă. Ridicându-se în picioare, a spus:

-Plec de îndată ce pot să adun șase oameni. Mai întâi spre Ragnarok, apoi spre Bone.

-Nu te încrede în Clive.

-Niciodată nu am făcut-o.

Intendentul s-a răsucit încet pe călcâie și a ieșit din încăpere.

Lordul a închis ochii și a făcut eforturi să nu plângă. Era un om bătrân. De acum ar fi trebuit să se deprindă cu pierderile.

Pe Skoal nu se vedea nici măcar o singură lumină, dar asta nu era surprinzător la acea oră din noapte. Se apropiau de insulă, și Catherine și-a dublat atenția, știind că această ultimă porțiune era cea mai riscantă.

Curenții au devenit mai puternici, învârtelind barca înainte și-napoi. Michael găfâia istovit în efortul

de a menține direcția. Zgomotul brizanților era tot mai intens, și simțea vibrațiile în tot corpul. În fața lor se deslușea silueta unei insulițe.

Catherine l-a avertizat, și el a reușit să redrezeze barca, însă un curent îngrozitor a smuls-o, împingând-o către o stâncă țuguiață. A strigat din nou să-l prevină. Creasta de piatră se zărea amenințător deasupra lor, aproape cât să-i atingă. Într-o clipită, Michael a tras barca dincolo de obstacolul mortal.

Luna a ieșit din nou de după nori, luminându-le calea.

- Suntem la numai vreo două sute de metri distanță, a raportat ea. După zgomotul brizanților, este o plajă, dar nu văd stânci.

- În regulă, a spus el cu răsuflarea tăiată. Așa arată malul în partea sudică a insulei mici.

Valurile au prins barca și au împins-o spre uscat. Erau destul de aproape ca să vadă dunga palidă, unduitoare a valurilor care se spărgeau. Catherine și-a încheștat mâinile de copastie, înspăimântată de viteza cu care zburau spre țărm. O părticică din ea îi spunea că nu vor supraviețui acestei aventuri înfricoșătoare, în vreme ce alta îi șoptea că Michael putea să facă *orice*. În rest era concentrată să depisteze obstacolele.

A văzut prea târziu stânca amenințătoare, chiar aproape de suprafață.

- Ai grijă, la dreapta!

În timp ce Michael încerca să îndrepte barca, o vâslă s-a izbit de stâncă zdrobindu-se. A țipat:

- Ține-te bine!

Scăpată de sub control, barca s-a răsucit, s-a înclinat și s-a izbit de o altă stâncă. Impactul aproape că a aruncat-o pe Catherine afară. Apa a năvălit prin scândurile găurite.

Dar se mișcau prea repede ca să se scufunde. Un val uriaș i-a ridicat în aer cu o smucitură care i-a întors lui Catherine stomacul pe dos. Barca părea să rămână suspendată la nesfârșit. În cele din urmă, valul i-a azvârlit pe mal. Barca s-a răsturnat, iar Catherine a fost aruncată afară, însă un curent submarin violent a tras-o înapoi

spre mare, rostogolind-o neobosit pe fundul apei. Nepu-
tincioasă, se îneca, fără să se poată elibera...

În cele din urmă Michael a apucat-o și a săltat-o în
picioare:

- Ridică-te! Aproape am ajuns!

Valurile se opinteau să-i tragă la fund, dar el o ținea
dreaptă, și strânsoarea lui era singurul lucru cert într-o
lume tumultuoasă. Ultima porțiune părea interminabi-
lă, un povârniș de piatră înșelător, cu alge și valuri for-
midabile. Apoi, deodată s-au găsit dincolo de atingerea
apei. Au mai mers împleticit vreo zece pași, după care
s-au prăbușit la pământ, ținându-se strâns unul de altul.
Catherine avea senzația că plămânii aveau să-i explodeze
din cauză că respira atât de greu.

- Ești bine? a murmurat el.

Tânăra femeie a făcut un inventar al loviturilor și
durerilor:

- Câteva vânătăi și o dorință fierbinte de a nu mai
urca vreodată pe o barcă.

- Curajoasa Catherine, a chicotit el abia răsuflând.

- Nu, la contrazis ea ferm. Lașa, istovita Catherine,

- Nu trebuie decât să mai mergem un pic.

S-a desprins din îmbrățișare cu regret. Atingerea lui
facea ca totul să pară posibil.

După ce s-au ridicat, a băgat de seamă că Michael
reușise să păstreze sabia și colacul de frânghie ale con-
trabandistului. Uimitor.

- Recunoști locul unde ne aflăm?

- Cred că Ragnarok este la mai puțin de opt sute de
metri distanță. Și-a scos puloverul și l-a stors de apă,
după care a stors atât cât a putut și celelalte veșminte.
Nu ne va lua prea mult timp să urcăm colina și să ajun-
gem acolo.

- Și după aceea? a întrebat Catherine în timp ce-și
storcea și ea jacheta.

Michael a zâmbit, iar dinții lui au strălucit în întune-
ric albi, ca de lup:

- După aceea, draga mea, îl vom învinge pe balaur
chiar în bârlogul lui.

Lui Davin i-a luat timp să adune o mână dintre cei mai buni membri ai milițiilor de pe insulă. I-a convocat la grajdurile castelului, unde le-a dat puști și le-a explicat situația pe scurt. Vorbele lui au fost primite calm, cu semne afirmative din cap. După toate aparențele, nimeni nu se îndoia că Haldoran era un ticălos. Pe de altă parte, Catherine și soțul ei – sau cine o fi fost el – le făcuseră o impresie bună insularilor.

Bărbații înhămau caii la o căruță când la grajduri a apărut agale un străin bine îmbrăcat. Davin a ridicat făclia și l-a scrutat atent:

– Cine dracu' ești?

– O dimineață bună și vouă, a replicat nou-venitul ridicând din sprâncene. Omul era înalt și șaten, cu o voce la fel de elegantă ca și veșmintele.

– Îmi pare rău, nu am intenționat să fiu nepoliticos, a spus Davin, dar suntem pe punctul de a pleca. Avem niște probleme.

– Dacă sunt probleme, atunci fratele meu mai mic se află chiar în miezul lor, a oftat străinul. Ce s-a mai întâmplat?

Frate? Davin l-a privit cu ochii îngustați și și-a dat seama că între el și bărbatul care fusese cunoscut drept soțul lui Catherine Melbourne exista o asemănare notabilă. A decis să răspundă cu o altă întrebare:

– Cine ești și ce faci aici la ora asta?

– Numele meu este Ashburton și am ajuns pe insulă aseară. Cred că fratele meu se află în vizită aici. Fiindcă îl cunosc pe lord, m-am decis să trec pe la el, a replicat gentlemanul destul de vag. Din cauza furtunii am sosit atât de târziu, încât barcașul care m-a adus mi-a sugerat să rămân la el acasă. M-am trezit devreme și m-am hotărât să fac o plimbare.

– Dacă zici dumneata... a mormăit Davin.

Privirea lui Ashburton s-a îndreptat spre căruță.

– Aveți nevoie de ajutor în expediția asta a voastră? Întâmplător am asupra mea pistolul cu care călătoresc.

Ashburton părea zdravăn, și dacă era fratele presupusului soț al lui Catherine, avea dreptul să vină cu ei.

- Urcă-te în căruță. Îți povestesc puținul pe care-l știu în drum spre Ragnarok.

- Amurgul zeilor? a tresărit Ashburton.

- Sincer, sper că nu.

Căruța cu micul grup se hurduca în viteză spre insula mică, iar Davin nădăjduia că numele nu se va dovedi profetic.

În ciuda oboselii, Catherine aproape că alerga când s-au apropiat de Ragnarok. Soarele răsărea devreme în acest anotimp, iar cerul se lumina deja spre est.

Mai prudent, Michael o mai reținea, asigurându-se că foloseau orice posibilitate ca să se ascundă. Când s-au apropiat de casă, a spus încetișor:

- Haldoran ți-a lăsat de înțeles unde o ține pe Amy?

- A zis că este într-una din cele mai bune camere de oaspeți, cu o priveliște frumoasă spre mare.

- Atunci ne ducem pe partea cu oceanul, poate descoperim unde ar putea să fie.

Au dat ocol casei pe furiș. Deși cerul se mai luminase, umbrele erau încă pregnante. Catherine a scrutat ferestrele, întrebându-se dacă instinctul matern putea reuși acolo unde privirea dădea greș. Pe zidul casei flutura ceva lung și deschis la culoare.

- Spune-mi, reușești să-ți dai seama ce este chestia aceea albicioasă?

Michael s-a uitat într-acolo și a înlemnit.

- Pare o frânghie făcută din cearșafuri. Și dedesubt... Dumnezeule, cred că silueta aceea întunecată este Amy, ghemuită pe un pervaz.

Catherine, simțind că i se tăia respirația, s-a desprins de Michael și a fugit spre casă. La baza zidului a strigat cu voce tremurătoare:

- Amy, tu ești?

- Mama! Silueta întunecată s-a clătinat. Preț de o clipă înfricoșătoare, Catherine a crezut că fiica ei avea să cadă, însă apoi s-a sprijinit iar de zid. Am..., am rămas agățată aici.

Michael a venit lângă Catherine să le mustre:

- Vorbiți încet! A continuat cu blândețe: Sunt colonelul Kenyon, Amy. Ești nevătămată?

- Da, domnule. Am încercat să evadez.

- Ce fetiță curajoasă! Rămâi unde ești, și vin să te iau.

- Cum o să faci asta? a întrebat Catherine cu un nod în gât.

- O să mă sui în copacul acela din colț, a explicat el în timp ce desfăcea frânghia. De acolo, o să arunc un laț peste chestia aia de piatră de sub acoperiș și apoi o să mă balansez până la pervazul unde este Amy. După care o să coborâm împreună.

Și-a desprins sabia și a pus-o pe pământ.

Ea se uita țintă în sus, abia reușind să o distingă pe Amy, și cu atât mai puțin „chestia de piatră”. Era îngrozitor să o aibă pe Amy atât de aproape, dar într-un pericol așa de mare. A spus cu voce sugrumată:

- Ai grijă.

- Întodeauna am, a asigurat-o el atingând-o fugitiv pe umăr, după care s-a îndreptat spre copac și a început să se cațare.

Catherine o urmărea pe fiica ei, dar era așa de speriată, că abia putea să respire. Chiar dacă Michael făcuse să pară că salvarea avea să fie ușoară, știa cât este de periculos. S-ar fi putut să se rupă frânghia, chestia de piatră ar fi putut să cadă, ar fi putut să-i vadă cineva.

Cele două persoane pe care le iubea cel mai mult erau în primejdie, și tot ce putea ea să facă era să se roage.

Un strigăt bizar l-a sculat pe Haldoran din somn. Nu era un pescăruș sau vreo altă specie din fauna insulei. S-a dat jos din pat și s-a dus la fereastră. Se iveau zorile. Era timpul să se trezească, să ia micul dejun și să se întoarcă pe Bone. Abia aștepta o nouă zi de vânătoare.

Cu colțul ochiului a observat o mișcare, și s-a întors să se uite mai bine. Ce naiba?

O siluetă întunecată se legăna imprudent pe zid, oprită cam la jumătatea distanței până la sol. Kenyon! Iar aceea de jos era Catherine, cu chipul oval și palid

privind în sus. Pe toți dracii! Nu numai că scăpaseră cumva de pe Bone, dar avuseseră îndrăzneala să vină la Ragnarok.

Lumina care creștea încet i-a permis să descopere că mai era încă o siluetă scundă lângă Kenyon. Amy. Se părea că puștoaica încercase să evadeze. Era la fel de nedemnă de încredere ca și maică-sa. Acum trebuia să se debaraseze și de ea.

S-a răsucit rapid și a tras de șnurul soneriei. Era deja pe jumătate îmbrăcat când și-a făcut apariția Doyle, somnoros.

- Scoală-i pe ceilalți, pune-i să se îmbrace și să-și aducă armele în holul din față acum! a ordonat el răstit. E timpul să plecăm la vânătoare.

După ce a aterizat pe pervaz lângă Amy, Michael a întrebat-o pe un ton absolut firesc:

- Ce s-a întâmplat?

- Am făcut o frânghie din cearșafuri, dar s-a rupt, a povestit ea ștergându-se cu dosul palmei pe fața murdară. Am reușit să sar pe pervazul ăsta, dar n-am mai putut să mă duc nici în sus, nici în jos.

- Stai de mult aici?

- De-o veșnicie! Vocea i-a tremurat. Aseară lordul Haldoran mi-a spus că mama a murit, așa că am hotărât că trebuie să evaderez ca să aflu dacă ăsta e adevărul.

„Nemernicul!“ Michael a mormăit o înjurătură pe care nu ar fi trebuit să o folosească în prezența unui copil. Probabil că Haldoran era în casă, și asta făcea ca situația lor să fie și mai primejdioasă. Ascunzându-și îngrijorarea, a spus calm:

- După cum vezi, a mințit.

- Aș putea să-l omor pentru ce-a spus!

În glasul ei nu era nimic copilăresc.

- O să fac tot posibilul să-l omor eu pentru tine.

În timp ce el încerca frânghia, l-a întrebat:

- De ce ești cu mama?

Michael s-a hotărât rapid să-i spună o versiune prescurtată a adevărului.

- Mama ta avea emoții în legătură cu vizita pe Skoal. Și cum suntem prieteni, m-a rugat să vin cu ea. Cum Amy a acceptat spusele fără comentarii, el a continuat: Cel mai simplu este să te iau în cârcă. O să fie cam înfri-coșător. Poți s-o faci?

- Fac orice, ca să ajungem jos! a strigat ea cu mult entuziasm.

Michael a zâmbit și s-a lăsat pe vine ca ea să se poată urca. Deși trupul zvelt îi era rece ca gheața, s-a prins strâns cu mâinile și picioarele de el.

- Gata?

- Da, domnule.

S-a desprins de pervaz, cu Amy care se ținea strâns ca o maimuță în spina lui. Vântul îi biciuia, făcând frânghia să se balanseze, iar greutatea lui Amy îl dezechilibra grozav. Coborârea lentă s-a transformat într-un test de forță brută, resursă care era în primejdie să se sfârșească după zile întregi de eforturi practic neîncetate. Întâi o mână, apoi cealaltă. Lin până la capăt, ca să n-o izbească pe față de zid. Când a pus piciorul pe pământ, palmele îi erau carne vie, iar brațele îi tremurau de efort.

- Mami!

Amy a sărit pe sol și s-a repezit în brațele lui Catherine, care plângea. Michael s-a sprijinit de zid și a respirat adânc, sacadat, urmărindu-le cum se îmbrățișau. Cum ar fi fost oare să trăiască și el o asemenea dragoste reciprocă plină de tandrețe? Spera că Amy își dădea seama cât de norocoasă era. Așa se părea.

- E timpul să pornim, le-a anunțat el recuperându-și sabia. Haldoran este aici, așa că trebuie să plecăm fără să fim văzuți.

- Am înțeles, să trăiți, domnule colonel!

Cu un zâmbet larg pe față, Amy s-a întors spre el, ținându-și mama de mână. Chipul lui Catherine strălucea.

În timp ce se îndepărta de casă cu cele două protejate, până și Michael a cutezat să se simtă încrezător. Încă vreo câteva minute, și aveau să fie în siguranță. Doar câteva minute...

capitolul 39

Deși răsărea soarele și obiectele se vedeau limpede, Michael nu a încercat să-i țină ascunși pe cei din micul său grup. Viteza era mai importantă decât camuflajul. După ce traversau Gâtul spre insula mare, puteau să se facă nevăzuți în tufișurile sărăcicioase, dar până atunci erau vulnerabili. Avea sabia în mână, dar spera să nu fie nevoie de ea.

Când zgomotul valurilor care se spărgeau le-a dat de veste că sunt aproape de Gât, a spus:

- Amy, pe aici ai venit când Haldoran te-a adus la el acasă?

- Gâtul, s-a strâmbat fata. Este îngust și înfricoșător. Mă bucur că este lumină suficientă ca să vedem drumul.

- Atunci știi că trebuie să fii atentă.

- O să fiu. A strâns mai tare mâna mamei. Nu-mi plac înălțimile.

- Mă tem că nici mie, scumpa mea, a răs Catherine amuzată.

- Atunci e un noroc că nu vei traversa, a spus târăgănat o voce indolentă. Brusc, în tufișurile de o parte și de cealaltă a potecii s-a produs mișcare. Cinci bărbați au ieșit în drum, grozăvinduse cu încrederea unor bătauși bine înarmați. Haldoran și Doyle erau pe partea stângă, pe când ceilalți trei pușcăriași se postaseră exact în fața fugarilor, barându-le drumul spre Gât.

Conștient că nu avea decât o clipă ca să acționeze, Michael s-a năpustit asupra pușcăriașilor din fața lui. Prima lui lovitură de sabie a retezat mâna în care ținea arma bărbatul căruia îi rupsesse falca în lupta de mai devreme. Fără să se oprească, s-a răsucit rapid și l-a înjunghiat pe cel de-al doilea bandit în umăr. În timp ce individul se retrăgea împleticindu-se, Michael și-a tras sabia cu o mișcare bruscă și a sărit asupra celui de-al treilea, înfigându-i ticălosului lama adânc în coapsă. Victima s-a prăbușit la pământ cu un urlet, iar Michael a strigat:

- Fugiți!

Catherine și Amy s-au năpustit prin breșa pe care o crease el, luând-o la fugă pe istm. Fără să piardă o secundă uitându-se după ele, s-a întors să-și înfrunte adversarii.

Primii trei bărbați nu-și reveniseră încă, dar Doyle pusese deja pușca la ochi, cu o privire ucigătoare. Când arma a bubuit, Haldoran a lovit țeava cu latul sabiei, iar glonțul a fost deviat în pământ, fără să rănească pe cineva.

-Nu-l omorî! a strigat răstit. Vreau s-o fac chiar eu. A înaintat cu pas țănoș, cu sabia ridicată, pregătită. Lumina dimineții timpurii strălucea pe splendida armă sarazină pe care o mai mânuise o dată în duelul cu Michael. De data asta ai câștigat tu un punct, Kenyon. Ai atacat la fel de rapid ca atunci când te-am prins cu Catherine în dormitorul lordului. Ar fi trebuit să-mi amintesc tactica.

-Dacă n-ai fi un amator, ți-ai fi amintit.

Michael se retrăsese pe istm, urmărindu-l pe celălalt bărbat cu ochi de vultur. Ochii dădeau semnalul și direcția unui atac. Haldoran l-a ținut amenințator cu privirea:

-Mi-ar plăcea să nu mă grăbesc, dar o să fiu nevoit să te ucid repede, ca să le putem prinde pe Catherine și pe odrasla ei.

-Va trebui să treci prin mine ca să pui mâna pe ele, a spus Michael calm. S-ar putea să fie mai greu decât îți imaginezi.

-Zău? Cu pas ușor și cu privirea aprigă, Haldoran a pus piciorul pe istm. Te-am mai învins o dată și nu erai vlăguit atunci. Știu al dracului de bine că mă întăreai când ai susținut după aceea că m-ai lăsat să câștig. De data aceasta, nu se va mai pune problema victoriei mele.

S-a avântat cu o viteză fulgerătoare.

Avertizat de sclipirea scurtă din privirea adversarului său, Michael a parat. Oboseala îi încetinise reflexele, și de-abia a reușit să evite lovitura la timp.

Haldoran a reacționat cu o serie de atacuri brutale și puternice. În lumina soarelui care se ridica, sabia

a strălucit roșu-sângeriu atunci când a fandat, mai să străpungă apărarea adversarului său. În timp ce Michael se retrăgea, Haldoran a șuierat batjocoritor:

- Asta nu prea arată a sabie. Unde-ai găsit-o?

- În peștera unor contrabandiști. Este o armă obișnuită de marină, a replicat Michael gâfâind. Un soldat adevărat nu are nevoie de arme sofisticate.

Haldoran a lovit din nou. Celălalt a respins lovitura, ajutat fiind de o rafală de vânt care l-a dezechilibrat pe adversarul lui pentru o clipă. Michael a profitat de acest scurt răgaz ca să se uite peste umăr. Catherine și Amy dispăruseră. Profund ușurat, și-a îndreptat din nou atenția asupra dușmanului său.

Extenuarea îi amortise spiritul, viteza de reacție, până și dorința de a supraviețui. Nu-i rămăseseră decât calitățile lui intrinseci, indestructibile, oțelite la cea mai dură școală. Antrenamentele nesfârșite și mai multe ambuscade și bătălii decât își amintea îl învățaseră să lovească, să pareze, să fandeze chiar și atunci când sabia i se părea prea greu de ridicat, iar mușchii îi tremurau de încordare.

S-au luptat într-o tăcere înverșunată, iar sunetul săbiilor străpungea mugetul înspăimântător al valurilor și strigătele sporadice ale pescărușilor. Amândoi asudau de acum. Deși era mereu pe punctul de a da o lovitură fatală, Haldoran nu a izbutit niciodată. Cu brațul oboșit și cu picioarele de plumb, Michael reușea întotdeauna să pareze cumva și să se retragă înainte ca celălalt să poată lovi. Găsea o palidă satisfacție în micile lui succese. Nu avea să câștige lupta asta. Chiar dacă prin cine știe ce minune îl învingea pe Haldoran, avea să fie împușcat de bandiții care asistau. Dar fiecare clipă de calvar le oferea lui Catherine și Amy mai mult timp să scape.

Când a mai făcut un pas împleticit înapoi, Haldoran a mârâit:

- Rămâi în picioare, dracu' să te ia! Luptă ca un gentleman, dacă știi cum se face.

Michael a făcut un efort uriaș ca să-i răspundă.

- Tot ce pot face este să lupt ca un soldat: să înving.

Scos din fire, Haldoran a fanat. Vârful ascuțit ca briciul al sabiei sarazine l-a zgâriat pe Michael pe braț, pătrunzând prin puloverul gros în căutarea unui punct vital. Michael s-a retras în grabă – și călcâiul lui drept s-a dus în gol. Ajunseseră în partea cea mai îngustă a Gâtului, și dacă ar mai fi făcut un pas i-ar fi fost fatal.

S-a răsucit spre stânga, ca un acrobat. Mișcarea l-a salvat de la căderea pe stânci, dar în cele din urmă s-a prăbușit pe marginea prăpastiei.

– Spune-ți rugăciunea, Kenyon, a rânjit Haldoran cu o satisfacție plină de cruzime, țintindu-i gâtul cu sabia.

Michael abia dacă a avut timp să ridice arma și să pareze lovitura adversarului său. Spada sarazină a izbit sabia de marinar cu un scrâșnet răsunător, frângând metalul mai slab. Lama a zburat învărtindu-se, iar el a rămas doar cu mânerul și cu un ciot de oțel îndoit.

Mintea lui acceptase că a sosit sfârșitul, dar trupul lui antrenat era incapabil să se predea. Cu mâna stângă a înșfăcat un pumn de pietricele și le-a aruncat în fața dușmanului său. Haldoran a înjurat și s-a dat înapoi, frecându-se cu mâna la ochi. În acest timp, Michael a făcut o mișcare de rotație cu piciorul stâng și l-a pocnit violent pe celălalt în gleznă.

Haldoran a căzut pe o parte. Michael s-a ridicat în genunchi și a lovit mâna în care acesta ținea sabia cu ciotul extrem de ascuțit al propriei lui arme, tăindu-i tendoanele. Haldoran a urlat, scăpându-și spada pe jos. Pentru prima oară, chipul lui trăda teama. Cu un răcnet animalic, l-a lovit pe Michael cu piciorul în mână, azvârlindu-i ciotul de sabie cât colo, apoi a făcut un salt înainte și cu mâna sănătoasă l-a apucat de gât.

Au început o luptă aprigă, rostogolindu-se înainte și înapoi pe marginea prăpastiei. Dar echilibrul de forțe se schimbaseră. Pe Michael l-a cuprins brusc o putere smințită, care l-a transportat dincolo de oboseală și teamă, într-un loc unde numai acțiunea conta. Neînduplecat, l-a împins pe Haldoran înapoi spre stâncă.

În timp ce trupurile lor încheștate se clătinau pe buza prăpastiei, Michael și-a privit dușmanul fix în ochi și i-a văzut teama crescândă. A rostit printre dinți „Amator“,

după care s-a desprins cu o smucitură violentă care l-a propulsat pe celălalt spre marginea prăpastiei.

Haldoran s-a agăţat de adversarul său ca să-l ajute sau ca să-l tragă şi pe el spre moarte, dar Michael l-a pocnit cu muchia palmei peste încheietura mâinii. Haldoran a plonjat în gol, însă degetele lui încă încercau cu disperare să se agaţe de ceva. A urlat întruna până jos, iar spaima din glasul lui a reverberat peste stânci şi coline până când sunetul s-a stins odată cu sfârşitul groaznic.

Într-un anume fel, era o victorie. Dar când a ridicat capul şi a văzut ţevile armelor îndreptate spre el, Michael a ştiut că în cele din urmă îi venise sfârşitul.

Cel puţin murea pentru o cauză nobilă. „Să ai o viaţă lungă şi frumoasă, Catherine.”

Când au ajuns la celălalt capăt al istmului, Catherine şi fiica ei s-au adăpostit în tufăriş. Au căzut în genunchi, încercând să-şi recapete suflul, iar Catherine a dat cu grijă crengile la o parte ca să vadă ce se întâmpla. Nu se mai auziseră focuri de armă. Era un semn bun, sau însemna că Michael a fost învins?

Şi-a ţinut răsuflarea când a văzut cum Haldoran se avânta spre Michael cu o sabie. Când Michael a parat lovitura, Amy a întrebat:

– Colonelul Kenyon o să câştige?

– Nu ştiu. Este un luptător extraordinar, dar de zile întregi realizează fapte supraomeneşti. Este epuizat, în timp ce Haldoran e odihnit.

Catherine s-a înfiorat când sabia vărului ei s-a îndreptat cu viteză spre abdomenul lui Michael. Acesta a evitat lovitura la mustaţă şi a făcut un pas înapoi. Cei doi duelişti erau la jumătatea istmului, iar doi din oamenii lui Haldoran înaintau din spate, la o distanţă sigură, cu armele pregătite.

Cu lacrimile curgându-i pe faţă, a murmurat:

– Acum trebuie să plecăm. Când lupta se va termina, oamenii lui Haldoran vor veni după noi, indiferent cine câştigă.

- Eu le spun troli. Sunt îngrozitori. Amy s-a strâmbat dezgustată. Nu putem să-l abandonăm pe colonelul Kenyon, mamă.

- Trebuie, scumpa mea, altminteri sacrificiul lui va fi în zadar.

- Nu plec, a replicat Amy sec. Știi ce bună sunt la aruncat cu diverse obiecte. Cred că pot să-i lovesc pe troli de-aici.

Catherine s-a uitat lung la chipul fiicei ei. În ochii lui Amy se citea o lumină războinică. Nu semănase niciodată mai mult cu tatăl ei. Și era absolut adevărat că fiica ei cea băiețoasă dovedise o excelentă abilitate la aruncare când juca crichet. Ca mamă, Catherine ar fi făcut orice ca să-și protejeze copilul. Totodată contau însă onoarea și loialitatea. A fost învăluită de un calm plin de resemnare. Dacă plecau fără să facă tot ce le stătea în putință pentru Michael, nici una din ele nu avea să și-o ierte.

- Păi, hai să adunăm niște pietre, a rostit ea în cele din urmă.

Pe Skoal nu era lipsă de pletre. Au adunat o grămadă, după care au urmărit tensionate duelul. Catherine a pus mâna pe brațul fiicei ei, în semn de avertizare:

- Dacă Michael este... este ucis, trebuie să fugim spre dreapta, în jos pe colina asta. Sunt suficiente tufișuri în care să ne ascundem. Cu puțin noroc, Haldoran o să creadă că am luat-o pe drum.

- Dar dacă va câștiga colonelul, suntem pregătite pentru troli, a zis Amy luând o piatră în mână.

Catherine a scos un țipăt de disperare când Michael a căzut și sabia i-a fost spulberată. A fost un moment cumplit când, în timpul luptei, amândoi bărbații păreau să fie pe punctul de a cădea în prăpastie. Și pe urmă, dintr-odată, Haldoran s-a prăvălit în gol, rosotgolindu-se prin aer până când s-a zdrobit de stâncile nemiloase, măturate de valurile de dedesubt.

A fost un moment de liniște deplină, în care singurele sunete erau vântul etern și strigătul pescărușilor. Apoi Amy și-a arcuit brațul și a aruncat. Piatra a zburat cu viteză și l-a izbit drept în obraz pe Doyle, care se pregătea

să tragă. Bărbatul a urlat, pușca s-a smucit, iar glonțul a nimerit în colb, la un metru de Michael.

A aruncat și Catherine cu o piatră. A sărit o dată, apoi l-a lovit în genunchi pe un alt trol care îndrepta arma spre Michael. Deși impactul nu fusese grozav, a fost suficient ca individul să rateze ținta. Michael s-a lăsat pe vine și a început o retragere dificilă spre insula mare, ferindu-se din calea proiectilelor.

În spatele lui Catherine s-a auzit zgomotul asurzitor al roților unui vehicul care se apropia în viteză. Cine naiba ar fi putut să vină pe Skoal la ora aceasta și cu o asemenea iuțeală? A aruncat o privire peste umăr și a văzut o căruță cu șase oameni gonind spre istm. După aceea s-a uitat să vadă dacă Michael ajunsese în siguranță.

Ploaia de pietre îi uluise și derutase pe cei trei bandiți în asemenea măsură, încât nu mai reprezentau nici o amenințare. Mai puternic și mai hotărât, Doyle se lăsase la pământ în spatele unei stânci. De unde se afla, Catherine nu putea vedea decât țeava puștii lui, îndreptată spre Michael. Doamne sfinte, după ce reușise să rămână în viață atâta timp, Michael nu putea să fie ucis acum, *nu putea*.

Căruța s-a oprit și a răsunat o împușcătură al cărei ecou s-a rostogolit printre dealuri. Lui Doyle i-a sărit arma din mână. Pe urmă, trupul lui s-a rostogolit de după stâncă, iar din cap îi țâșnea sânge.

-Voi, ceilalți, dacă vreți să mai apucați o nouă zi, aruncați armele! a strigat o voce gravă.

Mai mult decât șocată, Catherine și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Davin Penrose în picioare în căruță. Din pușca pe care o ținea în mână ieșea o spirală de fum. Habar nu avusese că administratorul putea fi atât de autoritar. Atât de asemănător cu bunicul lor.

-Slavă Domnului, a murmurat. O, slavă Domnului. Tremurând, s-a ridicat în picioare și, cu Amy lângă ea, a ieșit din tufișuri.

-Michael?

Acesta a țâșnit în picioare și a făcut ultimii pași de pe istm până pe insula mare. Deși era ud, cu hainele mototolite și neras, oferea cea mai frumoasă priveliște

posibilă. L-a îmbrățișat cu ochii plini de lacrimi de ușurare. Era viu. *Viu.*

- Am reușit. A ținut-o în brațe pentru o clipă, după care i-a dat drumul. Ne-am bătut cu acest Napoleon de pe Skoal și am câștigat.

- Nu noi. Tu.

Catherine și-a lăsat capul pe spate. Voia să-i spună atât de multe, că nu știa de unde să înceapă.

Momentul de intimitate s-a sfârșit când s-au apropiat salvatorii lor. Majoritatea insularilor s-au dus să-i adune pe cei care rămăseseră din banda lui Haldoran, dar Davin și încă un bărbat au venit la grupul de fugari obosiți.

- Ce-ai pățit la braț, Michael? a vrut să știe străinul, un gentleman înalt, îmbrăcat după ultima modă.

Cu gândurile aiurea, Michael s-a uitat la manșeta de un roșu purpuriu:

- Haldoran m-a străpuns mai adânc decât am crezut când mi-a tăiat puloverul. Lama era atât de ascuțită, că nu am băgat de seamă. Brusc, s-a încruntat uimit: Ce naiba faci aici, Stephen?

Stephen. Catherine l-a studiat cu interes. Cu numele și cu chipul acela nu putea fi decât fratele lui Michael.

- Bilețelul tău destul de enigmatic m-a făcut curios, a răspuns acesta. Uitându-se mohorât la manșeta însângerată, s-a interesat: N-ar trebui să faci ceva în legătură cu asta?

- Dacă vă lipsiți de eșarfă, îl bandajez cu ea, s-a oferit Catherine.

Fără o vorbă, și-a dezlegat fâșia de in albă ca zăpada și i-a dat-o. Tânăra femeie a început să-l bandajeze pe Michael, lăsând impresia că făcea asta a mia oară.

- Stephen, dă-mi voie să ți le prezint pe Catherine și Amy Melbourne. Asistentă medicală de excepție, respectiv campioană la aruncare. Ai un braț extraordinar, Amy. Tatăl tău ar fi mândru de tine.

Fata a zâmbit mulțumită.

- N-am fost niciodată în viața mea mai fericită să văd pe cineva, Davin, a spus Catherine pe când termina

cu pansamentul. De unde ai știut să vii aici într-un moment atât de potrivit?

- Lordul a auzit fără să vrea o mare parte din discuție când era pe jumătate conștient, a explicat administratorul. În această dimineață, devreme, și-a venit în fire destul cât să-mi spună ce a înțeles că se întâmplă.

- S-a refăcut atât de bine? Mulțumesc lui Dumnezeu, a murmurat Catherine trecându-și un braț pe după umerii lui Amy.

Davin i-a aruncat o privire rece lui Michael:

- Lordul spune că nu ești Colin Melbourne. Dacă omul acesta este fratele tău, presupun că numele tău este Ashburton.

- Eu sunt Michael Kenyon. Ashburton este titlul lui Stephen.

- Ducele de Ashburton? a rostit Davin consternat.

- Da, a recunoscut ducele. Dar nu e cazul să ai expresia asta. Nu mușc decât extrem de rar.

Michael a oftat și și-a trecut o mână prin părul răvășit:

- Îmi pare rău pentru minciună, Davin. Dacă te consolează cu ceva, experiența militară este reală. Eu și Catherine suntem prieteni din armată, și din acest motiv m-a rugat să o însoțesc pe Skoal.

Înainte ca ea să intervină, ducele a adăugat:

- În loc să stăm aici în picioare și să discutăm, mai bine i-am duce înapoi la castel pe oamenii aceștia istoviți până nu începe din nou ploaia. Probabil că lordul este curios să știe ce s-a întâmplat.

- O idee excelentă, a mormăit Michael. Se clătina pe picioare. Catherine a vrut să se ducă spre el, dar mâna lui Stephen a fost cea care l-a susținut și l-a ajutat să se urce în căruță.

Pe drumul înapoi spre castel, Michael a zăcut întins pe scândurile căruței, cu chipul pământiu și cu ochii închiși. Aproape la fel de istovită, Catherine s-a așezat sprijinită de peretele vehiculului, ținând-o strâns în brațe pe Amy. I-a povestit fiicei sale tot ce se întâmplase, inclusiv faptul că Haldoran îl omorâse pe Colin.

Amy a primit veștile cu chipul împietrit. Singurul ei comentariu a fost:

- Mi-aș fi dorit mult să-l omor eu însămi pe lordul Haldoran.

După aceea s-a cuibărit tăcută lângă mama ei, tot restul drumului.

Catherine a reușit în fine să se relaxeze. Deși sorții păruseră să le fie potrivnici, fuseseră cruțate. Totuși dincolo de ușurarea firească, nutrea dorința blamabilă de a nu fi nevoită să dea ochii cu bunicul ei.

capitolul 40

Lordul era sprijinit de perne și arăta mult mai bine, cum era altădată, când a intrat echipa de salvare.

- Deci ai ajuns la timp, Davin. Bravo. Și-a îndreptat privirea spre duce. Ce naiba cauți aici, Ashburton?

- Doar în trecere, a murmurat ducele, cu o licărire amuzată în ochi. Prefă-te că sunt o muscă pe perete.

Seniorul s-a conformat, după care a ascultat cu mare atenție în timp ce Davin i-a făcut o descriere concisă a întâmplărilor. La final, Catherine intervenit pe un ton ezitant:

- Nu știu dacă sunt bine-venită alci, bunicule, dar mă bucur că te-ai întremat. A împins-o pe Amy în față. Ea este strănepoata ta, Amy.

- La fel ca nerușinata de maică-ta, porți pantaloni de călărie, a bombănit lordul fixând-o cu o privire sumbră. Și semeni cu ea. Ești la fel de încăpățânată?

- Mai rău, l-a informat Amy cu fruntea sus.

- Atunci mă aștept să ne înțelegem. Veniți încoace amândouă.

Copleșită de ușurare, Catherine s-a îndreptat spre patul bunicului ei și l-a sărutat.

- Îmi pare sincer rău că te-am dezamăgit.

Lordul i-a mângâiat mâna cu stângăcie, apoi i-a studiat chipul lui Amy. După ce a dat din cap aprobator, privirea lui s-a îndreptat spre Michael, care se sprijinea de un perete, cu un aer obosit.

- De vreme ce nu ești Colin Melbourne, cine dracu' ești?

- Michael Kenyon, fost ofițer în Regimentul 95 de pușcași.

- Este și colonelul Kenyon din Regimentul 105, a adăugat Amy, vrând să fie sigură că importanța acestui fapt nu era omisă.

- Și singurul meu frate, a spus ducele fără să-l întrebe cineva.

Sprâncenele stufoase și zburlite ale lordului s-au ridicat, înainte să replice tăios:

- Nu-mi pasă dacă e vreun blestemat de general-maior. Lordul Michael a compromis-o pe nepoata mea.

Privirea lui Michael a licărit rapid în direcția lui Catherine și înapoi.

- Da, a rostit el în cele din urmă.

Ei nu-i plăcea deloc să se gândească la faptul că prietenia pe care o împărtășiseră putea fi redusă la cuvântul reprobabil „compromitere”.

- Sunt o văduvă de douăzeci și opt de ani, nu o școlăriță, bunicule. Orice greșală îmi aparține în întregime. Domnul Harwell a spus că nu vei lăsa domeniul Skoal unei femei nemăritate. Cum Colin murise de curând, l-am rugat pe Michael să joace rolul soțului meu. A fost extrem de reticent să se lase atras într-o asemenea minciună, dar l-am implorat să mă ajute. Comportamentul său a fost întotdeauna onorabil.

- Am fost mai puțin reticent decât lasă să se înțeleagă Catherine, a zis Michael. După ce mi-a salvat viața la Waterloo, i-am lăsat libertatea să-mi ceară orice dorește.

Din vorbele lui nu transpărea nici un fel de afecțiune specială pentru ea. Catherine se întreba ce avea în minte.

- Harwell avea dreptate, nu voiam să las Skoal unei femei nemăritate, a suspinat lordul. Cu toate acestea, acum, după ce te-am cunoscut, știu că o să ai mare grijă de insulă. A zâmbit amar. În afară de asta, nu am altă soluție, acum că Clive este mort. Nu mi-a picat niciodată bine ideea că el va fi stăpânul aici. Ar fi trebuit să-mi

ascult instinctul. S-a uitat la Amy. Cândva, s-ar putea ca tu să fii Lady de Skoal, dacă mama ta nu va avea un fiu. Atunci o să-ți prindă bine îndărătnicia asta.

Catherine a icnit, uluită că bunicul ei voia să o facă moștenitoarea lui în ciuda celor întâmplare. Chiar dacă Michael nu o voia, ea și Amy aveau să fie independente, cu un venit confortabil și cu o poziție onorabilă în societate.

S-a uitat pe fereastră la frumusețea sălbatică, bătută de vânturi a insulei. *Lady de Skoal*. Mințise și înșelase ca să-și atingă țelul, și cu toate acestea victoria ei avea un gust amar. Era timpul să schimbe lucrurile. Alte văduve reușeau să aibă grijă de copiii lor fără să moștenească o insulă, deci putea și ea să facă asta.

L-a privit din nou pe bunicul ei:

- Haldoran mi-a spus că Davin este fiul lui Harald. Este adevărat, nu-i așa?

În încăpere s-a lăsat o liniște mormântală, iar chipul lui Davin s-a împietrit.

- Da, este adevărat, a recunoscut seniorul inspirând profund. Este un secret știut de toți pe insulă.

- Așadar, ai și altă variantă. Catherine și-a umezit buzele uscate. Davin ar trebui să fie următorul lord. Cunoaște și iubește fiecare colțișor al insulei. El este adevăratul moștenitor al vechilor tradiții de pe Skoal. Ar fi o greșeală din partea mea să-i răpesc acest drept. S-a uitat la fiica ei. Cred că Amy ar fi de acord cu mine.

Amy a încuviințat cu o mișcare din cap.

Bunicul ei și-a încheștat pumnii de plapumă:

- Lam luat și pe el în considerare, dar, fir-ar al dracului, Davin este bastard!

- Vă mândriți din cale-afară cu trecutul viking al insulei, Lord Skoal, a spus Michael pe neașteptate. Obiceiurile nordicilor erau diferite de cele ale europenilor din sud. William Cuceritorul era de spiță nordică. Părinții lui nu erau căsătoriți, de aceea era supranumit și William Bastardul. Și cu toate acestea a fost un mare războinic și un mare rege. Privirea i s-a îngustat. De ce-ar trebui al douăzeci și șaptelea Duce de Skoal

să se abțină de la un gest pe care-l consideră just din cauza unor meschine obiceiuri englezești?

Catherine l-a aprobat în tăcere. Michael reprezenta dovada clară a faptului că obârșia îndoielnică nu era măsura după care să judeci valoarea unui om.

- Ba poate ar fi chiar posibil să aranjăm ca domnul Penrose să primească titlul, a intervenit ducele. Prințul Regent îmi datorează câteva favoruri.

Lordul bătea darabana cu degetele de marginea patului, iar tăcerea devenea tot mai grea. În cele din urmă, a scos un râset hârâit:

- Poate că ai dreptate. Foarte bine, atunci este Davin. Are deja fii care să-i succedă, și nu va trebui să-mi fac griji că s-ar putea muta într-un loc mai la modă.

Davin abia mai putea să respire. Chipul lui era ca de ceară, iar în ochi i se citea expresia unui om care primise un cadou la care nu îndrăznise niciodată să spere.

- Nu am cerut și nu am așteptat niciodată ceva de la domnia voastră, stăpâne, nici măcar recunoașterea originii mele.

- Știu. Acesta este unul din motivele pentru care am atâta respect pentru tine, a spus lordul tăios. M-ai servit pe mine și pe locuitorii insulei cu credință, fără să te plângi vreodată. Când va veni timpul, vei fi un stăpân bun, dar mai ai de lucrat în ce privește temperamentul tău. Nu se cuvine să fii prea înțelept.

- Sunt sigură că n-ai fost nevoit niciodată să-ți faci griji în legătură cu acest lucru, bunicule, a râs Catherine.

- Nu-ți permit să fii impertinentă, domnișoară. Te-ai purtat cu nerușinare, și singurul mod de a îndrepta lucrurile este să te măriți cu Kenyon.

Veselia ei s-a risipit, și privirea i s-a îndreptat spre Michael. Chipul lui nu trăda nici o reacție la afirmațiile scandaloase ale lordului.

- Nu au trecut decât trei luni de la moartea lui Colin, a spus cu voce nesigură. Ar fi foarte nepotrivit să mă gândesc la măritiş.

- E mai puțin scandalos să te căsătorești prea devreme decât să faci ce-ai făcut tu, i-a replicat sever bunicul. Kenyon?

- Sigur că sunt dispus să-mi fac datoria, a declarat Michael impasibil. Totuși, nu știu dacă Catherine și fiica ei sunt de acord cu un astfel de aranjament.

- O să fie de acord. Catherine dovedește cu asupra de măsură de ce o femeie are nevoie de un soț s-o țină sub control. Dacă poți să comanzi un regiment, presupun că poți să te descurci și cu ea, cel puțin în cea mai mare parte a timpului. Catherine, ai de gând să te pui de-a curmezișul ca un catâr, sau ai de gând să te porți așa cum ar trebui să o facă orice femeie decentă?

Și-a mușcat buzele. Totul era o greșeală - și în același timp era tot ce-și dorea cu disperare. Poate că cel mai bine era să fie de acord cu promisiunea de căsătorie acum. Putea oricând să-i pună capăt. I-a aruncat o privire fiicei ei:

- Ești de acord ca Michael să-ți fie tată vitreg?

- Dacă n-o să te măriți cu cineva, animale ca Haldoran vor continua să încerce să pună stăpânire pe tine cu forța. Amy l-a analizat pe Michael cu un ochi critic, apoi a zâmbit: Dintre toți, pe tine te-aș alege, cu excepția unchiului Charles, însă el bineînțeles că este căsătorit cu mătușa Anne. Ești bun și tu.

- Sunt foarte măgulit, a spus Michael grav.

- Atunci... dacă tu vrei, și eu vreau, a rostit Catherine cu gâtlejul uscat.

- Așa rămâne, a conchis lordul. Veniți amândoi aici și o să oficiaz ceremonia. Davin, Ashburton, voi o să fiți martori.

- Nu ne putem căsători fără să publicăm anunțul, fără o autorizație specială sau fără vicar! a exclamat Catherine în culmea uimirii.

- Lordul de Skoal are puterea de a oficia căsătorii, și luând în considerare încurcătura în care ai intrat, cu cât voi doi vă luați mai repede, cu atât mai bine, a chicotit bunicul ei.

„Este prea curând!“ îi venea ei să urle, însă Michael se dezlipise de lângă perete și se postase în apropiere de patul lordului. Derutată, Catherine i s-a alăturat. Într-un ultim efort de a opri nebunia, a spus cu voce pierdută:

- Nu avem inel.

- Este un lucru care se poate îndrepta ușor. Ducele și-a scos imediat inelul de pe degetul mic și i l-a dat lui Michael.

Lordul a apucat mâna stângă rece ca gheața a lui Catherine și pe cea dreaptă a lui Michael, și a început ceremonia. La sfârșit, le-a unit mâinile:

- Vă declar soț și soție, și fie să aveți parte de fii puternici împreună!

- E o ceremonie prostească, a comentat indignată Amy. Cum rămâne cu fiicele?

Fără să ia în seamă spusele ei, lordul a zis:

- Acum poți să săruți mireasa, Kenyon. Îmi închipui că nu e pentru prima oară.

S-a lăsat o tăcere care părea să nu se mai sfârșească. Și apoi buzele lui Michael le-au atins pe cele ale lui Catherine, reci și lipsite de pasiune. I-a dat drumul la mână și a anunțat:

- Și acum că problemele urgente nu ne mai stau în cale, vă rog să mă scuzați ca să mă duc să dorm douăsprezece sau paisprezece ore.

- Și eu, a spus Catherine cu voce nesigură.

- Și eu am nevoie de odihnă, a suspinat lordul propindându-se din nou pe perne. A fost o zi extraordinară. Davin, ai grijă să fie pregătite camere pentru Amy și Ashburton.

După ce i-a strâns mâna fratelui său și l-a felicitat din inimă, ducele a îmbrățișat-o pe Catherine:

- Bine ai venit în familia noastră. În vocea lui era mult mai multă căldură decât fusese în cea a lui Michael. După care s-a întors spre Amy: Se pare că noi doi o să fim singurii treji în următoarele ore. Și fiindcă acum îți sunt un fel de unchi, nu vrei să ne cunoaștem mai bine? Poate că administratorul găsește pe cineva care să mă ducă într-un tur al insulei.

- Mi-ar plăcea, a spus Amy. Putem să luăm și lucrurile mele din casa lordului Haldoran?

- Șeful grăjdarilor ar fi bucuros să vă fie de ajutor, a răspuns Davin. Aș face-o chiar eu, dar... dar trebuie să-i spun lui Glynis ce s-a întâmplat. A înghițit cu greutate.

Mulțumesc, Catherine. Sunt încă uluit că cineva poate să fie atât de generos.

- Nu generos. Corect. S-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat fugitiv pe obraz. Sper că ne vei permite să venim în vizită. Am ajuns să fiu foarte atașată de insulă.

- Veți fi întotdeauna bine-veniți pe Skoal și în casa mea, a spus el surâzând cu o căldură care se răsfrângea și în ochii lui acvamarin.

Au părăsit dormitorul lordului în grup. După ce a îmbrățișat-o pe Amy, Catherine s-a răsucit și l-a urmat pe taciturnul Michael la etaj, în camera pe care o împărțiseră. Părea mult mai departe decât atunci când ea fusese pe Skoal, iar el pe continent.

De îndată ce au intrat în încăpere, s-au despărțit. Michael s-a dus la fereastră și s-a uitat afară, la ploaia molcomă și cenușie, iar Catherine s-a privit în oglindă. Dumnezeule, era o epavă, cu cearcâne sub ochi și cu părul zburlit ieșindu-i din coada împletită. Nimeni n-ar fi zis despre ea că era frumoasă în acele momente.

Și-a desfăcut febril coada și și-a trecut degetele prin buclele încurcate.

- Asta e tot ce ai de purtat, nu? a spus, simțind nevoia să rupă tăcerea nimicitoare. Tu și fratele tău sunteți cam la fel, crezi că ți-ar împrumuta niște haine?

- Probabil. A deschis fereastra ca să lase să intre aerul răcoros mirosind a ploaie. Va trebui să-i trimit un mesaj lui Lucien ca să-i spun că totul este bine. Altminteri, în câteva zile va veni aici și va face praf insula.

Nu era cine știe ce conversație, dar măcar vorbea. S-a uitat la verigheta ei imensă. Era un sigiliu de aur care avea imprimat blazonul familiei Kenyon. Pecetea prin care ducele aproba căsătoria. Dar cum rămânea cu Michael?

- Sau întâmplat atâtea în ultimele câteva zile, a șoptit ea. E greu de crezut că suntem cu adevărat soț și soție.

Respirația lui a devenit un șuierat ascuțit care a făcut să-i înghețe sângele. S-a răsucit cu repeziciune și l-a văzut aplecat, ținându-se cu o mână de tăblia patului în timp ce pe cealaltă o apăsa pe piept.

- Doamne, Dumnezeule, Michael! Ce-ai pățit?

-Ușoară... o ușoară criză de astm, a îngăimat el. Am nevoie..., doar de aer proaspăt.

A reușit să facă doi pași până la o fereastră și a deschis cu forță canaturile ca să poată trage în plămâni aerul marin răcoros.

Catherine a turnat un pahar cu apă din carafa de pe lavabou și i l-a dus:

-Nu vrei să bei?

A golit paharul din două înghițituri. După ce i l-a dat înapoi, s-a lăsat să alunece pe podea, sprijinit de pereți. Fața îi era cenușie de încordare, iar la baza gâtului pulsul se simțea cu puterea unui ciocan.

-Mă simt bine, zău. Dar, Hristoase, e al doilea atac de astm într-o săptămână. Mă rablagesc.

Catherine a ingenuncheat lângă el, examinându-i fața ca o asistentă medicală, dar și ca o soție.

-Al doilea?

-Am avut o criză mult mai rea când m-a găsit Stephen la Great Ashburton. Chipul i s-a încordat. Acea a fost la fel de violentă ca atunci când a murit mama.

Conștientă în mod dureros că acest atac fusese probabil cauzat de remarca ei referitoare la faptul că erau soț și soție, Catherine a întrebat precaută:

-Acesta este urmare a extenuării și a stresului, sau este din cauză că nu vrei să fii căsătorit cu mine?

A privit-o insistent cu o sinceritate posomorâtă, prea obosit ca să disimuleze.

-Niciodată nu mi-am dorit ceva cu mai multă ardore decât ca tu să fii soția mea.

-Ai vrut să te căsătorești cu mine? Nu ai acționat din datorie? Inima ei bătea nebunește.

-În cazul acesta, datoria și dorința au mers mână în mână.

-Atunci de ce arăți de parcă tocmai ai fost condamnat la spânzurătoare? a întrebat ea nedumerită.

Gura lui s-a arcuit într-o umbră de surâs:

-Sunt destul de bun la dezastre, dar nu mă prea pricep să fiu fericit.

Și-a dat seama că-i spusese adevărul adevărat. Deși avea o mare putere de a iubi și de a fi iubit, Michael

nu avusese niciodată ocazia să o exprime în realitate. Dacă ar fi putut să ajungă la inima lui acum, să-i vindece sufletul rănit, ar fi fost al ei pentru vecie. Rugându-se să-și găsească vorbele potrivite, a murmurat:

- Când eram năpădită de temeri, un înțelept mi-a spus că temerile mele nu s-au produs într-o singură oră, și că nu se vor vindeca într-o oră. Este valabil și pentru inimi rănite. S-a aplecat spre el și l-a sărutat cu o tandrețe înduioșătoare. Pentru că ești înțelept și bun m-ai vindecat de temeri. Lasă-mă să fac același lucru, Michael. Sufletul tău nu a fost rănit într-o zi și nu se va vindeca într-o zi. Dar lasă-mă să te iubesc și te asigur, cu timpul, vei ajunge să-ți placă.

Michael a scos un sunet gutural și a tras-o în brațele lui, strângând-o cu putere.

- Toată viața mea, oricât m-am străduit, n-am fost niciodată suficient de bun. Este ușor să crezi că așa va fi întotdeauna. Am sacrificat onoarea și decența pentru o dragoste falsă. După o asemenea nebunie nimicitoare, mai obții o a doua șansă?

- Ai spus că prietenul care te-a trădat ți-a dat a doua șansă de prietenie, a spus ea cu blândețe. Fratele tău ți-a oferit a doua șansă la familie. De ce să nu ai o a doua șansă la iubire? Dacă a meritat cineva asta, tu ești acela. Nu am mai întâlnit niciodată un bărbat cu asemenea forță, caracter și bunătate. M-am îndrăgostit de tine la Bruxelles, deși ar fi fost o greșeală să o spun cu voce tare.

A luat-o iar în brațe, simțind o asemenea intensitate a emoțiilor că nu știa dacă era plăcere sau durere.

- Când te-am văzut prima oară la Bruxelles, m-am simțit ca și cum un munte s-ar fi prăvălit peste mine. De la început m-ai umplut gândurile și mintea, deși mă detestam pentru că începusem să fiu obsedat de o femeie măritată. În secret simțeam o ușurare știind că sângele tău curge prin venele mele - când tânjeam cel mai mult după prezența ta, îmi spuneam că ești cu mine.

- Eram, a confirmat ea încetișor. Cu gândul, dacă nu în realitate.

A închis ochii și a ținut-o lipită de el multă vreme. Catherine era caldă și generoasă și își oferea dragostea. Singurul lucru care stătea între ei era neputința lui de a o accepta. A deschis ochii și i-a dat drumul din îmbrățișare:

- Să mergem la culcare, Catherine. După ce o să dorm, poate o să fiu mai rezonabil.

S-a ridicat și a ajutat-o și pe ea să se ridice în picioare. Apoi a zăbovit și privirea i s-a îndreptat peste ea spre cerul de afară. Ploaia se oprise și pe boltă se arcuia un curcubeu de o frumusețe divină, la fel cu aceea a lui Catherine.

Într-o clipită, frânturile rătăcite din gândurile lui și-au regăsit locul. Într-o lume în care se regăseau curcubeie și pisoii și prietenii ca Nicholas, de ce era atât de greu de crezut că putea să afle dragostea lor? În adâncul ființei lui a simțit cum înmugurea încet o pace cum nu mai cunoscuse vreodată.

Și-a pus mâinile pe umerii lui Catherine în timp ce ea îl studia scrupulos cu ochii ca marea.

- M-am gândit întotdeauna la caleidoscopul meu ca la un mozaic de curcubeie sfărâmate și vise năruite, a șoptit el. Când mă uitam în interiorul lui era felul meu de a căuta să văd ordinea din haos. Dar acum nu mai am nevoie de asta. Iată. Ea i-a urmărit privirea afară, pe fereastră. Curcubeul încă mai strălucea, promisiunea cerului făcută pământului. Michael a continuat: Tu aduci ordine în viața mea, Catherine. Ordine și dragoste.

- Atunci se pare că ne iubim. Ce simplu, și cât de corect.

Cu ochii plini de bucurie, și-a ridicat fața și l-a sărutat. Nu era o îmbrățișare care să emane dorință nebună sau disperare. În schimb, era pur și simplu un răgaz de pace și apropiere blândă, așa cum nu putuseră avea în agitația din ultimele zile.

Odată cu pacea a venit și extenuarea. I-a dat drumul, spunând:

- Și acum, draga mea, să mergem la culcare și să dormim o zi sau două.

- Și în fine, dormim împreună în mod legal, a zâmbit ea provocator.

- Ce păcat că sunt prea obosit ca să mă comport ca un mire.

- O să avem destul timp pentru asta mai încolo.

Catherine și-a acoperit un căscat, după care a început să se dezbrace. A făcut și el același lucru, din reflex, pentru că nu reușea să-și ia ochii de la ea. Întotdeauna fusese frumoasă dincolo de orice închipuire, dar acum era soția lui. Soția lui. Ea a ridicat brațul ca să-și dea părul pe spate, și pe interiorul cotului s-a văzut cicatricea abia vizibilă de la transfuzie. Michael a simțit un val de tandrețe care a pornit din inimă și s-a extins cu repeziune în tot trupul. Atâta vreme cât trăia, darul vieții pe care i-l oferise Catherine avea să facă parte din el.

Ea s-a strecurat sub așternuturi și i-a aruncat o privire întrebătoare ca să vadă de ce întârzia.

- Știi, s-ar putea să nu fiu atât de obosit precum am crezut, a surâs el.

Catherine a întins mâna, cu un zâmbet la fel de radi-os precum curcubeul:

- Atunci vino la culcare, iubirea mea, și-o să aflăm.

epilog

Insula Skoal

Primăvara anului 1817

Botezul se desfășurase într-o atmosferă ceremonială, așa cum se cuvenea. Participase și Ludovic cel Leneș, dar se comportase ca un câine bine-crescut. Până și oaspetele de onoare scosese numai un țipăt slab și tremurat când i s-a picurat apă rece pe cap. Totuși, petrecerea care a urmat ar putea fi cel mai bine descrisă drept o distracție pe cinste.

Cum era o zi caldă, Catherine și restul femeilor au stat la umbră. Proaspăt botezatul Nicholas Stephen Torquil Kenyon a trecut din brațe în brațe, bucurându-se de toată atenția. În fundul grădinii, pe peluza verde-smarald, se juca o partidă de crichet organizată ad-hoc. Mai la îndemână fusese ridicat un țarc pentru copiii mai mici.

Clare își pusese o mână la ochi ca să se apere de soare.

– Catherine, fata aia a ta e periculoasă cu mingea în mână. Dacă la Oxford ar accepta femeii, ar fi aleasă pentru echipa lor de crichet.

– Jocul lui Amy nu este influențat de faptul că arbitrul este străbunicul ei, care pare gata să altoiască cu bastonul pe oricine nu o apreciază, a râs Catherine.

Era ulmitor cât de bine se refăcuse lordul. Scaunul cu roțile era un obiect de domeniul trecutului, și se descurca de minune, avea doar un ușor șchiopătat. Faptul că-l recunoscuse public pe Davin ca nepot și moștenitor al său îi dăduse lordului șansa unei noi vieți.

– Nu am văzut niciodată un meci de crichet cu atâția jucători nobili, a remarcat Catherine.

- Mă bucur că am o scuză bună ca să nu joc, a surâs Clare mângâindu-și abdomenul rotunjit. Kit și Margot sunt amândouă atlete mai bune decât mine.

La bătaie urma Kit Fairchild, bruneta zveltă pe care Catherine o văzuse odinioară cu Michael în parc. S-a dus spre poartă și a rotit bâta cu putere, amenințator. Soțul ei, Lucien, era la serviciu. Cu dorința curtenitoare de a nu-și vătăma soția, a aruncat mingea cu blândețe. Pentru eforturile lui, a fost obligat să se fească cu repeziciune când Kit a trimis mingea cu putere spre fundul grădinii. Până când Davin Penrose a reușit s-o prindă și să o arunce înapoi au fost înscrise patru puncte.

Lady Elinor Fairchild, în vârstă de doi ani și blondă ca o rază de soare, a scos un chițăit de plăcere și a fugit spre mama ei cu o viteză impresionantă. La fel de brunet pe cât era ea de blondă, Kenrick Davies, viconte de Tregar, a pornit după ea. La doi ani și jumătate, simțea chinurile primei iubiri, iar Elinor era obiectul adorației lui.

Mirosind distracția, Ludovic cel Leneș s-a ridicat împleticit și a luat-o în trap săltat după copii. Mingea a zburat pe deasupra capului lui. Spre marea surpriză a tuturor celor de față, în mod absolut neobișnuit, a făcut o săritură în aer, cu urechile fluturând, și a prins mingea de crichet din zbor. În hohotele de râs general, s-a căzut de acord că era timpul pentru o pauză și pentru gustat aperitivele care erau puse pe mese. După cum a remarcat Rafe, în acest timp putea și mingea să se usuce.

Clare s-a ridicat și s-a dus să-i ia pe soțul și pe fiul ei, care se rostogoleau împreună prin iarbă. Era imposibil să mai existe în Anglia un conte atât de afabil ca Nicholas. Catherine era încântată că fiul ei îi purta numele. Faptul că locuia aproape de Clare și Nicholas era unul din cele mai grozave avantaje ale căsniciei ei.

Michael și-a părăsit postul de jucător de câmp și s-a îndreptat spre grupul infometat, alăturându-i-se lui Catherine care ședea lenevos în scaun, cu bebelușul

în poală, și îl urmărea cu încântare. Chiar și după un an de căsnicie nu se săturase să-i admire chipul sau trupul atât de viguros pe care-l cunoștea prea bine. Numai gândul o făcea să se îmbujoreze.

- Ai gânduri necurate, draga mea? a zâmbit el.

Ea a privit împrejur. Din fericire, nu era nimeni în apropiere ca să audă:

- Mă cunoști foarte bine.

- Asta niciodată. A depus o sărutare pe fruntea ei, apoi pe cea a fiului lor, înainte să se așeze în iarbă. Ideea ta de a face botezul aici a fost grozavă. Skoal este un loc splendid pentru vacanța de primăvară.

- Păcat că n-a putut veni și Kenneth, dar e minunat că atât de mulți prieteni de-ai tăi sunt aici. Privirea lui Catherine s-a îndreptat spre brunetul Rafe și blonda Margot, care-și recuperau fiul în vârstă de nouă luni. Bebelușul marchiz, la fel de brunet precum tatăl lui, dădea din mâini gângurind vesel când mama sa l-a ridicat în brațe. Voi, Îngerii Căzuți, aveți copii foarte frumoși, a remarcat ea. Mă întreb dacă și copiii vor fi la fel de buni prieteni precum tații lor.

Michael a surâs când i-a văzut pe Kenrick și pe Elinor, care se chinuiau să împartă o înghețată sub supravegherea indulgentă a mamelor.

- Sunt sigur că cei din generația următoare vor fi toți prieteni, dar nu vor mai avea tot atâta nevoie unii de alții ca tații lor.

Catherine și-a trecut degetele mângâietor prin părul soțului ei. Slavă Domnului pentru Îngerii Căzuți și pentru prietenia care-i ajutase să devină bărbații remarcabili care erau. Și mai presus de toate, slavă Domnului pentru Michael, care-i oferise mai multă dragoste și tandrețe decât crezuse ea că există.

- Îți amintești prima noastră seară pe Skoal, când m-ai trezit să mergem jos la cină?

- Cum aş putea să uit? a replicat el aruncându-i o privire strengărească. Numai așa m-am putut abține să nu te mănânc pe tine.

- M-ai trezit din cel mai minunat vis, a recunoscut ea îmbujorată. Visam că sunt normală, că tu erai soțul meu, și că așteptam primul nostru copil. S-a aplecat înainte și l-a sărutat pe Michael cu o dragoste care creștea cu fiecare zi pe care o petreceau împreună. Cine spune că visele nu pot deveni realitate?